

Giới thiệu *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu*

Editor+Beta: Anky

Thể loại: Tình yêu chung thủy, duyên trời tác hợp, ngọt văn, nữ cường, HE

Số chương: 81 chương

Cuộc sống của Mục Song Hàm được cô phân chia ra thành ba giai đoạn khác biệt nhau, đầu tiên là con gái rượu rồi hiền lương thái tử phi cuối cùng là một đời yêu hậu. Nàng chỉ là tiến vào trong lòng một người, vì vậy một đường mây xanh dưới chân nàng trải rộng, đưa nàng lên như điều gặp gió.

Đây là một nữ hán tử lập chí trở thành một hiền thê gương mẫu lại không hiểu sao được lòng đế vương kiêu ngạo cuối cùng trở thành một đời yêu hậu hoa lệ nhất trong lịch sử!

Một câu nói giới thiệu vắn tắt: Trái tim người chỉ cần nhìn về một hướng, ta nhất định cần quét hết thảy, cuộc đời này, chỉ nguyện cùng người nắm tay quân lâm thiên hạ!

Chú ý trước khi đọc:

1. Tác giả không viết Tra nam, cho nên nam chủ chỉ có một mình nữ chủ, độc sủng, không thích cần thận nhập hớ.
2. Nữ chủ bề ngoài hồ ly tinh, nội tâm nữ hán tử, nam chủ là đế vương kiêu ngạo!
3. Ngốc bạch ngọt, 1v1 HE, cầu xin tự mang cột thu lôi!!!

Nhân vật chính: Mục Song Hàm, Lạc Chiêu Dực

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Về kinh

Edit+Beta: Anky

Đại Cảnh hoàng triều, tứ hải đến cống, mệnh mông thiên hạ, thịnh thế phồn hoa.

Văn Đế năm thứ mười bảy, triều thần lần thứ ba cùng nhau thượng tấu thỉnh lập thái tử. Tháng bảy, Văn Đế hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, lập Thát hoàng tử Lạc Chiêu Dực làm thái tử, ý chỉ vừa ra, tựa như một hòn đá rơi vào giữa hồ, đảo loạn một hồ xuân thủy.

Mùa xuân năm tiếp theo, Mục Bách mang theo vợ con theo chiếu chỉ trở về kinh.

Xe ngựa vừa tới cửa thành liền bị ngăn chặn, chờ trong chốc lát cũng không thấy nhúc nhích, Mục Nhung tuổi còn bé không chịu yên, lúc này có chút ngồi không vững, đưa tay muốn kéo màn xe nhìn ra phía ngoài, lại bị một thanh âm êm ái ẩn chứa cảnh cáo làm ngừng lại, "Đệ đệ."

Tay Mục Nhung cứng đờ, lập tức nhìn về phía thiếu nữ đối diện, không tình nguyện làm mất quý, "Biết rồi, biết rồi, trở về kinh phải giữ quy củ, không thể như ở Thanh Lâm huyện... Tỷ, tỷ quản thật nhiều!"

Mục Song Hàm cũng không tức giận, dung nhan uyển chuyển, hiển thị rõ nét ôn hòa trưởng thành, tựa như không còn cách nào khác phải đối với hán mím cười.

Mục Nhung biết rõ trưởng tỷ nhà mình có bao nhiêu nghiêm khắc, liếc nhìn thoáng qua, vẫn nhìn không được nói thầm: "Đã nói tỷ đừng cười như vậy, cười đến hiền lương thực đức lại vừa giống như quuyến rũ người..."

Lời còn chưa dứt, đỉnh đầu liền bị hung hăng gõ một cái, Mục Song Hàm không nhanh không chậm thu tay lại, lại cười với hán một cái, Mục Nhung khẽ run rẩy, nhảy dựng lên ôm lấy đầu, "Nương, tỷ lại bắt nạt con!"

Mục phu nhân Từ thị trời sinh tính tình ôn nhu, hiền thê lương mẫu điển hình, đối với hai đứa con thương đến tận xương tủy. Mục Song Hàm thì tốt rồi, lúc nàng sinh ra được Mục Bách luôn quản giáo, nhưng sau khi sinh Mục Nhung, Mục Bách sự vụ bận rộn, thế nên Mục Nhung mặc dù việc học hành không sa ngã, lại bị thói quen dưỡng thành một thân can quấy.

Trưởng tỷ như mẹ, so với Từ thị, Mục Nhung càng sợ Mục Song Hàm hơn.

Từ thị nhìn bọn họ chơi đùa, cũng không chen vào nói, nghe vậy chỉ sờ đầu tiểu nhi tử, cười nói: "Con năm nay cũng đã mười tuổi, qua vài năm nữa là người lớn, còn ầm ĩ như vậy, mắt mặt hay không? Được rồi, nghe lời tỷ tỷ, ngoan ngoãn ngồi xuống, đợi lát nữa thì đến nhà."

Mục Nhung con người chuyển một cái, quả thật an phận ngồi xuống.

Lúc này, ngoài xe Mục Bách cười ngựa nhích tới gần, giải thích: "Là trùng hợp, chúng ta cùng đội ngũ bộ lạc Tây Di đến kinh triều cống đi cùng một đường, đành phải chờ bọn họ đi trước đã."

Từ thị cười đáp vài câu, ý bảo không sao.

"Tây Di? Là man di sao?" Mục Nhung thật tò mò, liền thanh hỏi, "Nghe nói Thất điện hạ được lập làm thái tử, bọn họ có phải vì chuyện này đến không? Nương, năm đó ở trong kinh người gặp qua Thất điện hạ chưa, hẳn lớn lên trông thế nào?"

"Thái tử điện hạ là người chúng ta có thể tùy tiện gặp được sao?" Từ thị bất đắc dĩ nói: "Huống chi nương cùng cha con rời kinh cũng đã mười năm, nào biết được bao nhiêu..."

Vừa nhắc tới rời kinh mười năm, Mục Song Hàm cùng Mục Nhung cũng không an tĩnh lại, bọn họ tuy là hài tử, Mục Bách và Từ thị cũng không giấu diếm bọn họ chuyện gì, lúc này hai người cũng biết một chút chuyện cũ.

Năm đó phụ mẫu Mục Bách đều mất, xuất thân bản hàn lại tài hoa hơn người, hai mươi tuổi liền đỗ Trạng nguyên, lớn lên cũng là tuần mỹ phi phạm, có thể nói tiền đồ vô lượng, mà phụ thân Từ thị là Hàn lâm viện học sĩ, cùng Mục Bách có on tri ngộ, hai người trai tài gái sắc, Mục Bách sau khi thi đỗ liền đến cửa cầu hôn, vốn cũng là một đoạn giai thoại.

Nhưng hết lần này tới lần khác vì một lần ngẫu nhiên gặp nhau, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng coi trọng Mục Bách, sau khi bị Mục Bách cự tuyệt nàng ta cảm thấy mất mặt liền nháo đến chỗ hoàng đế. Đoan Mẫn trưởng công chúa là muội muội Văn Đế, tuy không phải một mẹ sinh ra, quan hệ lại vô cùng tốt, so với Mục Bách còn lớn hơn mấy tuổi, bởi vì luôn chú ý đến người khác, liền kéo dài chưa chịu gả đi, ai ngờ lại coi trọng trạng nguyên lang trẻ tuổi.

Hoàng đế cũng không phải là hôn quân, khi Mục Bách lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt ông cũng đem việc này dè xuống, nhưng Đoan Mẫn trưởng công chúa lại không chịu để yên, thường xuyên qua lại dây dưa vài năm, gây ra không ít chuyện. Hoàng đế yêu quý tài hoa của Mục Bách, cũng cảm thấy hẳn tuổi còn trẻ, muốn nhân cơ hội này rèn luyện hẳn một phen, liền đem Mục Bách điều đến Thanh Lâm huyện làm một Huyện lệnh nhỏ, người ngoài thấy đều cho rằng do Mục Bách đắc tội trưởng công chúa bị giáng chức.

Lúc ấy Mục Song Hàm cũng đã năm tuổi, theo cha mẹ rời xa đế đô, chuyến đi này, chính là mười năm, cũng không biết hoàng đế đã quên Mục Bách, hay là Đoan Mẫn trưởng công chúa từ bên trong cản trở, tóm lại mười năm qua Mục Bách luôn ở Thanh Lâm huyện làm một Huyện lệnh nhỏ. Thế nhưng Mục Bách cũng không cam chịu ca thán, ngăn ngại mười năm liền đem Thanh Lâm huyện chấn chỉnh đổi mới hoàn toàn. Hơn nữa lần này trị thủy có công được truyền đến kinh thành, Từ Hàn lâm cảm thấy thời cơ đến, sai người ở trên tấu chương kể ra một chút, vì vậy Mục Bách thuận lý thành chương trở về.

Trở về kinh nói tốt cũng đúng, ở dưới mí mắt hoàng đế tiền đồ sẽ sáng sủa hơn, nói không tốt cũng không sai, chưa nói đến Đoan Mẫn trưởng công chúa có thù cũ, chỉ nhìn tình huống ở kinh thành này, thái tử vừa lập, chính là một vũng nước đục.

Đội thêm một lúc, xe ngựa cuối cùng vào được cửa thành.

"Nương, chúng ta trước đi đến chỗ nào?" Mục Nhung từ khi ra đời đã lớn lên ở Thanh Lâm huyện, không giống Mục Song Hàm từng ở đế đô ngây ngốc đến năm tuổi, lúc này vừa vào thành liền không được tự nhiên. Kỳ thật trong tâm tư hẳn tuyệt không muốn trở về kinh, nhưng biết cha hẳn tràn đầy khát vọng, không thể nào cứ ở mãi trong huyện Thanh Lâm nhỏ nhỏ.

Đều nói nam nhi chí ở bốn phương, Mục Nhung tuổi còn nhỏ, căn bản không lý giải được đạo lý lớn gì, hẳn chỉ muốn mỗi ngày vui đùa giải trí một chút, làm một người phong lưu không ôm chí lớn là được... Đương nhiên lời này hẳn không dám nói ra.

Từ thị ôn nhu nói: "Ngôi nhà cũ của chúng ta ở kinh cũng chưa bán đi, mà giao cho bằng hữu phụ thân các con thay mặt quản lý, phụ thân con cùng hẳn luôn thư từ qua lại, căn nhà kia cũng thường có người quét dọn đúng hạn, chúng ta hiện tại có thể trực tiếp vào ở."

Mục Nhung gật gù đầu, Mục Song Hàm lại chớp mắt, "Con từng nghe cha nhắc tới, là vị Hứa bá bá kia?"

"Đúng vậy." Từ thị tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhin không được cười.

Mục Song Hàm hiểu rõ, vị "Hứa bá bá" kia tên Hứa Chi Lễ, lớn tuổi hơn Mục Bách một chút đã đỗ Thám hoa cùng một kỳ thi với ông. Năm đó Mục Bách tuần mỹ vô song, Hứa Chi Lễ cũng không thua kém bao nhiêu, phong lưu tuấn tú không hổ danh Thám hoa lang, hai người lúc trước thường hay gặp nhau, cùng nhau thi đỗ xong cũng là một câu chuyện mọi người ca tụng. Hứa Chi Lễ so với Mục Bách lớn tuổi hơn nhiều, hai người dựa theo đó mà xưng huynh đệ.

Lúc Mục Song Hàm đang nghĩ đến nhập thần, bên ngoài đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm hơi kích động: "Mục lão đệ, các người cuối cùng trở lại!"

Mục Bách nhìn thấy bóng người ở cửa thành, cũng rất vui vẻ, lúc này xuống ngựa, "Hứa lão ca, huynh sao lại đích thân đến?"

"Cũng đã mười năm không gặp, ta có thể không tới sao?" Hứa Chi Lễ vỗ vai ông, trên dưới quan sát một phen, lại vội vàng kéo người bên cạnh qua giới thiệu, "Đúng rồi, đây là con trai ta Bác Anh, trước kia đệ đã gặp qua."

Ánh mắt Mục Bách chuyển sang bên cạnh, thấy Hứa Bác Anh không chút bối rối hướng ông chào, là một thanh niên nho nhã chừng hai mươi tuổi, hai đầu lông mày có cỡ phong độ của người trí thức, nhìn thấy vừa tuần tú lại nhã nhặn, thần thái cử chỉ có lễ có độ, lộ rõ phong cách quý phái.

Mất Mục Bách lộ tán thưởng, ông đương nhiên còn nhớ Hứa Bác Anh, hơn nữa ông cũng nghe nói Hứa Bác Anh mười bảy tuổi đã tham gia khoa cử, một lần đi thi liền đỗ trạng nguyên, khiếp sợ thiên hạ, rất được Văn Đế thưởng thức, tuổi còn trẻ liền vào Hộ bộ, cùng cha hấn cộng sự cùng nhau, tiền đồ không có ranh giới, danh xứng với thực tuổi trẻ tài cao.

Hứa Chi Lễ hiển nhiên cũng vì đứa con trai này cảm thấy kiêu ngạo, lại cười nói: "Tiểu tử kia của đệ năm nay cũng mười tuổi, Song Hàm cũng được mười lăm phải không? Mục Nhung ta chưa thấy qua, Song Hàm mới trước đây còn là một oa nhi phần điều ngọc trác, hiện thời cũng không biết trở thành bộ dáng gì... Bất quá ở đây không phải chỗ nói chuyện, ta cùng Bác Anh đưa mọi người trở về trước, chúng ta mới cùng ngồi ôn chuyện."

Vì vậy ba người một lần nữa lên ngựa, Hứa Bác Anh ở phía trước dẫn đường, Hứa Chi Lễ cùng Mục Bách một đường cười nói, nhiều năm không gặp, nhưng chỉ vài câu đã tìm lại được cảm giác quen thuộc.

Nhưng lúc đi tới, phía trước đường lại bị ngăn chặn, Mục Bách không khỏi nhíu mày.

Hứa Bác Anh xuống ngựa đi xem một chút, trở lại bắt đầu đi nói: "Vẫn là đoàn xe Tây Di, nhưng bị một đám người vây, chen lấn không vào được, cũng không biết phát sinh xung đột gì."

Mục Bách nhìn sắc trời một chút, đoạn đường này bốn ba, vợ con ông khẳng định cũng đều mệt mỏi, bị chặn một lần thì cũng thôi, lại thêm một lần nữa vậy là chuyện gì đây?

Như ông nghĩ, trong xe Mục Nhung ngồi không yên, nghe vậy cũng không để ý Từ thị và Mục Song Hàm ngăn trở, thoáng cái nhảy xuống xe, ý người nhỏ nhắn linh hoạt, chen vào đám người vây quanh.

"Mục Nhung!" Mục Bách vừa nóng vừa giận, vội vàng xuống ngựa đuổi theo, "Tiểu tử này..."

"Lão đệ ngươi đừng vội..."

Hứa Chi Lễ một câu còn chưa dứt lời liền bị từng tiếng hét chói tai bao trùm, đám người phút chốc tách ra, lao ra đúng là một con cạp trắng!

Bộ lạc Tây Di quen sống ở thảo nguyên, cùng động vật làm bạn, vào kinh triều cống cũng sẽ dâng lên ngựa chiến hồ báo là loài động vật hung hãn, bọn họ đều là thuần thủ sư trời sinh, mang động vật đến kinh thành tất nhiên sẽ có chuyên gia trông giữ, nhất định phải được thuần hóa qua, theo lý thuyết sẽ không xuất hiện tình huống đã thương người, nhưng lần này...

Con cạp kia dường như bị chọc giận rống giận lên, phóng tới phương hướng xe ngựa của Từ thị cùng Mục Song Hàm!

Từ thị nghe được thanh âm bị dọa đến tay chân luống cuống, không kịp xuống xe, phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ nữ nhi, nhưng Mục Song Hàm đã chặn lại phía trước bà, tiện tay cầm lấy đầu trục trong xe xem như vũ khí.

"Nương! Tỷ tỷ!"

"Mau tránh ra!"

"Đừng!"

Giống như một pha quay chậm, Mục Bách liền linh xông lên trước, nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, một cây chùy thủ xuyên qua không khí mà đến, mang theo khí thế bén nhọn, cũng không làm ảnh hưởng tới tính mạng con cạp, chỉ là hiềm hiềm sát qua đỉnh đầu nó, nhưng cỗ khí thế kia lại khiến thế xông vào của con cạp ngừng lại, động vật cảm giác nguy cơ thường cực kỳ nhạy cảm, con cạp này cũng có linh tính, giống như biết rõ chỉ cần đi lên trước nữa nhất định sẽ bỏ mạng.

Mà lúc này, người Tây Di cuối cùng cũng vượt qua, cảm một cái giống như ông trúc thổi lên, con cạp đang nằm trên đất, từ từ ngoan ngoãn đứng lên, chỉ là không ngừng động đậy cái chân sau.

Mục Song Hàm thở phào nhẹ nhõm, bị Từ thị ôm cổ, chỉ nghe "Đồng" một tiếng, con dao găm vừa cứu mạng các nàng kia vô cùng thẳng tắp cắm vào trên xe ngựa.

Màn xe bị vung lên, Mục Bách cùng Mục Nhung đồng thời lao đến, đều đã ra một thân mồ hôi lạnh, Mục Nhung lập tức đỏ tròng mắt, thấy các nàng không có việc gì liền xoay người hướng về phía người Tây Di hô to: "Các người đang làm cái gì, lại dám thả hổ đã thương người?"

Mục Song Hàm giữ chặt hán, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Mục Nhung, việc này giao cho cha, đệ đem cây chùy thủ kia rút ra đi."

Tây Di không phải là bộ lạc nhỏ, cùng Đại Cảnh hoàng triều quan hệ cũng hết sức tế nhị, tiểu hài tử không biết kiêng dè miệng, Mục Song Hàm sợ Mục Nhung rước họa vào thân, lúc này mới không để cho hấn nhiều lời.

Hứa Bác Anh kinh ngạc nhìn sang, vừa trải qua tình huống nguy hiểm như vậy, giờ phút này còn có thể tỉnh táo như thế, hẳn cũng có chút bội phục cô nương này... Nhưng lúc này vừa nhìn, hẳn lại có chút sùng sốt.

Thiếu nữ kia quần áo nguyệt sắc, có lẽ là vừa bị một phen kinh động, mái tóc nhẹ rơi xuống, không chút nào che được hình dáng gương mặt lệ sắc kia, da trắng như tuyết nổi bật lên con ngươi đen nhánh, cánh môi đỏ thắm, khóe mắt khẽ héch lên, vô cùng xinh đẹp kiều diễm, cho dù vẻ mặt nghiêm nghị cũng cực kỳ quyến rũ người, nhưng tuổi còn trẻ, xinh đẹp tuyệt luân như thế này, nói một câu trời sinh lệ chất cũng không quá đáng.

Hứa Bác Anh yên lặng quay đầu đi, hít thật sâu, trong lòng tự nhủ tiểu muội muội khi còn bé trắng mịn đáng yêu sau khi trưởng thành sao lại là bộ dạng họa thủy này!

Mục Song Hàm mặt không đổi sắc: "...". Kỳ thật chỉ là bị dọa làm bối rối...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edit+Beta: Anky

Vừa tới kinh thành, nương cùng tỷ tỷ thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Mục Nhung đối với nơi này sinh ra cảm giác bài xích khó hiểu, tức giận muốn mở miệng mắng, bị Mục Bách đề bả vai lại, khuôn mặt Mục Bách bình tĩnh, trấn an Từ thị và Mục Song Hàm vài câu, xoay người muốn đi tìm người Tây Di lý luận.

Mục Nhung đi đến bên cạnh xe nhỏ thanh chùy thủ kia xuống, kinh ngạc "Ồ" một tiếng, thuận tay đưa cho Mục Song Hàm: "Tỷ, tỷ xem cái này..."

Mục Song Hàm nhận lấy nhìn kỹ một chút, chùy thủ này chế tác cực kỳ tỉ mỉ, đường vân trên mặt được điêu khắc vô cùng tinh xảo, vừa nhìn cũng không phải là vật tầm thường, nhìn lại chỗ bị cắm trên xe ngựa đã xuất hiện vết nứt, có thể thấy được nó sắc bén cỡ nào.

"Nhìn giống như là đồ trong cung," Hứa Chi Lễ cúi đầu nói một câu, nói xong, ông ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, "Chẳng lẽ..."

"Hứa đại nhân đừng nhìn nữa, đây là điện hạ ném ra," không biết từ đâu xuất hiện một nam tử áo đen, ôm kiếm đứng, hướng về phía Hứa Chi Lễ chấp tay chào, sau đó đi đến chỗ con cộp đang nằm sắp bên cạnh, rút ra một cây ngân châm dài nhỏ từ chân sau của nó, rồi hướng về phía Mục Bách đang tranh chấp cùng sứ thần Tây Di nói: "Việc này là có người cố ý làm, chắc là muốn dẫn tới việc tranh chấp giữa Đại Cảnh và Tây Di, hai vị chớ nên trúng bẫy làm tổn thương hòa khí, mời sứ thần đi trước một bước, chuyện này sẽ có người báo lên bệ hạ, chắc chắn tra rõ manh mối."

Mục Bách nhú mày hỏi: "Người là người phương nào?"

Hứa Chi Lễ bước lên một bước, cả kinh nói: "Trần hộ vệ, người ở nơi này, chắc hẳn điện hạ... Không biết điện hạ người ở chỗ nào, để vi thần đi thỉnh an trước." Nói xong, Hứa Chi Lễ lại giảm thanh âm thấp xuống giải thích với Mục Bách: "Vị này là Trần hộ vệ, Trần Trầm, là cận vệ của thái tử điện hạ, đi theo điện hạ đã nhiều năm."

Trần Trầm... Mục Song Hàm ánh mắt cổ quái, một nam tử lạnh lùng như vậy gọi "Thần Thần" cũng thật thú vị.

Trần Trầm khoe miệng co rút, kỳ thật hẳn vốn tên là Trần Nhất, điện hạ nói Trần Nhất thật khó nghe, cứ thế cho hắn sửa lại tên. Đã nhiều năm như vậy, hẳn nghe người ta nhắc tới danh tự này vẫn không quen, dù sao ngoại trừ điện hạ, những người khác đều gọi là Trần hộ vệ.

"Hứa đại nhân không nên đi thì tốt hơn, vừa rồi ở đây động tĩnh quá lớn, quá nhiều điện hạ, điện hạ lúc này đang cáu kỉnh, đi cũng là làm nơi trút giận..." Trần Trầm bộ dáng nghiêm trang tựa như đang nói "Hiện tại trời rất đẹp".

Hứa Chi Lễ lau mồ hôi, trấn định nói: "Đa tạ Trần hộ vệ nhắc nhở."

Hứa Bác Anh yên lặng châm chọc, được rồi, Trần Trầm hộ vệ, kinh thành ai cũng biết Thái điện hạ trước đây cũng là thái tử điện hạ đương nhiệm có bao nhiêu tùy hứng lại còn hi vọng vô thường, nhưng người có cần phải nói ra trực tiếp như vậy không!

Mục Bách không nói gì, thái tử điện hạ Đại Cảnh hoàng triều mới nhậm chức... Vì cái gì nghe như không đáng tin vậy nhỉ?

Mục Song Hàm nghe vậy có chút buồn cười, nhân tiện nói: "Thì ra chùy thủ này là của thái tử điện hạ, làm phiền Trần hộ vệ nguyên vật xin trả, cũng cảm tạ điện hạ ra tay cứu giúp."

Xong, Mục Song Hàm vừa muốn đem dao găm đưa cho Mục Nhung cầm qua trả lại, Trần Trầm lại lắc đầu: "Điện hạ nói, đồ ném đi rồi người sẽ không lấy lại, rơi ở trên tay ai chính là của người đó, thích thì cứ giữ lại, muốn ném cũng tùy tiện."

Mục Song Hàm: "...". Đồ ném đi?!

Trần Trầm vậy vậy tay Mục Nhung, đưa cho hắn một cái vỏ dao găm đồng bộ, lại xuất quỹ nhập thần biến mất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Hứa Chi Lễ vội ho một tiếng, "Chúng ta vẫn nên đi thôi."

"Thái tử điện hạ hẳn luôn như vậy..." Mục Bách xoắn xuýt một chút, "Ta là nói, hẳn..."

Hứa Chi Lễ mặt bình tĩnh: "... Lão đệ, quen là tốt rồi."

Mọi người: "..."

Đoàn người nên lên ngựa thì lên ngựa, lên xe thì quay lại xe, tiếp tục đi tới phía trước.

Thái Bạch Lâu cách đó không xa, sương phòng lâu ba, Trần Trầm xuất quỹ nhập thần trở lại, "Tham kiến điện hạ, Nhị điện hạ."

Lạc Đình sờ mũi, nở nụ cười một chút, nhìn về phía thiếu niên cảm phục đang tựa cửa sổ, "Tiểu Thất, cây chủy thủ kia là trâm phẩm phụ hoàng đưa cho đệ, thực không cần?"

Thiếu niên không ngẩng đầu, dường như lười biếng không có tinh thần: "Người thực đáng ghét!"

Lạc Đình không nói gì, nhìn về phía Trần Trầm nhắc nhở một cái, Trần Trầm lại đi đến bên cửa xem xét, sau đó mở cửa ra, một tiểu thái giám trắng trẻo mập mạp lớn lên giống Phật Di Lặc bung trà và điểm tâm chạy vào, có lẽ là chạy quá nhanh, trên trán đổ mồ hôi, bộ dáng vẫn cười hi hi, "Điện hạ, trà đến đây."

Thiếu niên lúc này mới có hứng thú, xoay đầu lại, bung trà nhấp vài ngụm, sau đó cong mắt lên, hơi nước lượn lờ tỏa lên dung nhan đẹp đẽ, mặt mày tinh xảo mà mê người, cho dù ai thấy cũng phải khen một câu tuổi trẻ hoa mỹ, tuấn lãng như nguyệt, hẳn mở mắt ra, trong con ngươi hiện ra chút xanh u nhẹ nhàng, yêu dị không nói nên lời, mặt mày giãn ra, mười phần yêu khí bức người.

Lạc Đình "Chặc" một tiếng, hỏi tiểu thái giám Đức Phúc, "Lần này thêm bao nhiêu đường?"

Đức Phúc cười trả lời: "Ba muỗng."

Lạc Đình hít một ngụm khí lạnh, trừng mắt thiếu niên: "Mẹ nó, ngọt chết đệ đi!"

Thiếu niên này chính là Thất hoàng tử Lạc Chiêu Dực, cũng là thái tử được sắc phong cách đây không lâu, bởi vì hắn là đứa con nhỏ nhất của Văn Đế, từ nhỏ đã được sủng ái, sống an nhàn sung sướng, từ trước tới nay tính tình cô quái, nghe đồn bạo ngược đến cực điểm lại hi nộ vô thường, bên cạnh đôi rất nhiều người hầu hạ, chỉ có tiểu thái giám Đức Phúc biết thăm dò tính tình vị chủ tử này, liên tục hầu hạ đến bây giờ.

Lạc Chiêu Dực hừ nhẹ, cầm lấy khối điểm tâm ngọt từ từ nhai, Lạc Đình nhìn hắn ăn đến vui vẻ, theo bản năng cũng cầm lấy nhét vào trong miệng, sau đó về mặt bị sét đánh, che miệng liền muốn phun ra.

"Huynh dám phun ra ta liền đánh huynh." Lạc Chiêu Dực vô cùng ghét bỏ liếc hắn, giương cằm lên, vẻ mặt uy hiếp.

Lạc Đình vẻ mặt đau khổ nuốt xuống, liền tiếp rót rất nhiều nước mới dừng lại được, "Có đệ đệ đối đãi huynh trưởng như vậy sao? Ta nói Tiểu Thất, đệ có tật xấu gì vậy, đồ ngọt ngấy như vậy cũng ăn được? Hoàng hậu nương nương cũng không quản đệ sao?"

Lạc Chiêu Dực kỳ quái hỏi ngược lại: "Bà ấy có khi nào từng quản ta sao?"

Lạc Đình tự biết lỡ lời, lại sờ sờ mũi, "Ta cho là có phụ hoàng nhìn thấy, bà ấy dù gì sẽ có chút cố kỵ, dù sao cũng là mẫu hậu đệ..."

Lạc Chiêu Dực khinh thường: "Mẫu hậu? Buồn cười, huynh xem ta cùng bà ấy có điểm nào giống?"

Lạc Đình âm thầm liếc mắt, thức thời nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, đệ vừa rồi sao lại đột nhiên ra tay cứu người, ta nhớ rõ đệ cũng không phải thích lo chuyện bao đồng như vậy."

"Thuận tay mà thôi."

Lạc Chiêu Dực ăn xong, Đức Phúc đưa khăn sạch sẽ lên cho hắn lau tay, sau đó hắn đứng lên nói: "Đi thôi."

Lạc Đình gật đầu, còn nói: "Người đệ cứu vừa rồi giống như là gia quyến của Mục Bách, phụ hoàng trước kia đã nói qua Mục Bách người này rất có tài hoa, chỉ là có chút cậy tài khinh người, lúc này rèn luyện đủ rồi, đoán chừng muốn đề bạt hắn, đệ lần này thuận tay thuận cũng thật tốt quá, thuận ra được một cái nhân tình lớn như vậy, chặc..."

Lạc Chiêu Dực lơ đãng, nhân tân đi ra ngoài, hơi hốt nói: "Trên đời này người vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn còn thiếu sao?"

Lạc Đình ngẩn ra, cũng không nói chuyện nữa.

Phủ đệ Mục gia ở đầu con hẻm trên đường phố Trường An phồn hoa nhất kinh thành, Mục Bách là học trò hàn môn, phủ đệ này năm đó Mục Bách thi

đỗ trạng nguyên được hoàng đế ban thưởng, mặc dù không thể nói có bao nhiêu tráng lệ, nhưng cũng xem như tính xảo rất khác biệt.

Xe ngựa đi đến cửa, Mục Song Hàm đỡ Từ thị xuống xe, "Nương, cẩn thận một chút."

Mặc dù Mục Bách xuất thân hàn, nhưng có bản lĩnh, của cải tích góp từng tí một mà có, nhưng ông làm quan thanh liêm, lúc ở Thanh Lâm huyện, trong nhà cũng không có mấy người hầu hạ. Mục Nhung tuổi còn bé, Từ thị tính tình ôn thuận, sinh Mục Nhung xong thân thể luôn không tốt, lúc này phần lớn chuyện trong nhà đều do Mục Song Hàm quản lý, thế nên dưỡng thành Mục Song Hàm ung dung kiên cường, tính tình kiên nghị độc lập, một chút cũng không giống tiểu thư khuê các bình thường hay yếu ớt nhu nhược.

Từ thị nắm tay nàng, vừa đau lòng lại vui mừng, "Song Hàm, về đến nhà cứ hảo hảo nghỉ ngơi một chút, dọc đường đi con quá cực khổ."

Mục Song Hàm cười cười, lại quay đầu chào với Hứa Chi Lễ và Hứa Bác Anh, sau đó đỡ Từ thị vào cửa, Đại Cảnh hoàng triều nam nữ cổ kị mặc dù không nghiêm trọng, nhưng lễ nghi vẫn có, kể cả là bạn cũ của phụ thân, bạn chơi khi còn bé, nàng cũng quả quyết không muốn bị người dèm pha.

Hứa Chi Lễ nghĩ chu đáo, trong phủ sớm đã có hạ nhân, Mục Song Hàm chọn hai nha hoàn, liền đi hậu viện xử lý hành lý.

Mục Bách cùng Hứa Chi Lễ ngồi xuống ôn chuyện, Hứa Chi Lễ nhìn không được cười nói: "Con gái lớn mười tám thay đổi, lời này quả thật không sai, ta nhớ Song Hàm mới trước đây nhu mì như com nếp, không thể tưởng được hiện thời trở lại là đáng vẻ như thế, tính tình này cũng là cùng đệ có vài phần giống nhau."

"Nhà chúng ta không chuộng nữ tử bộ dáng yếu ớt kia, dưỡng thành quá mềm yếu sợ nàng về sau lập gia đình bị ủy khuất," Mục Bách cười lắc lắc đầu, thờ dãi, "Ta cùng nương nó chỉ hi vọng cuộc sống nó trôi qua vui vẻ, cả đời không lo mới tốt."

Hai người làm bằng hữu nhiều năm, cái gì cũng có thể nói, Hứa Chi Lễ liếc nhìn con nhà mình, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ, chỉ là còn nhiều thời gian, cũng không phải gấp.

Bọn họ thao thao bất tuyệt lại nói đến chuyện cũ, Mục Nhung liền kéo Hứa Bác Anh qua một bên tán gẫu.

"Hứa đại ca, trước kia huynh từng gặp tỷ tỷ ta?" Mục Nhung tò mò hỏi.

Hứa Bác Anh liền gật đầu cười nói: "Gặp qua mấy lần, khi đó tỷ tỷ của đệ mới bốn năm tuổi, tuổi ta cũng không lớn."

Trên tay Mục Nhung xoay dao găm tinh xảo, Hứa Bác Anh dư quang thoáng nhìn, còn nói: "Chủy thủ này rất sắc bén, đệ cẩn thận làm bị thương chính mình, vẫn là giao cho cha đệ đi."

Mục Nhung thuận miệng đáp, nhìn nhìn dao găm, bé trai đối với đao kiếm dao găm vật bén nhọn kiểu này cảm thấy rất hứng thú, hưng trí bừng bừng hỏi: "Hứa đại ca, huynh gặp qua thái tử điện hạ chưa? Hắn là dạng gì?"

Hứa Bác Anh sờ cằm, thấy cha hắn không có chú ý bên này, mới nhỏ giọng cùng Mục Nhung bát quái: "... Ta đã thấy mấy lần, nhưng không có nói chuyện nhiều, nghe người ta nói thái tử tính tình cổ quái, làm việc toàn bộ theo ý thích, tùy hứng lại không có kị gì, tấu chương tố cáo hắn đã sắp chất đầy ngự thư phòng bệ hạ, bất quá..."

Mặc dù chỉ thấy qua mấy lần, Hứa Bác Anh đối với Lạc Chiêu Dực ấn tượng lại cực kỳ khắc sâu, có lẽ là bởi vì khuôn mặt vô cùng xuất sắc kia làm cho người ta muốn quên cũng khó khăn. Hào môn thế gia ở kinh thành không ít, vênh váo hung hăng đến cái loại tình trạng này thật đúng là chỉ có một, mỗi lần nhìn người mí mắt đều lười phải nâng lên một chút, ngạo mạn vô cùng...

Bất quá cái gì, Hứa Bác Anh cũng không nói tiếp, cũng may Mục Nhung cũng chỉ là thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút, không có quần quít lấy hỏi nhiều.

Thời điểm buổi chiều, Mục Bách tiễn phụ tử Hứa gia rời đi, Mục Nhung đi tìm Mục Song Hàm, đưa thanh chủy thủ cho nàng, Mục Song Hàm kỳ quái nói: "Không phải đệ rất thích sao, đưa ta làm gì?"

"Ta tuổi còn nhỏ, cha thường nói ta không tốt, khẳng định không cho phép ta giữ lại, nếu bị cha thu hồi đi, còn không bằng để ở chỗ tỷ đây, bất cứ lúc nào ta cũng có thể lấy ra chơi..." Mục Nhung nói thật.

Mục Song Hàm trầm mặc một lát, nở nụ cười một chút, "Được, vậy trước tiên ta giữ cái này đi."

Mục Song Hàm nhìn đệ đệ rời đi, nhíu mày, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, cái này dù sao cũng là đồ vật của thái tử, tuy nói là bị "Ném đi", không chừng ngày nào đó thái tử chợt nghĩ tới, tóm lại vẫn không thể giữ lại, chờ cha được định chức quan xong, vẫn nên giao cho phụ thân, nhờ người tìm một cơ hội trả lại cho thái tử, đến lúc đó muốn giữ hay muốn ném toàn bộ là do vị điện hạ kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lần đầu gặp

Edit+Beta: Anky

Sau khi hồi kinh sắp xếp ổn thỏa xong, các loại sự tình đua nhau chồng chất đến, việc nhỏ nhặt có thể từ từ làm tới, thánh chỉ còn chưa xuống, Mục Bách cùng Từ thị thương lượng, đại sự đầu tiên chính là phải đi bái kiến nhạc phụ, ngoại tổ phụ của Mục Song Hàm và Mục Nhung.

Nắng sớm dần lên, Mục Song Hàm dụi dụi mắt, ngồi dậy, "Xuân Miên, Liễu Như."

Hai nha hoàn một cao một thấp đẩy cửa tiến vào, Xuân Miên lớn lên mềm mại đáng yêu, cười rộ lên có chút ngốc, Liễu Như cao cao gầy gầy, thập phần xinh đẹp, lanh lợi hơn chút, hai người đều không có tâm tư trái khuấy gì, thuộc dạng cung kính nghe lời, là loại một lòng vì chủ, do Từ thị đặc biệt chọn đến hầu hạ Mục Song Hàm.

Vừa vào cửa, Xuân Miên liền hầu hạ Mục Song Hàm rửa mặt, Liễu Như đi đến bên cửa sổ vén rèm, mở cửa sổ ra cho mát, sau đó lại đi lau bàn, thu thập xong bàn trang điểm, làm việc dứt khoát và tỉ mỉ.

Mục Song Hàm ngồi trước bàn trang điểm, ngón tay chạm đến cây ngọc trầm đơn giản, Liễu Như cười nhắc nhở: "Tiểu thư, phu nhân đã thông báo, hôm nay muốn dẫn tiểu thư cùng tiểu thiếu gia đi bái phỏng ngoại tổ phụ."

Mục Song Hàm ngẩn ra, ần xuống huyết thái dương một cái, đúng rồi, đến nhà ngoại tổ phụ quá tùy ý cũng không tốt, nàng lắc đầu nở nụ cười, ngón tay chuyển một cái chỉ sang đồ trang sức khác.

Mục Bách cùng Từ thị đã ở tiền sảnh, Mục Nhung còn chưa tới, thấy Mục Song Hàm đến, mắt hai người đều tỏa sáng, Mục Song Hàm có dáng vẻ xinh đẹp, khi không nghiêm cẩn sẽ làm cho người ta có cảm giác khinh bạc, trang điểm quá mộc mạc lại không hề ép được khí chất, một thân màu đỏ nhạt này ngược lại vừa đúng, đẹp dễ mà không quyến rũ, xinh đẹp lại không mất đi tinh thần tươi sáng của thiếu nữ.

Từ thị kéo Mục Song Hàm ngồi xuống, Mục Song Hàm kỳ quái nói: "A Nhung đâu?"

"Đứa nhỏ này mới tới kinh thành, cũng không biết chuyện gì xảy ra, cộng thêm mấy ngày nay đều ngủ không ngon, thật vất vả mới ngủ ngon giấc, thời gian còn sớm, ta cũng không cho người gọi nó."

Mục Song Hàm khẽ gật đầu, "Trên đường về tìm đại phu xem cho đệ ấy một chút."

Mục Bách lại cảm thấy không có việc gì, "Nó ở Thanh Lâm huyện lỗ mãng đã quen, giờ an nhàn tất nhiên có chút buồn bã ỉu xiu, bé trai không thể ở nhà gò bó, để cho nó ra ngoài đi dạo nhiều là được rồi."

Từ thị có chút không đồng ý, hơi lo lắng nói: "Kinh thành không thể so với Thanh Lâm huyện, A Nhung còn nhỏ, lỡ như động chạm trúng người nào..."

Mục Bách liền an ủi bà, hai người vợ chồng già, ở trước mặt con trẻ cũng không xấu hổ, chỉ nhìn vào việc nhiều năm như vậy Mục Bách chưa từng định nạp thêm thiếp thất trong nhà, ở bên ngoài càng không trêu hoa gẹo nguyệt sẽ biết, hai người chính là ân ái mười năm như một ngày.

Mục Song Hàm mỉm cười không ngừng, đời này nàng cũng muốn gả cho một nam nhân giữ mình trong sạch như cha nàng vậy, cho dù cùng phu quân tương kính như tân, tóm lại trong nhà thanh tịnh, ngày trôi qua cũng không lo lắng.

Lúc đang nói chuyện, Mục Nhung cũng đến.

Từ thị hỏi han ân cần vài câu, rồi chuyển đề tài, báo cho hắn, "Hôm nay đi thăm ngoại tổ phụ, các con đều phải chú ý một chút, chúng ta ở trong nhà mình tùy ý quen, đến nơi khác thì không thể mất lễ nghi, ngoại tổ phụ các con làm người rất nghiêm cẩn, nhưng cũng thương yêu hậu bối, các con chỉ cần ngoan một chút là được."

"Dạ biết!" Mục Nhung bĩu môi, lơ đãng.

"Tỷ tỷ con ta rất yên tâm, ngược lại con có thói quen gây chuyện..." Từ thị nhẹ nhàng chọc vào trán hắn, hiếm khi có vài phần nghiêm khắc, "Nhà ngoại tổ phụ không thể so với trong nhà, A Nhung, con phải nghe lời."

Mục Bách nhìn Mục Nhung một cái, Mục Nhung vội vàng gật đầu không ngừng.

Mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời, Mục Bách cưỡi ngựa ở phía trước, Từ thị mang theo một trai một gái ngồi trên xe ngựa, dọc theo đường đi đều nói những điều cần chú ý trong quan hệ giao thiệp.

Từ Hàn lâm làm người chính trực, trong nhà cũng không có di nương thiếp thất loạn thất bát tao gì, nhưng vợ cả ông chết sớm, Hàn Lâm phu nhân hiện giờ là vợ kế của ông. Từ thị lại là nữ nhi duy nhất mà chính thất đầu tiên lưu lại, lúc đầu còn ổn, nhưng sau khi Hàn Lâm phu nhân hiện tại sinh một trai một gái xong, Từ thị ở trong nhà cũng rất lúng túng.

Cũng may Từ Hàn lâm đối xử con trai con gái đều như nhau, ông cũng lo lắng sợ con gái vợ cả cùng kế thất lúc ở chung có mâu thuẫn, cho nên vun vén trong nhà vô cùng bình yên, Hàn Lâm phu nhân kế nhiệm mặc dù đối với thân sinh trai gái yêu thương nhiều hơn, nhưng cũng không bạc đãi Từ thị, Từ thị đến tuổi xuất giá, cũng lựa chọn cho nhiều gia đình tốt, nhưng Từ thị luôn kéo dài chuyện cưới gả, đợi đến lúc nàng hai mươi tuổi, Mục Bách thi đỗ trạng

nguyên đến câu hôn, lúc này mới gả cho Mục Bách.

Từ thị ở trong nhà nhiều năm, cùng kể mẫu đệ muội chung đụng coi như không tệ, ít nhất ngoài mặt rất hòa thuận.

Trước kia Mục Song Hàm cũng từng qua nhà ngoại, nhưng lúc ấy tuổi còn nhỏ, chỉ có chút ấn tượng mơ hồ, hiện tại nghe Từ thị nói tới mới hơi bừng tỉnh, khó trách chuyển trở về nhà mẹ đẻ này, mẫu thân lại lo sợ bất an như thế. Kể mẫu đối với kể nữ ngoại mặt cư xử có vẻ tốt hơn, trong lòng cuối cùng vẫn có vướng mắc, cái này cùng tốt xấu không liên quan, chỉ là thường tình của con người, giống như Từ thị cũng không thể nào thật sự xem kể mẫu thành mẹ ruột thân cận như vậy, đạo lý như nhau.

Bái thiếp sớm đã đưa tới, nhiều năm không thấy trưởng nữ trở lại, khuôn mặt từ trước nay của Từ Hàn lâm luôn nghiêm túc cũng nhìn không được nhu hòa đi vài phần. Bên cạnh Từ Chính Hoảng cùng Từ Chính Ngạn liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, thật là hiếm thấy tở phụ có bộ dáng như vậy đấy.

Nhiều năm không gặp, Từ thị mới vừa vào nhà, liền nhìn thấy trên đầu phụ thân tóc bạc trắng thêm, nhớ tới lúc trước ở trong nhà Từ Hàn lâm đối với bà hết thảy triu mến cùng bảo vệ, hốc mắt không khỏi nóng lên, vội vàng tiến lên quỳ xuống: "Cha, nữ nhi bất hiếu..."

"Nhạc phụ đại nhân..." Mục Bách ở bên cạnh bà quỳ xuống, sau lưng Mục Song Hàm cũng kéo Mục Nhung cùng quỳ xuống, hô: "Bái kiến ngoại tở phụ."

Từ Hàn lâm mặt mày nghiêm túc, trong mắt lại lộ ra vui vẻ, "Tốt, tốt, mau dậy đi, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!" Xong, ông vẫy tay về hướng Mục Nhung, "Đây là A Nhung sao, đều lớn như vậy, đến đây, để ngoại tở phụ nhìn một chút."

Lúc trước Mục Nhung được Từ thị dạy bảo hết lời, lúc này ngược lại ngoan ngoãn tiến lên.

Từ Chính Ngạn so với Mục Nhung lớn hơn hai tuổi, vẫn còn tính tình trẻ con, mắt thấy tở phụ đối với Mục Nhung thân thiết như vậy, trong lòng lập tức không vui muốn đứng lên, khoe miệng biau lên, Từ Chính Hoảng bên cạnh đụng cánh tay của hắn một cái.

Mục Song Hàm dư quang thoáng nhìn hai người này, thanh niên tuấn lãng phi phạm, hẳn là đại biểu ca, tiểu thiếu niên mím miệng chắc là tam biểu đệ, còn có một vị nhị biểu tỷ, lại không biết ở nơi nào. Từ thị xuất giá muộn, lúc này tuổi Mục Song Hàm so với những biểu ca biểu tỷ thân thích trong nhà nhỏ hơn chút.

"Song Hàm cũng lớn thành đại cô nương, " Từ Hàn lâm kéo mấy tiểu bối tới giới thiệu nói chuyện, "Đều là người một nhà, huynh đệ tỷ muội các người về sau phải ở chung thật tốt, Chính Hoảng, Song Hàm và A Nhung tuổi còn nhỏ, lại vừa trở về, người là đại ca, mọi việc nên chăm sóc bọn họ một chút..."

Từ Chính Hoảng kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

"Đương nhiên, Song Hàm và A Nhung cũng phải tôn kính huynh tỷ, hiểu chưa?"

Quả thật nghiêm khắc, Mục Song Hàm trên mặt cười thưa vâng, thầm nghĩ trong lòng, vị ngoại tở phụ này lúc không cười thật đúng là rất nghiêm.

"Biểu muội, biểu đệ." Từ Hàn lâm nói xong, Từ Chính Hoảng lập tức đưa tay chào, cười tươi, mặc kệ trong lòng hắn nghĩ thế nào, ít nhất khí độ của trưởng huynh này nhìn một cái không có thiếu sót gì, ngược lại Từ Chính Ngạn tuổi còn nhỏ không che giấu được tâm sự, có chút không tình nguyện.

Mục Song Hàm cũng không biến sắc đáp lễ, mọi người đều không quen thuộc, nhưng tối thiểu hành xử ngoài mặt cũng phải làm cho đúng. Ánh mắt Mục Nhung cùng Từ Chính Ngạn đối chọi nhau, trong không khí tựa như có ánh lửa bập bùng nổi lên, bé trai tuổi này ở vào thời kỳ phản nghịch, Mục Nhung nhẫn nhịn, trong lòng tự nhủ, người nhìn ta không vừa mắt, ta cũng nhìn người không vừa mắt đâu!

Tuổi còn nhỏ chính là có ưu thế, ít nhất Từ Chính Ngạn cùng Mục Nhung không được tự nhiên như vậy, tất cả mọi người thấy nhưng không thể trách, tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ tình cảm sẽ xuất hiện, chỉ cần không sai trái quá đáng, chuyện nhỏ cũng không cần phải quản.

Kéo vài con cháu nói chuyện xong, Từ Hàn lâm cố ý để bọn họ đi, "Chính Hoảng, người trước mang theo đệ đệ muội muội đi bái kiến tở mẫu, Song Hàm cùng A Nhung đối với nơi này còn chưa quen thuộc, người thuận tiện mang bọn họ đi tham quan..."

Trong lòng Mục Song Hàm chuyển một cái, lập tức hiểu Từ Hàn lâm có chuyện muốn một mình nói với cha mẹ nàng, đại khái là liên quan đến chuyện cha nàng được điều trở về kinh.

Vì vậy Mục Song Hàm cùng Từ Chính Hoảng từng người kéo đệ đệ, thức thời rời đi.

Ra cửa, Từ Chính Ngạn liếc mắt hai tỷ đệ, cố ý thân mật nắm tay Từ Chính Hoảng nói: "Ca, chúng ta đi thăm tở mẫu..."

Mục Nhung cười nhạo một tiếng, cũng kéo Mục Song Hàm xoay người, "Tỷ, chúng ta tự mình đi dạo, mới không thêm cùng đường với bọn họ!"

Từ Chính Hoảng có chút lúng túng, đang muốn giải thích, Mục Song Hàm lắc đầu, không nấn không nhạ cười nói: "Tiểu hài tử nói đùa, đại biểu ca không cần để ở trong lòng, đi thôi."

"Đừng vậy." Từ Chính Hoảng đang lo không có cớ, nghe vậy không khỏi nhìn nàng nhiều hơn, chỉ cảm thấy vị biểu muội này dung nhan cực kỳ xinh đẹp, mặc dù nhìn thấy ôn hòa khách khí, nhưng hẳn là người không dễ khi dễ, lập tức dời ánh mắt đi.

Mỗi người bị huynh tỷ trấn áp xong, hai đứa con nít cuối cùng không náo loạn nữa, chỉ thỉnh thoảng mĩa mai nhau một câu.

Vòng qua vài khúc hành lang nhỏ, lúc sắp đi đến hậu viện, chợt nghe một tiếng thét chói tai vang lên, mặt Từ Chính Hoàng liền biến sắc, tăng nhanh bước chân chạy tới, chạy không xa liền thoáng dừng lại, Từ Chính Ngạn vội vàng không kịp chuẩn bị đâm vào trên lưng hắn, "Ca, sao huynh lại đột nhiên ngừng..."

Thanh âm bỗng im bất, Từ Chính Ngạn hoảng sợ nhìn về phía trước, xung quanh hậu viện đều đầy người đứng sát nhau, bọn hạ nhân tản ra một góc không dám đến gần, chỉ vì bức tường bên cạnh có một con hổ, lười biếng nằm ở chỗ này, chân trước chải bộ lông tuyết trắng, trên đầu hoa văn vờn quanh, con mắt hơi khép, cho dù yên lặng ngảy ngốc, cũng khiến người ta sợ hãi không thôi.

Một tiểu nha hoàn ngả ngồi cách đó không xa, nước trà đỏ đầy mặt đất, cả người đều đang phát run.

Mục Song Hàm "..."

"A, tỷ, đây có phải là con ngày đó không..." Mục Nhung thất thanh kêu lên.

Mục Song Hàm đỡ đầu gối, con cộp màu trắng thật là hiếm thấy, ngoại trừ do người Tây Di mang đến, ở kinh thành căn bản không có con thứ hai. Nhưng vấn đề là, lẽ ra nó phải bị mang về trong cung có người chuyên thuần dưỡng, tại sao lại xuất hiện ở đây?!

Từ Chính Hoàng chau mày, những người khác cũng không biết làm sao cho phải, trong lúc nhất thời bầu không khí đông lại.

"Àm ỉ cái gì!" Ngoài tường phút chốc truyền đến một thanh âm không kiên nhẫn, có bóng người chợt lóe ngay sau đó, người nọ từ bên ngoài nhảy tường mà vào, nhẹ đập trên mặt đất.

Y phục màu tím, ống tay áo thắt lại, đai lưng bằng ngọc phác hoạ ra dáng người thon dài mà khoai lạc, chân dài thẳng tắp, chân mang ủng cao, tư thế có vẻ rất oai hùng hiên ngang, bên hông còn giắt một cây roi da dài, giống như vừa từ trên lưng ngựa nhảy xuống, khí lực mười phần.

Nhìn kỹ lại, chính là một thiếu niên còn chưa tới hai mươi tuổi, đầu đội ngọc quan màu tím, tóc như vậy mọc roi là tả bên người, nổi bật lên dung nhan đẹp đẽ tươi sáng, mặt mày như vẽ. Quả nhiên là tuổi trẻ hoa mỹ, quý khí vô song, đến mức khiến ánh mắt người không thể dời đi, nhưng lại sinh lòng kiêng kỵ không dám nhìn nữa.

Ánh mắt thiếu niên đảo qua, trong đôi mắt đen hiện lên ánh lam yêu dị khê neo lại, khí thế khó tả đè ép mọi người đến thở cũng không dám thở mạnh, lại thấy tầm mắt hắn rơi vào trên người Mục Song Hàm, bộ dáng tương đối có hứng thú, "A? Tiểu hồ ly nhanh như vậy đã thành tinh?"

Mục Song Hàm "...?!"

Bụi cỏ bên cạnh truyền đến động tĩnh, một con tiểu hồ ly màu đỏ vui vẻ nhảy ra, thân thiết cọ bên chân thiếu niên.

Thiếu niên nhìn tiểu hồ ly, lại nhìn Mục Song Hàm một chút, lập tức hừ lạnh một tiếng, mặc dù không mở miệng, nhưng vẻ mặt hoàn toàn chính là: Làm nửa ngày thì ra lại là một người phạm xuẩn ngốc!

Mục Song Hàm "—" ma dẫn, lớn lên giống hồ ly tinh là lỗi của ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thái tử

Edit +Beta: Anky

Mặt trời chiếu trên cao, quang cảnh sáng rõ.

Từ y thiếu niên khí thế mạnh mẽ, vừa xuất hiện làm kinh sợ tất cả mọi người, hồi lâu sau, Từ Chính Hoàng mới trở lại bình thường, nhíu mày hỏi: "Xin hỏi các hạ là người phương nào? Vì sao tự tiện xông vào Hàn lâm phủ?"

"A, thì ra nơi này là Hàn lâm phủ, " từ y thiếu niên giống như vừa mới biết được đây là nơi nào, bất quá hắn cũng không tỏ vẻ gì nữa, chỉ đá đá bạch hổ đang ngồi xồm ở cạnh tường, "Nhìn người đi đường kiểu gì... Đứng lên, không được phép làm nũng, bảo người một tiếng con mèo nhỏ thật đúng là làm mình thành con mèo à?"

Từ Chính Hoàng: "..."

Bạch hổ cào cào móng vuốt, ngửa đầu kêu lên, cái đuôi lắc lắc quần lấy chân thiếu niên một cái...Thoáng nhìn, thật là có chút ý tứ làm nũng, từ y thiếu niên vỗ một cái bảo đứng lên.

Mục Song Hàm khoe miệng co rút, không kịp cảm khái tất cả, liền nghĩ đến một sự kiện, bạch hổ là thượng công của người Tây Di, đột nhiên xuất hiện ở nơi này, còn nghe lời một thiếu niên như vậy, thân phận thiếu niên này... Nhất định không bình thường.

Mục Song Hàm thần sắc ngưng lại, kéo Mục Nhung không để cho hắn lên tiếng.

Từ Chính Ngan thờ phỉ phỉ nói: "Này, huynh của ta hỏi ngươi còn chưa trả lời, ngươi tại sao không coi ai ra gì như thế!"

"Gừ - -" bạch hổ bỗng dung nhảy lên hướng về Từ Chính Ngan gào thét, Từ Chính Ngan bị dọa lao đảo một cái ngồi trên mặt đất, run rẩy khóc lên, "Ngươi, ngươi... Ca!" Quay đầu ôm lấy Từ Chính Hoàng không buông.

"Thực ngu xuẩn!" Từ y thiếu niên khinh thường liếc qua, không chút khách khí trào phúng, xoay người ngồi trên lưng bạch hổ, "Tiểu Bạch, đi!"

Từ Chính Hoàng vội vàng nói: "Đợi chút, ngươi..."

Bóng trắng nhoáng một cái, chẳng mấy chốc xẹt qua bên người, phóng qua cầu đá, liền không thấy bóng dáng, lòng bàn tay Từ Chính Hoàng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Tỷ, tỷ nói đây là người nào, cũng quá kiêu ngạo..." Mục Nhung nhỏ giọng nói thầm, ánh mắt lại sáng long lanh, từ trước đến nay hắn luôn phản nghịch, cảm thấy người thuần phục được bạch hổ, thiếu niên kia quả nhiên là lợi hại.

Mục Song Hàm lắc đầu, đáy lòng tuy có chút suy đoán, cuối cùng vẫn không dám nói ra.

Lúc này, cửa phòng mở ra, là một người mặc y phục màu xanh lục, thiếu nữ dung mạo ngọt ngào đi ra, vừa đi vừa nói: "Ca, người lên tiếng vừa rồi là người phương nào? Hắn quấy nhiễu tổ mẫu, nhất định phải báo cho tổ phụ, tìm cho ra kẻ đó khiển trách một phen!"

"Tổ mẫu làm sao?" Từ Chính Hoàng vội vàng hỏi.

"Bị kinh hãi, đã ngủ thiếp đi rồi, " Từ Uyển Thẩm nhíu mày, nàng ở trong phòng, cũng không nhìn thấy bộ dáng người xông vào, chỉ là thập phần tức giận, cho nên hầu hạ tổ mẫu ngủ xong lập tức đi ra. Nói xong, nàng nhìn về phía Mục Song Hàm, gật mình cười nói: "Là Hàm biểu muội cùng Nhung biểu đệ sao, thật là không khéo, tổ mẫu lúc này e là không thể gặp hai người."

Mục Song Hàm cũng hơi mỉm cười nói: "Biểu tỷ khách khí, ngoại tổ mẫu không ngại là tốt rồi, chúng ta làm văn bối, khi nào văn an cũng như nhau." Dừng một chút, Mục Song Hàm lại nhắc nhở: "Thứ cho ta lo ngại, người nọ vừa rồi không biết sợ hãi, e là thân phận không đơn giản..."

"Vậy thì thế nào? Tổ phụ thân là Hàn lâm học sĩ, trước đây không lâu lại được Thánh thượng ủy thác trọng trách, kiêm nhiệm thái phó thái tử, há có thể để người khác ở phủ đệ làm cản trở?" Từ Uyển Thẩm ngắt lời nàng, cắn răng nghiêng lợi nhìn Từ Chính Ngan, trong ngôn ngữ có chút bất mãn, "Hàm biểu muội, kinh thành là nơi dưới chân thiên tử, không thể so với một huyện thành nhỏ, làm cái gì cũng không thể mất mặt!"

Ngụ ý nói Mục Song Hàm nhất gan sợ phiền phức, không phóng khoáng.

Mục Song Hàm thấy bọn họ vội vã đi về phía tiền viện, cũng không nói gì, nhắc nhở một câu mà thôi, quá đáng sao?

"Tỷ, được lắm, nàng ta sao lại nổi giận với tỷ?" Mục Nhung nhíu mày, trừng mắt nhìn bóng lưng phía trước, nhớ tới nương nói quan hệ trong phủ, lập tức nhắc chân chạy theo, "Không được, ta phải đi xem một chút, cũng không thể để cho nàng ta ở trước mặt ngoại tổ phụ nói xấu tỷ!"

"A này? Mục Nhung!" Mục Song Hàm đang muốn theo sau, gót chân bị vật gì đó kéo lại, nàng cúi đầu nhìn, một con tiểu hồ ly màu đỏ nằm trên chân nàng cọ cọ...

"... Chủ nhân nhà ngươi quên mang theo ngươi?" Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười cúi người xuống, tiểu hồ ly thấy cơ hội tốt thoáng cái nhảy vào trong ngực nàng, mặt dày mày dạn làm ô không xuống, một đôi mắt hồ ly xoay tròn chuyển động, cái đuôi ở trên cánh tay nàng lắc qua lắc lại, cực kỳ có thần.

Mục Song Hàm: "..."

Lúc Mục Song Hàm ôm tiểu hồ ly đi đến trước cửa phòng, một tách trà đột ngột ném thẳng ra, lách cách một tiếng vừa vụn vỡ vụn dưới chân nàng, Mục Song Hàm thoáng dừng lại bước chân, ánh mắt đảo qua trong phòng, chỉ thấy Từ Chính Hoàng cùng Từ Chính Ngan đều bị dọa quỳ xuống, sắc mặt Từ Uyển Thẩm cũng có chút trắng bệch.

"Chính Hoàng, ngươi cẩn thận nói một chút, thiếu niên kia bộ dáng thế nào?" Từ Hàn lâm nghiêm nghị nói.

"Từ y ủng cao, dung mạo tuấn dật hoa mỹ, đầu đội ngọc quan màu tím, khí độ..." Từ Chính Hoàng kiên nhẫn miêu tả xong, nói đến một nửa đột nhiên sừng sốt, ngọc quan màu tím? Thế gian này có thể mang ngọc quan màu tím đích thực không phải hoàng thân quốc thích thì không thể, thiếu niên kia chẳng phải là...

Từ Hàn Lâm bỗng thần nhiên nói: "Thời gian trước, sứ thần Tây Di đến kinh, thượng công rất nhiều đồ hiếm có, trong đó có một con bạch hổ cực kỳ quý hiếm, nghe nói được bệ hạ bí mật ban cho thái tử điện hạ..."

Ông nói đến đây dừng lại, Từ Chính Hoàng cùng vài người mồ hôi lạnh toàn bộ rơi xuống.

Từ Hàn lâm nhìn về phía Từ Uyển Thắm, "Người còn muốn ta đem kẻ tặc tự tiện xông vào phủ đệ bắt lại trừng trị một phen sao?"

Từ Uyển Thắm mặt như giấy trắng, run rẩy quỳ xuống, "Tổ phụ, cháu gái biết sai rồi..."

"Chuyện hôm nay, chớ có nhắc lại!" Từ Hàn lâm lạnh lùng quát lên.

Vài người vội vã gạt đầu không ngừng, Từ Chính Hoàng lo lắng nói: "Tổ phụ, A Ngạn tuổi còn nhỏ, chộc phải điện hạ, sẽ..."

Từ Hàn lâm cười một tiếng, ý tứ hàm súc không rõ, "Người cho là thái tử điện hạ hẹp hòi như thế sao? Được rồi, tất cả đứng lên đi, chỉ là điện hạ còn trẻ hiếu động, đi ra ngoài một chút, do các người không có nhãn lực, kinh ngạc thôi, ngày khác mời điện hạ tới quý phủ ngồi một chút, các người ở trước mặt thỉnh tội, thiết nghĩ điện hạ cũng sẽ không so đo..."

Trong lòng Mục Song Hàm vừa động, ngoại tổ phụ kinh nghiệm dày dặn, quả thật là gặp biến không sợ hãi, lần này không chỉ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, còn có thể mượn cơ hội kéo gần hơn quan hệ với thái tử, có thể nói một công đôi việc, bất quá... Thiếu niên quý khí bức người kia đúng là thái tử, thật đúng là... Ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình lý.

Mục Bách luôn không lên tiếng, giờ phút này mới kỳ quái nói: "Nhạc phụ, vì sao thái tử điện hạ lại xuất hiện trong hậu viện phủ?"

"A, hẳn là lạc đường." Từ Hàn lâm khoát khoát tay, tùy ý nói.

Mọi người: "...Tựa như vừa biết được chuyện cực kỳ kinh khủng gì đó, thì ra thái tử là dân mù đường QAQ

Mục Song Hàm ngấm lại bộ dáng ngạo mạn của thiếu niên kia, nhin không được liền cúi đầu nén cười, Từ thị đến gần, sợ hết hồn, chỉ về phía nàng hỏi: "A Hàm, trên tay con là cái gì?"

"Nương, con đang định nói, hình như là sủng vật của thái tử, chẳng biết tại sao liền theo con không chịu đi..." Mục Song Hàm buồn rầu thở dài, nàng thử để tiểu hồ ly xuống, tiểu hồ ly lập tức cắn ống tay áo của nàng, nhích tới nhích lui không chịu đi.

"A?"

Lúc ăn trưa, tiểu hồ ly cuối cùng chịu đi xuống, dù sao cũng là sủng vật thái tử, Từ Hàn lâm cũng không dám để vật nhỏ kia đối bụng, liền cho người dứt nó ăn gì đó, không nghĩ tới tiểu hồ ly giờ móng vuốt đem chén nhỏ hất đổ đi, ngược đầu, quay mông về phía mọi người.

Mục Song Hàm: "... Quả nhiên ai đường sủng vật giống người đó, nhìn bộ dáng nhỏ cao ngạo này!

"Tổ phụ, hay là cho người báo với thái tử điện hạ phái người đem tiểu hồ ly này dẫn trở về đi, lỡ như để nó đối bụng, chúng ta cũng đảm đương không nổi!" Từ Uyển Thắm lúc trước bị hù dọa, lúc này nhỏ giọng nói.

"Điện hạ đang ở đông cung, chỉ có sáng mai ta tiến cung mới có thể nhìn thấy người." Từ Hàn lâm lắc đầu.

Bọn họ đang nói, Mục Song Hàm một lần nữa cầm lấy đồ ăn đặt trước mặt tiểu hồ ly, thông thả ung dung nói: "Người có ăn hay không!"

Tiểu hồ ly xoay người lại, ngửi ngửi, sau đó híp mắt, ăn từng ngụm từng ngụm, trong lòng Mục Song Hàm cảm thấy đáng yêu, vuốt vuốt đầu nhỏ của nó, lông xù.

Từ Hàn lâm như có điều suy nghĩ, quay đầu hướng Mục Bách nói: "Tiểu hồ ly này chỉ thân cận Song Hàm, các người đem nó mang trở về cùng đi, ngày mai ta bẩm báo điện hạ phái người đến phủ các người dẫn về."

Mục Bách cùng Từ thị liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy việc này làm cho người ta không nói nên lời, không giải thích được tự nhiên cùng thái tử có liên quan... Nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Hoàng hôn đến, ánh chiều tà chiếu vào trên ngói đỏ tường xanh, ngọc lưu ly sáng như gương phản xạ vàng sáng nhu hòa, nước ao lăn tăn, sóng biếc tạo nên rung động, một con bạch hồ nằm ở đầu cầu, thỉnh thoảng nhìn về phía ngự thư phòng, cung nhân lui tới mắt nhìn thẳng đi qua, đúng là trong mấy ngày này tập mãi thành thói quen.

"Không phải là xuất cung sao? Sao sớm như vậy đã trở về?" Đường kim thiên tử ngồi ở trước án, một bên phê duyệt tấu chương, vừa nói.

Lạc Chiêu Dực chống cằm dựa vào trên bàn, không phản bác: "Tiểu Bạch chạy lạc đường."

Văn Đế nghe thấy vui vẻ, để bút xuống nhìn hán, giữu cột nói: "Đến, cùng phụ hoàng nói một chút, hôm nay con lại lạc đường đến phủ nhà ai rồi?"

Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, quay mặt, cường điệu, "Là Tiểu Bạch chạy lạc đến Hàn lâm phủ rồi!"

Văn Đế cười đến vỡ bụng, "Xem ra lần này cũng đem phủ Từ Hàn lâm làm kinh sợ, trẫm còn nhớ lần trước Trương ngự sử đương triều tố cáo con, con liền lạc đường vào trong phủ hán, đem phủ của hán huyện nào đến gà chó không yên, lúc này lại đến phủ Từ Hàn lâm? Để trẫm ngẫm lại, không phải nguyên nhân là vì trẫm cho Từ Hàn lâm làm thái phó thái tử đi dạy bảo con chứ? Tiểu Thất à Tiểu Thất, con lạc đường lần này cũng thật trùng hợp."

Lạc Chiêu Dực giương cằm, "Nhi thần còn khinh thường mấy trò cố ý vấy bẩn này."

Vậy thật đúng là trùng hợp?

Văn Đế cảm thấy thú vị, nhắc tới Từ Hàn lâm đột nhiên nhớ tới một việc, "Mục Bách con rể lớn của Từ Hàn lâm, làm người thanh chính liêm khiết, vô cùng có tài hoa, lúc trước tuy có vài năm tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, rèn luyện nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, trẫm cố ý muốn cho hắn đến Đại lý tự nhậm chức Tự thừa, con cảm thấy thế nào?"

"Chính ngũ phẩm Đại lý tự Tự thừa?" Lạc Chiêu Dực khẽ rũ mắt xuống, nhìn có chút không để tâm tới, thuận miệng nói: "Phụ hoàng đã cố ý đề bạt hắn, không bằng dứt khoát một chút, trực tiếp đề làm Thiếu khanh cũng được."

Đại lý tự Thiếu khanh, chính tứ phẩm, ở Đại lý tự, chỉ đứng sau chính tam phẩm Đại lý tự Khanh.

Văn Đế nhìn hắn, cũng đồng ý, "Cũng tốt."

Lạc Chiêu Dực không cần phải nhiều lời nữa, tiện tay mở nắp trà, lại nghe Văn Đế nói, "Tiểu Thất, nếu đã trở về, vậy đi thăm mẫu hậu con một chút đi."

"... Không đi!" Lạc Chiêu Dực "Pằng - -" một tiếng đem chén trà đặt lên, không cần suy nghĩ liền từ chối.

"Chiêu Dực!" giọng nói Văn Đế tăng thêm một chút.

"Không đi chính là không đi." Lạc Chiêu Dực hừ lạnh, đứng dậy ra cửa, phương hướng đi lại chính là Phụng Nghi Cung của hoàng hậu, "Sắc trời còn sớm, nhi thần mạng Tiểu Bạch đi tản bộ trong cung."

Văn Đế ngẩn ra, lập tức bật cười, lắc đầu lắc bảu, "Cũng không biết tặc tử xấu khẩu thị tâm phi này ở đâu ra..."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bản tính

Edit +Beta: Anky

Sáng sớm, thánh chỉ đã hạ xuống, Mục Bách được bổ nhiệm làm chính tứ phẩm Đại lý tự Thiếu khanh, ngay hôm nay đến Đại lý tự nhậm chức.

Mục Bách nghe xong cảm thấy có chút mơ hồ, bị điều ra ngoài mười năm, một lần hồi kinh chính là quan tứ phẩm, cứ cho là Thánh thượng muốn đề bạt mình, cũng quá mức đi, huống chi Văn Đế phong quan từ trước đến nay là tiến hành theo chất lượng, rất ít khi hào phóng như thế.

Thái giám truyền chỉ cười tùm tùm nhìn ông, "Mục đại nhân, còn không mau tiếp chỉ!"

Mục Bách lấy lại tinh thần, vội vàng tiếp chỉ tạ ơn, sau đó có chút do dự hỏi: "Công công có biết, vì sao bệ hạ nâng đỡ như thế..."

Thái giám truyền chỉ đưa tay ngăn ông lại, để sát vào hạ giọng nói: "Lúc trước nghe nói bệ hạ định đề đại nhân nhậm chức Tự thừa, nhưng chỉ là ý nghĩ trước khi ở ngự thư phòng gặp qua thái tử điện hạ..."

Thái giám truyền chỉ nói hai câu nửa thật nửa giả, được Mục Bách đưa tới "Tạ lễ", liền điềm nhiên như không rời đi.

Mục Bách khẽ nhíu mày, lại là thái tử? Sau khi trở về kinh, cả nhà bọn họ gặp phải chuyện gì cũng phảng phất như có bóng dáng thái tử, lại giống như quan hệ gì cũng không có, đến tột cùng là trùng hợp hay là do người?

Đồng cung, chính là cảnh sắc tốt nhất hoàng cung, sau khi thái tử vào ở, dựa vào tâm ý nhiều lần xây dựng, hành lang cổ kính gấp khúc, hòn non bộ đỉnh đài, cầu nhỏ nước chảy... Không gì không tinh trí hoàn mỹ, xảo đoạt thiên công.*

(*xảo đoạt thiên công: là những công việc cực kỳ khéo léo tinh xảo đến mức độ tuyệt hảo sánh ngang với trời.)

Trước đây không lâu Từ Hàn lâm bị Văn Đế ném cho trọng trách làm thái phó thái tử. Hôm nay chính là ngày đầu tiên nhậm chức, nói là dạy bảo thái tử, kỳ thật trong lòng Từ Hàn Lâm cũng hoang mang. Bởi vì trước ông, đã có ba người làm thái phó thái tử khóc lóc cầu xin Văn Đế miễn giảm chức vụ của bọn họ, ông là người thứ tư.

Lại nói, dạy bảo thái tử thật sự là chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, không thể đánh không được nể, nếu là thái tử tính tình nhân hậu còn tốt, nhưng hôm nay vị điện hạ này... Đến Từ Hàn lâm, cũng cảm thấy bội phần đau đầu.

"Điện hạ đã ở thư phòng chờ, Từ đại nhân thỉnh." Trần Trầm mở cửa, chờ Từ Hàn Lâm tiến vào, lại tiếp tục như tượng gỗ giữ ở ngoài cửa.

"Làm phiền Trần hộ vệ," Từ Hàn Lâm vuốt râu, gật gật đầu. Sau khi vào cửa, chỉ thấy tiểu thái giám Đức Phúc đứng ở một bên mài mực, thái tử cầm quyển sách trong tay, ngồi bên cạnh bàn đọc sách, vẻ mặt nhàn nhạt, Từ Hàn Lâm khom người hành lễ, "Lão thần tham kiến thái tử điện hạ."

Lạc Chiêu Dục để quyển sách xuống, nâng tay, "Không cần đa lễ. Hôm qua Tiểu Bạch đi nhầm vào Hàn lâm phủ, quấy nhiễu gia quyến trong phủ, Từ đại nhân đừng trách móc."

"Không dám, điện hạ không trách tội tôn nhi của lão thần lỗ mắng xông tới là tốt rồi," Từ Hàn lâm không nghĩ thái tử sẽ chủ động nhắc tới việc này, liền thuận thế nói tiếp: "Điện hạ hôm qua vội vàng, để lại sủng vật..."

"A, thì ra tiểu hồ ly ở chỗ người, cô còn tưởng là nó chạy đi đâu chơi, cả ngày không thấy bóng dáng," Lạc Chiêu Dục nghiêng đầu phân phó Đức Phúc, "Người đi một chuyến đến Hàn lâm phủ, đem vật nhỏ kia mang về."

Đức Phúc đang muốn đáp ứng, Từ Hàn lâm vội vàng nói: "Khoan đã, tiểu hồ ly hiện thời cũng không ở phủ lão thần..." Từ Hàn Lâm đem chuyện tiểu hồ ly chỉ chịu thân cận với Mục Song Hàm, lại được mang đến Mục phủ chăm sóc nói hết một lần.

Lạc Chiêu Dục hơi nhíu mày, "Mục Song Hàm?"

"Chính là ngoại tôn nữ của lão thần, Đức công công trực tiếp đến Mục phủ là được."

Trong đầu Lạc Chiêu Dục bỗng nhiên chọt lóe qua một bóng người áo đỏ, trong nội tâm vừa động, trên mặt lại cực kỳ lạnh nhạt: "Cô biết rõ." Nói xong, liếc Đức Phúc một cái.

Đức Phúc tâm tư nhảy bén, nếu không cũng không thể vượt qua những đại thái giám khác ở bên cạnh thái tử hầu hạ, lúc này gật đầu, tỏ vẻ ra cửa.

Tiếp theo, Từ Hàn lâm bắt đầu hỏi thăm quá trình học tập của thái tử, hỏi một lượt mới phát hiện vị điện hạ này thực sự thiên tư thông minh, thuở nhỏ xem nhiều sách, có thể suy một ra ba, ông cơ hồ không có gì để dạy. Từ Hàn lâm thăm than một tiếng, giờ mới hiểu được vì sao lúc trước ba người kia đều chào từ giả... Bất quá lúc này, cũng đành phải kiên trì thôi.

Vào hoàng hôn, Mục Song Hàm tự mình xuống bếp làm điểm tâm đưa qua cho Mục Nhung, chiếu cố hẳn đọc sách cho giỏi. Sau khi trở lại thấy tiểu hồ ly nằm trong lùm cây, vung cái đuôi lông xù ra, lập tức không nói gì, nhấc cái đuôi đem nó ôm ra ngoài, không ngờ trong miệng tiểu hồ ly còn ngậm một đóa hoa nhỏ, thuận thế bỏ lại trên tay áo Mục Song Hàm, giống như đang nịnh nọt nàng.

Mục Song Hàm ngạc nhiên mở to hai mắt, lẩm bẩm nói: "Này, người cũng quá thông minh, đây là sắp thành tinh sao..." Sau đó nàng lấy hoa xuống cắm lên đầu tiểu hồ ly, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu làm nàng nhịn không được bật cười.

"Ngốc nghếch!" Một đạo thanh âm lười nhác bỗng vang lên.

"Ai?!" Mặt Mục Song Hàm lập tức trầm xuống, cảnh giác nhìn về bốn phía.

Có người nhẹ chặc một tiếng, ra lệnh: "Ngẩng đầu!"

Mục Song Hàm vô thức làm ra động tác ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng dáng thon dài nằm trên ngọn cây, vạt áo phía trước rũ xuống, bị gió thổi tung lên, chút ánh sáng âm áp chiếu vào trên người hắn, có loại ảo giác âm áp lại tốt đẹp.

"Người..." Mục Song Hàm vừa muốn lên tiếng trách cứ, nhìn thấy người nọ bất ngờ quay mặt lại, liền cứng rần chuyển giọng nói, "Thái tử... điện hạ?"

Lạc Chiêu Dục thấy nàng rõ ràng tức giận lại chỉ có thể kìm nén, cảm thấy chơi thật thú vị, liền muốn trêu chọc nàng, cố ý lạnh nhạt nói: "Lén trộm sủng vật của cô đi, còn tùy ý đùa bỡn, người có biết phải bị tội gì?"

Mục Song Hàm: "..."

Tiểu hồ ly ô ô kêu lên, Lạc Chiêu Dục ngồi trên ngọn cây nhìn xuống, "Ngốc muốn chết, đem hoa trên đầu ném đi!"

Tiểu hồ ly: "... QAA"

Mục Song Hàm nghiêm mặt, đưa tay muốn lấy, tiểu hồ ly lại nhảy xuống, lăn lộn trên mặt đất, cái đuôi quét tới quét lui, kêu loạn một mạch, rất giống khúc lóc om sòm.

Lạc Chiêu Dục không thể nhịn được nữa, hung dữ nói: "Người mang thì mang, gào thét cái quỷ gì!"

Tiểu hồ ly ngã trên mặt đất giả chết.

Mục Song Hàm cảm giác tam quan sụp đổ dưới đất: "..."

Hít sâu một hơi, Mục Song Hàm khôi phục vẻ mặt bình tĩnh: "Nếu điện hạ đã tới, vậy vật liền trả về nguyên chủ, ngài đem tiểu hồ ly mang về đi."

"Tiểu thư, sao người chạy đến nơi này?" Xuân Miên chạy vào cười nói, "Phu nhân tìm ngài qua đó... Ồ, tiểu thư, sao ngài lại đem ngọc bội đặt lên bàn?"

Mục Song Hàm nhanh chóng đưa tay cầm lấy ngọc bội, "Không có việc gì, người đi nói cho phu nhân, lát nữa ta sẽ tới."

"Vâng." Xuân Miên tỉnh tỉnh mơ hồ, cũng không nghĩ nhiều liền rời đi.

Mục Song Hàm thờ phào nhẹ nhõm, phút chốc nhớ tới một sự kiện, tự nhủ: "Hồng rồi, đã quên nói chuyện chủ thụ... Haiz? Nói như vậy, thật đúng là nợ hân..."

Từ thị có vẻ hơi lo lắng đi tới đi lui trong phòng, thiếp mời tình mỵ đặt trên bàn lộ ra.

"Nương, làm sao vậy?" Mục Song Hàm vừa vào liền hỏi.

"A Hàm, con xem..." Từ thị đem thiếp mời đưa cho nàng xem, mặt mày ủ ê nhũn nhũn.

Mục Song Hàm mở ra nhìn, bỗng chưng siết chặt, "Đoan Mẫn trưởng công chúa mời! Ngày mai, hồ Tiểu Trùng, Đào Hoa Yên..."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit +Beta: Anky

Tiết trời tháng tư, mùi dấm gió xuân ngát hương hoa đào.

Một con sông dài như ngọc uốn xuyên qua nam bắc đường phố. Mặc dù tên là "Tiểu Trùng hồ", nhưng một chút cũng không nhỏ, nhìn một cái không thấy được điểm cuối, dương liễu lá lướt, cảnh xuân tràn trề, một năm bốn mùa thuyền hoa tụ tập, văn nhân thi gia, tài tử giai nhân đều yêu thích đến đây. Thậm chí con cái hào môn thế gia thỉnh thoảng cũng có phong nhã tụ hội lại.

Ngày hôm đó, phía bắc hồ Tiểu Trùng, xung quanh rừng hoa đào đều được đội hộ vệ canh giữ, Đoan Mẫn trưởng công chúa tổ chức Đào Hoa Yên, mời rất nhiều người trẻ tuổi đến tham gia náo nhiệt.

Năm đó Mục Bách mang theo nữ nhi rời kinh, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng tìm được một phò mã. Chỉ là không lâu sau phò mã liền chết bất đắc kỳ tử, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng không tái giá, nuôi vài nam sủng, một năm mở vài lần yến hội tán gẫu để tiêu khiển.

Một con đường ngăn giữa rừng hoa đào tách rời nam khách và nữ khách, từng chiếc xe ngựa dừng lại, mỗi khách nhân xuống xe đều sẽ được nhận một cành hoa đào từ trong tay nha hoàn, mọi người đều cảm thấy mới lạ, rồi rít ngẩng đầu nhìn về phía vị trí ngồi ở trên, cách một tấm bình phong là Đoan Mẫn trưởng công chúa.

Mục Song Hàm tiếp nhận cành hoa đào, lặng lẽ khẽ nhủ thầm, sau khi Từ thị nhận thiếp mời vẫn muốn để cho nàng giả bệnh, nhưng trong lòng Mục Song Hàm biết rõ, tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm, Đoan Mẫn trưởng công chúa nếu có tâm trả thù, chỉ sợ trốn cũng không được, hiện thời chỉ có gặp chiêu phá chiêu.

Nữ khách bên này, đã tới nhiều người, một đoàn trang dung tinh xảo, thật sự có chút cảm giác muôn hoa đua thắm khoe sắc, Mục Song Hàm vốn định tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống, lại thấy vài thiếu nữ theo nhóm đi tới, "Người là muội muội nhà ai, có thể xinh đẹp như vậy, tại sao trước nay chưa gặp qua người?"

Mục Song Hàm bất đắc dĩ, đành phải nói: "Nữ nhi Mục Thiếu khanh, Mục Song Hàm."

"Mục Thiếu khanh? Là người vừa mới nhậm chức Thiếu khanh Đại lý tự?"

Những thiếu nữ này đa phần đều mười mấy tuổi, cũng không biết Đoan Mẫn trưởng công chúa cùng Mục Bách có thù cũ. Cha mẹ các nàng dù hiểu rất rõ, chỉ là ai cũng không dám nói loạn về Đoan Mẫn trưởng công chúa.

Chỉ có thiếu nữ dung mạo xuất chúng dẫn đầu kia về mặt thoáng đổi, ý tứ hàm xúc mở miệng, "Thì ra là nữ nhi Mục đại nhân, khó trách vừa hỏi kinh liền được Đoan Mẫn trưởng công chúa "tru ái"... Ta thấy muội muội vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

Mục Song Hàm chống lại tầm mắt của nàng, thần nhiên nói: "Không nhọc hao tâm tổn trí."

"Đào tỷ tỷ có ý tốt kết giao, người đây là cái khẩu khí gì?"

"Còn không mau xin lỗi Đào tỷ tỷ!"

"Nghe nói Mục đại nhân trước kia chỉ là một Huyện lệnh, Mục gia muội muội lớn lên trong huyện thành nhỏ, khó trách..."

Nghe các loại trào phúng âm dương quái khí, Đào Vận đứng đầu tuy không bỏ đá xuống giếng, cũng không ngăn lại, dù sao đám người kia cũng là nể mặt mũi Hình bộ thượng thư của cha nàng ta, có cũng được mà không có cũng không sao, mà Mục Song Hàm này cũng không cần thiết kết giao... Dù sao, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng không phải là người hào phóng.

"Nịnh nọt, bắt người tay ngắn, chẳng lẽ đây là phong thái của quý nữ kinh thành?" Mục Song Hàm trả lời lại một cách mỉa mai, thanh âm lại ôn hòa điềm đạm, nghe không ra chút nào tức giận.

"Người..."

Đang lúc bên này giằng co, lại có một người chạy tới, thân mật giữ chặt tay Mục Song Hàm, "Biểu muội, không phải đã nói cùng đi sao? Ta chỉ chậm một chút, muội cũng không chờ ta một lát!"

Người tới chính là Từ Uyển Thẩm, Mục Song Hàm ngăn ra, lập tức phối hợp nàng cười nói: "Biểu tỷ, là ta đi quá vội, ta bồi tội với tỷ..."

Về mặt Từ Uyển Thẩm giận dỗi, cùng đám người Đào Vận chào hỏi, cười nói: "Đào tỷ tỷ, ta mang biểu muội ta đi trước!"

Đào Vận tất nhiên sẽ không ngăn cản, vài người lại lủi rủ vây quanh, Đào Vận liếc các nàng một cái, cùng những người khác chào hỏi rồi đi, để lại các nàng ở đó lúng túng.

"Biểu tỷ?" Mục Song Hàm không hiểu nhìn về phía Từ Uyển Thẩm.

"Mặc kệ thế nào, muội cũng là người của Từ gia, không thể vô cớ để cho người ta khi dễ, " Từ Uyển Thẩm một bên bày dáng vẻ tươi cười tiêu chuẩn, một bên thấp giọng báo cho nàng, "Dung mạo vẻ đẹp của muội đánh bại tất cả các loài hoa, hôm nay vừa lộ mặt, sợ là sẽ có rất nhiều người nhìn muội không vừa mắt!"

"Đây là vì sao?"

"Muội ngốc à, thái tử vừa lập, ngay cả thiếp thất bên cạnh cũng không có, chỉ sợ không bao lâu nữa, bệ hạ và hoàng hậu nương nương sẽ cho hắn chọn thái tử phi và trắc phi. Phụ thân muội hiện nay được bệ hạ nâng đỡ, muội lại có bộ dáng như vậy... Không phải chính là uy hiếp lớn sao! Huống chi Đoan Mẫn trưởng công chúa... Khụ, cho nên người ta cũng không sợ đắc tội muội!"

Mục Song Hàm "... " Đoan Mẫn trưởng công chúa thì thôi đi, thái tử phi là trò chơi gì? Quả thực tai bay vạ gió!

"Vậy biểu tỷ không biết ta cũng là uy hiếp của tỷ à?" Nếu Từ Uyển Thẩm đã cùng nàng mở miệng nói thẳng, Mục Song Hàm cũng thẳng thắn.

Từ Uyển Thẩm nghe vậy, về mặt "Người mẹ nó đang trêu chọc ta", nói: "Thái tử hung tàn như vậy... không không không, ý ta là, điện hạ nhân trung long phượng, ta vẫn nên thôi đi!" Ngày đó Từ Uyển Thẩm bị dọa sợ, dù trước kia từng có ý nghĩ gì, hiện tại một ý niệm cũng không... Kỳ thật nàng càng muốn cầu nguyện cho thái tử phi trung lai một chút.

Mục Song Hàm dở khóc dở cười, "Nói thật, biểu tỷ, ta với tỷ suy nghĩ giống nhau." Trời xanh chứng giám, nàng đối với thái tử một chút ý đồ cũng không có được không!

Từ Uyển Thẩm thương cảm nhìn nàng, "Muội nghĩ như vậy, người khác cũng không nghĩ vậy."

Hai người vừa nói chuyện, vừa ngồi xuống, không lâu sau, Đoan Mẫn trưởng công chúa liền sai người dời tám bình phong phía trước ra, mọi người cùng nhau đứng dậy hành lễ, "Tham kiến trưởng công chúa!"

Đoan Mẫn trưởng công chúa nhìn qua là một quý phụ hơn ba mươi tuổi, lớn lên không phải rất xinh đẹp, nhưng cũng phong tình vạn chủng, giờ tay nhắc chân đều có cảm giác mạnh mẽ quyến rũ.

"Đều ngồi đi, " Đoan Mẫn trưởng công chúa khéo môi khẽ nhếch, "Bản cung tổ chức tụ hội này cũng không phải một hai lần, chỉ vì muốn náo nhiệt một chút, các người cũng tùy ý đi, có cái gì ăn ngon, chơi vui, thú vị, đều cứ việc bày ra. Vậy mới gọi là mọi người vui vẻ mà đến, mang cười mà về. Hiện tại đúng là thời điểm hoa đào nở đẹp nhất, quy tắc cũ, nếu là Đào Hoa Yến, chúng ta hôm nay hết thấy đều phải có liên quan đến hoa đào... Tôn ma mà!"

Một ma ma bên cạnh Đoan Mẫn trưởng công chúa theo lời lui ra, không lâu sau lại dẫn chúng nha hoàn trở lại, theo thứ tự đặt một chén canh nhỏ trước mặt mỗi người.

"Đây là canh hoa đào, hương vị rất không tệ, các người cũng nếm thử đi."

Mục Song Hàm và Từ Uyển Thẩm ngồi cùng một chỗ, cảm thấy có một đạo ánh mắt như có như không nhìn mình chằm chằm, nàng thầm than một tiếng, cũng không ngẩng đầu.

Tiếp đó, Đoan Mẫn trưởng công chúa lại sai người đưa vào bên trong bình phong hoa đào. Bất kể nam nữ đều đua nhau tiến lên biểu diễn tài nghệ, mục đích chính là tìm niềm vui cho trưởng công chúa. Dù sao có thể ở trước mặt đương kim thánh thượng nói vài lời, Đoan Mẫn trưởng công chúa là một

người trong số đó.

Phía bên kia nam khách, Mục Song Hàm vừa phát hiện một người quen - - Hứa Bác Anh, Hứa Bác Anh vừa vịn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười cười.

"Kỳ thật hôm nay tổ chức Đào Hoa Yến này, cũng không phải vì bản thân bản cung, " Đoàn Mẫn trưởng công chúa đột nhiên khoát tay áo, một bộ dáng bất đắc dĩ, "Hôm kia một chất tử không nên thân của bản cung đặc biệt đến cầu xin trước mặt bản cung, nói hấn ở trên đường đối với một vị cô nương vừa gặp đã thương, nhưng gia đình cô nương kia vừa mới trở về kinh, hấn lại không dám mạo muội đến cửa, đành phải nhờ bản cung thiết yến, tại bữa tiệc này thăm dò để biết tâm ý cô nương kia. Bản cung nghĩ tới, việc này nếu thành, cũng có thể xem như một câu chuyện được mọi người ca tụng..."

Mục Song Hàm toàn thân rét run, Từ Uyển Thẩm lập tức nhìn lại, sắc mặt cũng có chút không tốt.

Một nhà vừa mới trở về kinh, đây không phải chính là Mục Song Hàm sao? Chất tử mà Đoàn Mẫn trưởng công chúa thương yêu... Cũng chỉ có thể từ Vũ Dương Hầu Tiết Kiến, gia gia Tiết Kiến cùng mẫu thân Đoàn Mẫn trưởng công chúa vốn là biểu huynh muội, nói ra cũng không phải họ hàng rất gần, chỉ là dưới gối Đoàn Mẫn trưởng công chúa không có con cái hầu hạ, khó tránh có chút cô đơn, Tiết Kiến này lại có bản lĩnh có thể khiến nàng ta vui.

Mặc dù thân phận Tiết Kiến không kém, lớn lên cũng tuân tể lệ sự, nhưng lại nổi danh ăn chơi trác táng ở kinh thành, làm người cực kỳ háo sắc, Mục Song Hàm xinh đẹp tuyệt luân, lọt vào mắt kẻ hạ lưu Tiết Kiến này, nếu gả cho hấn, cả đời cũng bị phá hủy... Đoàn Mẫn trưởng công chúa thân ở địa vị cao, tùy tiện nhắc tay, sẽ khiến người ta trở tay không kịp.

Tiết Kiến đứng dậy, đi lên phía trước hành lễ với trưởng công chúa, sắc mặt hấn vàng vọt, bước chân cũng liêu xiêu, có thể thấy được là bị từ sắc ăn mòn thân thể, trưởng công chúa cười nói: "Đứa bé ngoan, người xem trọng người nào, liền đem hoa đào trên tay đưa cho người đó, hoa đào thành đôi, ngụ ý kết liền cành, cũng không phụ tên gọi Đào Hoa Yến này."

Trưởng công chúa nhìn về phía Tiết Kiến, trong mắt giống như có thâm ý, lại tỏ vẻ một bộ dáng hòa ái dễ gần.

Sắc mặt mọi người khác nhau, có người hiểu biết đều âm thầm kinh hãi, chuyện hơn mười năm trước, thế mà trưởng công chúa còn chưa buông xuống, chỉ tiếc cho Mục gia cô nương... Mắt thấy Tiết Kiến đang đi về phía nữ khách, Hứa Bác Anh cắn răng một cái, đứng dậy hành lễ nói: "Trưởng công chúa, hôn nhân đại sự vốn nên do cha mẹ làm chủ..."

"Như thế nào? Bản cung không thể làm chủ nói tở hồng cho hậu bối?" Đoàn Mẫn trưởng công chúa không vui nói.

Mục Song Hàm rũ mắt xuống, vẻ mặt cực kỳ trấn định, trên tay nàng đang bóp một viên thuốc nhỏ, ăn xong lập tức sẽ xuất hiện một loại bệnh trạng đột phát làm khó thở, cần lập tức đưa đến đại phu... Kỳ thật nàng sớm đoán được Đoàn Mẫn trưởng công chúa sẽ không bỏ qua cho nàng, trước khi đến đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, chỉ là một khi uống thuốc, tất cả mọi người sẽ biết nữ nhi Mục gia thân mang bệnh khó thở, về sau lập gia đình cũng khó, chỉ là lúc này không thể để ý nhiều như vậy.

Hứa Bác Anh còn muốn khuyên bảo, Đoàn Mẫn trưởng công chúa lại không có lòng dạ nghe thêm, hấn nắm chặt hai đấm, nghĩ thầm, thực tại không được, chỉ có thể nói hấn cùng với Mục Song Hàm sớm đã đính hôn, mặc dù hấn chỉ coi Song Hàm là muội muội, không có tư tâm gì, nhưng hấn cũng không thể trở mặt nhìn Mục gia muội muội bị đẩy vào hố lửa...

Tâm tư mọi người khác nhau, trước mặt cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, ngay lúc Mục Song Hàm giơ tay lên, chợt nghe được một tiếng "Rống - -", một đạo bóng trắng không lồ bay vút xuyên qua tầng hộ vệ canh giữ tiến vào, đụng ngã nhiều cây đại thụ, hù dọa mọi người cuồng cuồng thét chói tai tránh né, Tiết Kiến mặt xanh xao, xoay người bỏ chạy, mỹ nhân gì đó đều ném ra sau ót đi.

"... Bạch hổ!" Cho dù hôm trở về kinh bị bạch hổ này làm kinh hãi, giờ phút này Mục Song Hàm thật muốn yêu chết nó, hận không thể ôm lấy nó hôn một cái... Tối quá đúng lúc!

"Đây không phải là..." Đoàn Mẫn trưởng công chúa được đám người ma ma che ở phía sau, định thân nhìn lại, lập tức nổi trận lôi đình. Nàng ta cũng nhận ra bạch hổ này, chính là người Tây Di thượng cồng, sau lại được Văn Đế ban cho thái tử... Nghĩ đến một hồi ti mỉ thiết kế đều bị súc sinh phá hỏng, coi như là sủng vật của thái tử, Đoàn Mẫn trưởng công chúa cũng nuốt không trôi con tức này, lập tức phân phó đội hộ vệ: "Giết súc sinh này cho bản cung!"

Nàng ta vừa dứt lời, một giọng nói khác liền truyền tới, ngạo mạn lớn lối giống như đang nhìn bao quát chúng sinh, vừa nghe liền biết là người nào, "Cô cũng muốn nhìn một chút... Ai dám!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gặp nạn

Chẳng biết tại sao, vừa nghe được giọng của Lạc Chiêu Dực, trong lòng Mục Song Hàm dâng lên cảm giác an tâm khó hiểu, trong một thoáng chốc nghĩ tới, tựa như trước đây thật lâu có người đã cho nàng cảm giác như vậy.

Bọn họ vệ hai mặt nhìn nhau, cũng không dám động, trưởng công chúa đắc tội không được, thái tử càng đắc tội không được, đây thật là tình thế khó xử.

Đoan Mẫn trưởng công chúa nhìn một hồi cũng không thấy bóng dáng Lạc Chiêu Dực, nâng giọng hô: "Thái tử, lúc này ta đang thiết yến, ngươi lại dung túng sủng vật hồng hạc lộng hành, phá hủy Đào Hoa Yến của ta... Ngươi bảo kẻ làm cô cô này như ta còn mặt mũi gì?"

Một chiếc thuyền hoa từ trên hồ ung dung lướt đến, trên mũi thuyền có một người đứng khoanh tay, dáng người thanh tú tuấn kiệt, từ y ngọc quan, trường bào đón gió, dung nhan đẹp đẽ, bên môi lại chứa ý cười vô cùng phong lưu kiều diễm, phần đông khách nữ nhìn thấy đều bối rối đỏ mặt, "Cô cô lời này từ đâu mà nói?"

Đoan Mẫn trưởng công chúa chỉ một mảnh yến hội hỗn loạn: "Sự thật bày ngay trước mắt, thái tử không nhìn thấy sao?"

Mọi người cả kinh, không ít người giờ mới biết thì ra người này chính là đương kim thái tử điện hạ, Từ Uyển Thẩm theo bản năng nhìn Mục Song Hàm một cái, thật sự có chút hối hận vì lời nói của chính mình vừa rồi.

Lạc Chiêu Dực cười như không cười, bộ dáng chẳng thêm phần bác.

Lúc này lại có một người từ trong khoang thuyền đi ra, hắng giọng giải thích: "Cô cô hiểu lầm, hôm nay là ta tìm Tiểu Thất ra ngoài đàm luận, chúng ta luôn ngụ ở trên thuyền này, cũng không biết hiện tại cô cô đang thiết yến, nói gì đến dung túng sủng vật quấy rối? Tiểu Bạch tính tình hoang dã, chơi lâu không thấy chủ sẽ chạy loạn dọc theo bên hồ, làm hồng yến hội đơn thuần chỉ là trùng hợp. Một con hồ mà thôi, cô cô cần gì so đo với nó đây?"

Một thanh niên y phục màu lam, tướng mạo thanh tú, khí chất ôn nhuận, làm cho người ta có loại cảm giác bao dung như biển vậy, đúng là Nhị hoàng tử Lạc Đình.

Sắc mặt Đoan Mẫn trưởng công chúa khó coi đến cực điểm, "Ai chẳng biết các người từ nhỏ thân thiết, người đương nhiên che chở hấn..."

"Cô cô cần phải nói cẩn thận, hấn trong miệng người, cũng không phải chỉ là thất hoàng tử văn bối của người, còn là thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người của Đại Cảnh ta!" Lạc Đình cười cười, lập tức nghiêm mặt nói: "Mặc dù cô cô là trưởng công chúa cao quý, nhưng, đối với thái tử bất kính, phải bị tội gì?"

Lời nói như lưỡi dao sắc bén, từng chữ từng câu, đâm thẳng mà đến, Đoan Mẫn trưởng công chúa lùi lại vài bước, vịn vào ghế, từ từ siết chặt quả đấm.

"Này, công phu lật ngược phải trái của huynh còn lợi hại như vậy à." Lạc Chiêu Dực liếc hấn.

"Đệ còn có mặt mũi nói, đây là ai làm hại?" Lạc Đình nhân lúc rảnh rỗi trừng mắt nhìn hấn, "Đừng nói mặt với ta!"

Lạc Chiêu Dực chớp mắt nhìn, giễu cợt nói: "Ngươi bất kính thái tử phải bị tội gì?"

Lạc Đình hận không thể đánh chết hấn, "Về sau đừng tìm ta thu thập cục diện rồi rắc rối cho đệ!"

Cách khá xa, mọi người không nghe được bọn họ xì xào bàn tán cái gì, nhìn hai người, chỉ cảm thấy người hoàng gia khí độ tao nhã thật là khiến tâm trí người ta hướng về, trong lòng sinh ra kính sợ, chỉ có Mục Song Hàm âm thầm liếc mắt - - nàng đã nhìn thấu thái tử kiêu ngạo độc miệng chỉ là đồ tham ăn bá đạo ấu trĩ còn là dân mù đường... Bản chất đó! A, nghĩ như vậy, tương lai Đại Cảnh hoàng triều thật là làm cho người ta e ngại...

Đoan Mẫn trưởng công chúa oán hận nói: "Xem ra đến cùng là ta, cô cô này sai rồi?"

Lạc Chiêu Dực lúc này mới mở ra kim khẩu, "Nếu cô cô nhất định nhận sai, cô cũng không có biện pháp, chỉ là cô cô tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa quân thần như vậy, cô cũng nhớ tới tôn trọng trưởng bối, xin lỗi thì miễn đi."

Một phen tức chết người không đền mạng, Đoan Mẫn trưởng công chúa giận đến mức quên luôn cả lễ nghi, khuôn mặt tái xanh, phát tay áo liền đi.

Vì vậy một hồi yến hội không bệnh mà mất, mọi người không dám lưu lại, lập tức như chim muông tản đi.

Trong chớp mắt ở đây liền không còn một bóng người, chỉ có Đại Bạch Hồ buồn bực quỳ rạp trên mặt đất, hướng về phía hai người ô ô gọi.

"Nhìn đệ quá hung tàn, mọi người bị dọa chạy!" Lạc Đình theo thói quen trêu chọc một câu, nửa ngày không được đáp lại, liền nghiêng đầu nhìn. Lạc Chiêu Dực híp mắt nhìn chăm chăm một phương hướng - - nữ nhân mau quên, cứu nàng vậy mà cũng không lưu lại một lời cảm tạ?

Lạc Đình theo tầm mắt của hấn nhìn lại, không có gì cả, "Tiểu Thất, đệ đang nhìn cái gì?"

Lạc Chiêu Dực thu liễm vẻ mặt, lạnh nhạt nói: "Không có gì."

Lạc Đình cũng không nghĩ nhiều, tâm tư hấn đều đặt ở việc khác, "Vì cô cô này của chúng ta từ lúc đầu đã một lòng một dạ muốn đưa lão tam thượng vị hiện tại phụ hoàng lập đệ làm thái tử, đệ lại khắp nơi không nề mặt bà ta, trong lòng bà ta không chừng càng muốn diệt trừ đệ nhanh chóng, đệ gần đây cần thận một chút."

"Bà ta chỉ biết đi gặp phụ hoàng... và người ở Phượng Nghi Cung kia thôi, diệt trừ ta? A, xem bà ta có bản lĩnh kia hay không!" Lạc Chiêu Dực không để ý, từ nhỏ đến lớn hẳn gặp phải ám sát độc thủ còn ít sao?

"Phụ hoàng thương đệ, để không ảnh hưởng toàn cục cùng lắm chỉ nói đệ vài câu, nhưng hoàng hậu nương nương..."

"Ừ." Lạc Chiêu Dực thuận miệng trả lời, có chút thất thần, hẳn đột nhiên lướt đến trên bờ hồ, bỏ lại một câu "Nhị ca, giúp ta đem Tiểu Bạch mang về", liền mất dạng.

"Có việc thì nhị ca, không có việc thì này nọ..." Lạc Đình buồn bực liếc mắt, "Mới vừa nói đệ cẩn thận giờ lại chạy loạn, gặp chuyện không may cũng là đáng đời!"

Bạch hồ "Grừ grừ" đào gốc cây... Vì cái gì lại bị chủ nhân bỏ rơi ~~~~~o (>_<)o~~~~

Mục Song Hàm ngồi trên xe ngựa, trong tay còn siết chặt cành hoa đào kia, vừa rồi đi quá vội, đã quên ném bỏ.

Lại nghĩ, Lạc Chiêu Dực giúp nàng hai lần, nàng nên lưu lại một tiếng cảm tạ. Nhưng tất cả mọi người đều đi hết sạch, nàng cũng không muốn tỏ ra quá khác biệt, không có suy tính nào liền lên xe ngựa... Mục Song Hàm lắc đầu bật cười, nếu như có cơ hội, lần sau gặp mặt lại thì nói lời cảm tạ đi.

Nghĩ tới đây, Mục Song Hàm khe khẽ thở dài, đột nhiên cảm giác được bên ngoài tiếng người ít dần, không khỏi nhíu mi vén màn xe. Nhưng lần này vừa nhìn, nàng lại cả kinh mở to hai mắt, phu xe không biết lại đổi người vào lúc nào, vốn là lão bộc trung hậu, hiện tại lại trở thành một kẻ trung niên bỉ ổi, mà cảnh tượng ngoài xe cũng không phải trong thành náo nhiệt, mà là nơi dã ngoại hoang sơ.

"Ngừng xe! Ngừng xe!" Mục Song Hàm kêu to.

Gã trung niên cầm roi hung hăng đánh trên mình ngựa, ngựa bị đau lao nhanh về phía trước, Mục Song Hàm lập tức bị ngã vào trong xe, da thịt nàng mềm mại, nháy mắt thái dương liền bị đụng đau.

"Người là ai? Tại sao phải hại ta?" Mục Song Hàm ẩn lấy thái dương, trong lòng lo lắng nghĩ tới kẻ sách ứng đối, cố ý cất giọng quát lớn: "Ta là nữ nhi nhà quan, người dám bắt cóc ta, chờ người nhà của ta tìm được, cẩn thận mạng chó của người!"

"Người còn muốn đâm người đó tìm được người? Có người muốn nhờ cô tận gốc, để người hài cốt cũng không còn!" Người nọ cười quái dị, "Đáng tiếc cho cô nương xinh đẹp như vậy!"

Rất tốt, người này quả nhiên là bị người ta sai sử!

Mục Song Hàm nghĩ đến đầu tiên chính là Đao Mẫn trưởng công chúa, nhưng rồi lại nghĩ, rất nhiều người biết hôm nay nàng tham gia Đào hoa yến của Đao Mẫn trưởng công chúa, nếu nàng không trở về nhà, người bị hoài nghi trước hết tất nhiên là Đao Mẫn trưởng công chúa, cho dù là trưởng công chúa cao quý, mưu hại nữ nhi triều thần cũng không phải chuyện đùa... Dù Đao Mẫn trưởng công chúa hận cha mẹ nàng cũng không thể nào đem thân phận địa vị của mình ra mạo hiểm!

Người hiểm nghi đầu tiên là Đao Mẫn trưởng công chúa, nếu không phải, chuyện này sẽ phức tạp.

Mục Song Hàm cắn môi dưới, đỡ xe cố gắng đứng vững thân thể, rút trâm cài tóc trên đầu xuống, nhanh chóng đâm vào trên cổ người kia, một đường vết máu chảy dài, "Mau ngừng xe, nếu không... Người cũng không sống được!"

Người nọ quá sợ hãi, hẳn cho rằng trong xe ngựa là một tiểu cô nương nhu nhược, tay trái gà không chặt, nên không đề phòng nhiều, không ngờ tới lại lật thuyền trong mương!*

*Lật thuyền trong mương: là sự việc tưởng đã nắm chắc được nhưng cuối cùng lại vì chủ quan mà thất bại không ngờ đến.

Mục Song Hàm sợ sao? Nàng đương nhiên sợ, hơn nữa sợ đến toàn thân đều đang phát run. Nhưng ưu điểm lớn nhất của nàng chính là càng nguy hiểm đầu óc càng thanh tỉnh, tuy miệng nàng nói phải đợi người tới cứu mình, cũng sẽ không thật sự ngồi chờ chết, Mục Song Hàm không phải là người sẽ ý lại vào người khác.

Xe ngựa càng ngày càng đến gần vách núi, gã trung niên đánh xe hạ quyết tâm, trực tiếp nhảy xuống xe, trâm cài tóc bắn ra tia máu tung tóe trên ống tay áo Mục Song Hàm, tay nàng không giữ được, trâm cài tóc cũng rút xuống, Mục Song Hàm vừa ngẩng đầu... Phía trước rõ ràng là thác nước bên vách núi!

Con ngựa giống như cảm nhận được nguy hiểm, gào thét muốn dừng lại, không ngờ thể xông lên quá mạnh mẽ, căn bản không ngừng được. Mất thấy xe ngựa sắp phải lao xuống vách núi, ngựa lập tức quay đầu, nhưng nửa sau xe ngựa đã rơi xuống khoảng không, nó liều mạng bám chân lại, trên mình xuất hiện từng đường vết máu chảy ra.

"Ngựa ngoan nhỏ, nào dùng thêm chút sức kéo lên!" Mục Song Hàm ép nước mắt trở về, từ từ hướng về phía trước bò ra, lúc nàng bò đến mép vách núi tiếp giáp với chỗ xe dừng lại, xe ngựa run lên, tiếp tục trượt xuống thêm, "A - - "

Mục Song Hàm hét chói tai ra tiếng, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, có người giữ tay nàng lại!

"Người... Thái tử, người..." Mục Song Hàm cả kinh giật mình, nước mắt ào ào chảy xuống, rất chặt vật, nàng vừa mừng vừa sợ, nghẹn giọng nói: "Điện

hạ, tại sao người lại ở chỗ này?"

Người đến từ y ngọc quan, giống như là vì đuổi theo quá vội, khẽ thở phì phò, tức giận trừng nàng, không phải Lạc Chiêu Dực thì là ai?

"Vốn định đòi nàng một lời cảm ơn, ai ngờ..." Lạc Chiêu Dực nhìn không được châm chọc nói: "Tại sao mỗi lần gặp nàng đều có nguy hiểm như thế, cuộc đời nhiều chông gai hay là số mệnh phạm thái tuế?"

Lạc Chiêu Dực vừa nói vừa muốn kéo nàng lên, nhưng thân thể Mục Song Hàm bị kẹt ở bên trong xe, đành phải buông một tay ra trước, gờ tấm ván gỗ nằm hai bên ra, đột nhiên, miệng con ngựa sùi bọt mép, ngã xuống, không có lực đạo kéo giữ, xe ngựa lập tức rơi xuống vách núi theo, Mục Song Hàm vừa mới rời khỏi xe ngựa, liền bị một lực phản không lồ tiếp tục kéo theo...

... Đây là số mệnh!

Trong lòng Mục Song Hàm có một cỗ cảm giác vô lực sâu sắc. Trong tích tắc kia, nàng cảm thấy lực đạo trên tay đã biến mất, dù sao Lạc Chiêu Dực đã dốc hết lòng, không có ai sẽ vì cứu một người xa lạ có vài lần duyên phận mà trả giá bằng tính mạng của mình, hai người nếu đổi lại vị trí, Mục Song Hàm tự hỏi chính nàng cũng sẽ buông tay.

Lực đạo trên tay đúng là biến mất, Mục Song Hàm cũng không nghĩ nữa, nhưng trong lòng chợt có một nỗi mất mát dâng lên, nỗi mất mát này ập tới mạnh mẽ, cơ hồ đè xuống sự sợ hãi của nàng đối với cái chết... Nhưng một giây sau, một đôi cánh tay hữu lực ôm lấy eo nàng, giọng nói Lạc Chiêu Dực thấp phàn đả ăn đòn, "Nhìn về mặt nàng cũng biết nàng không bỏ được ta."

... Vì vậy người đã rơi xuống?

Ngốc nghếch sao! Mạng là để đùa như vậy?!

"Người..." trong nháy mắt, Mục Song Hàm liền trải qua vui buồn lẫn lộn, nàng muốn mắng người, mở miệng lại là vẻ mặt cứng ngắc.

"Câm miệng! Biết rõ nàng đang sợ, lát nữa cho nàng gọi đủ!"

Mục Song Hàm: "... " Thái tử nguoi thắng orz

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chuyện xưa

Edit +Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực ôm lấy eo Mục Song Hàm, ánh đao trong ống tay áo chợt lóe, phóng lên trên vách đá dựng đứng một đường rãnh sâu kéo lê thật dài mới dừng lại.

Mục Song Hàm thờ phào nhẹ nhõm, nhìn không được lo lắng nói: "Làm sao bây giờ?"

"Loại thời điểm này, nàng chỉ cần nhắm mắt lại ôm chặt lấy ta là được rồi!" Lạc Chiêu Dực liếc xéo nàng, một chút vẻ khấn trương trên mặt cũng không có, mặc dù kiêu ngạo nhưng cũng rất tự tin.

Mặc dù có chút đáng ăn đòn, nhưng không thể không nói, có người như vậy ở bên người, vẫn rất an tâm.

Mục Song Hàm cũng bất chấp cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, cánh tay trực tiếp ôm lấy hắn, nhưng mà... "Điện hạ, ta còn chưa run đâu, người run cái gì?" Nàng là nữ, rõ ràng bị thua thiệt hơn được không?

"Rõ ràng là nàng đang run!" Vẻ mặt Lạc Chiêu Dực vụn vụn, không vui nói.

Mục Song Hàm vừa ngẩng đầu, lại phát hiện bên tai hắn đỏ một mảnh: "... " Ma đản, điện hạ ngây thơ, loại thời điểm này người còn có tâm tư thẹn thùng?

Lạc Chiêu Dực thẹn quá hoá giận, ngay cả báo một tiếng cũng không nói liền nhảy xuống.

"A - - " quá kích động, Mục Song Hàm muốn điên rồi, nhắm mắt lại hét chói tai.

Sau đó, nàng cảm giác được Lạc Chiêu Dực tựa hồ nắm lấy được cái gì đó thuận thể trượt xuống, thể rơi nhẹ dần, sau đó hai người cùng rớt vào trong nước.

"Hô..." Đầm nước cũng không sâu, Mục Song Hàm từ trong nước lộ đầu ra, sắc mặt ngum nước, liếc mắt liền thấy được bên cạnh vách núi có vài nhánh

dây thừng buông xuống, nhìn lại chung quanh đây, đúng là vô cùng xinh đẹp, không hề có dấu vết bị mài dũa, non xanh nước biếc, cỏ xanh mơn mẫm, cách đó không xa còn có một căn nhà gỗ, nhưng không giống như có bóng dáng người đang ở.

"Điện hạ, thái tử điện hạ?" Qua một lúc cũng không thấy Lạc Chiêu Dực trôi lên mặt nước, Mục Song Hàm có chút nóng nảy, không phải là bị thương chứ? Nàng vội vã định nín thở, lặn xuống nước tìm kiếm.

"Đừng gào thét, lỗ tai thiếu chút nữa bị nàng làm điếc!" Lạc Chiêu Dực ở cạnh bờ nổi lên, phát quan rơi ra, tóc dài ướt đẫm, dán ở trên người, "Còn biết tìm ta, cuối cùng nàng cũng có chút lương tâm."

"Người không có việc gì thì tốt rồi!" Gặp lại sau khi sống sót, Mục Song Hàm vừa khóc vừa cười, "Điện hạ, ta không phải là người vong ân bội nghĩa, nếu như người vì cứu ta mà gặp chuyện không may, ta sẽ thật hối hận cả đời..."

"Nàng biết là tốt rồi!" Lạc Chiêu Dực khoe môi khẽ nhếch, hiếm khi đơn thuần mỉm cười.

Mục Song Hàm nhìn hấn, giật mình, lập tức thở dài, đây là người đầu tiên nàng gặp phải, nguyện ý lấy tính mạng cứu nàng, đáng tiếc, hấn lại là thái tử cao cao tại thượng.

"Nói đến cũng thật là khéo, ở đây sao lại có dây thừng được bện lại treo ở đằng kia..." Giống như là phương tiện đặc biệt cho người leo xuống, nếu không phải như thế, cho dù Lạc Chiêu Dực có khinh công cao, hai người bọn họ cũng không cách nào bình yên hạ xuống đất được.

"Ta chưa nói với nàng sao?" Lạc Chiêu Dực nhún mày.

"Cái gì?"

"Nơi này là chỗ của ta, dây thừng là ta làm, nhà gỗ cũng là ta dựng..."

Mục Song Hàm: "Cho nên nói..."

"Cho nên nói không biết nàng đang gào thét cái gì, chỗ này ta đã nhảy tới 180 lần, quen thuộc đến không thể nào quen hơn rồi." Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, hừ nói: "Cho dù nàng nặng như vậy, mang nàng xuống cũng không thành vấn đề."

Ta khéo, lãng phí tình cảm của nàng! Còn nói hấn lương thiện dùng mạng cứu mình?

Mục Song Hàm: "... Người! Mới! Nặng!"

Lạc Chiêu Dực: "Nàng còn muốn ở trong nước ngập ngộp bao lâu?"

Mục Song Hàm cúi thấp đầu, có chút rối rắm, y phục nàng chất liệu mỏng manh, khi thấm nước liền lộ hết đường cong... Dù nàng có tùy tiện cũng không thể tự nhiên đi lên như vậy!

Lạc Chiêu Dực cười nhạo một tiếng, vào nhà gỗ, không lâu sau liền mang ra một bộ quần áo sạch sẽ, ném cho nàng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Như thế nào, đang lo lắng ta sẽ làm loạn với nàng?"

"Ta có cái gì phải lo lắng, " Mục Song Hàm nhìn hấn, cổ quái cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Thần nữ liễu yếu đào tơ, sao so sánh được với điện hạ dung mạo tuyệt thế, điện hạ nên lo lắng cho mình mới phải."

Lạc Chiêu Dực: "... " Nữ nhân bình thường sẽ không lưu manh, lưu manh đến mức này không phải là nữ nhân!"

Sau đó, hai người từng người thay y phục, ngồi sưởi ấm, thuận tiện phơi y phục.

Mục Song Hàm nhẹ nhàng ngồi ngửi, ánh mắt dừng lại trên tay phải của hấn.

Tay phải Lạc Chiêu Dực luôn giấu ở sau người, tức giận nói: "Nhìn cái gì vậy?"

Mục Song Hàm đứng dậy, đột nhiên đi đến sau lưng hấn, bởi vì đang mặc một bộ trường bào kiểu nam nên suýt nữa vấp ngã, nàng bắt lấy cánh tay hấn, quả nhiên nghe được hấn "tê" một tiếng.

"Nàng nữ nhân này..."

Thanh âm Lạc Chiêu Dực đột nhiên im bật, bởi vì hấn vừa nhìn thấy hai tròng mắt nàng, khẽ phấp hờng, cất giấu mệnh môn lửa giận, lóe lên ánh nước, sáng long lanh lại đẹp đến kinh người, chỉ nghe nàng thở dài một tiếng, dù tâm địa cứng rắn cũng bị nàng làm tan chảy, "Điện hạ, ngài có thể dùng mạnh miệng như vậy không?"

Nàng sớm nên hiểu rõ trình độ khẩu thị tâm phi của người này, từ nơi cao như vậy rơi xuống, làm sao có thể một chút việc gì cũng không có? Bình thường hấn xuống tất nhiên là đã có chuẩn bị, đầu gối lần này đột ngột không kịp chuẩn bị như vậy... Huống chi, toàn thân nàng một chút bị thương cũng không có, ở đâu ra vận khí tốt như vậy? Không thể nghi ngờ là vì cả người hấn đã bảo vệ nàng.

Đột nhiên Lạc Chiêu Dực có chút không biết làm sao, hấn nâng cằm, dùng vẻ mặt kiêu ngạo che dấu sự mờ mịt nhảy loạn trong tim, vừa ngửa, vừa

nóng.

Vài vết máu thật dài đang chảy xuống ống tay áo, không biết bao nhiêu vết thương nhỏ khác, lòng bàn tay cũng bị rách ra, nhìn thấy cực kỳ dọa người, Mục Song Hàm cắn môi dưới, "Nơi này có thuốc không?"

"Không có, " Lạc Chiêu Dực bỗng dừng thu tay lại, hừ nhẹ, "Một chút chuyện nhỏ không đáng để nàng ngạc nhiên..."

Mục Song Hàm ngồi ở trước mặt hắn, chăm chú nhìn hắn, "Ta cùng điện hạ vốn không quen biết, tại sao điện hạ lại nhiều lần cứu ta?"

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, sắc mặt hơi tốt lúc trước chẳng biết tại sao lập tức chìm xuống, lạnh lùng nói: "Nàng tự mình nghĩ!"

Mục Song Hàm nhũn mày, chẳng lẽ trước kia nàng từng gặp thái tử? Không thể nào, một chút ấn tượng nàng cũng không có!

Mục Song Hàm có lòng muốn giúp hắn băng bó miệng vết thương, lại thấy thần sắc hắn lạnh lùng, không khỏi muốn nói lại thôi.

Qua rất lâu, Lạc Chiêu Dực đột nhiên lạnh nhạt nói: "Năm ấy ta tám tuổi xuất cung, gặp phải bọn buôn người, lúc trốn ra được lại lần xuống dốc núi, chính là chỗ đối diện kia..."

Mục Song Hàm ngẩn ra, hắn lại nói: "Mười tuổi năm ấy, phụ hoàng cải trang vì hành đến Giang Nam, chuyện lớn nhỏ trong cung đều do hoàng hậu phụ trách quản lý. Ta bị người làm hôn mê, sau khi tỉnh lại đã ở trong bầy sói, cửu tử nhất sinh, là ở khu rừng phía đông này. Mười ba tuổi năm ấy xuất cung, bị người đuổi giết, ở thác nước phía tây nhảy xuống, bị nước trôi đến nơi đây, vẫn là địa điểm giống nhau... Nếu đã có duyên như vậy, ta dứt khoát ở chỗ này dựng một căn nhà. Ta nghĩ tới, có lẽ có một ngày sẽ từ trên vách núi rơi xuống, cần chuẩn bị sớm..." Hắn hờ hững chỉ chỉ dây thừng.

Mục Song Hàm hơi hé miệng, giờ mới hiểu được hắn đang giải thích với nàng, vì sao hắn lại ở nơi hoang dã này làm những thứ khó hiểu đó.

"Điện hạ là thái tử cao quý, tại sao lại lần lượt gặp nạn, còn là ở cùng một nơi?" Mục Song Hàm trong lòng căng thẳng, không hiểu hỏi.

"Cảm thấy rất kỳ quái?" Lạc Chiêu Dực nhìn nàng một cái, như cười như không.

Mục Song Hàm gật đầu.

Lạc Chiêu Dực thoát cái tiến sát lại, ở bên tai nàng khẽ nói: "Nàng muốn biết sao?"

Sau lưng Mục Song Hàm phát lạnh, lui về phía sau, cảm thấy sự tình trong chuyện này không phải một nữ nhi triều thần nho nhỏ như nàng có thể biết được, nàng vội vàng lắc đầu: "Không không không, điện hạ người vẫn đừng..."

Tiếng nói dừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy gò má Lạc Chiêu Dực, mặc dù trầm tĩnh như vẽ, nhưng lại lạnh buốt và vắng lặng như vậy, khép hờ nửa đôi mắt, một chút màu xanh u yếu lộ lên, lưu chuyển tao nhã làm rung động lòng người.

"Lúc tiên đế tại vị, Tây Di có một vị thánh nữ, bọn họ ca tụng nàng, tán thưởng nàng, là tiên tử trên đại tuyết sơn, là tinh linh trên thảo nguyên, nàng ta có một đôi mắt màu lam so với bầu trời còn trong suốt hơn, so với ánh trăng còn sáng tỏ hơn... Về sau, nàng được tiên đế mang vào cung, trực tiếp phong làm Hoàng quý phi."

Mục Song Hàm toàn thân rét run, muốn che lỗ tai, nhưng vừa động lại không nhúc nhích được.

"Hai năm sau khi nàng ta tiến cung, tiên đế qua đời, phụ hoàng đăng cơ. Khi đó, nàng sắp lâm bồn, nghe nói sinh hạ một hài nhi đã chết. Sau đó lại trở nên điên khùng, trốn khỏi hoàng cung, từ trên vách núi nhảy xuống... Chính là ở nơi này." Lạc Chiêu Dực bấu môi, ghét bỏ liếc nhìn nàng, "Nàng có vẻ mặt gì, nhân rồi không có việc gì kể chuyện xưa cho nàng mà thôi, lá gan nhỏ như vậy?"

Mục Song Hàm ngẩng lại tuổi của hắn, nhìn lại đôi mắt hắn một chút, cùng với lời hắn vừa nói, ba lần đều ở chỗ này gặp nạn, không khỏi cười đến so với khóc còn khó coi hơn... Thật sự chỉ là chuyện xưa sao?

Người trong thiên hạ đều biết, Thất hoàng tử chính là con trai trưởng duy nhất của hoàng hậu, nên thuận lý thành chương * được phong làm thái tử.

(* Thuận lý thành chương: sự việc dựa theo lý thuyết mà diễn ra thuận lợi.)

Mục Song Hàm chưa gặp qua hoàng hậu, nhưng cũng biết, hoàng hậu không có một đôi mắt màu lam!

Lạc Chiêu Dực cười cười, không chút để ý tới nói tiếp: "Nghĩ gì thế, nghe nói ngoại tổ mẫu đã mất sớm của ta là người dị tộc, có đôi mắt màu lam, phụ hoàng nói ta là giống người."

Mục Song Hàm: "... " Nàng thật sự là muốn điên rồi, vị điện hạ này nói chuyện thật thật giả giả, hư hư thật thật, không biết là thực sự bí ẩn hay đang cố ý dọa người... Điện hạ xấu tính!

Nét mặt của nàng hiện tại thực thú vị, Lạc Chiêu Dực cười đến ngã xuống, hai tay chống ở sau gáy, nhìn bầu trời, thần sắc ôn hòa điềm đạm rất nhiều.

Y phục vừa lúc cũng khô, Mục Song Hàm yên lặng đi thay.

"Điện hạ, người đã đối với nơi này quen như vậy, hẳn biết ra ngoài như thế nào chứ?" Mục Song Hàm thay xong quần áo, hỏi hẳn.

Lạc Chiêu Dực đứng lên, không có phát quan, tóc dài đã khô trực tiếp xổ xuống, thiếu đi chút vành vào hung hăng ngày thường, mỹ thiếu niên tao nhã tuấn đạt, thì ra vừa tuấn mỹ lại quyến rũ người, chọc cho Mục Song Hàm nhìn thêm vài lần.

Hắn cũng không chú ý, dùng ngọc đới * buộc tóc xong, vừa nói: "Hiện tại có hai sự lựa chọn, một là chờ, chờ người ngoài biết chúng ta đã xảy ra chuyện, dẫn người tìm đến, hai là tự chúng ta trở về, nhưng không có cách nào giải thích việc bị rơi xuống vách núi còn có thể lông tóc không tổn hao gì.. Đương nhiên còn có một vấn đề, bộ dáng chúng ta cùng lúc xuất hiện như này, nàng có mười cái miệng cũng nói không rõ..."

(*ngọc đới: đai lưng bằng ngọc)

Mục Song Hàm nhủ mảy: "Vậy ý điện hạ là?"

Hai người cũng coi như chung hoạn nạn, Mục Song Hàm không phát hiện ra, thái độ nàng đối với hắn tùy ý rất nhiều, cũng buông lỏng rất nhiều, có một loại tín nhiệm không rõ lý do- - tin hẳn sẽ không hại nàng.

Lạc Chiêu Dực cũng phát hiện, tâm tình không tệ lắm, nghiêm trang nói: "Ta không phải tên điện hạ, nàng không phải không biết tên ta chứ?"

"Thái tử điện hạ tôn quý, ta cũng không thể gọi thẳng kỳ danh..." Mục Song Hàm cũng nghiêm mặt nói.

Lạc Chiêu Dực bực mình, hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý nàng - - ma đản, cung kính cùng lễ nghi cũng đã bị tiểu hồ ly ăn, lại còn không dám gọi cái tên? Lừa gạt quỷ sao!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mở màn

Edit +Beta: Anky

Trong lòng Mục Song Hàm đúng là không muốn quá thân cận với Lạc Chiêu Dực, trong kinh thành, nữ nhân muốn gả cho Lạc Chiêu Dực một bước lên trời trở thành thái tử phi có thể xếp dài đến ngoài thành, nhưng nàng lại không muốn.

Cũng không phải do Lạc Chiêu Dực không tốt, ngược lại, hẳn quá hoàn hảo, chỉ có một chuyện, hẳn là thái tử, nếu không có gì bất ngờ xảy ra tương lai sẽ là hoàng đế Đại Cảnh, sở hữu hậu cung ba nghìn giai lệ, chốn cung đình thâm sâu, tranh đấu với nhau,...Nghĩ đến đây, Mục Song Hàm liền hận không thể cách hẳn thật xa, nhưng... hẳn lại năm lần bảy lượt cứu nàng.

Nói không động tâm đó là gạt người, chỉ là, chút động tâm này không đủ để lay chuyển ranh giới cuối cùng của nàng, Mục Song Hàm là một người quá bình tĩnh, nàng sợ quá thân cận nàng sẽ rơi vào vũng lầy, cho nên chỉ có thể giả vờ ngây ngốc kéo dài khoảng cách hai người... Cho dù hẳn vừa cứu nàng.

"Điện hạ, hay là chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt đi!" Mục Song Hàm bắt đầu nói.

Lạc Chiêu Dực quay đầu đi, lạnh nhạt nói: "Cô biết rõ."

Một câu nói, tựa như lạch trời, hai người trước đó còn chung đụng tùy ý tự nhiên lập tức biến mất không còn hình bóng, chỉ còn lại nam nữ cổ ky, quân thần khác biệt.

Mục Song Hàm khẽ thở dài một tiếng, trên mặt dịu dàng cười, giọng nói lại cẩn thận hơn nhiều, "Không biết điện hạ có biện pháp gì?"

Lạc Chiêu Dực không lên tiếng, dẫn nàng đi gần nửa canh giờ, lại đi vòng qua chỗ lúc trước rơi xuống vách núi, sắc trời có chút tối, Mục Song Hàm đi theo hẳn trốn ở phía sau thân cây, liếc mắt liền thấy bên kia có chút ánh lửa, rất nhiều người giờ được đang tìm gì đó, xem ra, là có người tới tìm nàng.

"Nàng đi qua đi." Lạc Chiêu Dực dựa vào đại thụ, "Nàng thông minh như vậy, không cần cô dạy nàng nói như thế nào?"

Mục Song Hàm ngẩn ra, nhẹ gạt đầu, ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, lại rũ mắt, phúc thân hành lễ, nói: "Ân tình của điện hạ, vĩnh viễn không dám quên, Song Hàm sẽ ngày ngày cầu nguyện, chỉ cầu điện hạ một đời bình an vui vẻ."

Nói xong, nàng liền xoay người đi.

"... Bảo nàng đi nàng đúng là đi thật?" Lạc Chiêu Dực nhìn bóng lưng của nàng, bộ dáng rất bí hiểm: "Muốn chạy trốn? Xem nàng trốn được không!"

"A Hàm! A Hàm!"

"Mục cô nương - - "

"Tiểu thư..."

Đến gần liền nghe thấy từng tiếng gọi to, Mục Song Hàm vội vàng đáp: "Cha, con ở chỗ này..."

Mục Bách toàn thân chấn động, nghiêng đầu vừa nhìn liền xông đến ôm lấy nàng, giọng phát run, gấp giọng hỏi: "A Hàm, nữ nhi ngoan, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Một đường tìm đến nhất được trâm cài tóc của con, còn có vết máu, hừ chết cha, con có bị thương không? Mau để cha nhìn một chút..."

"Cha, ngài yên tâm, nữ nhi không có việc gì, cũng không bị thương," Mục Song Hàm chậm rãi nói: "Con đi đến Đào hoa yến của Đoàn Mẫn trưởng công chúa, ai ngờ trên đường trở về, phu xe lại đổi người..." Nàng đem chuyện gặp nạn khéo léo nói xong, chỉ là đằng sau lại sửa thành, "Lúc con cho rằng sẽ cùng xe ngựa rơi xuống vách núi, có người đã cứu con..."

"Có người cứu muội?" Hứa Bác Anh ngạc nhiên nói: "Là ai?"

Sau khi Hứa Bác Anh trở về không yên tâm, tự mình đi Mục phủ hỏi, mới biết Mục Song Hàm vẫn chưa hồi phủ. Từ thị bị dọa suýt nữa ngất, Mục Nhung cũng khóc muốn đi tìm tỷ tỷ, còn Hứa Bác Anh phát động hạ nhân hai phủ đi ra ngoài tìm, đợi sau khi Mục Bách cùng Hứa Chi Lễ trở lại, liền đi báo án, một đường tra đến nơi đây, lại chỉ thấy trâm cài tóc và vết máu, cùng với dấu vết hỗn loạn dọc đường, tìm rất lâu cũng không thấy. Mục Bách sắp phát điên, nếu không phải Hứa Chi Lễ luôn ngăn cản, ông sẽ phải nháo đến phủ Đoàn Mẫn trưởng công chúa... Cũng may Mục Song Hàm bình an trở về.

"Lúc đó con bị ngất đi, cũng không thấy rõ dáng vẻ người nọ ra sao, sau khi tỉnh lại đã nằm dưới tàng cây..." Một câu nói, vừa nói rõ nàng được cứu ra sao, cũng giải thích vì sao được cứu, trong thời gian dài như vậy cũng không có tin tức.

"Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi..." Mục Bách về mặt nghĩ mà sợ hãi, trong mắt vừa là đau lòng may mắn, vừa là lửa giận ngập trời, "Việc này nhất định phải tra rõ ràng, không thể để cho A Hàm vô cớ gặp nạn, nếu không ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!"

"Việc này..." Hứa Chi Lễ muốn nói lại thôi, Mục Song Hàm là đi dự tiệc của Đoàn Mẫn trưởng công chúa, trên đường trở về gặp nạn, Đoàn Mẫn trưởng công chúa cùng Mục gia lại có thù cũ, vô luận thế nào, Đoàn Mẫn trưởng công chúa cũng thoát không khỏi liên quan. Nhưng trưởng công chúa là thân phận thế nào, Mục Bách mới vừa hồi kinh, không có chút căn cơ, làm sao có thể chống lại trưởng công chúa cho được?

Mục Bách lắc lắc đầu, dứt khoát nói: "Lão ca không cần khuyên, ngày mai ta sẽ tiến cung cầu kiến bệ hạ!"

Hứa Chi Lễ thở dài, "Cũng được, bệ hạ thánh minh, thiết nghĩ sẽ cho đệ một công đạo."

Trong lòng Mục Song Hàm biết bọn họ đều đang hoài nghi Đoàn Mẫn trưởng công chúa, nhưng trước sau nàng vẫn cảm thấy không đơn giản như vậy, nhưng nói không rõ ràng, chỉ có thể đợi phụ thân cầu kiến Thánh thượng, chờ Hình bộ điều tra.

Về đến nhà, trời đã tối rồi, nhưng trong nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng, Từ thị mặt như giấy trắng, đi qua đi lại trong đại sảnh, thỉnh thoảng nhìn ra phía ngoài, Mục Nhung kéo bà, trong lòng cũng sợ hãi, "Nương..."

Mới gọi một tiếng, liền nghe đầy tớ kêu lên: "Trở lại, phu nhân, lão gia cùng tiểu thư trở về!"

"A Hàm..." Từ thị run rẩy đôi môi, nhìn thấy nữ nhi đứng bên cửa có vẻ chật vật, nước mắt lập tức trào ra, đi tới, ngón tay chậm rãi vuốt thái dương bị thương của nàng, thờ không ra hơi khóc ròng nói: "A Hàm của ta, nếu con gặp chuyện không may, nương cũng không muốn sống..."

Mục Song Hàm từ nhỏ đã trưởng thành sớm lại hiểu chuyện, Từ thị sinh Mục Nhung xong thân thể không tốt, Mục Bách cũng không hiểu chuyện nội viện, ngày thường chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Mục Song Hàm tự mình giúp đỡ quản, trông nom chăm sóc ấu đệ cũng không mượn tay người khác. Từ thị đối với nàng vừa thẹn lại thương, so với tiểu nhi từ Mục Nhung, còn đau lòng bảo vệ trưởng nữ hơn.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ!" Mục Nhung cũng nhào tới, ba người ôm cùng một chỗ khóc lớn.

Từ thị bị dọa, buổi tối nhất định muốn ngủ cùng nữ nhi, rửa mặt xong nhìn chằm chằm trán nàng, cực kỳ đau lòng, mắt lại đỏ lên, "A Hàm, có muốn bôi lên chút thuốc không, có đau không?"

"Nương, đừng lo lắng, không đau, mấy ngày nữa thì tốt rồi," Mục Song Hàm cười an ủi bà, "Con gái của người phúc lớn mạng lớn, được quý nhân tương trợ, không có chuyện gì..."

"Đều là nương không tốt," Mắt Từ thị lộ hận ý, "Đoàn Mẫn trưởng công chúa nàng ta vẫn không chịu để yên, nhớ ngày đó nàng ta..."

Từ thị phút chốc dừng lại âm thanh, nhìn nàng thờ dài, "Không nói những thứ này, con nghỉ ngơi cho tốt đi, chỉ cần các con không có việc gì, nương thế nào cũng được..."

Mục Song Hàm gật gật đầu, như có điều suy nghĩ, cảm giác thấy, cha mẹ có chuyện gì gạt nàng.

Bóng đêm dần dần sâu, đèn Mục phủ cũng tắt.

Trên một thân cây bên ngoài phủ, Lạc Chiêu Dực mở tay ra, trong lòng bàn tay là một viên đá phát sáng long lanh, đây là Hứa Nguyên Thạch nổi danh ở dân gian, đồ chơi bọn trẻ con thích nhất.

Đã trễ thế này, cửa cung sớm đã đóng. Lạc Chiêu Dực tất nhiên có thể lộ mặt hoặc là đưa lệnh bài đi vào, nhưng bước chân hắn chuyển một cái, lại đi đến phủ nhị hoàng tử.

Hoàng tử chưa thành niên còn ở lại trong cung, sau khi trưởng thành hoàng tử sẽ được ban thưởng phủ đệ chuyển ra. Phi tần Văn Đế cũng không nhiều, nhắc tới cũng lạ, từ sau khi Thất hoàng tử Lạc Chiêu Dực được sinh ra, trong cung cũng không có hài tử ra đời nữa, mặt khác trong các hoàng tử người mơ ước ngôi vị hoàng đế không nhiều. Nhưng đại hoàng tử lúc còn nhỏ bị hòng đầu óc, biến thành một kẻ ngốc, mẹ đẻ nhị hoàng tử phạm lỗi, bị đẩy vào lãnh cung, không bao lâu thì chết, luôn được nuôi dưỡng ở bên cạnh hoàng hậu, cũng vì vậy hắn cùng Lạc Chiêu Dực thân thiết nhất. Từ hoàng tử không đam mê chính sự, chỉ si mê thư họa, cả ngày học đòi văn vẽ, mẹ đẻ lục hoàng tử thân phận thấp kém.. Tính đi tính lại, cũng chỉ có Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử là có dã tâm lại có uy hiếp.

Nhất là tam hoàng tử, không chỉ mẫu tộc cường đại, bản thân hắn cũng có tâm cơ, lúc lập thái tử, trong triều không ít người lấy chuyện "Thất hoàng tử tuổi trẻ bất hảo, làm việc không có ky, không gánh nổi trách nhiệm nặng nề" làm lí do mà ủng hộ tam hoàng tử, Doan Mẫn trưởng công chúa chính là một người trong số đó.

Chỉ là người ngoài nói được bao nhiêu cứ nói, Lạc Chiêu Dực nên như thế nào vẫn là thế ấy, tấu chương tố cáo hắn chất đầy ngự thư phòng, Văn Đế vẫn lập hắn làm thái tử.

Bóng đêm nặng nề, ánh trăng nửa khuất vào trong mây, chỉ có vài ánh sao lấp lánh, cây cối theo gió xào xạc thổi lên, màn che bay lên bay xuống, không tiếng động tạo ra chút bụi mờ.

Trong phủ nhị hoàng tử đèn vẫn sáng, Lạc Chiêu Dực tung người vài cái liền nhảy đến phía trước cửa sổ, gõ, thăm dò đi vào, "Chưa ngủ sao?"

"Đệ nói xem?" Cửa mở ra, Lạc Đình dựa vào ở bên cửa, vốn là cẩn rảnh nghiêng lợi, vừa nhìn thấy bộ dáng của hắn lại lập tức đứng thẳng người, khẩn trương nói: "Đệ đây là...thật sự xảy ra chuyện?"

Lạc Chiêu Dực cũng không khách khí, đi vào liền rót nước uống, "Bên trong cung có giúp ta che giấu không?"

"Tiểu Bạch đưa về Đông cung, thấy đệ vẫn chưa trở về cũng biết có việc trì hoãn, ta nói với phụ hoàng đệ dạo chơi một vòng nên ở lại chỗ ta..." Hai người luôn như vậy, Lạc Chiêu Dực gây chuyện, Lạc Đình giúp đỡ che lấp, làm Lạc Đình thường xuyên cảm khái, có phải đời trước nợ hắn hay không đây!

"Chơi một vòng? Huynh nghĩ rằng ta năm nay mấy tuổi? Cái có này dùng đã nhiều năm, cũng không biết đổi lại." Lạc Chiêu Dực giễu cợt.

"Đệ cho rằng phụ hoàng thật không biết chúng ta gạt người sao? Chỉ là ông cam tâm tình nguyện dung túng đệ, lấy có này liền hữu dụng!" Lạc Đình tức giận nói, lập tức lại nhủu mày, "Đệ đã chạy đi đâu, bộ dáng này may là không có hồi cung, nếu không... Sao? Tay làm sao vậy?"

Lạc Đình một phen kéo ống tay áo của hắn, lộ ra vết thương lớn nhỏ, tức giận vỗ bàn một cái, "Đệ đó đệ!" Sau đó cảm thuốc đến, "Đệ có thể chú ý thân phận của mình một chút được không, thái tử điện hạ!"

Thái tử chính là đế vương tương lai, thân phận cao quý không thể nói, bị chút vết thương nhẹ người bên cạnh có thể cũng sẽ mất đầu, kết quả Lạc Chiêu Dực một chút cũng không để trong lòng.

Lạc Chiêu Dực không để ý, ngược lại hỏi: "Huynh còn nhớ vị phò mã chết bất đắc kỳ tử của cô cô chúng ta không?"

Lạc Đình sững sờ, vẻ mặt từ từ nghiêm túc, "Như thế nào?"

"Ta còn nhớ, " Lạc Chiêu Dực ý tứ không rõ nói: "Vị Lâm phò mã kia là con trai độc nhất trong nhà."

"Đệ đột nhiên nói chuyện này làm gì?" Lạc Đình có loại dự cảm xấu.

"Không có gì." Lạc Chiêu Dực nhún vai, "Chẳng qua là cảm thấy... Mục gia này thực xui xẻo."

Lạc Đình nhủu mày trầm tư, Lạc Chiêu Dực đột nhiên dùng sức vỗ bàn.

"Sao?" Lạc Đình buồn bực.

Lạc Chiêu Dực nâng cằm, "Ta đói bụng, tùy tiện mang chút gì đó đến ăn đi, ba muỗng đường!"

Lạc Đình lật bàn: "('□') ㄣ ─── "

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, ánh mặt trời vừa lên, chiếu lên ngự hoa viên sáng rõ càng thêm tươi đẹp.

Văn Đế vừa hạ triều liền nghe nói Doan Mẫn trưởng công chúa tiến cung vấn an hoàng hậu, hai người đang ở ngự hoa viên ngắm hoa, ông suy nghĩ một chút, tiện đường đi qua.

Hoàng hậu được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, da trắng nõn nà, trang dung tinh xảo, lúc tuổi còn trẻ được xưng kinh thành đệ nhất mỹ nhân, có thể thấy được là cỡ nào tuyệt sắc, mặc dù đến tuổi này, cũng không thấy thua kém bao nhiêu, vẫn xinh đẹp say lòng người.

Đoan Mẫn trưởng công chúa thắng ở phong tình, dung mạo lại không bằng hoàng hậu, nàng ta cười nói: "Đã lâu không gặp, nương nương phong thái không giảm, thực làm cho người ta hâm mộ không thôi!"

Về mặt hoàng hậu nhân nhạ, "Phải không? Nhưng người cũng có lúc sẽ già, bản cung đã già rồi."

"Nương nương nói đùa," Đoan Mẫn trưởng công chúa biết rõ khéo quá hoá dở, liền cười chuyển đề tài khác, cố ý nhử mày thờ dài, "Khí trời này, hoa đào nở là tuyệt vời nhất, ta vốn muốn mượn Đào Hoa Yên kia tìm ra chút trò chơi thú vị trình lên nương nương giải buồn, ai ngờ..." Nàng ta muốn nói lại thôi.

"Bản cung nghe nói, bạch hổ phá hủy Đào Hoa Yên của người," thanh âm hoàng hậu hờ hững, "Chỉ là một con súc sinh thôi, còn không phải là tùy người xử trí."

Nội tâm Đoan Mẫn trưởng công chúa vui mừng, ngay sau đó lại than, "Nhưng đánh chó... Cũng phải xem mặt chủ nhân!"

Nàng ta vừa nói, vừa chú ý về mặt hoàng hậu, nói thật, trong lòng Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng hoang mang - - bởi vì trong lòng hoàng hậu đang suy nghĩ gì, không phải ai cũng biết được.

Hoàng hậu không mở miệng, đúng lúc này, Văn Đế đến, Đoan Mẫn trưởng công chúa đứng dậy hành lễ, hoàng hậu lùi một bước, phúc thân, "Tham kiến bệ hạ."

Văn Đế đỡ lấy hoàng hậu, khoát tay áo, "Đều ngồi đi." Nói xong, nhìn về phía Đoan Mẫn trưởng công chúa, "Chuyện ngày hôm qua, trẫm cũng biết, bạch hổ bản tính quen lỗ mãng, trẫm sẽ bảo Tiểu Thất quản giáo nghiêm hơn, chuyện như vậy nhất định sẽ không phát sinh nữa."

Nụ cười Đoan Mẫn trưởng công chúa khế cứng lại, lời này của Văn Đế rõ ràng chính là đem trách nhiệm của Lạc Chiêu Dực thoát ly ra ngoài, đẩy chuyện hủy tiệc lên người bạch hổ, "Bệ hạ, bạch hổ nghe lệnh của thái tử..."

"Được rồi, bạch hổ là trẫm ban cho thái tử, nói như vậy, trẫm cũng có lỗi rồi?"

"Không, thần muội tuyệt không có ý đó!" Đoan Mẫn trưởng công chúa siết chặt quả đấm, trên mặt vẫn mỉm cười, "Đã như vậy, việc này coi như bỏ đi."

Văn Đế nhẹ gạt đầu, hoàng hậu tựa như một pho tượng tĩnh mỹ, nghe bọn họ nói chuyện, về mặt cũng không thay đổi một chút, lúc Văn Đế nói chuyện với bà, giọng nói rõ ràng nhu hòa rất nhiều, "Trẫm nghe nói nương triệu thái y, thân thể không thoải mái sao?"

"Cũng chỉ là chút thương hàn, cảm mạo mà thôi, bệ hạ sự vụ bận rộn, những chuyện nhỏ nhặt này không cần để tâm." Thái độ hoàng hậu đâu ra đấy, làm việc dựa theo phép tắc, lễ nghi nói năng đều chu toàn, lại... giống như không có tình cảm gì.

Ánh mắt Văn Đế khế buồn bã, không nói gì.

Đại thái giám hầu hạ bên cạnh ông đột nhiên tiến lên phía trước nói: "Bệ hạ, Mục Thiếu khanh cầu kiến!"

Đoan Mẫn trưởng công chúa bỗng chốc ngừng đầu, Văn Đế nói với hoàng hậu vài câu, liền rời đi.

"Hoàng hậu nương nương, thái tử hấn..." Đoan Mẫn trưởng công chúa vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hoàng hậu không đáp lại nàng ta, đi đến một khóm hoa tươi đẹp nở rộ phía trước, nhẹ giọng ní non gì đó, mặt mày thoáng giãn ra, mỹ nhân cười một tiếng, bách hoa lập tức thất sắc.

Đoan Mẫn trưởng công chúa nhìn bóng lưng bà, như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thử

Edit +Beta: Anky

"Vi thần tham kiến bệ hạ!"

"Miễn lễ." Văn Đế mỉm cười ôn hòa, nhìn hấn, đột nhiên nhớ tới người trẻ tuổi tài hoa hơn người trên Chiêu Minh Điện năm đó, thoáng cái hai mươi năm đã qua, "Người vợ và đến cầu kiến, đến tột cùng có chuyện gì quan trọng?"

Mục Bách cũng ngần vịn cảm khái, nghiêm nghị nói: "Thần đến, là muốn mời bệ hạ cho thần một cái công đạo!"

"A?" Văn Đế khó hiểu.

Mục Bách gần từng chữ: "Đoan Mẫn trưởng công chúa!"

Tiếp theo, Mục Bách đem chuyện hôm qua một lời nói xong, nói đến lúc ái nữ gặp nạn, nhin không được hai mắt đỏ bừng, Văn Đế nghe được nhú mày, "Đoan Mẫn không đến mức hồ đồ như thế, việc này..."

"Vi thần không dám vu hãm cho nàng ta, chỉ là chuyện này cùng trưởng công chúa thoát không khỏi liên quan, nhưng trưởng công chúa thân phận cao quý, không ai dám mạo phạm, vi thần..."

Nghe đến đó, Văn Đế mới biết được ý tứ Mục Bách, cũng không phải muốn ông giáng tội Đoan Mẫn, mà là muốn ông hạ lệnh Đoan Mẫn phối hợp điều tra, quang minh chính đại tra ra chân tướng... Dù sao một nữ nhi quan viên tứ phẩm cùng Đoan Mẫn trưởng công chúa, ai cũng biết sẽ thiên vị ai.

Nhưng Văn Đế cảm thấy, làm vậy khó tránh chuyện nhỏ nháo thành lớn, ông cố ý muốn đề bạt Mục Bách, cũng không thể bởi vì chuyện như vậy mà hạ chỉ, huống chi nữ nhi Mục Bách cũng không xảy ra chuyện gì!

"Bệ hạ..."

"Bệ hạ, thái tử đến!"

Ngay lúc Văn Đế muốn cự tuyệt, thanh âm của đại thái giám Tôn công công cùng Mục Bách đồng thời vang lên.

Văn Đế lập tức cười nói: "Tuyên."

Lạc Chiêu Dục trầm mặc đi tới, cầm bảo ngọc quan, ổng tay áo rộng phất nhẹ trong gió, "Nhi thần tham kiến phụ hoàng!"

Văn Đế vẫy tay, ngạc nhiên nói: "Đây là làm sao, vẻ mặt mất hứng, chẳng lẽ cãi nhau với nhị ca con?"

Mục Bách đang muốn hành lễ, Lạc Chiêu Dục khoát tay, sau đó đối diện Văn Đế nói: "Phụ hoàng, dưới chân thiên tử, theo lý người người nên kính sợ, nhưng có người ban ngày ban mặt hành hung làm ác... Thật sự làm nhi thần phần hận không thôi! Chỉ tiếc cho nữ tử kia, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều!"

Mục Bách cả kinh, Văn Đế đã hỏi tới: "Con nói là chuyện gì?"

"Hôm qua, nhi thần ở trên lầu khách điểm, chứng kiến một kẻ tặc đánh ngã phu xe, kéo một chiếc xe ngựa chạy như bay đi, trong xe mơ hồ nghe được thanh âm nữ tử gào thét, chỉ là cứu giúp không kịp..." Lạc Chiêu Dục mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói: "Phụ hoàng thống trị thiên hạ, mọi sự đều chú ý đến 'Hiếu Thiện Nhân Đức', loại tặc tử đến mức này, chết muôn lần không đủ, đúng lúc bị nhi thần bắt gặp, nhất định phải đem hắn ra xử theo công lý!"

Văn Đế như có điều suy nghĩ, Mục Bách dè dặt hỏi: "Xin hỏi điện hạ... trông thấy kẻ tặc kia lúc nào?"

"Nhắc tới cũng khéo, " Lạc Chiêu Dục thần nhiên nói: "Chính là sau Đào hoa yến của cô cô, vốn là muốn giải sầu, bất gặp chuyện như vậy, cũng không tiêu tan được!"

"Điện hạ ghét cái ác như kẻ thù, Đại Cảnh ta quả thật may mắn!" Về mặt Mục Bách lập tức chính trực phụ họa, mặc kệ thái tử là hạng người gì, giờ phút này Mục Bách nhìn hắn cũng cực kỳ thuận mắt!

Văn Đế vội ho một tiếng, chuyện đến mức này, hủy đi sân khấu của con mình cũng không tốt, ông thở dài nói: "Chiêu Dục, kỳ thật nữ tử con nhìn thấy kia chính là nữ nhi của Mục khanh, Mục khanh hôm nay đến cũng là vì chuyện này..."

"A?" Lạc Chiêu Dục nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc, thật sự rõ ràng không giống giả bộ, sau đó nhạt giọng nói: "Vậy thì thật là trùng hợp."

Văn Đế nhìn ở trong mắt, một chút hoài nghi dần tan đi, lập tức hạ chỉ, lệnh Hình bộ điều tra chuyện này, đặc biệt nhấn mạnh Đoan Mẫn trưởng công chúa có liên quan trong đó, muốn tra thế nào liền tra thế ấy, không cần cố kỵ.

Mục Bách tạ ơn lui ra, từ đầu tới cuối không có cùng thái tử trao đổi ánh mắt gì.

"Tiểu Thất, cô cô con hiện tại ở ngự hoa viên cùng mẫu hậu con, con đi qua cùng nàng nói một tiếng, chuyện hôm qua coi như bỏ đi, cũng đừng để trong lòng nàng có vướng mắc." Văn Đế nói lời thăm thía, mặc dù ở trước mặt Đoan Mẫn trưởng công chúa che chở con trai, nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ qua mặt mũi của muội muội.

"Chắc là cô cô đã đi cáo trạng nhi thần." Lạc Chiêu Dục lạnh lùng nói: "Cô cô và mẫu hậu đều nhìn nhi thần không vừa mắt, nhi thần cần gì đi qua khiến bọn họ phiền lòng!"

Nhắc tới hoàng hậu, Văn Đế trầm mặc chớp mắt một cái, "Mẫu hậu con cũng không phải là..."

"Cô cô thì không nói, nhi thần thực không hiểu, tại sao mẫu hậu lại đối đãi với con trai ruột của mình như vậy?" Lạc Chiêu Dực nói đến đây, không nhìn được âm điệu, lúc này cũng không phải là diễn trò, hẳn thật sự không hiểu, trên thế gian này có người mẫu thân nào sẽ đối với hài tử làm như không thấy, thậm chí, thậm chí..."Chẳng lẽ nhi thần thật không phải là con ruột mẫu hậu..."

"Chiêu Dực!" Văn Đế cắt lời hắn, trầm giọng nói: "Mấy lời đồn nhảm trong cung con không cần để ý, con thật sự là do mẫu hậu sinh ra, là con trai trưởng của trẫm! Con làm thái tử, cũng là danh chính ngôn thuận!"

Lạc Chiêu Dực mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt Văn Đế, không nói lời nào.

Thật lâu sau, Văn Đế lại nói: "Mẫu hậu con gần đây thân thể khó chịu, hôm qua còn triệu thái y, con..."

Lạc Chiêu Dực rũ mắt xuống, sau đó không tình nguyện hừ nói: "Nhi thần đi tản bộ ngự hoa viên!"

Văn Đế dịu lại sắc mặt, lập tức gật đầu cười, lại không phát hiện trong mắt Lạc Chiêu Dực đột nhiên u ám.

Giữa trưa ngày xuân, bách hoa nở rộ.

Hoàng hậu đứng trước vườn hoa rất lâu, cùng Đoàn Mẫn trưởng công chúa nói chuyện câu được câu không, làm cho Đoàn Mẫn trưởng công chúa nhìn không được muốn cáo từ.

"Hoàng hậu nương nương... Thái tử điện hạ đến đây!" Nữ quan bên người trông thấy bóng dáng Lạc Chiêu Dực từ xa, tiến lên nhắc nhở.

Hoàng hậu cuối cùng có phản ứng - tay dùng sức bẻ gãy một cành hoa.

Lạc Chiêu Dực bước đến, dừng một chút, vẫn hành lễ với bà, trên mặt một mảnh lạnh nhạt, "Thật là khéo, mẫu hậu cũng tới đây ngắm hoa."

Mọi người: "...". Mỗi lần tới thăm mẹ ruột đều nói là vô tình gặp gỡ, điện hạ người thật sự là đủ rồi!

Hoàng hậu nghe được thanh âm, nghiêng nghiêng đầu, gương mặt lạnh nhạt bỗng tràn ra nụ cười nhu hòa, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Chiêu Chiêu à..."

Đoàn Mẫn trưởng công chúa kinh ngạc.

Lạc Chiêu Dực ngẩng ra, đáy lòng âm thầm trào phúng, không biết lần nói chuyện ôn hòa này sẽ kéo dài bao lâu đây?

Mặc dù biết rõ, hẳn vẫn nhìn không được có chút cúi đầu xuống, không được tự nhiên nói: "Nghe nói Phượng Nghi Cung hôm qua triệu thái y..."

Hoàng hậu ôn nhu nhìn hắn, chậm rãi chớp mắt, sau đó giống như phá vỡ ma chú, dáng vẻ tươi cười lập tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là khuôn mặt vô cảm và thanh âm lạnh như băng: "Có liên quan đến người sao?"

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu, ôn hòa vừa dâng lên trong lòng đột nhiên tan biến, gần từng chữ: "Đương nhiên không liên quan, mẫu hậu cũng hiểu, nhi thần chẳng qua... Làm theo phép tắc!"

Hoàng hậu đưa tay nắm lấy cổ hắn, càng bóp càng chặt, Lạc Chiêu Dực tập mãi thành thói quen, cũng không động, hờ hững nhìn bà.

Hoàng hậu đột nhiên buông lỏng tay, lùi lại vài bước, tựa như người trước mắt là mãnh thú và dòng nước lũ, bà hô: "Cút! Cút cho bản cung!"

Lạc Chiêu Dực nở nụ cười, nói lời châm chọc, "Mẫu hậu bảo trọng, nhi thần cáo lui!"

Bóng lưng hắn dần dần biến mất, hoàng hậu mở to hai mắt, chăm chú nhìn, vẻ mặt bỗng mềm lại, nhẹ giọng hô: "Chiêu Chiêu, nương ở chỗ này, Chiêu Chiêu..."

Đoàn Mẫn trưởng công chúa thu hết vào mắt, sau lưng toát ra hàn khí, cũng viện cớ cáo lui.

Nữ quan bên người hoàng hậu hơn ba mươi tuổi, là nữ tử điện mạo bình thường, lại có cảm giác điềm đạm an tĩnh, "Nương nương, ở đây gió lớn, trở về đi."

"Chiêu Chiêu đi rồi sao?" Hoàng hậu tựa như một hài tử thiên chân vô tà, không hiểu hỏi.

"Điện hạ sự vụ bận rộn, bất quá chỉ cần nương nương bảo trọng thân thể, điện hạ sẽ trở lại thăm nương nương." Nữ quan như đang dỗ hài tử, ôn nhu nói.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, "Bản cung biết rõ."

Sau giờ ngo, Mục Song Hàm khuyên hết một ngày Từ thị cùng Mục Nhung mới rời đi, vừa thấy bất đắc dĩ, nhưng lòng cũng cực kỳ ảm áp.

"Phu nhân và tiểu thiếu gia là lo lắng cho tiểu thư." Xuân Miên cười hi hi nói.

"Người thật nhiều lời." Mục Song Hàm cười cười, thoáng nhìn động tĩnh trong bụi cỏ, thuận miệng tìm lý do kêu nàng đi, quay người lại liền có một con tiểu hồ ly màu đỏ nhảy đến trước mặt, tiểu hồ ly hết sức cơ trí, lúc có người ngoài đều trốn tránh, chỉ khi Mục Song Hàm ở một thân một mình mới đi ra.

Mục Song Hàm xoa xoa đầu nó, thở dài, "Tiểu hồ ly, ngươi có muốn trở về với chủ nhân nhà ngươi không?"

Tiểu hồ ly lúc lắc đầu, cũng không rõ là đang gật đầu hay lắc đầu.

"Mặc dù nó thông minh, nhưng không nói được tiếng người." Thanh âm lười biếng vang lên.

Mục Song Hàm hít sâu một hơi, nhìn thấy Lạc Chiêu Dực ngồi trên đầu tường, hai chân tùy ý đung đưa, nàng thở dài, "Điện hạ, tại sao người lại đến nữa?"

Lạc Chiêu Dực không để ý tới nàng, cứ ngồi như vậy.

Mục Song Hàm nhìn hắn, thử thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ điện hạ lại tâm tình không tốt?"

"Làm sao nàng biết?" Lạc Chiêu Dực thật có chút kỳ quái, lần trước tâm tình hắn không tốt, bị Mục Song Hàm nhìn ra, kết quả lần này cũng bị nhìn ra, mặc dù... Hai lần đều là nguyên nhân giống nhau.

"Lúc này cũng không có bánh ngọt hoa quế." Mục Song Hàm buông một tay, oán thán, cái đức hạnh giống như khắp thiên hạ đều nợ người mười tám vạn, nhìn không ra mới là gốc.

Lạc Chiêu Dực: "... Tay nghề kia của nàng, ai thêm nhớ!"

Mục Song Hàm nhún vai, điện hạ, về mặt buồn bực kia của người lộ rõ hết rồi!

Nàng xoay người vào phòng, chỉ chốc lát sau cầm hai món đồ đi ra, một cây chủy thủ, một miếng ngọc bội, còn có tiểu hồ ly đã lâu không gặp chủ nhân, lần trên mặt đất làm nũng, đều có toàn bộ ở đây, "Những thứ này đều là của điện hạ, kính xin điện hạ thu trở về đi."

Lạc Chiêu Dực hí mắt, tay giấu trong tay áo nắm chặt vang lên tiếng răng rắc, hừ lạnh nói: "Đồ đã ném cô sẽ không cần lại, nàng muốn ném thì ném!"

Tiểu hồ ly lăn lộn kêu khóc: "... QAQ "

"Ngươi khóc cọng lông!" Lạc Chiêu Dực vừa nghe nó gào thét liền hung hăng hơn, "Vài ngày không gặp lại gốc đi, ném người, ngươi sẽ không chạy trở về nữa à?"

Tiểu hồ ly cứng đờ - - ồ? Chủ nhân nói thực có đạo lý ta lại không phản bác được!

Mục Song Hàm: "... Tan nát dưới đất chính là gì đây - - a, ai tới cứu chữa đức hạnh của thái tử một chút đi!

Tiểu hồ ly nhảy lên ghế, lại nhảy lên bàn, dùng cái đuôi đem dao găm cùng ngọc bội cuốn lại, mang đến trước mặt Mục Song Hàm, ngoan ngoãn đặt ở trên bàn giả chết, ý là - Hàm Hàm, ngươi ném đi!

Mục Song Hàm: "=="

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cầu xin ta

Edit +Beta: Anky

Ánh sáng mặt trời phủ trên đỉnh đầu, gió mát thổi vào mặt.

Dây leo quấn quanh đầu tường, xanh biếc một mảnh, Lạc Chiêu Dực không chịu ngồi xuống, ngửa mặt nhìn bầu trời, đôi mắt màu lam khẽ chớp, trong nháy mắt, sạch sẽ trong suốt không thể tưởng tượng nổi.

Mục Song Hàm cầm bình nước chậm rãi tưới hoa, ai cũng không để ý ai, ánh mặt trời cắt ngang khuôn mặt nghiêng của nàng, quyến rũ, tươi đẹp vô cùng, lúc khẽ đưa tay, ống tay áo rủ xuống, cổ tay trắng nõn tinh tế lộ ra, tiểu hồ ly ở cạnh chân nàng động đậy muốn nàng ôm, Mục Song Hàm hơi ngửa, tay run lên, tưới nó một thân ướt nhẹp.

Tiểu hồ ly: "... QAQ "

"Hai kẻ gốc!" Lạc Chiêu Dực một lần cười nhạo cả hai.

Mục Song Hàm hận không thể ném bình nước tới, ngấm lại hần là thái tử cũng là ân nhân nên nhịn, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tính tình người như vậy, ai chịu nổi?"

Lạc Chiêu Dực từ tốn đáp: "Nếu như nói lời thật lòng chính là tính tình kém... Vậy ta không sao cả."

Mục Song Hàm không nói gì, bộ lông màu đỏ xinh đẹp của tiểu hồ ly ướt chèm nhẹp nhỏ nước, ủy khuất gọi "ô ô ", Mục Song Hàm lấy khăn tay ra giúp nó lau lông, lau xong vỗ vỗ tay, vuốt lại đám lông đỏ, bình tĩnh nói: "Ngoan, tự mình tới phơi dưới mặt trời cho đỡ lạnh."

Tiểu hồ ly ủy khuất đi tới một chỗ trống nằm giả chết.

"Điện hạ, đồ người cũng không cần, vậy người đến làm gì?" Mục Song Hàm ngồi xuống, rót chén trà.

Thân ảnh Lạc Chiêu Dực thoáng biến mất, sau đó xuất hiện ở bên cạnh nàng, đoạt chén trà của nàng, uống một hơi cạn sạch, "Cô thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó, nàng muốn quần? Chờ nàng thành thái tử phi rồi hãy nói!"

"..." Mục Song Hàm lại rót chén trà, cười lạnh hỏi ngược lại: "Thái tử phi có thể quần được điện hạ người à?"

Lạc Chiêu Dực chẳng nói đúng sai, giống như phát hiện chuyện gì thú vị, "Nàng có thể thử xem"

Mục Song Hàm dừng một chút, khoát tay: "Không có hứng thú."

Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, để cái ly xuống, hỏi: "Có muốn đến một nơi hay không?"

Mục Song Hàm vẫn là câu nói kia: "Không có hứng thú."

"Không muốn biết ai muốn hại nàng sao?" Lạc Chiêu Dực không nhanh không chậm nói, "Nói không chừng cô cao hứng, còn nói cho nàng biết ngày đó là ai dám bị thương bạch hổ, làm nàng và mẫu thân bị chấn kinh..."

"Người biết?" Mắt Mục Song Hàm sáng rực lên, sau đó kịp phản ứng lại, "Việc này sẽ có người tra, không nhọc điện hạ hao tâm tổn trí."

Lạc Chiêu Dực giễu cợt: "Đội đám người Hình bộ kia tra, đợi đến khi nàng lại bị hại nữa cũng không tra được! Năm tháng trôi qua không biết bao nhiêu vụ án tồn đọng ở đó, khi nào mới tra xong? Huống chi sự tình liên quan đến bản thân, nàng thật sự một chút hứng thú cũng không có? Hay là... Nàng không tin cô?"

Mục Song Hàm nghe vậy, trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ thở dài, "Điện hạ, ta là một cô nương thanh bạch, cùng người vụng trộm ra cửa bị đàm tiếu thì sao?"

"Sợ cái gì, trước khi trời tối đưa nàng trở về là được, " về mặt Lạc Chiêu Dực ghét bỏ, "Nếu còn không được, cô chịu chút ủy khuất, cưới nàng cũng được..."

Mục Song Hàm một cước đạp tới!

"Chân không thẳng, lực không có, eo quá mềm yếu..." Lạc Chiêu Dực đánh giá, "Khoa chân múa tay!"

Mục Song Hàm: "Người! Cút! A!"

Buổi trưa sau khi ăn xong ngủ một canh giờ, mặt trời dần lặn về hướng tây, ánh nắng ấm áp tan ra làm người ta buồn ngủ, hai nha hoàn Xuân Miên Liễu Như cũng ngăn không được mà ngáp, mắt thấy Mục Song Hàm đến, Liễu Như liền nói: "Tiểu thư, có chuyện gì phân phó sao?"

"Không có gì, ta muốn nằm nghỉ một lát, trước giờ Thân không cần đến ăm ỉ ta." Mục Song Hàm ầm giọng nói.

"Vâng" Liễu Như suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Nếu phu nhân và tiểu thiếu gia đến..."

Mục Song Hàm cười cười, "Vậy nói ta đang nghỉ ngơi là được."

Xuân Miên cùng Liễu Như đều gật đầu hiểu rõ.

Sau đó, Mục Song Hàm dưới ánh nhìn của hai nha hoàn đi vào phòng, lại lạng lẽ chạy ra ngoài từ cửa sau.

"Nàng thật có thể giả bộ!" Lạc Chiêu Dực ở cạnh tường đợi nàng, lười biếng xoa lông tiểu hồ ly, nhàn nhả giống như đang ở hậu viện nhà mình, so sánh lại, Mục Song Hàm liền giống ăn trộm hơn

"Nói nhảm!" Mục Song Hàm trừng mắt nhìn hần.

"Ồ trước mặt ta sao lại không giả bộ?" Lạc Chiêu Dực cũng không lên mặt với nàng, thông thả ung dung hỏi.

Mục Song Hàm nhất thời không lên tiếng, sau đó nhún vai như không có gì, nếu có một người đã gặp qua bộ dáng xấu nhất của người, gặp qua bộ dáng chật vật nhất của người, như vậy còn ở trước mặt hần giả vờ giả vịt cũng quá vô nghĩa, bất quá những lời này nói ra quá lâm ra vẻ, Mục Song Hàm chỉ

nói: "Ngươi có đi không?"

Lạc Chiêu Dực không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

"Ngươi nhìn cái gì?" Mục Song Hàm không giải thích được.

Lạc Chiêu Dực lại nở nụ cười, "Nữ nhân đều khẩu thị tâm phi như nàng sao?"

Gương mặt Mục Song Hàm đỏ lên nhìn hắn, "Điện hạ, người nói lời này cũng không thấy tự mình chột dạ sao?"

Lạc Chiêu Dực lập tức giận tái mặt, hừ lạnh một tiếng. Mục Song Hàm còn chưa kịp phản ứng, trong tay đã bị ném vào một quả cầu lông đỏ, sau đó bên hông liền căng thẳng, cánh vật chung quanh nhanh chóng lui về phía sau.

Ha ha→ → quả nhiên chột dạ!

Lạc Chiêu Dực mang Mục Song Hàm rời khỏi Mục phủ, lại không làm kinh động một người nào. Mục Song Hàm sớm đã phát hiện vị thái tử điện hạ này có một thân công phu xuất quỷ nhập thần khó lường, loại võ công này tuyệt đối không phải kiểu võ nghệ sư phụ trong cung có thể dạy được, quan trọng hơn chính là, e rằng người ngoài chỉ biết thái tử tập võ, lại không biết công phu thái tử cao cường như thế.

Từ lần đầu gặp mặt, Lạc Chiêu Dực ở trước mặt nàng cơ bản sẽ không che dấu cái gì, mỗi lần Mục Song Hàm ngấm lại đều kinh hãi, không biết mở miệng thế nào, nếu trực tiếp hỏi, không chừng về mặt vị điện hạ này sẽ vênh vào trào phúng nàng tự mình đa tình... Thật sự là nghĩ thôi cũng nhức đầu!

"Nàng đang suy nghĩ gì?" Để tránh bị người trông thấy, Lạc Chiêu Dực trực tiếp dùng khinh công mang nàng lướt qua mái nhà vách tường, còn có thể nhàn rỗi cúi đầu nhìn nàng.

"Ngươi nhìn đường chứ!" Mục Song Hàm sợ hắn đụng vào tường!

Lạc Chiêu Dực giễu cợt, "Nàng nghĩ rằng ta là hai người các nàng cộng lại ngốc như vậy?"

Tiểu hồ ly nằm cũng bị thương: "... QAQ "

Mục Song Hàm đột nhiên thở dài, thương xót nói: "Ta luôn ghét bỏ đệ đệ ta quá bất hảo khó bảo, nói chuyện lại đáng ăn đòn, hiện thời so với điện hạ người, ta cảm thấy... Đệ ấy quả thực thật là đáng yêu!"

"Hừ, đứa nhóc nào có thể đánh đồng cùng với cô!" Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, ở trong đầu hắn, dùng đáng yêu để hình dung nam nhân tuyệt đối là nghĩa xấu!

Mục Song Hàm híp mắt, nghiêng ngẫm nói: "Điện hạ, ta phát hiện người cũng thật đáng yêu... A a a!"

Lạc Chiêu Dực hựt chân, làm Mục Song Hàm cũng ngã từ trên cây xuống, hai người ngã trên mặt đất, lá cây thê lương rơi xuống đầy người...

"... Đã bảo ngươi nhìn đường ngươi lại không nhìn!"

"... Nàng nói hươu nói vượn làm chi?"

Hai người phục hồi tinh thần lại, hai mặt nhìn nhau, trăm miệng một lời mở miệng.

"... Ngươi còn dám nói ngươi không ngốc?"

"... Ta rơi xuống là ai làm hại?"

Hai người lại đồng thanh, giọng điệu đều giống nhau như đúc.

Lạc Chiêu Dực quay mặt đi trước, tức giận nói: "Nàng vẫn chưa chịu dậy?"

Hắn vừa nói, Mục Song Hàm mới phát hiện Lạc Chiêu Dực đệm ở phía dưới nàng, khó trách nàng cảm thấy sao một chút cũng không đau... Mục Song Hàm cảm thấy có chút ngượng ngùng, nâng đầu lên lại dờ khóc dờ cười, "Này, điện hạ, người đỏ mặt..."

... Đường đường là thái tử điện hạ vì cái gì dễ dàng thẹn thùng như vậy!

Lạc Chiêu Dực thẹn quá hoá giận, đưa tay bóp mặt nàng, bóp đỏ lên lập tức buông tay, nghiêm trang nói: "Mặt nàng cũng đỏ, chuyện thường tình của con người hiểu không?"

Mục Song Hàm đứng lên, vừa phui lá cây trên người, vừa thành khẩn đáp: "Không hiểu, bất quá có một việc ta hiểu, điện hạ ngươi đủ vô sỉ."

Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt liếc về phía nàng, "Làm càn!"

"À." Mục Song Hàm chẳng nói đúng sai, hiện thời trong mắt nàng, uy nghiêm của hắn chỉ bằng giá trị con tiểu hồ ly..."A, tiểu hồ ly đâu?"

Cái đuôi treo ở trên cây, tiểu hồ ly hướng đầu xuống: "Ô ô ô - -" đáng thương cuối cùng cũng nhớ tới ta QAQ

Lạc Chiêu Dực đem nó xách xuống, Mục Song Hàm ho khan, thừa dịp nó kêu khóc giả bộ quan sát xung quanh, thế nhưng vừa nhìn, vẻ mặt nàng cũng có chút thay đổi, nơi này là một ngõ hẻm của dân nghèo, khắp nơi có thể thấy được nhà cửa cũ rách, vết gạch nứt, cỏ dại sinh trưởng tốt...

"Điện hạ, sao người dẫn ta tới đây?"

Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại nàng một câu: "Nàng còn nhớ rõ người phu xe kia không?"

Mục Song Hàm ngẩn ra, gật đầu, "Còn nhớ, ta đã đem bức họa giao cho Hình bộ..."

"Chờ bọn họ tra được, người đã sớm chạy, " Lạc Chiêu Dực đi lên phía trước: "Lại đây, dẫn nàng xem kịch vui."

Ngày đó Lạc Chiêu Dực cũng thấy rõ bộ dáng phu xe kia, bất quá lúc ấy vội vàng cứu Mục Song Hàm, không kịp đi bắt người, nhưng động tác của hắn so với Hình bộ còn nhanh hơn.

Mục Song Hàm đi theo hắn rẽ trái rẽ phải xuyên qua vài ngõ hẻm, đến khi nghe được một thanh âm, thanh âm này nàng còn nhớ rõ rành mạch, chính là người phu xe kia, "Không có tiền liền muốn lão tử rút!"

Mục Song Hàm che miệng tròn to hai mắt, Lạc Chiêu Dực đặt một ngón tay ở trên môi, làm động tác "Xuyt", đi tới cạnh cửa nhìn vào trong, Mục Song Hàm tất nhiên là học theo.

Bên trong có hai người đang giằng co, một người đứng là phu xe kia, một người khác quần áo phi phàm, nhìn rất nhã nhặn, giọng nói lại hung tợn, "Sự tình làm không tốt, còn muốn tiền? Người không nhanh biến, cẩn thận mạng chó của người!"

"Người muốn qua cầu rút ván? Không có cửa đâu! Chọc giận ta, lão tử đi tự thú, đem các người đều khai ra, cùng lắm thì chúng ta nhất phách lưỡng tán!"

Về mặt chán ghét của người quần áo phi phàm chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức cười tủm tỉm nói: "Ai nha, trước tiên đừng tức giận, lúc trước chủ tử ta thấy chúng ta là bà con phương xa mới tìm tới người, nhưng người không làm tốt sự tình, còn để cho tiểu cô nương trốn thoát, sáng sớm mai bức họa người sẽ treo trên đầu tường truy nã toàn thành, ta nói hết lời mới bảo vệ người một mạng, nếu không chủ nhân muốn nhờ cô tận gốc còn không phải chỉ một câu? Người nói xem, tiền quan trọng hay là mạng quan trọng?"

Phu xe cũng không phải là kẻ ngốc, cười lạnh nói: "Ta vẫn là câu nói kia, cầm tiền xong lập tức đi ngay, nhờ cô tận gốc? Nếu đơn giản như vậy sao người không động thủ?"

Tên còn lại có lẽ là bức bối, tay ở sau lưng lặng lẽ rút ra một con dao.

Mục Song Hàm kéo kéo Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực khẽ cười nói: "Cho nàng hai sự lựa chọn, một là đem hai người bọn họ trói lại ném tới Hình bộ, nàng nợ ta một lần, hai là, mặc kệ hắn bị diệt khẩu, ta đưa nàng trở về."

"Cháy nhà hôi cửa!" Mục Song Hàm ở trên eo hắn hung hăng bấm một cái, sau đó không giải thích được, "Nhưng mà ta nợ người còn ít sao? Thêm một lần bớt một lần có khác nhau sao?" Kỳ thật nàng đã thành thói quen nợ hắn orz

Lạc Chiêu Dực lắc lắc tay chỉ, "Không giống nhau, mấy lần trước đều là ta chủ động giúp nàng, lần này là nàng chủ động cầu xin ta..."

Mục Song Hàm hồi lâu nghen ra một câu nói: "... Người quả thực cố tình gây sự!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Xảy ra chuyện

Edit +Beta: Anky

Tình thế trong sân như chỉ mảnh treo chuông, ngoài sân nhỏ hai người lại giằng co.

Mục Song Hàm trừng mắt nhìn, tận tình khuyên bảo nói: "Điện hạ, làm người phải phúc hậu, không cần phá hủy hình tượng cao lớn của người trong lòng thần nữ..."

"... Ai vừa mới nói ta vô sỉ?" Lạc Chiêu Dực vuốt vuốt lỗ tai, có chút không xác định liếc nàng.

Cái gọi là vật hợp theo loài → → người phân theo nhóm.

"Điện hạ, cứu người cứu đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây thiên..." Mục Song Hàm mặt không đỏ tim không đập, nói thật nghiêm trang.

Nhưng dù nàng miệng lưỡi nở hoa thế nào, Lạc Chiêu Dực vẫn ba chữ, "Cầu hay không?"

Mục Song Hàm trừng mắt, "Cầu thì cầu, cầu xin người được chưa?"

Nàng vừa dứt lời, Lạc Chiêu Dực liền vỗ tay một tiếng, người trong nội viện cả kinh, sau đó có hai người bịt mắt không biết từ chỗ nào nhảy xuống, mang theo hai người đó biến mất, Mục Song Hàm sợ hết hồn, "Người nào vậy?"

"Chưa từng nghe qua ảnh vệ?" Lạc Chiêu Dực giương môi cười một tiếng, cúi đầu xuống chống lại ánh mắt của nàng, "Nếu đã cầu xin ta, vậy hiện tại ta muốn nàng làm một chuyện, nàng có chịu hay không?"

Mục Song Hàm ngẩn ra, cảnh giác nói: "Chuyện gì?"

Lòng bàn tay Lạc Chiêu Dực chuyển một cái, trong tay liền có thêm một khối Hứa Nguyên Thạch, hắn nhìn khối Hứa Nguyên Thạch cực kỳ bình thường kia, thần sắc lại ảm đạm hơn nhiều, Mục Song Hàm nhủ nhủ mảy, trong lòng không hiểu "vương mã" một chút.

"Nàng cầm lấy, lòng bàn tay tạo thành chữ thập, mặt hướng về phía tây, nhắm mắt lại..." Lạc Chiêu Dực đem Hứa Nguyên Thạch đưa cho nàng, nhạt giọng nói.

Mục Song Hàm cổ quái nhìn hắn, đây rõ ràng là trò chơi của tiểu hài tử, chẳng lẽ thái tử điện hạ đang đùa nàng? Nhưng thấy vẻ mặt hắn cũng không phải muốn đùa, nàng cũng nghe lời làm theo.

Đôi nàng nhắm mắt lại, ánh mắt Lạc Chiêu Dực không hề có kỳ vọng trên mặt nàng, chuyên tâm, mang theo chút hồi tưởng, tựa như xuyên qua thiếu nữ vào thời điểm nàng đang nhìn gì đó, hắn khẽ mỉm cười, dường như là vui vẻ khi cửu biệt trùng phùng, cũng là mất mát khi gặp lại nhau như người xa lạ...

"Điện hạ?"

Thật lâu, Mục Song Hàm khó hiểu lên tiếng lay tỉnh hắn, Lạc Chiêu Dực đột nhiên một phen đoạt lấy Hứa Nguyên Thạch, đầu cũng không quay lại đi về phía trước.

"Điện hạ? Điện hạ!" Mục Song Hàm mở mắt ra đuổi theo, "Người làm sao vậy?"

Bước chân Lạc Chiêu Dực ngừng lại, đột ngột làm Mục Song Hàm không kịp chuẩn bị đâm vào trên lưng hắn, xoa trán "Ai da" một tiếng, "Điện hạ, dừng lại không thể báo trước sao?"

Lạc Chiêu Dực xoay người đè xuống đôi vai có vẻ nhỏ nhắn của nàng, tức giận nói: "Mục Song Hàm, nàng là một kẻ lường gạt, hồ ly tinh! Khắp thiên hạ cô ghét nhất là nàng!"

Mục Song Hàm tròn mắt há hốc mồm: Mẹ nó, đây là cái tật xấu gì?

"Điện hạ... Chẳng lẽ trước kia chúng ta thật sự quen biết?" Mục Song Hàm không ngu ngốc, vừa nghĩ một cái cũng có chút suy đoán, không khỏi hơi rối rắm hỏi.

Theo lý mà nói, Lạc Chiêu Dực thân phận phi phàm, dung mạo khí độ phong thái không có chỗ nào mà không phải là hiếm gặp, người như vậy, cho dù khi còn nhỏ cũng nhất định sẽ làm người ta khắc sâu ấn tượng, tuy Mục Song Hàm đi theo cha mẹ rời kinh lúc mới có năm tuổi, nhưng cũng là cái tuổi biết ghi nhớ, không thể nào một chút ấn tượng cũng không có...

Bất quá nói đi thì nói lại, cho dù bọn họ thực sự từng gặp qua, Lạc Chiêu Dực cũng không cần thiết có khẩu khí này chứ, làm nàng giống như kẻ phụ bạc tình lang... Khi đó cùng lắm nàng mới có năm tuổi được không?

Lạc Chiêu Dực híp mắt, hừ lạnh buông lỏng tay, gằn từng chữ: "Không quen biết! Chán ghét nàng còn cần lý do sao?"

"A, " Mục Song Hàm cũng rất bình tĩnh, "Đương nhiên không cần."

Hai người cứ như vậy một đường trở về không nói gì.

Trên mặt Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt, dư quang khóe mắt lại đang liếc trộm về phía nàng, thấy bộ dáng nàng bình tĩnh liền tức giận không chịu được!

Ngay từ đầu hắn đã nghĩ, nếu như nàng cầu xin ta ta sẽ nói cho nàng biết!

Một lát sau hắn lại nghĩ, thôi, biết rõ nàng da mặt mỏng, nếu như nàng gọi ta một tiếng ta sẽ không giận nàng!

Nhanh chóng đến Mục phủ, mặt mũi hắn tràn đầy âm trầm, cắn răng nghiền lợi nghĩ, nàng nữ nhân không có lương tâm này, có dám hay không liếc nhìn

ta một cái?

Tiểu hồ ly đang ngáy to ngủ cũng bị cổ oán niệm khổng lồ làm chấn tỉnh, mở đôi mắt buồn ngủ mê ly ngáp một cái, cái đuôi cuộn lấy cổ tay Mục Song Hàm làm nũng cầu vuốt ve.

Lạc Chiêu Dực triệt để nóng nảy, mặt lạnh, mang theo tiểu hồ ly quăng ra phía sau, "Lớn như vậy còn làm nũng! Còn dám làm nũng chặt cái đuôi của người!"

Mục Song Hàm: "Này!"

Tiểu hồ ly lập tức trừng lớn một đôi mắt hồ ly, toàn bộ buồn ngủ chạy hết, bất quá nó cũng không sợ, giống như đã thành thói quen trăm ngàn lần từ trên không trung linh hoạt lặn xuống, sau đó chạy tới căn góc giày của Lạc Chiêu Dực một ngụm: "Rủ rít rủ rít..." Ý là - - chủ nhân vì sao người không thương ta (๖o๖)

Mục Song Hàm sợ ngây người.

Lạc Chiêu Dực ý tứ sâu xa liếc về phía nàng: "Nó làm nũng kêu lên vài tiếng, nàng thật sự nuôi nó thành sủng vật? Nếu nàng mang theo nó đi dự tiệc có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện... Nên biết, cô chưa bao giờ dưỡng phế vật!"

Tiểu hồ ly: "... QAQ "

Lời này là... Có ý gì?

Nói xong, Lạc Chiêu Dực xoay người đi mất, Mục Song Hàm ngẩng đầu nhìn lên, thì ra nàng đã trở lại Mục phủ.

Lại nói sau khi Đoàn Mẫn trưởng công chúa hỏi phủ, mới vừa ngồi xuống, trà còn bốc hơi nóng, Hình bộ Thị lang mang theo thánh chỉ đến, chờ hai bên chào hỏi nhau xong, Đoàn Mẫn trưởng công chúa nhíu mày hỏi: "Đào đại nhân sao lại rảnh rỗi đến nơi này của bản cung?"

Đào Lãm cũng không dám tỏ vẻ ở trước mặt trưởng công chúa, trình thánh chỉ lên cho nàng ta xem qua, mặt lộ vẻ cười khổ, "Trưởng công chúa chớ trách, vì thần quả thật phụng chỉ tra án!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa càng xem sắc mặt càng khó coi, bàn tay hung hăng ỏ mặt bàn đập một cái, "Chỉ là một nữ nhi triều thần hèn mọn, lại dám hoài nghi đến trên đầu bản cung? Đừng nói chuyện này không liên quan đến bản cung, cho dù có quan hệ, bệ hạ dựa vào cái gì cho Mục Bách mặt mũi lớn như vậy?"

"Chỉ sợ bệ hạ không phải cho Mục Bách mặt mũi, mà là nhìn sắc mặt của thái tử điện hạ..." Đào Lãm dừng lại một chút, sau đó lệnh cho thuộc hạ đi theo bày giấy mực.

Đoàn Mẫn trưởng công chúa thăm hện, lại là thái tử? Nàng ta giữu cột nói: "Sao, đây là muốn thăm vấn bản cung?"

"Vi thần không dám, chỉ là có chút nghi vấn muốn mời trưởng công chúa trả lời, dựa theo pháp luật Đại Cảnh ta, mỗi lời nói cử chỉ đều sẽ được ghi chép vào sổ sách, kính xin trưởng công chúa nói cẩn thận!" Đào Lãm lại nói: "Nếu trưởng công chúa cùng chuyện này không có liên quan gì, vi thần nhất định đem hết toàn lực cho ngài trong sạch!"

Lừa gạt trong lòng Đoàn Mẫn trưởng công chúa càng tăng, chỉ là e ngại thánh chỉ đành phải lạnh lùng nói: "Người hỏi đi."

"Trưởng công chúa cùng Mục Bách có thù cũ mọi người đều biết, năm đó ngài từng chính miệng nói, muốn cùng hắn cả đời không qua lại với nhau, hiện thời lại mời con gái hắn dự Đào Hoa yến... Vi thần cả gan, xin hỏi trưởng công chúa đây là có ý gì?"

"Người cho rằng bản cung muốn cùng hắn qua lại? Nếu không phải chất nhi của bản cung coi trọng nữ nhi của hắn, bản cung tuyệt đối sẽ không cùng hắn có thêm liên quan gì! Bản cung đúng là rất hận Mục Bách, nhưng chưa đến mức ghét cả con gái hắn, kỳ thật bản cung nhìn nữ nhi của hắn cũng có vài phần thuận mắt, lúc này mới muốn kết tơ hồng cho chất nhi..."

Đoàn Mẫn trưởng công chúa mặt không chút thay đổi, lời này hợp tình hợp lý, tỏ rõ nàng ta rộng lượng, Đào Lãm thăm than, lại hỏi thêm mấy vấn đề, nàng ta đều trả lời một giọt nước cũng không lọt.

Lúc này, hạ nhân phủ công chúa dẫn một tên thuộc hạ Hình bộ cầu kiến, tên thuộc hạ kia ở bên tai Đào Lãm thấp giọng nói vài câu, Đào Lãm lập tức thay đổi sắc mặt, chấp tay nói: "Trưởng công chúa, sự tình có biến, kính xin ngài cùng vi thần đi một chuyến!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa không nhịn được, "Chuyện gì?"

"Vi thần bất tài, đã bắt được kẻ tặc, nhưng ở cùng một chỗ với kẻ tặc, lại là người làm của Lâm phủ mã đã qua đời!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa sững sờ một chút, lập tức cười lạnh không ngừng, rồi đứng dậy.

Mục Song Hàm đứng ở trong viện nghĩ tới lời Lạc Chiêu Dực nói đến xuất thần, vừa lúc bị Mục Nhung đi qua thấy được, Mục Nhung cũng sợ hết hồn, "Tỷ, không phải tỷ đang nghỉ ngơi trong phòng sao, sao lại ở chỗ này?"

"A, tình ngu cảm thấy khó chịu, liền đi ra ngoài tản bộ, " Mục Song Hàm mặt không đổi sắc nói, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, chỉ hần nói: "Đợi chút, đệ đang cầm cái gì?"

Tay Mục Nhung giấu ở sau lưng, đang cầm một cây trường thương, đầu thương màu đỏ cũng lộ ra.

Mục Nhung nhỏ giọng giải thích nửa ngày, khản trương nói: "Tỷ, tỷ nhỏ tiếng một chút, đây là ta năn nỉ Hứa đại ca vài ngày, hần mới tặng cho ta..."

Mục phủ cùng Hứa phủ cách nhau không xa, ở trên cùng một con đường, Mục Song Hàm là nữ nhi có điều cố kỵ, Mục Nhung lại không có, thường xuyên ghé đến đó chơi.

Mục Song Hàm đi đến trước mặt hần, mới nhìn rõ đó là một thanh trường thương làm bằng gỗ, nói cho cùng chỉ là đồ tiêu khiển từ chơi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, "Nếu đệ cho cha thấy được, sẽ đánh đệ! Đệ không lo đọc sách, chỉ thích những thứ đánh đánh giết giết gì đó làm cái gì?"

"Tỷ, tỷ cũng biết, ta cũng không thích học bài, ta..."

Mục Bách tuổi còn trẻ đã đỗ trạng nguyên, Từ thị cũng xuất thân thư hương môn đệ, hai người đối với con trai kỳ vọng rất cao, khi Mục Nhung còn rất nhỏ đã cho hần đi học, chỉ là Mục Nhung tựa như con khi hoang, từ nhỏ đã không chuyên tâm học hành, ngược lại thích chạy khắp nơi, bắt hảo thành tính, chỉ khi Mục Bách quan sát mới chịu học bài một chút.

Cũng không phải do Mục Nhung ngốc, ngược lại, hần vô cùng thông minh, chỉ là đối với thi trạng nguyên như cha hần không có hứng thú.

Mục Bách là một điển hình của loại văn nhân thanh lưu, học chút võ nghệ cho thân thể cường tráng thì ông đồng ý, nhưng không thích con trai giống những kẻ thô kệch cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, xao lãng việc học, đối với đam mê này của Mục Nhung, Mục Bách đã hạ lệnh cấm, trước khi học thành tài xong Mục Nhung không được phép tiếp xúc với những thứ này, cho nên Mục Nhung mới lén lút lút.

"A Nhung, đệ nên cùng cha nói chuyện lại..."

"Ta nói nhiều lần rồi, cha lại không để ý tới ta," Mục Nhung khản cầu, "Tỷ, tỷ coi như không nhìn thấy được không?"

Mục Song Hàm khề thờ dài, sờ đầu hần, "Đệ đó, vì cái này bằng gỗ, hôm nay bỏ qua cho đệ trước, có cơ hội ta sẽ đi nói với nương, để người khuyên cha lần nữa, có thể bỏ lệnh cấm kia không...Nhưng nhất định, đệ vẫn phải đọc sách cho giỏi!"

"Tỷ tỷ tốt nhất!" Mục Nhung hoan hô một tiếng, sau đó đến gần, dừng lại, kéo tay nàng, nhìn có chút không được tự nhiên, giọng nói lại cực kỳ nghiêm túc: "Tỷ, ta là nam tử hần, ta sẽ bảo vệ tỷ, về sau sẽ không để cho người khác bắt nạt tỷ!" Kỳ thật hần vốn đã muốn buông bỏ chuyện tập võ, chỉ là nhìn thấy Mục Song Hàm gặp nạn, hần thân là con trai duy nhất trong nhà, lại chỉ có thể cùng nương ngồi trong phòng chờ, cái loại cảm giác vô năng và vô lực này làm hần khó chịu, lúc này Mục Nhung càng kiên định với quyết tâm của mình.

Dựa theo tín niệm phải bảo vệ người nhà, Mục Nhung quyết định con đường về sau phải đi.

Mục Song Hàm không nghĩ tới ấu đệ từ trước đến nay không hiểu chuyện sẽ nói được lời như vậy, không khỏi giật mình, hốc mắt hơi nóng, lại nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cố ý

Edit +Beta: Anky

Hoàng hôn, sắc trời hơi mờ tối, rặng mây che lấp mặt trời, chiếu đến từng bức tường trong cung một màu đỏ rực, đem Từ cấm thành phồn thịnh như ẩn sâu bên trong.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy ra ngoài cung, đột ngột ngừng lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong xe truyền tới một giọng nam trầm thấp.

"Tam điện hạ, là..."

Không đợi người lái xe nói hết, phía trước cửa cung thị vệ đã cùng nhau quỳ đầy đất, "Tham kiến thái tử điện hạ!"

Trong xe tĩnh lặng, một nam tử hoa phục lập tức đi ra, tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, trong mắt lại mang theo một chút u ám, bắt quả trong thoáng chốc đã che giấu đi, chính là tam hoàng tử Lạc Thương.

"Tiểu Thất? Thật là khéo!" Lạc Thương ngẩng đầu cười cười, liếc mắt liến nhìn thấy thiếu niên hoa mỹ cầm y ngọc quan, thiếu niên kia tựa như trời sinh nổi bật, cho dù không có thân phận này, cũng không mờ nhạt trong đám người, huống chi hắn là con trai trưởng của hoàng hậu, từ nhỏ so với bọn họ tôn quý hơn hẳn.

Lạc Chiêu Dực liếc nhìn hắn một cái, "Tiểu Thất là để người gọi?"

"Ồ đây cũng không phải triều đình, còn khách khí với tam ca như vậy?" Lạc Thương cũng không giận, vẫn cười, "Nghe nói gần đây đệ xuất cung rất thường xuyên, lại không mang theo hộ vệ, hành tung lại bí ẩn... Các Ngự sử vì thế mà tố cáo đệ nhiều lần rồi đấy."

Là thái tử cao quý, mỗi lời nói cử động, đều bị phóng đại vô hạn, không có gì là bí mật, hết lần này tới lần khác Lạc Chiêu Dực lại làm việc không hề cố kỵ, muốn làm gì thì làm đó, tùy hứng vô cùng.

"Vậy thì sao?" Lạc Chiêu Dực cũng cười, muii phản trào phúng.

Không phải hắn yên tâm có chỗ dựa vững chắc, mà là không cho là đúng, kỳ thật Lạc Chiêu Dực không để ý tới vị trí thái tử như trong tưởng tượng của người khác như vậy, chỉ là lời này nói ra cũng không ai tin.

Ánh mắt Lạc Thương dần sâu, xem đi, hắn ta hao tổn tâm cơ muốn có được nhưng người này lại chẳng thèm ngó tới, bảo hắn sao có thể không ghen ghét không oán hận?

"Còn có việc sao?" Lạc Chiêu Dực chỉ chỉ xe ngựa, giọng nói tức chết người, "Cản trở đường."

Lạc Thương khoát tay, thuộc hạ đánh xe vội vàng nhường đường, thấy Lạc Chiêu Dực sắp vào trong, Lạc Thương bỗng nhiên nói: "Trong phủ ta còn thiếu một chính phi, Tiểu Thất cảm thấy nữ nhi của Mục Bách như thế nào?"

Từ sau khi Mục Bách trở về kinh, Lạc Chiêu Dực tựa hồ luôn đánh bậy đánh bạ mà giúp ông, Lạc Thương không tin chỉ là trùng hợp, muốn dùng lời này thử thăm dò ý đồ của Lạc Chiêu Dực, nếu Lạc Chiêu Dực thật sự muốn lôi kéo Mục Bách, nghe nói vậy không thể nào không có phản ứng.

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, quả nhiên dừng bước.

Lạc Thương nhướn mày, lại nghe hắn bình thản trả lời: "Nói với cô làm gì?" Nói xong đầu cũng không quay lại đi mất.

Lạc Thương: "..."

Thoáng cái đã qua nhiều ngày, Lạc Chiêu Dực cũng không đến Mục phủ nữa, Mục Song Hàm lúc đầu còn đề phòng hắn sẽ đột nhiên xuất hiện, bắt quá nghiêm lại, hắn là thái tử, cứ leo tường vào mỗi kỳ quái đó...

Hôm nay ánh mặt trời sáng lạn, mặt trời vừa lên, Từ Uyển Thẩm đến Mục phủ tìm Mục Song Hàm ra ngoài, lần trước Từ thị bị hù dọa, nói cái gì cũng không cho phép.

Đối với Từ thị, trong lòng Từ Uyển Thẩm có chút phức tạp, nhưng vẫn cười nói: "Lần trước là ngoài ý muốn, lúc này có ta đi cùng, sẽ không xảy ra chuyện đâu, hơn nữa Hàm biểu muội cũng không thể cả đời đều không ra khỏi cửa được?"

"Nhưng..." Từ thị kéo tay Mục Song Hàm, vẫn lắc đầu, mặt mũi tràn đầy bất an.

"Kỳ thật lần này là tổ phụ kêu con tới, Hàm biểu muội từ nhỏ rời kinh, bây giờ trở lại ngay cả một người quen cũng không có, tổ phụ muốn con mang muội ấy đi gặp nhiều người, kết giao thêm bằng hữu cũng tốt, nếu không cả ngày cứ buồn ở nhà cũng không được..."

Từ thị nhíu mày, trong lòng thấy cũng có lý, lại không lên tiếng, Mục Song Hàm vỗ tay bà, an ủi: "Nương, yên tâm đi, con được qua dạy dỗ đã nhớ kỹ... Cũng không thể cô phụ tâm ý của tổ phụ và biểu tỷ."

Từ thị thở dài, cuối cùng gật đầu nhẹ, "A Hàm, mang nha hoàn theo cùng đi."

Mục Song Hàm đáp ứng, chờ lúc ra cửa lên xe, Từ Uyển Thẩm mới nói: "Nương muội thật lo lắng cho muội!"

"Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng," Mục Song Hàm cười cười, "Trên đời này có cha mẹ nào không thương hại tử?"

"Nói đúng lắm, muội lần trước cũng bị dọa rồi? Muội cũng thiệt là, nếu là ta sẽ không bất cần như vậy, ngay cả phu xe của mình bị đổi cũng không biết," Từ Uyển Thẩm quở trách nằng, "Bất quá việc này càng nháo càng lớn, dính dáng đến ân oán giữa Đoàn Mẫn trưởng công chúa cùng Lâm phò mã đã qua đời, ngược lại là muội cái người bị hại này một chút cảm giác tồn tại cũng không có."

Thần sắc Mục Song Hàm không thay đổi, chỉ khẽ cười, nàng cũng nghe nói, gần đây xôn xao lời đồn, ai cũng nói Lâm phò mã là bị Đoàn Mẫn trưởng công chúa hại chết... Điều tra ra hung thủ rồi, Mục Song Hàm bình yên rút khỏi, Đoàn Mẫn trưởng công chúa lại thoát thân không được.

Hoàng gia nhiều thị phi, luôn luôn là đề tài cho dân chúng nói chuyện say sưa, muốn đề xuống cũng không dễ dàng.

"Đúng rồi, biểu tỷ, tỷ muốn mang ta đi chỗ nào?" Mục Song Hàm không muốn nói nhiều về việc này, liền đổi đề tài hỏi.

Từ Uyển Thẩm nói: "Ta ở lâu hai Thái Bạch Lâu đặt một phòng bao, muối chỉ cần đi theo ta là được."

Thái Bạch Lâu là lầu nổi danh nhất kinh thành, dựa vào hồ mà xây, phong cảnh vô cùng đẹp, khách nhân có thể đến ăn cơm không giàu cũng là quý.

Hai người được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, một tầm mắt bên trong lầu ba đột nhiên nhìn chăm chăm đến, người nọ khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, rất hứng thú nhìn Mục Song Hàm, Mục Song Hàm cảnh giác ngẩng đầu, lại không thấy được gì, Từ Uyển Thẩm buồn bực: "Muội nhìn gì vậy?"

Mục Song Hàm lắc đầu, "Không có gì, vào thôi."

Từ Uyển Thẩm mời tới đều là những tỷ muội có quan hệ tốt nhất với nàng, thấy Mục Song Hàm cũng thân mật gọi muội muội, mọi người thân phận tuổi tác tương tự nhau, lại có Từ Uyển Thẩm làm trung gian, trong thoáng chốc đã trò chuyện với nhau rất vui.

Trong đó tính tình hoạt bát nhất chính là con gái rượu của Quốc tử giám Lý Huệ, nói một hồi, nàng ta liền thần bí hạ thấp thanh âm, "Các ngươi đều nghe chuyện của Đoàn Mẫn trưởng công chúa chưa?"

"Đương nhiên có nghe, ngươi muốn nói cái gì?" Từ Uyển Thẩm thấy bộ dáng nàng ta như vậy cảm thấy buồn cười, Lý Huệ từ trước đến nay tin tức linh thông, chúng tỷ muội có phần lớn chuyện lý thú đều là từ nàng ta mà biết được.

Lý Huệ bĩu môi, sảng giọng: "Ta là cố ý đem tin tức muốn nói cho các ngươi biết, vì đề xuống lời đồn lần này, e là Thánh thượng sẽ đem chuyện tuyền tú lúc trước nhắc lại... Đương nhiên, cũng vì thái tử đã đến tuổi đại hôn, cộng thêm nhiều hoàng tử còn chưa có chính phi... Nếu các ngươi có ý định kia, nhanh chóng chuẩn bị trước đi!"

Trong phòng thoáng chốc tĩnh lặng, nụ cười của Mục Song Hàm thoáng ngừng - - tuyền tú? Thái tử đại hôn?

"Ta thấy, Hàm muội muội xinh đẹp như vậy, nếu có thể tiến cung lọt vào mắt quý nhân, nói không chừng còn có thể bay lên biến thành phượng hoàng đó!" Lý Huệ che nửa môi cười chọc nàng.

Trong lòng Mục Song Hàm có chút hoảng hốt, không có tâm tư gì cùng nàng ta cười giỡn, kỳ thật luật lệ Đại Cảnh hoàng triều tương đối thoáng, chuyện tuyền tú này, nếu thật sự không muốn cũng có thể sớm tìm người đính hôn, chỉ cần không nhìn trúng người hoàng gia, cơ bản hoàng đế cũng nhắm mắt mở một mắt.

Mục Song Hàm nhặt giọng nói: "Cửa hoàng thất đâu phải dễ vào như vậy."

"Nhưng các vị điện hạ đều là nhân trung long phượng, trong kinh không biết bao nhiêu cô nương tranh đoạt để vào danh sách tuyền tú kia, " Lý Huệ cúi đầu xuống, mặt lại hơi ửng đỏ, "Lần trước ở Đào Hoa yến trông thấy thái tử điện hạ và nhị điện hạ từ xa, phong thái kia thật sự là lần đầu mới gặp.. Chẳng lẽ các ngươi đều không động tâm sao? Ta tình nguyện thử một lần, cũng không muốn tùy tiện đính hôn gả cho người khác!"

Mục Song Hàm khẽ thở dài, ngẫm lại bộ dáng Lạc Chiêu Dực, thật là một kẻ gieo họa, khó trách...

Từ Uyển Thẩm giật môi, vừa muốn nói gì, bên ngoài đột nhiên truyền đến vài tiếng tranh chấp, sau đó cửa mở ra, vẻ mặt Liễu Như khó xử đi vào, trên tay còn cầm một cái khay, "Tiểu thư..."

"Liễu Như, làm sao vậy?" Mục Song Hàm đứng dậy hỏi.

"Tiểu thư, vừa rồi có người tặng thứ này vào, nô tỳ cũng không biết nên làm thế nào cho phải..."

Mục Song Hàm đến gần xem, là một khối ngọc bội, hơn nữa ngọc bội kia còn có chút quen mắt, nàng đang định cầm lên, Lý Huệ bên cạnh cười đoạt lấy trước, "Vật gì tốt vậy, ta xem một chút... A!"

Dáng vẻ tươi cười của Lý Huệ cứng đờ, thay vào đó mặt mũi tràn đầy kinh hoàng "Tam, tam..."

"Tam cái gì tam, A Huệ sao ngươi lại sợ đến như vậy?" Từ Uyển Thẩm vỗ bả vai nàng ta, tay Lý Huệ lại run lên, ngọc bội thẳng tắp rơi xuống, bị Mục Song Hàm một phen tiếp được.

Mục Song Hàm nhủ mảy, nhìn kỹ lại, phút chốc nghĩ tới, lúc thái tử ăn bánh hoa quế của nàng, có tiện tay gỡ xuống ngọc bội trên người đưa cho nàng, về sau cũng không chịu lấy về vẫn luôn đặt ở chỗ nàng.

"Ngọc bội kia là của tam hoàng tử điện hạ!" Lý Huệ cuối cùng nói ra.

Những người khác đều kinh hãi, Mục Song Hàm đem ngọc bội nhìn một lượt, phía sau có một chữ "Thương", là đồ của Tam hoàng tử Lạc Thương.

"Năm đó lúc đại hoàng tử đại hôn, thái hậu thưởng một khối ngọc bội cho đại hoàng phi, về sau lại đem mỗi cái ban cho chư vị hoàng tử, ngọc bội kia là để chư vị hoàng tử đưa cho chính phi, là biểu tượng thân phận..." Lý Huệ khó có thể tin nhìn qua Mục Song Hàm, lẩm bẩm giải thích.

Mục Song Hàm sửng sốt, lập tức hết chỗ nói, Lạc Chiêu Dực lại tiện tay đem đồ quan trọng như vậy ném cho nàng "Gán nợ"... Người nào đó thật là!

Việc này Từ Uyển Thẩm cũng biết, phải nói trong kinh thành không ai không biết, nhưng vấn đề là... Mục Song Hàm vừa mới hỏi kinh không bao lâu, tại sao lại được tam hoàng tử để ý?

"Hàm biểu muội, " Từ Uyển Thẩm nghiêm mặt nói: "Việc này không phải là chuyện đùa, muội..."

Nàng nói còn chưa dứt lời, Mục Song Hàm đã đem ngọc bội thả trở lại, phân phó nói: "Liễu Như, ở đâu mang đến liền đem trả lại đó."

"Nhưng tiểu thư, người đưa ngọc bội đến đã không thấy đâu!"

"Ta nói, ở đâu mang đến thì mang trả lại đó, ta xem như chưa thấy qua thứ này." Mục Song Hàm thanh âm lạnh đi, "Cầm mà không hỏi chính là trộm, người thả lại chỗ cũ, người mất của sẽ tự lấy về, nếu người ta không muốn lấy, bị ai nhặt được cũng không mắc mớ tới chúng ta... Hiểu không?"

Từ Uyển Thẩm: "..."

Liễu Như gật gật đầu, cầm lấy đồ vừa đi đến cửa, một gã sai vặt xuất hiện, làm tư thế "Mời", "Mục tiểu thư, chủ nhân nhà ta mời ngài đến gặp."

Qua khỏi ngọc bội vừa rồi, chủ nhân trong miệng gã sai vặt là ai không cần nói cũng biết.

Lý Huệ hâm mộ liếc mắt một cái, thầm nghĩ vị Mục gia tiểu thư này làm sao lọt được vào mắt tam hoàng tử? Chẳng lẽ thật sự là lớn lên quá xinh đẹp?

Mục Song Hàm một bộ dáng nhu thuận, nghiêm mặt nói: "Ta là một cô nương chưa lấy chồng, sao có thể đến gặp riêng người ngoài? Từ trước quy củ đã như thế, thứ cho ta thất lễ... Không gặp!"

Mọi người: "..."

Về mặt Lý Huệ như nuốt ruồi bọ, cô nương người nói đạo lý à... Gặp quý! Tam hoàng tử phái người đến mời cũng không gặp, người có mấy lá gan đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giải vây

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm nói năng hùng hồn, gã sai vặt đến mời người mặt mũi tràn đầy khó xử, nhưng giữa ban ngày ban mặt cường bách nàng đi gặp người cũng không tốt, Liễu Như nhân cơ hội đem khay nhét trả lại cho hắn, hắn suy nghĩ một chút, xoay người chạy trở về.

Chờ hắn đi khỏi, Mục Song Hàm lập tức phân phó người chuẩn bị xe ngựa, nói với Từ Uyển Thẩm: "Biểu tỷ, ta đi trước một bước."

"Ồ? Muội cứ như vậy mà đi sao?" Từ Uyển Thẩm thật không biết nàng nghĩ thế nào, tam hoàng tử là người nào? Là con cháu hoàng tộc cao quý! Nếu không cho hắn một lời giải thích, việc này sợ là không xong.

"Nếu không đi còn có thể làm sao?" Mục Song Hàm làm ra vẻ ủy khuất nói: "Biểu tỷ, Song Hàm chỉ là một cô gái yếu đuối, không cách nào đối đầu với tam hoàng tử, việc này ta sẽ trở về báo cho gia phụ xử lý."

Trong lòng Mục Song Hàm khẽ thờ dài, từ sau khi hồi kinh, nàng quả thực chính là phạm phải sao Thái tuế, cuộc sống này trôi qua không an bình, nàng đã trên ghẹo phải ai chứ? Trong lòng nàng hiểu rõ, tam hoàng tử có thể đối với nàng nhất kiến chung tình sao? Đừng có đùa, nếu không phải nhắm vào cha nàng, cũng chính là nhắm về phía Lạc Chiêu Dực!

Thần tiên đánh nhau, người phạm gặp nạn! Công thành bốc cháy, nàng chính là con cá nhỏ bị tai họa kia! Lúc này không tránh, còn đợi khi nào? Về phần về sau... Đi trước rồi nói!

"Hàm muội muội!"

Lý Huệ gọi nàng, nàng đã mở cửa đi ra ngoài, Từ Uyển Thẩm đuổi theo nàng đi xuống, nhưng Mục Song Hàm vừa đi tới đầu bậc thang, liền nghe một thanh âm trầm thấp kêu lên: "Đứng lại!"

"Thần nữ tham kiến..." đám người Từ Uyển Thẩm cùng Lý Huệ vội vàng muốn hành lễ.

Lạc Thương khoát tay, "Nơi này là Thái Bạch Lâu, chớ kinh động những người khác."

Mục Song Hàm bắt đầu xoay người, theo mọi người cùng hành lễ, sau đó cúi đầu đứng ở một bên.

Lạc Thương đến gần, nói: "Ngẩng đầu lên!"

Mục Song Hàm theo lời ngẩng đầu, chỉ thấy đó là một nam tử đáng người cao ngất anh tuấn, mặt trầm xuống, xem ra tâm tính rất kém, mà trên tay hắn đang vuốt chính là khối ngọc bội chưa tặng được kia!

"Người chính là Mục Song Hàm nữ nhi của Mục Bách sao, vội vã đi như vậy... Người rất sợ ta?"

Mục Song Hàm không nhanh không chậm đáp: "Hoàng gia uy danh, không người nào không kính sợ, thần nữ cũng thế."

"Nói hay! Xem ra không phải là người chỉ có bề ngoài, " Lạc Thương nở nụ cười, xoay ngọc bội, đưa cho nàng, "Cầm lấy!"

Kỳ thật Lạc Thương cũng không phải là coi trọng Mục Song Hàm, chỉ là vị trí chính phi của hắn còn trống, lần này tuyên tử Văn Đế nhất định sẽ chỉ định người cho hắn, nhưng Văn Đế từ trước đến nay yêu thương thái tử, tuyệt đối sẽ không cho phép tam hoàng phi có địa thế hiển hách làm tăng thể diện của hắn, trũng tuyên chắc chắn chỉ có những quan lại nhỏ bé hoặc triều thần không có thực quyền!

Cho nên Lạc Thương chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường!

Ngày đó thử thăm dò Lạc Chiêu Dục, mặc dù cái gì cũng không dò ra được, nhưng lúc Lạc Thương trở về đã suy nghĩ sâu xa, cảm thấy Mục Song Hàm đích thực là một lựa chọn tốt! Bởi vì cha nàng hiện không có gốc rễ, ở trong triều cũng không dính líu đến phe phái nào, chính là thanh lưu hiếm thấy, Văn Đế sẽ không phản đối. Lạc Thương cũng không phải úy khuất chính mình, hắn nhìn ra được tương lai của Mục Bách tiền đồ vô lượng.

Hiện thời trong triều, vừa không dính líu đến quyền cao chức trọng, lại có tiền đồ, chỉ có Mục Bách.

Tuy nói đã nghĩ xong người được chọn, Lạc Thương vẫn lo lắng bên Văn Đế, hôm nay là giả bộ vô tình gặp gỡ Mục Song Hàm, muốn đưa ra ngọc bội trước, đem người định xong... Đương nhiên, hắn cũng thừa nhận dụng mạo của Mục Song Hàm làm hắn rất vừa ý. Nhưng ngàn tính vạn tính, Lạc Thương lại không tính đến Mục Song Hàm sẽ cự tuyệt hắn.

"Thần nữ... Không thể nhận!" Mục Song Hàm lạnh lẽo siết chặt nắm tay, đối mặt với ánh mắt dần lạnh đi của Lạc Thương, trên trán tràn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng vẫn nói từng chữ từng câu.

Từ Uyển Thẩm âm thầm đỏ mặt mồ hôi lạnh, ở phía sau lôi kéo Mục Song Hàm, Mục Song Hàm ngăn tay nàng, giọng điệu kiên định, lặp lại lời nói: "Thần nữ không thể nhận!"

"Vì sao?" Lạc Thương siết chặt ngọc bội, sắc mặt âm trầm.

Mục Song Hàm đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, vô số lý do nghĩ ra đều không ổn, tam hoàng tử là ai, những cái có kia e rằng không gạt được hắn, nàng rũ mắt, nhất thời không lên tiếng.

Lạc Thương thân là hoàng tử, ngày thường uy nghiêm cỡ nào, hôm nay lại bị một tiểu nữ tử làm mất mặt, cảm thấy tức giận, lạnh lùng nói: "Mục Song Hàm, người thật to gan, người..."

"Tam ca?" Thanh âm thanh thúy lọt vào tai, tựa như hoàng anh xuất cốc, "Không nghĩ tới trùng hợp như vậy lại gặp được tam ca, ồ, các người đứng ở đây làm gì?"

Mọi người nhìn tới, chỉ thấy một nữ tử áo vàng nâng váy chạy đến, dung mạo nàng xinh đẹp, mày liễu cong cong, cánh môi khẽ cong, vẻ mặt thiên chân hồn nhiên, bộ dáng rất là đáng yêu xinh đẹp.

"Tình Nghi?" Lạc Thương nhíu mày, sự tình bị cắt ngang rất là khó chịu, không kiên nhẫn hỏi: "Tại sao muội lại ở chỗ này?"

"Tam ca nói lời này thực kỳ quái, sao muội lại không thể ở chỗ này?" Lạc Tình Nghi chạy tới, tò mò nhìn mấy người Mục Song Hàm, "Các người sao lại khẩn trương như vậy? Tam ca, huynh làm gì đem người ta dọa sợ đến như vậy?"

Lạc Thương cười lạnh một tiếng, "Ta có thể làm cái gì?" Nói xong vung tay áo một cái, xoay người rời đi, một câu cũng không nhiều lời.

Lạc Tình Nghi bĩu môi, cũng không can hắn, sau lưng hắn vùng trộm làm mất quý.

"Tham kiến Tình Nghi công chúa!" Từ Uyển Thẩm nhận ra Lạc Tình Nghi, lúc này cúi người, cảm kích nói: "Tạ công chúa giải vây..."

"Không cần cảm ơn, đem vị muội muội này cho ta mượn là được rồi!" Nói xong, Lạc Tình Nghi kéo tay Mục Song Hàm, "Mục gia muội muội đứng không, ta có lời muốn hỏi người, người đi theo ta một chút."

Mục Song Hàm đối với vị công chúa này rất có cảm tình, cảm kích nàng vừa rồi giải vây, lập tức cũng không từ chối, nhẹ gật đầu.

Từ Uyển Thẩm cùng Lý Huệ hai mặt nhìn nhau, mặt mũi đều tràn đầy khó hiểu, nhất là Từ Uyển Thẩm, nàng cảm thấy càng ngày càng không hiểu Hàm biểu muội...

"Vừa rồi... Thật sự đa tạ công chúa!" Mục Song Hàm buông tiếng thở dài, bắt đầu đi nói.

Lạc Tình Nghi mỉm cười, cười đến tinh quái, đưa tay nắm lấy Mục Song Hàm một cái, "Ai nha làn da thật tốt... Kỳ thật, người người nên tạ ơn không phải ta, đợi lát nữa người sẽ biết."

Mục Song Hàm "..."

Lên lầu, Lạc Tĩnh Nghi mang theo Mục Song Hàm đến bên ngoài một gian phòng, cạnh cửa đang đứng một người, Mục Song Hàm vừa nhìn, không phải chính là Trần hộ vệ bên cạnh thái tử sao!

Nàng ngẩn ngơ, Lạc Tĩnh Nghi đã đẩy cửa ra, trong phòng có một người đang đứng, khoanh tay nhìn tranh chữ trên tường, một người nữa dựa cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, dung nhan như bạch ngọc sạch sẽ vô ngần, mặt mày đẹp dễ rạng rỡ, tư thái ung dung phong lưu vô tận, ánh mặt trời rơi xuống, tựa như người trong cõi thần tiên, lúc hắn nghe được động tĩnh, mi mắt nâng lên, con ngươi xanh u lưu chuyển, thoáng chốc yêu khí liền lan tràn.

Nội tâm Mục Song Hàm cơ hồ là găm thét - - thái tử điện hạ người thật sự rất nhân rồi sao sao?!

Lạc Tĩnh Nghi dẫn nàng vào trong liền không quản nữa, ngược lại tiến về phía nhị hoàng tử Lạc Đình, ngọt ngào kêu lên: "Nhị ca Nhị ca..."

Lạc Đình lặng lẽ ngăn trở nàng, ôn hòa cười nói: "Cũng đã lớn còn giống như đứa bé... Mục cô nương đứng không, không cần đa lễ, cùng nhau ngồi xuống đi."

Nói xong, Lạc Đình ngồi xuống bên cạnh Lạc Chiêu Dực, Lạc Tĩnh Nghi ôm cánh tay hắn không chịu buông, Lạc Đình gỡ mấy lần cũng không ra, liền mặc kệ nàng. Mục Song Hàm ngồi bên cạnh Lạc Tĩnh Nghi, vừa ngẩng đầu, chính là đối mặt với Lạc Chiêu Dực, mặt nàng lập tức đen lại: "—" "

"Đó, người người thật sự cần cảm tạ ở đó!" Lạc Tĩnh Nghi chỉ chỉ Lạc Chiêu Dực, một vẻ mặt xem kịch vui.

Mục Song Hàm đành phải đứng dậy, bất đắc dĩ nói: "Tạ điện hạ..." Mỗi lần gặp mặt đều được hắn cứu cũng thật sự là đủ rồi orz

Ngay từ đầu tâm tình Lạc Chiêu Dực rõ ràng không tốt, lúc này ngược lại khẽ cười một cái, "Cảm tạ thế nào? À, trước tiên pha một ấm trà cũng được, mười lá trà ba muỗng đường."

"..." Mục Song Hàm tròn mắt há hốc mồm, rồi rầm hồi lâu nói: "Xin hỏi điện hạ, cái này có kỳ lạ lắm không?" Nhà ai lại pha trà như vậy? Còn ba muỗng đường? Ngọt chết người đi!

Lạc Chiêu Dực nói ba chữ: "Cô thích đấy!"

Mục Song Hàm: "('□')' ————" được, coi như nàng chưa hỏi! Có tiền có quyền có mạo chính là tùy hứng!

Bất quá, Mục Song Hàm nhìn khoảng cách cái bàn, bình tĩnh nói: "Điện hạ, quá xa, với không tới! Còn có, thần nữ chỉ biết châm trà không biết pha trà!"

Lạc Chiêu Dực mất hứng, hung hăng vỗ bàn, dọa Lạc Tĩnh Nghi nhảy dựng, Lạc Đình tập mãi thành thói quen, cầm lấy trà cụ, động tác nước chảy mây trôi, quả thực cảnh đẹp ý vui, Lạc Tĩnh Nghi nâng mặt, háo sắc: "Nhị ca thực là soái!"

Chỉ chốc lát sau đã pha trà xong, đặt ở trước mặt Lạc Chiêu Dực, trừng mắt một cái: "Vừa rồi muốn gặp người ta chính là đệ, nếu dọa người ta đi mất nhìn đệ làm sao bây giờ!"

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh nói: "Ai muốn gặp nàng ấy?" Bưng ly trà nóng hồi nhấp một miếng, mặt mày hắn rõ ràng giãn ra.

Lạc Đình hướng về phía Mục Song Hàm châm chọc: "Mục cô nương đừng trách móc, hán tử nhỏ đã có tật xấu này!" Nói tóm lại là đáng ăn đòn!

Mặt Mục Song Hàm vẫn bình tĩnh như cũ, gật đầu, trong lòng tự nhủ ta sớm biết!

"Nhị ca Nhị ca," Lạc Tĩnh Nghi hai tay chống cằm, nhìn chằm chằm Lạc Đình làm nũng: "Muội cũng muốn huynh pha trà cho muội uống!"

Lạc Đình dứt khoát rót một chén đặt trước mặt mỗi người, Mục Song Hàm vội vàng nói cảm ơn, cảm thấy đây mới là phong độ, so sánh với tam hoàng tử vừa rồi cùng thái tử trước mặt, nhị hoàng tử quả thực chính là hoàng tử mẫu mực...

Lạc Tĩnh Nghi khẽ gật đầu, đột nhiên có chút không vui, nhưng chỉ chốc lát nàng lại hưng trí bừng bừng hỏi: "Mục gia muội muội, người cùng Tiểu Thất tại sao lại quen biết?" Nàng biết rõ hỏi Lạc Chiêu Dực cũng vô dụng, liền chọn Mục Song Hàm tới hỏi.

Lạc Đình cũng liếc Lạc Chiêu Dực một cái, "Ta cũng rất tò mò, Tiểu Thất lớn như vậy, đối với nữ nhân chưa từng coi trọng, khi nào thì để ý qua..."

Lạc Chiêu Dực đáp hắn một cước, thẹn quá hoá giận: "Ta để ý nàng ấy lúc nào?"

Lạc Đình có chút ngạc nhiên, này nha, sinh thời có thể chứng kiến bộ dáng này của Lạc Chiêu Dực... Xem ra là có thật?

Hắn nhún vai, cố ý giấu cợt nói: "Ta có chi mặt gọi tên nói Mục cô nương sao?"

Một câu trêu chọc cả hai người!

Mục Song Hàm: "—" nàng sai rồi, trúc xấu làm sao có thể mọc măng ngon? Nhị hoàng tử cũng không phải là người tốt!

Lạc Chiêu Dực hít mát, lúc trước kìm nén một bụng tức, hiện tại cuối cùng nhìn không được bùng nổ, hấn xoa cổ tay, giường cầm về phía Lạc Đình, "Ra ngoài đầu tay đôi!"

Lạc Đình & Lạc Tĩnh Nghi & Mục Song Hàm: "... QAQ" cầu xin tình tảo, thái tử điện hạ!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Yêu cầu

Edit +Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực bạo phát xong, mặt ba người đều ỉu xiu, cuồng bạo lực không thể trâu vào được! Lạc Đình giờ tay đầu hàng: “Nhị ca đệ là người nhà nhận, quân tử động khẩu bất động thủ!”

“Vậy ta không phải là quân tử?” Lạc Chiêu Dực liếc hần.

"Đương nhiên là không..." Mục Song Hàm bật thốt ra, lời nói đến bên môi tức thì đổi giọng, cười tùm tùm nói: "Đương nhiên là phải rồi."

Lạc Chiêu Dực: "Hừ, cô đầu tưng!"*

(*cô đầu tưng: ý nói gió chiều nào theo chiều nấy)

Mục Song Hàm nhìn trời, trong lòng tự nhủ đây là nhìn mặt mà nói chuyện, kỹ năng sinh tồn được không?

Lạc Tĩnh Nghi không vui, mặt mũi tràn đầy buồn bực: "Tiểu Thất, ta vừa nghe lời người đi giúp Mục gia muội muội giải vây, người nói cho ta biết, các người là quan hệ thế nào đi?"

"Không có quan hệ gì!" Mục Song Hàm cùng Lạc Chiêu Dực trăm miệng một lời, nói xong liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay mặt.

"A? Phải không?" Lạc Tĩnh Nghi chớp hai mắt, cười đến không có ý tốt, "Hình như vừa rồi ta thấy tam ca muốn đưa ngọc bội cho Mục gia muội muội..."

Sắc mặt Lạc Chiêu Dực lập tức trầm xuống, trong người lạnh khí tỏa ra bốn phía, “Ngọc bội gì?”

"Ta không có nhìn kỹ." Lạc Tĩnh Nghi vô tội nói.

Lạc Chiêu Dực nhìn Mục Song Hàm, vẻ mặt Mục Song Hàm cứng đờ, lập tức nghiêm mặt nói: "Công chúa nhìn lầm rồi, tam điện hạ chỉ là ngăn thần nữ lại nói vài lời thôi, nào có ngọc bội gì."

Lạc Tĩnh Nghi đang muốn mở miệng, Lạc Đình đột nhiên cười cười, "Tĩnh Nghi, muội thật vất vả mới xuất cung một chuyến, không phải nói muốn đi dạo cho đã sao? Đi thôi, nhị ca đi cùng muội."

"Thật vậy chẳng thật vậy chăng?" Lạc Tĩnh Nghi cao hứng vỗ tay, chuyện gì cũng ném ra sau ót đi, kéo Lạc Đình ra cửa, "Nhị ca huynh tốt nhất!"

"O? Nhị điện hạ, công chúa..."

Lạc Chiêu Dực khẽ nhủ mày, Lạc Đình lặng lẽ đưa tay lên, đóng cửa.

Mục Song Hàm liền nói: "Điện hạ, sắc trời không còn sớm, thần nữ cần phải trở về!" Nhiều lần trước đều là Lạc Chiêu Dực vụng trộm đến Mục phủ, không có người nhìn thấy thì không sao, nhưng hiện tại cô nam quả nữ ở chung một phòng như vậy ra cái dạng gì? Mục Song Hàm cũng không muốn rước lấy thị phi!

"Đứng lại!" Lạc Chiêu Dực đi đến trước mặt nàng, "Lạc Thương đã nói gì với nàng?"

Mục Song Hàm ngẩng đầu chống lại ánh mắt dò xét của hần, nở nụ cười: “E rằng đây không phải chuyện điện hạ nên hỏi, điện hạ đây là lấy thân phận gì đến chất vấn thần nữ?” Nói xong, Mục Song Hàm có chút thất thần, không có Lạc Đình và Lạc Tĩnh Nghi ở đây, nàng hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, nhưng bắt đầu từ khi nào, nàng ở trước mặt Lạc Chiêu Dực có thể hoàn toàn bỏ xuống ngự trang mà làm theo bản tính?

Thói quen thật là đáng sợ, làm nàng nghĩ đến liền rợn cả tóc gáy.

Lạc Chiêu Dực cũng không giận, dựa ở bên cửa đứng lúc ngăn cản con đường của nàng, không mặn không nhạt nói: "Nàng sớm đã nhận lấy ngọc bội của cô, nàng nói xem cô đây là loại thân phận nào đến chất vấn nàng?"

"... Ngọc bội ta sớm đã muốn trả, là điện hạ không chịu cảm về!" Mục Song Hàm khước miệng rút gân, thân là thái tử da mặt dày đến trình độ này cũng thật choáng má.

"Cô cũng nói, nằng cứ việc ném," Lạc Chiêu Dực để sát vào bên tai nàng, nhẹ giọng thủ thi: "Nhưng nằng lại không ném."

Mục Song Hàm chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, không hề nghĩ ngợi, một cái tát liền vung lên: "Ngươi tránh xa một chút!"

Lạc Chiêu Dực lập tức cầm lấy cổ tay nàng, mềm mại trơn mịn... Cảm giác thật ấm áp, làm người ta trầm mê, lúc rơi xuống vách núi hắc cũng từng ôm nàng, nhưng khi đó làm gì có tâm tư nghĩ đến những thứ kia, giờ khắc này, hai người đồng thời cứng đờ, bên tai Lạc Chiêu Dực đỏ một mảnh, lại không buông tay, cường ngạnh nói: "Nằng cách xa Lạc Thương một chút!"

Mục Song Hàm "Này!"

Lạc Chiêu Dực gia tăng lực đạo, từng chữ từng câu lặp lại: "Nằng cách xa hắc một chút!"

"Đau, buông tay!" Mục Song Hàm không chút khách khí giẫm chân hắc, lạnh lùng nói: "Người hoàng gia các ngươi một người ta cũng không muốn trêu chọc!"

Lạc Chiêu Dực buông tay, thấy trên cổ tay nàng có dấu tay hiện rõ, hắc siết chặt lòng bàn tay, hồi lâu vẫn không lên tiếng, sau đó về mặt không kiên nhẫn móc ra một cái bình sứ, một lần nữa đem tay nàng kéo đến, cầm lấy bình sứ đổ bột phấn lên tay nàng, lòng bàn tay xoa đều khắp cổ tay: "Nữ nhân thực là phiền toái!"

Mục Song Hàm "... Cũng không phải trầy da, ngươi thoa thuốc trị thương làm gì? Còn nữa ngươi có thể dừng lại không, thoa nhiều như vậy làm gì..."

Lạc Chiêu Dực ngừng tay lại, tức giận: "Nằng có phiền hay không? Mắc mớ gì tới nằng?"

Lần này Mục Song Hàm thật sự là dở khóc dở cười: "Đây là tay ta!"

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu, gương cằm nhìn, vẫn câu nói kia: "Mắc mớ gì tới nằng?"

"Vừa nhìn liền biết là người được hầu hạ, sống an nhàn sung sướng đã quen cần gì phải làm những chuyện này..." Mục Song Hàm nhìn động tác hắc có vẻ hơi ngốc, có chút bất đắc dĩ, có chút buồn cười, hơn nữa là tâm tình phức tạp khó tả, nằng thu tay lại, ôn tồn hỏi: "Thái tử điện hạ, ta không hiểu, đến tột cùng người muốn gì?"

Lạc Chiêu Dực trầm mặc hồi lâu, kỳ thật hắc cũng không biết mình muốn gì, có lẽ chỉ là không muốn buông tay... Một chút thôi, đã có thể chạm tay đến ấm áp.

"Lạc Thương đã nói gì với nằng?"

Hắc hỏi không ra sẽ không bỏ qua, Mục Song Hàm thở dài, nói: "Hắc tựa hồ có ý... Cưới ta làm chính phi, ta cự tuyệt, may mắn Tình Nghi công chúa tới giải vây, nếu không cũng không biết sẽ thế nào."

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực tối tăm lại, sát khí chợt lóe rồi biến mất, một chút u ám trong đôi mắt lam xinh đẹp, tựa như quyền rũ người ta sa vào địa ngục, làm người mê hoặc khó có thể kháng cự, Mục Song Hàm thu lại tâm mắt, nghiêng nghiêng đầu.

"Nằng muốn lập gia đình sao?" Hai người tương đối lặng im, Lạc Chiêu Dực đột nhiên hỏi.

"Điện hạ... có ý gì?"

"Tuyển tú sắp tới, nằng không muốn tiến cung, đúng không?" Tuy là câu nghi vấn, nhưng giọng nói Lạc Chiêu Dực lại là khẳng định.

Mục Song Hàm trầm mặc khẽ gật đầu.

"Không muốn tiến cung thì phải lập gia đình, đã chọn được người à?" Lạc Chiêu Dực thần sắc lạnh nhạt, lời nói nhẹ nhàng, không nghe ra ý tứ hàm xúc nào.

"Không có, còn chưa có," Mục Song Hàm cũng lạnh nhạt nói: "Ta hôm nay mới biết được chuyện này, cũng không biết phụ thân sẽ dự định thế nào."

Lạc Chiêu Dực nhẹ giọng nở nụ cười, cười đến làm cho người sau lưng phát rét, hắc nhìn chăm chăm nàng, hỏi: "Mục Song Hàm, nếu ta muốn nằng tiến cung thì sao?"

- - Nếu ta muốn nằng tiến cung thì sao?

Cho đến khi chạng vạng trở về nhà, lúc cả nhà ngồi ăn cơm cùng nhau, bên tai Mục Song Hàm vẫn quanh quẩn những lời này, giống như ma chú, làm thế nào cũng không thể quên được.

Sau khi ăn xong, Mục Song Hàm vốn định trở về phòng, Mục Bách lại nói có việc muốn thương lượng, cả nhà ngồi cùng một chỗ, Mục Song Hàm vẫn còn thất thần, Từ thị sờ đầu nàng, ôn nhu hỏi: "A Hàm, con làm sao vậy? Sau khi trở về luôn không yên lòng?"

Mục Nhung cũng bĩu môi nói: "Tỷ, ta gọi tỷ nhiều lần tỷ cũng không để ý ta!"

"Không có gì, con chỉ đang suy nghĩ chút chuyện, A Nhung xin lỗi, " Mục Song Hàm lắc đầu cười, ngược lại hỏi Mục Bách: "Cha, có chuyện gì sao?"

Mục Bách chau mày, chậm rãi nói: "Ba năm một lần tuyển tú, ta vốn cho rằng hôn sự của A Hàm có thể từ từ chọn, nhưng bộ hạ suy tính đến nhiều nguyên nhân quan trọng, quyết định đem tuyển tú làm trước... Chính là vào một tháng sau."

"Cái gì?!" Từ thị sợ hết hồn, gấp đến độ xoay quanh, "Không được! Lão gia, chúng ta chỉ có một nữ nhi là A Hàm, không thể đưa con bé tiến cung, bảo ta lời nói đại nghịch bất đạo cũng được, trong hoàng cung... Đó chính là hổ lửa!"

"Cho nên ta mới cùng mọi người thương lượng, phu nhân đừng nóng vội, " Mục Bách vỗ tay bà, nhỏ giọng an ủi, sau đó nhìn về phía Mục Song Hàm, "A Hàm, từ trước đến nay con luôn có chủ kiến, cha muốn nghe một chút xem con nghĩ như thế nào."

Mục Song Hàm tĩnh lặng, "Cha, con..."

- - nếu ta muốn nàng tiến cung thì sao?

Mục Song Hàm định nói nàng cũng không muốn tiến cung, nhưng vừa nói mấy chữ liền nói không được nữa, bên tai lại vang lên thành âm của Lạc Chiêu Dực, đuổi không đi. Nàng nợ Lạc Chiêu Dực quá nhiều, lại cũng không rõ, nhưng đề tay lên ngực tự hỏi, lần do dự này tuyệt không phải vì ân tình, mà là... Nàng thật sự có chút, một chút động tâm.

"Tỷ, không phải tỷ muốn tiến cung chứ?" Mục Nhung thấy nàng do dự, kim nén không được, thất thanh kêu lên.

Từ thị che ngực, Mục Bách cũng bất khả tư nghị nhìn nàng, tâm tư của con gái, ông luôn biết, nhưng hôm nay... Nàng vậy mà lại do dự?

"Không có, cha, " Mục Song Hàm lắc đầu, tâm tư bình phục lại, tỉnh táo nói: "Con không muốn tiến cung tham gia tuyển tú, nhưng cũng không muốn tùy tiện tìm người để gả, cha, một tháng ngắn ngủi, làm sao tìm được gia đình thích hợp?"

Mục Bách thoải mái, cười cười, đột ngột nói ra một người, "A Hàm, con cảm thấy Hứa đại ca thế nào?"

Ông vừa hỏi, mọi người đều hiểu ý tứ của ông, Từ thị nhủ nhủ mày, Mục Nhung ngược lại gật đầu, nói: "Con người Hứa đại ca rất tốt, chính là..."

"Nói gì đó, " Mục Song Hàm hỏi hốt đáp: "Con cùng Hứa đại ca từ nhỏ là tình nghĩa huynh muội... Cha, việc này để con suy nghĩ thật kỹ đã, mọi người nghỉ ngơi sớm đi, nữ nhi về phòng trước."

"A Hàm..."

Từ thị muốn gọi nàng, bị Mục Bách kéo lại, "Phu nhân, đây cũng là chung thân đại sự của A Hàm, trước kia chúng ta đã đáp ứng việc này do chính nó làm chủ, vậy để nó suy nghĩ thật kỹ một chút đi, nếu hiền chất Hứa gia không thành, vậy thì tìm người khác, dung mạo tính tình A Hàm như vậy, còn sợ không gả được sao?"

Từ thị nghe vậy khẽ gật đầu, đối với cha mẹ mà nói, nữ nhi nhà mình tất nhiên là ngàn tốt vạn tốt, hơn nữa Mục Bách cùng Từ thị đều thương yêu con cái.

Sau khi Mục Song Hàm trở về phòng, cho nha hoàn lui ra, ngồi trầm tư, từ lúc hồi kinh đến nay, nghĩ đến Lạc Chiêu Dực nhiều lần cứu nàng trong biển lửa, tựa hồ mỗi lần vào thời điểm nàng nguy cấp nhất đều có mặt. Mở một cái hộp ra, một cây chùy thủ cùng một miếng ngọc bội lẳng lẳng đặt ở đó, nàng nhìn rất lâu, lâu đến khi trăng lên đỉnh đầu, ánh đèn dần tắt, mới từ từ đóng hộp lại thả trở về.

"Lạc, Chiêu, Dực..." Trong bóng đêm không người không tiếng động, Mục Song Hàm lần đầu tiên gọi tên Lạc Chiêu Dực, mà không phải là thái tử điện hạ, nàng không hiểu nở nụ cười, lần đầu tiên gọi, e rằng cũng là lần cuối cùng gọi, có một số việc, cần phải buông bỏ không buông nhất định sẽ loạn.

Đáng tiếc người nên nghe lại nghe không được.

Đèn tắt, một đêm không chớp mắt.

- - nếu ta muốn nàng tiến cung thì sao?

Xin lỗi, câu trả lời của ta là... Không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trở ngại

Edit +Beta: Anky

Không tới mấy ngày, thánh chi đã hạ xuống, chiêu cáo thiên hạ, tuyền tú khắp nơi. Triều thần quan viên, hoàng tử hậu phi thậm chí quý nữ kinh thành đều xông xáo hẳn lên. Trong lòng mọi người đều hiểu, lần tuyền tú này không phải cho hoàng đế, các hoàng tử chọn chính phi cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là chọn thái tử phi cho thái tử.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai thái tử đăng cơ, thái tử phi chính là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Quý nữ xuất thân hiển hách trên cơ bản đều cùng gia tộc có ràng buộc với nhau, cùng vinh cùng hại, không biết bao nhiêu người đem vị trí thái tử phi xem như vật trong bàn tay.

Mà mục tiêu của tất cả mọi người - - thái tử điện hạ, khi hẳn lần thứ ba trong cung "vô tình gặp gỡ" chất nữ của tần phi nào đó, cuối cùng hẳn cũng nổi nóng!

Lúc trước Văn Đế đã cảnh cáo hẳn: "Lần trước cho con chọn người con không chịu, còn đem tiểu cô nương người ta đập xuống hồ... Lần này, không cho phép lại tùy hứng làm bậy!"

Hừ, Lạc Chiêu Dục bày tỏ, hẳn cũng là người nhã nhặn, lần này tuyệt đối không động thủ!

Nhưng đến lúc mọi người nhìn thấy hẳn lần nữa, thái tử điện hạ cười Đại Bạch Hổ rêu rao khắp nơi, một đường dọa ngắt vô số người, Văn Đế lại tới chất vấn hẳn, hẳn lại lời lẽ chính đáng nói: "Nếu như Thái tử phi tương lai ngay cả một chút gan dạ sáng suốt cũng không có, làm sao có thể cùng nhi thần chung sống?"

Văn Đế suy nghĩ, thế cũng đúng, vì vậy tùy ý hẳn.

Một màn kinh hãi này qua đi, danh tiếng thái tử điện hạ "hung tàn" nâng cao thêm một bước, không ít người rớt rít từ bỏ.

Ngày xuân trăm hoa đua nở, bướm bướm nhẹ nhàng nhảy múa, cỏ xanh ẩm áp, tựa như một tấm thảm nhung màu xanh, Lạc Chiêu Dục nằm trên thảm cỏ, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm, bạch hồ tựa ở bên chân hẳn, lười biếng lìm dìm ngủ.

Bên cạnh có chút động tĩnh, một người khác nằm xuống, thanh tú ôn nhuận, đứng là Lạc Đình, chỉ nghe hẳn thở dài nói: "Đệ thật tự tại."

"Có việc?" Hai tay Lạc Chiêu Dục để sau gáy, chân dài hơi cong, nghiêng đầu liếc hẳn một cái, thấy mặt mũi hẳn tràn đầy buồn rầu, hiếm khi hỏi thêm một câu.

"Còn không phải tại đệ đem đám nữ nhân kia dọa chết khiếp, bây giờ không ai dám chọc đệ, lại đến vây quanh ta!" Lạc Đình buồn bực cực kỳ.

Lạc Chiêu Dục không cho là đúng, hừ nói: "Cũng không biết là phủ của ai đến nay ngay cả một thị thiếp cũng không có, phụ hoàng thái hậu chỉ hôn cho huynh đều bị huynh từ chối, huynh từng tuổi này, giờ lại còn cự hôn, chỉ sợ người ngoài nghĩ rằng huynh có tật xấu gì đó!" Tuy rằng hẳn cũng giống vậy, nhưng đó là do tuổi còn nhỏ, tùy hứng đã quen, áp lực của Lạc Đình lớn hơn nhiều.

Lạc Đình trầm mặc một hồi, khóe miệng nâng lên đường cong trào phúng, "Tùy bọn họ nghĩ thế nào đi."

"Này, không phải huynh không quên được Liễu Đan Nhận chứ?" Lạc Chiêu Dục đột nhiên cổ quái hỏi.

Lạc Đình giật mình, hồi lâu mới nhớ ra hẳn nói tới ai, không khỏi bất đắc dĩ nói: "Đều là chuyện gao xưa thóc cũ, nữ nhân kia lại... Thôi, không đề cập tới cũng được, đó là do nhị ca đệ còn trẻ ngu ngốc không hiểu chuyện, đệ nhắc lại cẩn thận ta trở mặt đấy!"

Lạc Chiêu Dục sao lại sợ hẳn được, lập tức nhướn mày, "Đầu tay đôi?"

Lạc Đình nâng trán, kiếp trước hẳn tạo cái nghiệp gì để giờ có người đệ đệ như vậy?

"Đúng rồi, Tiểu Thất, có phải đệ thực sự vừa ý nữ nhi của Mục Bách không?" Lạc Đình đối với Mục Song Hàm ấn tượng kỳ thật rất tốt, chỉ là thân phận của Mục Song Hàm nếu làm thái tử phi thì kém rất nhiều, hơn nữa lại quá xinh đẹp, mất vẻ đoan trang hiền lương, không nói đến hoàng đế, chỉ sợ... Thái hậu lão nhân gia người cũng không đồng ý.

Về phần hoàng hậu, nàng chắc là người an tĩnh nhất hiện tại, hậu cung phi tần sóng ngầm mãnh liệt, chỉ có Phượng Nghi Cung một chút động tĩnh cũng không. Theo lý mà nói, nhà mẹ đẻ hoàng hậu thế lực cũng không nhỏ, phụ thân lại ngồi ở vị trí cao, hiện tại đã là Tả thừa tướng cao quý, nhưng hoàng hậu cùng nhà mẹ đẻ lại chưa từng lui tới, Tả thừa tướng cũng không ở trước mặt người ngoài nhắc tới hoàng hậu, quan hệ gần như quý đi.

"Ai vừa ý nàng ấy?" Lạc Chiêu Dục nâng giọng, dừng một chút, lại làm vẻ mặt lạnh nhạt, không được tự nhiên nói: "Bất quá nếu nhất định phải có một thái tử phi...nàng ấy cũng coi như miễn cưỡng được đi."

Người thực kiêu ngạo!

Lạc Đình thực sự chịu thua hẳn, trong lòng tự nhủ cái đức hạnh khẩu thị tâm phi này, Mục Song Hàm phải mù tới trình độ nào mới có thể thích hẳn chứ?

"Lời này của đệ nếu... Nếu người ta trực tiếp định hôn sự không tiến cung thì làm sao bây giờ?" Chi nhìn cách Mục Song Hàm dám ở trước mặt quả quyết cự tuyệt Lạc Thương, Lạc Đình đã cảm thấy cô nương kia không phải người bình thường.

Lạc Chiêu Dực không nói, Lạc Đình thật sự là đâm vào trái tim của hắn, ngày đó hắn nhìn không được hỏi một câu, lại không thấy Mục Song Hàm trả lời, mấy ngày chung đụng, dựa theo hiểu biết của hắn đối với Mục Song Hàm... Ha ha!

Lạc Chiêu Dực bỗng cười lạnh một cái, mặt mày tối tăm, tràn đầy lệ khí, vẻ mặt "Nguoi ngu ngốc", nói "Nàng không vào cung, ta sẽ không đoạt sao?"

Lạc Đình: "..."

"Điện hạ, thái hậu phái người mời ngài đi qua!" Trần Trầm đi tới, bẩm báo.

Tâm tình Lạc Chiêu Dực không tốt, vừa định nói không đi, tiểu thái giám Đức Phúc trắng trẻo mập mập cười lên giống Phật Di Lặc nâng một mâm điểm tâm tinh xảo đưa tới, chờ Lạc Chiêu Dực thuận tay dứt một miếng vào miệng, mới ôn tồn khuyên nhủ: "Điện hạ, nô tài lăm miệng, hôm qua thái hậu cũng phái người tới, ngài cự tuyệt, hôm nay lại không đi, e là sẽ chọc thái hậu tức giận..."

Điểm tâm ngọt ngào mềm mịn tan ở trong miệng, Lạc Chiêu Dực cong mắt, không chút để ý “Ừ” một tiếng, “VẬY THÌ ĐI."

Đức Phúc cười tủm tỉm, thuận theo lui sang một bên, vẻ mặt cung kính.

Lạc Đình kinh ngạc cảm thán nhìn tiểu thái giám, trong lòng hô mẹ nó.

"Trần Trầm..." Lạc Chiêu Dực lại gọi, bất quá không cần hắn mở miệng, Trần Trầm liền biết, lập tức thẳng lưng nói rõ đường đi: "Điện hạ, Trường Thọ Cung ở cửa phía bắc, ra khỏi cửa Đông cung đi về hướng bên phải, ngang qua ngự hoa viên, lại quẹo trái, trước sau có hai hành lang gấp khúc, từ trung gian đi qua nhanh hơn, rồi đi thẳng về phía trước, lại quẹo trái, sau đó..."

Trần Trầm mặt không đổi sắc nói một đoạn dài, thờ cũng không gấp một cái, Lạc Đình nghe đến hôn mê, khoe môi Lạc Chiêu Dực khẽ nhếch, thận trọng gật đầu: "Rất tốt."

Lạc Đình: "..."

Hôm nay hưu mộc*, Mục Bách mời một nhà Hứa Chi Lễ tới nhà làm khách, đầu tiên là cả nhà lớn nhỏ đều ngồi tiếp chuyện, không lâu sau, các trưởng bối đều tìm cơ hội đề Mục Song Hàm cùng Hứa Bách Anh ở một chỗ, Đại Cảnh dân phong cởi mở, hai nhà lại là thế giao, đối với phẩm hạnh hai bên đều rất yên tâm, sớm đã có ý thúc đẩy nhân duyên hai người.

(*hưu mộc: ngày nghỉ của quan viên thời xưa)

Mục Song Hàm cùng Hứa Bách Anh hai người tản bộ trong phủ, đầu tiên có hơi lúng túng, sau đó liếc mắt nhìn nhau, lại đều "Xi" bật cười, Hứa Bách Anh lên tiếng trước: "Xin lỗi..."

"Nên xin lỗi phải là muội mới đúng," Mục Song Hàm cười nói: "Cha mẹ không muốn ta tiến cung, cho nên... Hứa đại ca đừng trách."

Hứa Bách Anh bình thường biết ăn nói, giờ phút này cũng không biết nói gì, nói cho cùng, trưởng bối hai nhà cũng bắt đắ dĩ, hai người bọn họ quen biết từ nhỏ, xem như huynh muội, gần cách mười năm, sau khi Mục Song Hàm trở về hai người cũng chưa gặp qua mấy lần, tình cảm ở đâu ra? Nhiều nhất cũng chỉ có chút tình huynh muội khi còn bé mà thôi.

Hứa Bách Anh lắc đầu, "Sao có thể? Nhưng mà Song Hàm... muội định làm thế nào?"

Kỳ thật hiện tại hôn sự đều do trưởng bối làm chủ, trong đó hai bên tình nguyện cực kỳ ít, Mục Song Hàm lại xinh đẹp, tính tình cũng tốt, nếu quả thật phải cùng nàng thành thân, Hứa Bách Anh cũng không kháng cự, dù sao tình cảm có thể bồi dưỡng.

Mục Song Hàm ngẩn ra, than nhỏ, "Không giấu Hứa đại ca, ta cũng không biết."

Chuyện lập gia đình này, nàng luôn cảm thấy cách nàng rất xa xôi, một đạo thánh chỉ tuyền tú làm người ta vội vàng không kịp chuẩn bị, làm sao đủ thông tuệ tinh táo, Mục Song Hàm cũng chỉ là tiểu cô nương, đối với chuyện nhân duyên, trời sinh đã mơ hồ.

Mặc dù Lạc Chiêu Dực có một đồng tật xấu, nhưng mấy lần cứu nàng, thậm chí không tiếc tính mạng, nàng không rõ là nguyên nhân gì, nhưng có đôi khi cũng nghĩ, vì cái gì hắn cứ phải là thái tử cao cao tại thượng?

Nếu đã vậy. Vận mệnh thôi.

Mục Song Hàm không đến mức oán trời trách đất, cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Hứa Bách Anh thấy nàng như thế, bỗng nhiên nói: "Song Hàm, ta có một biện pháp... Nếu như muội không sợ danh tiếng bị tổn thương, chúng ta trước tiên có thể đính hôn, chờ tuyền tú qua đi, sự tình chấm dứt, lại tìm lý do từ hôn, lý do từ hôn cứ nói là do ta..."

"Không được, Hứa đại ca, đối với huynh như vậy quá không công bằng!" Mục Song Hàm một câu phủ quyết.

Hứa Bắc Anh cười cười, nhìn nàng, ôn hòa nói: "Muội không cần cự tuyệt nhanh như vậy, ta biết rõ muội đang suy nghĩ gì, nhưng muội đã kêu ta một tiếng đại ca, chúng ta từ nhỏ đã quen biết, làm đại ca đương nhiên phải che chở tiểu muội, huống chi một đại nam nhân như ta, sợ cái gì?"

Mục Song Hàm thấy cảm động, nhưng vẫn lắc đầu, nàng không thể ích kỷ như vậy.

"Việc này nói gấp cũng gấp, nói không vội cũng không vội, Song Hàm, muội suy nghĩ thật kỹ một chút đi."

Trong Trường Thọ Cung thỉnh thoảng truyền ra một trận tiếng hoan hô cười nói, thái hậu ngồi trên cao, mặc dù tuổi đã sáu mươi, tinh thần diện mạo lại vô cùng tốt, phía dưới một đám người hao tâm tốn sức giúp bà tìm niềm vui, Lạc Tĩnh Nghi ở gần bà nhất, rúc vào bên người, thái hậu điểm trán nàng, cử chỉ thân mật, có thể thấy được đối với cháu gái này rất yêu thương.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thông báo, Lạc Chiêu Dực cùng Lạc Đình đến, trong đại điện bỗng dưng yên tĩnh, hai người hành lễ với thái hậu trước, sau đó một đám người đứng dậy hướng hai người hành lễ, Lạc Tĩnh Nghi cười hi hi phát tay chào hỏi bọn họ: "Nhị ca, sao giờ các người mới đến?"

Lạc Đình cười cười, chỉ nói: "Trên đường có việc trì hoãn."

"Nha đầu con thật không có quy củ!" Thái hậu oán trách một câu, lại gật đầu cười, "Đình nhi ngồi đi, Chiêu Chiêu đến đây, để ai gia nhìn thật kỹ xem, ngày hôm qua thân thể khó chịu sao?"

Lạc Chiêu Dực tiến lên cầm tay thái hậu, "Không có gì nghiêm trọng, làm tổ mẫu lộ lúng, là tôn nhi không phải... Tổ mẫu thân thể có an khang không?"

"Ai gia hết thấy đều tốt, " thái hậu ý bảo hần ngồi xuống bên cạnh, cười nói: "Chi là nhân rồi cực kỳ, cũng may Trường Thọ Cung đạo này thường xuyên có người đến ngồi một chút, tuyền tử sắp tới, bộ xương già này của ai gia mặc dù không còn dùng được, nhưng nhân lực vẫn có vài phần, phải chọn người vừa ý cho các con..."

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực liếc nhìn xuống dưới, tất cả mọi người đều khẽ run rẩy, phục hồi tinh thần lại không hẹn mà cùng nghĩ, a, may là hôm nay điện hạ không mang Đại Bạch Hồ đến QAQ

Thực phi trang dung tinh xảo chính là mẹ ruột của Tam hoàng tử Lạc Thương, nghe vậy trong nội tâm liền động, nghĩ đến con trai có nhắc tới nữ nhi Mục Bách, Mục Song Hàm, có lẽ có thể cầu xin với thái hậu một ân điển, Văn Đế từ trước đến nay hiếu thuận, nhất định sẽ không làm trái ý thái hậu...

Bất quá không đợi bà ta mở miệng trước, thái hậu đã vẫy tay với một người, "Vận Nhi, đến đây cho thái tử nhìn một chút."

Đó là một thiếu nữ dung mạo cực kỳ xuất chúng, mặt trứng ngỗng, lông mày nhỏ nhắn cong cong, trang điểm khéo léo, hình dáng đoan trang uyển chuyển, là kiểu mỹ nhân thái hậu thuận mắt nhất, chỉ thấy nàng ta bước từ trong đám người kia ra, tiến lên hành lễ: "Thần nữ Đào Vận, tham kiến thái tử điện hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đánh cược trái tim

Edit+Beta: Anky

Đào Vận xuất thân bất phàm, phụ thân là Hình bộ Thượng thư, ngoại tổ lại là Hữu thừa tướng, cộng thêm dung mạo khí độ của nàng ta đều là bộ dáng thái hậu thích, ở trong lòng thái hậu là người thích hợp làm thái tử phi nhất.

Lạc Chiêu Dực liếc qua, giọng nói nhàn nhạt, "Miễn lễ."

Đào Vận ngẩng đầu, thấy hần tử ngọc quan, dáng người thanh tú, mặt mày như họa, đôi mắt tựa như hồ sâu, đáng vẻ tự tin ngạo mạn như khắc từ trong xương, bất cứ lúc nào chỗ nào, cũng không giống người sẽ thỏa hiệp bất kỳ ai. Nàng ta nhớ tới ngoại tổ ngầm đánh giá qua, thái tử tuổi trẻ hoa mỹ, tao nhã vô song, thể nhân đều cho rằng chỉ là bình hoa, không chịu nổi trách nhiệm lớn, kì thực lại là tâm tư khó lường, uy nghi sẵn có, nếu là quân vương, có thể bảo vệ cơ nghiệp Đại Cảnh thiên thu, trăm năm thịnh thế.

Lúc đầu nàng ta không cho là đúng, tất cả sự tích của Thái tử nàng ta cũng có nghe thấy, dựa vào cái gì có thể được ngoại tổ đánh giá cao như vậy?

Nhưng Đào hoa yến hôm đó, thái tử đứng trên thuyền hoa, ống tay áo phất nhẹ trong gió, cười khẽ một tiếng đã làm phát sợ Đoan Mẫn trưởng công chúa, gió mát thoảng đưa hương hoa đào, không biết làm say mê bao nhiêu trái tim nữ nhi... Đào Vận cũng không thể kìm lòng bị hấp dẫn, Lạc Chiêu Dực cơ hồ phù hợp với tất cả ảo tưởng về phu quân tương lai của nàng ta, nàng thậm chí nghĩ, nếu có thể cùng người như vậy quân lâm thiên hạ, là chuyện may mắn cỡ nào?

“Chiêu Dực, đây là nữ nhi của Hinh bộ Thượng thư, Đào Vận, mẫu thân nàng có tiếng hiền đức, dạy dỗ nữ nhi cũng tri thư đạt lễ giống vậy, ai gia nhìn rất thích, con cảm thấy thế nào?”

Thái hậu thử thăm dò hỏi Lạc Chiêu Dực, Đào Vận có chút khản trương, cố gắng duy trì tư thái tươi cười tốt nhất.

Lạc Đình cười thâm, cúi đầu uống trà, quả nhiên, Lạc Chiêu Dực tùy ý nói: "Nếu tổ mẫu đã thích, để nàng ta thường đến Trường Thọ Cung hầu hạ ngài là được."

Nụ cười của Đào Vận cứng đờ, thái hậu bắt đắc dĩ nói: "Ai gia ở đây có nhiều người hầu hạ, đâu cần thêm người nữa? Ai gia nói chính là con..."

Lạc Chiêu Dực chẳng tỏ ý kiến, không thèm nhìn Đào Vận một cái, trước sau như một độc miệng, "Mặt quá lớn, lông mày quá nhỏ, mắt quá nhỏ, mũi không cao, môi quá dày... Tổ mẫu, nhìn nữ nhân nhạt nhẽo vô vị như vậy, còn không bằng tôn nhi trở về tự soi gương."

Luôn được người người xưng tụng mỹ nhân tiêu chuẩn, Đào Vận: "..."

Mọi người nhìn gương mặt đỏ của Thái tử, nhìn lại Đào Vận - ma đản, quá có sức thuyết phục phải làm sao QAQ

Đến thái hậu cũng chống đỡ không được, nhú mày, “Chiêu Dực à, con..."

Lạc Chiêu Dực đứng dậy, nhẹ nhàng phát vạt áo, thần sắc nhàn nhạt, nói năng có khí phách, liền hỏi thái hậu một câu, "Thái tử phi là tổ mẫu thích, hay là do tôn nhi thích?"

Trong đại điện thoáng chốc yên tĩnh không tiếng động.

Lạc Tĩnh Nghi che mặt, ngay cả phụ hoàng cũng không dám ở trước mặt làm trái ý tổ mẫu! Chắc chắn, nàng đã nói, trong hoàng thất không người nào có phần ngang ngược này của Tiểu Thất, chẳng trách phụ hoàng không màng dị nghị lập hấn làm thái tử!

Đào Vận mặt mũi trắng bệch, cũng không biết là tức hay sợ.

Đang lúc mọi người cho rằng thái hậu sẽ giận tím mặt, thái hậu hỏi: "Nói lời này... Con không sợ sẽ chọc giận ai gia?"

Lạc Chiêu Dực nở nụ cười, trên đại điện này đứng khoanh tay, nhìn về phía thái hậu lại vô cùng kính yêu, hấn hỏi ngược lại: "Năm đó tiên đế khẳng khẳng muốn chém trung thần, tổ mẫu tận lực khuyên can, chẳng lẽ không sợ sẽ chọc giận tiên đế sao?"

Rõng có nghịch lân, chạm vào chết ngay lập tức, người sinh ra, cũng có nguyên tắc ranh giới cuối cùng.

Lạc Tĩnh Nghi yên lặng giơ ngón tay cái lên, thái hậu cười to, mặt mũi tràn đầy vui vẻ, hồi lâu thờ dài nói: “Thôi thôi, ai gia mệt mỏi, các người đều lui ra đi."

Làm đế vương, tính tình Văn Đế suy cho cùng vẫn có chút mềm yếu, thái hậu nghĩ, đứa nhỏ này so với phụ hoàng hẳn có tiền đồ hơn.

Về sau, thái hậu tuy biết tuyển tú nữ vào cung, nhưng chỉ nhìn qua một chút, cũng không nhúng tay vào chuyện thái tử phi nữa.

Chưa đến mấy ngày, phủ Nội Vụ trình danh sách tú nữ cho chủ tử các cung xem, Thục phi lật danh sách cũng không thấy tên Mục Song Hàm, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hiểu rõ, nàng ta cũng là từ tuyển tú vào, biết rõ làm sao có thể tránh được tuyển tú tiến cung, bất quá... Mục Song Hàm có phải đã đính hôn hay không còn chưa ai biết, không phải sao?

Đối với người ở vị trí cao như Thục phi mà nói, một nữ nhi quan lại nhỏ nhỏ lại chẳng đáng là gì?

Vì vậy Thục phi ở trên danh sách thêm một cái tên.

Lúc ngọc bài tú nữ được đưa đến Mục gia, Mục Nhung làm rơi vỡ nghiên mực quý giá nhất của cha hấn, Mục Bách gấp đến độ giậm chân, rõ ràng đã nói con gái từ nhỏ đã cùng hiền chất Hứa gia đính hôn, rõ ràng người phủ Nội Vụ đã gặt đầu bày tỏ hiểu, rõ ràng ông tận mắt thấy tên của nữ nhi được gạch bỏ, rõ ràng... Cho nên nói, đây rốt cuộc là thế nào?!

"A Hàm..." Từ thị thoáng cái ngồi ở trên ghế, vẻ mặt mờ mịt.

Mục Song Hàm nhìn ngọc bài trên tay Mục Bách, trong đầu nháy mắt trống rỗng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là... Lạc Chiêu Dực!

"Tỷ! Tỷ đi đâu vậy?"

Mục Song Hàm đẩy Mục Nhung ra, một đường chạy về phía tiểu viện, từ trong bụi cỏ xách tiểu hồ ly ra.

“Bảo chủ nhân người tới gặp ta!” Mục Song Hàm lạnh lùng nói.

Tiểu hồ ly bị dọa khẽ run rẩy, run lên một cái: "... QAQ "

"..." Mẹ nó người run cái gì!

Tiểu hồ ly từ trên tay nàng nhảy xuống, biến mất như một làn khói.

Mục Song Hàm nghĩ thầm, gặp quỷ, con hồ ly này quả nhiên sắp thành tinh sao?

Nàng không cho người khác tới quấy rầy, một người yên lặng ngồi trong tiểu viện, ngồi trong chốc lát, suy nghĩ hồi lâu, không biết vì cái gì lại đến phòng bếp, lúc trở lại trên tay ôm một cái hộp bánh ngọt hoa quế.

Giống như có một trận gió nhẹ thổi qua bên cạnh, Mục Song Hàm cúi đầu vừa nhìn, cái hộp trên tay liền không thấy, lặng im một lát, nàng tức giận ngẩng đầu, "Điện hạ, khi nào người mới có thể không xuất quỷ nhập thần như vậy?" Đến mấy lần trái tim cũng muốn xong rồi!

Lạc Chiêu Dực đoạt lấy hộp đồ ăn, thuận thế ngồi xuống, nhìn nàng một cái, rất là vô tội, "Không phải nàng tìm ta sao?"

Hắn một thân hoa phục, trường bào còn chưa cởi ra, hiển nhiên là đi quá vội không kịp thay quần áo, cả người khí thế bức người, bất quá... Nhìn thấy tiểu hồ ly lặng lẽ từ trong tay áo hắn lộ ra một nhúm lông, Mục Song Hàm khóe miệng rút gân, hình tượng này bị ném đến cách xa vạn dặm rồi!

Mục Song Hàm dừng một chút, cũng không vòng vo, vào thẳng vấn đề chính, "Thái tử điện hạ, ta đã nói với người, ta không muốn tiến cung... Vì cái gì người còn muốn cản trở từ bên trong, dùng loại thủ đoạn này bức ta vào cung?"

Nàng quả nhiên vẫn không muốn tiến cung, cho dù hắn nói muốn, nàng cũng không muốn.

Như có người cầm kim hung hăng đâm vào trái tim, nhói đau, động tác Lạc Chiêu Dực cứng đờ, trong nháy mắt liền nóng nảy: "Không muốn thì không muốn, nàng tưởng cô hiếm lạ?" Nói xong vung tay áo, đem hộp thức ăn trên bàn quét xuống, điểm tâm rơi đầy đất.

"Người..." Mục Song Hàm tức giận đến không chịu được, nàng làm những thứ này vốn là muốn trấn an hắn, sau đó thương lượng thật tốt, không nghĩ rằng hôm nay hắn giống như ăn hỏa được, một chút liền nổ.

Lạc Chiêu Dực phục hồi tinh thần lại liền hối hận, nhưng hắn lại sợ mặt không nói được lời xin lỗi, lườm nàng một cái, đem tiểu hồ ly ném xuống.

Tiểu hồ ly bày tỏ, cùng chủ nhân tâm ý tương thông là cần thiết, vì vậy móng vuốt nhỏ vung tới lật lui, đem hộp điểm tâm thu lại xong, đẩy tới trước mặt Mục Song Hàm, lắc lắc cái đuôi, ý là... Hàm Hàm, đừng tức giận, nhìn ta xem, có ngoan hay không?

Mục Song Hàm: "... Các người thật sự là đủ rồi!

Nàng trừng mắt to đầu nhìn về phía Lạc Chiêu Dực, để cho sủng vật giả vờ đáng yêu thực xấu hổ, có ý sao?

"Nó cũng chỉ có điểm này hữu dụng, " Lạc Chiêu Dực thấy nàng tức giận dần tan đi, âm thầm dùng ánh mắt ghét bỏ quét qua tiểu hồ ly, suốt ngày ngây ngốc còn cho là mình rất đáng yêu? Hắn hừ nhẹ một tiếng, tiện tay gỡ xuống một miếng ngọc xanh biếc trên y phục đưa cho nàng, "Cho nàng! Nữ nhân hẹp hòi!"

Lại nữa?

Mục Song Hàm không thể nhịn được nữa, vỗ bàn một cái quát: "Đồ vật gì đó đều ném tới nơi này của ta, người nghĩ rằng chỗ ta là nơi thu thập phế vật à?"

Lạc Chiêu Dực xoa lỗ tai, cũng vỗ bàn rống lại: "Mỗi viên đá trên người ta đều là vô giá, phế vật cái rắm!"

Tĩnh, cực kỳ yên tĩnh.

Mục Song Hàm: "Này, thái tử cũng có thể nói tục sao?"

"À, " Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt nói tiếp: "Thái tử không phải là người sao?"

Mục Song Hàm: "... Phốc."

Nàng quay mặt, thật lâu mới quay lại gương mặt lạnh lùng, "Cha ta rõ ràng lấy lý do sớm đã đính hôn để gạch tên ta trong danh sách tú nữ, nhưng hôm nay lại có người đưa ngọc bài tú nữ tới, điện hạ không giải thích một chút sao?" Nguy hiểm thật, mải tranh cãi thiếu chút nữa đã quên chính sự rồi, mà đàn, vì cái gì ở cùng với Lạc Chiêu Dực lại trở nên xấu tính như vậy?

Lạc Chiêu Dực nghiêm mặt nói: "Cô còn khinh thường làm chuyện như vậy!" Nếu hắn muốn trực tiếp là đạo thánh chỉ đem người biến thành thái tử phi, sao phải dong dài thêm danh sách gì đó như vậy?

"Không phải là người?" Mục Song Hàm nhiu mày, nàng tin tưởng Lạc Chiêu Dực sẽ không lừa gạt nàng, nếu không phải là hắn... Vậy là ai muốn nàng tiến cung?

Đợi chút! Nàng đột nhiên nghĩ đến một người, Tam hoàng tử Lạc Thương!

Lần trước ở Thái Bạch Lâu, Lạc Thương muốn đưa ngọc bội cho nàng, bị nàng cự tuyệt, không phải nàng tự mình đa tình, mà là Lạc Thương nhìn không giống người sẽ dễ dàng buông tha nàng..

Mục Song Hàm nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bức bội bất an.

"Nàng thật sự sợ tiến cung như vậy sao?" Lạc Chiêu Dực đột nhiên hỏi.

Nàng từ từ rũ mắt, thần nhiên nói: "Sợ? Kỳ thật ta không sợ, chỉ là ai có chí hướng này. Điện hạ, trên đời này có người thích vinh hoa phú quý, có người thích quyền thế ngấp trời, có người thích đấu đá với nhau... Mà Mục Song Hàm chỉ cầu, bất quá là người một lòng, cùng nhau bạc đầu, an ổn sống qua ngày, cả đời là đủ."

Lạc Chiêu Dực mang vẻ mặt "Nàng chỉ có đức hạnh này?", xùy nói: "Thật không có chí hướng!"

"Cầm tú sơn hà có đẹp hơn, cũng không phải của ta." Mục Song Hàm buông tay, "Cũng như điện hạ người, là thái tử cao quý, tao nhã như một, là giấc mộng của ngàn vạn người chốn khuê phòng, nhưng cũng không phải của Song Hàm."

Lạc Chiêu Dực nghe vậy nở nụ cười, đứng dậy đi vài bước, tay đặt trên tay nàng, thần sắc hần vẫn là kiêu ngạo, nghiêng đầu nhìn nàng chăm chú: "Đánh cuộc đi, nếu nàng thắng, ta cho nàng giấc mộng đẹp nhất mà nữ nhân khắp thiên hạ đều hâm mộ, để ngàn năm sử sách cũng ghi lại nụ cười rực rỡ bất tận của nàng.. Chỉ xem nàng, có dám đánh cuộc hay không?"

Mục Song Hàm ngẩn ngơ... Hắn có ý gì?

Nàng ấp úng hỏi: "Đánh cuộc gì?"

"Đương nhiên là đánh cuộc trái tim hoàng thái tử Đại Cảnh, " nghiêm túc chưa đến mấy giây, Lạc Chiêu Dực lại lười biếng nói: "Nàng cũng không có đường lui, ta hào tâm chỉ cho nàng một con đường sáng... Tiến cung đi, có ta ở đây sợ cái quỷ gì! Cùng lắm thì cứu nàng thêm mười tám lần!"

Mục Song Hàm phản ứng chậm mấy nhịp, theo bản năng gật đầu, chờ Lạc Chiêu Dực đi rồi nàng mới phản ứng được... Mẹ nó cái gì hoàng thái tử người đổi tên thành Lạc lừa đảo đi!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quyết định

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm ngồi đến trời tối cũng không ra cửa, Lạc Chiêu Dực đi rồi, một mình nàng ngây người rất lâu, tiểu hồ ly như ngày thường xoay quanh nàng, nàng cũng không để ý tới.

Nói thế nào đây, kỳ thật cho dù nàng lừa dối Lạc Chiêu Dực, ngọc bài tú nữ đã đưa đến phủ, không cần Lạc Chiêu Dực lừa gạt, việc nàng tiến cung là không cách nào tránh khỏi, ý muốn của nàng căn bản không thay đổi được gì... Đại khái chỉ có Lạc Chiêu Dực là cảm thấy ý muốn của nàng rất quan trọng.

Người yếu thế, từ trong lòng vẫn muốn được quyền cao chức trọng như thái tử điện hạ bảo hộ, bởi sự tình thành kết cục đã định, như vậy Mục Song Hàm cũng chỉ đành hèn hạ một chút, vì chính mình tìm sự bảo đảm tốt nhất.

Lạc Chiêu Dực thân là thái tử, tâm tư sao có thể không hiểu rõ, có lẽ hắn cũng biết, chỉ là không vạch trần, về phần nguyên nhân, Mục Song Hàm nghĩ tới hắn từng nhiều lần cứu nàng... Hắn đối với nàng thực sự tốt, chỉ là Mục Song Hàm không biết loại tốt này có thể duy trì bao lâu.

Tựa như lời Lạc Chiêu Dực nói, đánh cuộc chính là trái tim hắn.

Mục Song Hàm đứng dậy phất tay, thu thập đồ xong đến tiền sảnh, mà thôi, đã không có đường lui chỉ có thể tiến về phía trước, rồi rầm nhiều cũng vô dụng, buổi trưa nàng không ra ngoài, cha mẹ chắc là lo lắng.

Mục Bách ngồi một buổi trưa, trong tay siết chặt ngọc bài tú nữ kia, nhủ mảy không biết đang suy nghĩ gì, về mặt hận không thể ném vỡ nó.

Từ thị sắc mặt tái nhợt, luôn ngăn người, nhìn kỹ, tay cũng đang phát run, mọi người đều nói vào cửa cung sâu như biển, bà chỉ có một nữ nhi, thật sự là không bỏ được! Từ thị nghĩ, A Hàm lớn lên ở Thanh Lâm Huyện chất phác, dù xinh đẹp dị thường, làm sao so được với tâm cơ thâm trầm của quý nữ kinh thành có bối cảnh thâm hậu?

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, chỉ là một người làm thần tử, sao có thể chống lại hoàng mệnh?

Từ thị ngẫm lại nước mắt liền rơi như mưa, buổi trưa cũng không dám đi gõ cửa phòng Mục Song Hàm, bởi vì người làm mẫu thân như bà không có năng lực bảo hộ nữ nhi, đi cũng bằng không.

"Phu nhân, đừng khóc, A Hàm chúng ta từ trước giờ luôn kiên cường, nàng chỉ là cần một mình tĩnh lặng. . .Nếu không được, ngày mai ta sẽ tiến cung van cầu bệ hạ, nói A Hàm sớm đã đính hôn..." Mục Bách thở dài, an ủi bà.

Từ thị nghe vậy, lắc đầu, "Lão gia, ngày đó ông rõ ràng nhìn thấy phủ Nội Vụ gạch tên A Hàm đi... Trong chuyện này tất có kỳ quặc! Danh sách đã định, ngọc bội đã đưa, bệ hạ sao có thể vì nhà chúng ta mà phá lệ? Nói không chừng, đây chính là ý của bệ hạ..."

Bà càng nghĩ càng kinh hãi, lại không dám nói thêm nữa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Mục Bách đem ngọc bài đập lên bàn, ném ra một tiếng "Păng", chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, hiển nhiên là rất bức bối.

"Cha, ngọc bài này không chịu nổi người đập như vậy đâu, lỡ như đập bể làm sao bây giờ?" Mục Song Hàm từ bên ngoài đi vào, thần sắc như thường, cầm ngọc bài tú nữ trên bàn, nhàn nhạt cười.

"A Hàm!" Mục Bách và Từ thị đồng thanh gọi nàng, kêu xong lại không biết nên nói gì.

Mục Song Hàm nhìn cha mẹ, trong lòng cảm khái vô cùng, thu lại ánh mắt thăm than, lập tức trình trọng nói: "Cha, nương, sự tình đã định thành kết cục, nữ nhi không thể liên lụy cha mẹ... Con đã nghĩ kỹ, con nguyện ý tiến cung."

Lời nàng vừa nói xong, Mục Bách cùng Từ thị đều sợ hãi, không chờ bọn họ kịp phản ứng, Mục Nhung đột nhiên cầm lấy một cây thương vọt vào, kéo Mục Song Hàm muốn chạy: "Tỷ, ta dẫn tỷ trở về Thanh Lâm huyện!"

Một bé trai mười tuổi, đầu còn chưa cao bằng Mục Song Hàm, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, vẻ mặt lại cực kỳ kiên nghị, cầm trên tay, chính là cây thương bằng gỗ vẫn luôn giấu diếm kia, Mục Song Hàm nhìn, vừa thấy ấm lòng, vừa buồn cười, níu hấn lại hô: "A Nhung, tú nữ một khi chạy trốn, chính là từ tội liên lụy cả nhà!"

Mục Nhung vừa nghe ngẩn ngơ, "Vậy, vậy cha mẹ cùng đi với chúng ta..."

Trên đầu hấn lập tức bị Mục Bách hung hăng vỗ một cái, "Con nói càn gì đó! Hừ? Trên tay con... Mục Nhung, thương ở đâu ra?"

Mục Nhung run lên, ním miệng trốn sau lưng Mục Song Hàm đẩy đẩy, "Cha, đây là, đây là..."

Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười, tâm tư phức tạp đều bị Mục Nhung đánh tan, "Cha, đây là thương gỗ cho tiểu hài tử chơi thôi, không có gì đáng ngại." Nói xong, khoát tay với Mục Nhung, "Đệ còn nhỏ, việc này không cần đệ phải quản, trở về viện mình đi."

Mục Nhung méo miệng, không tình nguyện nói: "Tỷ, ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ tỷ!"

"A Nhung ngoan, tỷ tỷ biết rõ, Mục Song Hàm cúi người, cùng hấn nhìn thẳng, ôn nhu cười nói: "Nhung đệ còn nhỏ, tỷ tỷ chờ đệ lớn thành nam tử hán, lại đến bảo vệ ta, được không?"

Mục Nhung hồi lâu không lên tiếng, ném mộc thương, giữa đầu khóc nói: "Vì sao ta không phải là ca ca, mà tỷ không phải là muội muội?"

Lời nói của trẻ con có thể chọc thẳng vào lòng người, Mục Song Hàm ngơ ngẩn, đưa tay ôm lấy hấn, cười đến vui vẻ, trưởng tử như mẹ, trái tim người làm tỷ tỷ như nàng so với Từ thị có kém chút nào đâu?

Từ thị che miệng khóc lớn không ngừng, không biết là khó chịu, hay cao hứng, Mục Bách kéo tay bà, trấn an nói: "Bọn nhỏ đều trưởng thành rồi..."

Mục Song Hàm hạ quyết tâm, mắt thấy ngày tú nữ tiến cung càng lúc càng gần, Từ thị cũng chỉ cố giữ vững tinh thần giúp nàng chuẩn bị đồ, xử lý tất cả công việc.

Lúc Từ Chính Hoàng mang theo lễ vật tới bái phỏng, Từ Uyển Thẩm cũng đi cùng, hai người âm thầm nói chuyện, câu đầu tiên của nàng chính là: "Ta thật không nghĩ đến..."

Mục Song Hàm vẻ tươi cười không đổi, "Biểu tỷ, ta cũng không nghĩ tới."

Xác thực là không muốn tiến cung, nhưng thế sự vô thường, sao có thể thay đổi theo ý muốn của con người?

"Ta cho là ta sẽ tiến cung, muội thì không, không nghĩ tới hai chúng ta thế mà trái ngược." Từ Uyển Thẩm tự giễu nói.

Mục Song Hàm có chút kì quái, kinh nghi nói: "Biểu tỷ đính hôn?"

"Hân biểu muội sớm đã quyết định sẽ được đưa vào cung, tổ phụ không thể lại cho ta vào nữa, nên định cho ta một mối hôn sự, là Hiếu Định Hầu thế tử Triệu Phàm." Từ Uyển Thẩm vuốt tóc mai hơi rối trước trán, nhìn nàng một cái, rũ mắt xuống, "Tổ phụ là người nghiêm cẩn, chọn người tất nhiên sẽ không tệ, chỉ là ta chưa từng gặp qua Hiếu Định Hầu thế tử, ta..."

Từ Uyên Thắm muốn nói lại thôi, dung mạo nàng ngọt ngào, nhìn rất đáng yêu, lúc này vẻ mặt buồn bực, xem ra rất cô đơn, đúng như lời ngày đó Lý Huệ nói, phải tùy tiện gả cho một nam tử không quen biết, không phải người nào cũng có thể chịu được, chỉ là từ ông bà đến cha mẹ huynh đệ trong nhà đều cảm thấy tốt, làm nàng ngay cả một người tâm sự cũng không có, vốn dĩ muốn tìm Lý Huệ cùng các tỷ muội kia, nhưng không biết tại sao lại theo huynh trưởng đến tìm Mục Song Hàm.

Lúc Từ Uyên Thắm mới gặp Mục Song Hàm, bởi vì liên quan đến tổ tông cũng không muốn gặp nàng, vừa có chút ghen tị nàng xinh đẹp, lại khinh thường nàng đến từ huyện nhỏ xa xôi, nhưng sau khi ở chung lại phát hiện Hàm biểu muội này tính tình vô cùng tốt. Quý nữ kinh thành đều là người được ngàn vạn sủng ái, được dưỡng đến quá yếu ớt, bình thường quan hệ có tốt đến đâu cũng sẽ vì một câu nói mà trở mặt, tính tình Từ Uyên Thắm lại có chút thẳng, làm người giận dữ là chuyện thường xuyên, nhưng Mục Song Hàm nghĩ nàng là biểu tỷ, luôn nhường nhịn nàng, Từ Uyên Thắm có chút ngượng ngùng, nên cũng giúp nàng vài lần.

Có qua có lại, quan hệ hai người không nói là rất tốt, cũng không phải kém.

Mục Song Hàm vừa nghĩ liền hiểu tâm tư của nàng, không khỏi cười nói: "Biểu tỷ cần gì lo lắng, nếu muốn gặp người, chỉ cần để đại biểu ca đi kết giao, hẹn người ra, nếu bạn tâm nam nữ cổ ky, tỷ trốn sau tấm bình phong là được rồi?"

Ánh mắt Từ Uyên Thắm sáng lên, suy cho cùng vẫn là nữ tử, gò má ửng đỏ, ngập ngừng nói: "Một mình ta đi... Không được! Hàm biểu muội, muội giúp đỡ ta cùng đi nhìn người được không?"

"..." Mục Song Hàm bắt đầu dĩ, "Biểu tỷ, không bao lâu nữa ta sẽ phải tiến cung."

"Ta biết rồi!" Từ Uyên Thắm cắn môi dưới, "Ta để đại ca ba ngày sau hẹn người ra, địa điểm là Thái Bạch Lâu, đến lúc đó ta hẹn muội ra ngoài, xem như vô tình gặp gỡ là được!" Nàng cũng không phải là người tính tình e thẹn, Mục Song Hàm đã bắt đầu, e lệ của nàng lập tức như nước sông Hoàng Hà một đi không trở lại.

Gặp đến như vậy...hiện tại Mục Song Hàm thực hết chỗ nói, cự tuyệt sao? Nhưng biểu tỷ từng giúp nàng nhiều lần, thật đúng là không có cách nào cự tuyệt.

Mục Song Hàm trầm ngâm một lát liền gật đầu, "Được, vậy theo ý biểu tỷ đi." Chỉ hi vọng lần này ra cửa ngàn vạn đừng có lại gặp xui xẻo!

Từ Uyên Thắm thích tính tình dứt khoát này của nàng, cao hứng vỗ tay cười không ngừng, nhưng mà... Nàng nhìn Mục Song Hàm, vẫn quyết định phải nhắc nhở nàng một việc, liền hạ giọng nói: "Hàm biểu muội, muội còn nhớ Hán biểu muội không?"

Mục Song Hàm ngăn ra, Hán biểu muội?

"Trang Nhượng Hán, nhà cô cô, so với muội nhỏ hơn mấy tháng, lúc trước ở trong kinh muội cũng từng gặp đó." Từ Uyên Thắm mấp máy môi, tựa hồ có chút khó nói, "Sau khi muội tiến cung nhất định sẽ gặp được nàng, muội, muội cần thận nàng ta một chút đó."

Từ thị cũng không phải là nữ nhi của Hán Lâm phu nhân đương nhiệm, cho nên Mục Song Hàm và Từ Uyên Thắm cũng không phải biểu tỷ muội ruột, nhưng mẫu thân của Trang Nhượng Hán cùng phụ thân Từ Uyên Thắm chính là một mẹ sinh, hai người mới là biểu tỷ muội ruột, lúc này Từ Uyên Thắm nói ra lời này, Mục Song Hàm kinh hãi thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

"Ta là thấy muội nguyện ý chia sẻ giúp ta mới nhắc nhở muội một chút, không phải nói nàng ta xấu miệng... Ai nha, bỏ đi, không thềm nói muội nghe nữa!"

Từ Uyên Thắm không biết sao lại giận, rồi rầm chạy đi.

Hai người đều là biểu muội, Trang Nhượng Hán và nàng huyết thống còn muốn gần hơn chút, nhưng không hiểu sao nàng muốn nhắc nhở Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm nghe lời của nàng, có chút buồn rầu, Trang Nhượng Hán? Hán biểu muội?

Nàng yên lặng thở dài, tuyển tú tiến cung, thật sự là trăm hoa xinh đẹp cạnh tranh không chút nhường nhịn, thực sự tạo ra một vở kịch!

Đồng cung, thư phòng.

"Điện hạ, " tiểu thái giám Đức Phúc khép mi thuận tay tiến đến, "Nô tài nghe ngóng, cháu gái Từ gia được định cho Hiếu Định Hầu thế tử."

Lạc Chiêu Dục "A" một tiếng, một tay chống cằm, như có điều suy nghĩ nói: "Thì ra là Triệu Phàm, khó trách Từ lão cô hủ cả buổi sáng đều ám chỉ... Mà thôi, coi như là chút tình thầy trò, lần trước xông nhầm vào Hán Lâm phủ, lúc này xem như cô trả lại ông ấy một ân tình, tìm thời gian hẹn Triệu Phàm ra ngoài gặp mặt đi."

Đức Phúc: "... Từ... Lão cô hủ?!

Hiếu Định Hầu thế tử thân phận phi phạm, cũng tương đối có bản lĩnh, nhưng nếu có thể lên cùng một thuyền của quân chủ tương lai, mới thật sự là giương buồm lướt sóng, tiền đồ như gấm hoa.

Từ Hán lâm cũng là nhọc lòng vì cháu gái.

Trong lòng Đức Phúc buồn cười, thái tử điện hạ xông nhảm vào phủ của bao nhiêu triều thần cũng không thấy nói nhân tình gì, suy cho cùng là xem mặt mũi của ai đây... Điện hạ tâm tư người thật đúng là không cần đoán.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiên Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bị cướp

Edit +Beta: Anky

Thái Bạch Lâu xây dựa trên hồ, quang cảnh tươi đẹp, mỗi ngày khách đến như mây, cũng là thắng cảnh lớn nhất kinh thành.

Vũ Dương Hầu thế tử Tiết Kiến ngày thường là khách quen của Thái Bạch Lâu, thường xuyên gọi bằng gọi hữu đến vui chơi, hân đàm mê sắc đẹp, ở trên đường nhìn thấy mỹ nhân nào liền ép buộc kéo người qua, có vài cô nương kiêu kỳ quyền thế thân phận của hắn không thể từ chối, nhưng cũng có người tính tình cương liệt, cuối cùng đem Thái Bạch Lâu huyền não đến gà chó không yên.

Cũng may sau lưng hắn có chỗ dựa là Đoàn Mẫn trưởng công chúa, cũng có vài phần nhân lực, còn chưa đụng phải phiền toái không chọn nể nào.

Bằng đi một đoạn thời gian, Tiết Kiến cũng chưa tới lần nào, bởi lần Đào Hoa yến trước hắn bị Đại Bạch Hồ của Thái tử hù dọa, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, an phận lâu như vậy, Tiết Kiến toàn thân khó chịu, thấy hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, liền mang theo gã sai vặt ra ngoài dạo mấy vòng.

"Thiếu gia, người xem, cô nương kia xinh đẹp không?" Gã sai vặt nhìn hắn tâm tình không tốt, vội vàng chỉ một cô nương xinh đẹp trên đường cho hắn xem.

"Dung chi tục phấn!" Tiết Kiến liếc một cái, mắt hững hờ, chợt nhớ tới cái gì đó, "Nếu nói mỹ nhân, Mục gia cô nương ở buổi tiệc hôm đó cô chỉ cho ta mới thật là tuyệt sắc a..."

Qua một lúc lâu gã sai vặt cũng không lên tiếng, luôn sững sờ, Tiết Kiến đập hắn một cước: "Sững sờ cái gì?"

"Mỹ, mỹ nhân a..." Gã sai vặt nhìn chăm chăm một hướng lầm bầm nói: "Thiếu gia, nô tài chưa thấy qua Mục gia tiểu thư, nhưng cô nương kia khẳng định không thua kém chút nào..."

Tiết Kiến ngẩng đầu một cái, trước Thái Bạch Lâu ngừng một chiếc xe ngựa, hai vị cô nương vừa lúc từ trong xe bước xuống, một người xiêm y xanh biếc, búi kiểu tóc song bình, một lọn tóc tùy ý rơi xuống cười đến ngọt ngào, nghiêng đầu đối diện một thiếu nữ quần áo nguyệt sắc đang nói gì đó, cô gái kia một thân trang điểm cũng không hoa lệ, tóc dài như mây cài trâm ngọc bích, gương mặt như vẽ đẹp đến khó cưỡng, mặt mày khẽ chau lại, càng quyến rũ hơn, thập phần quốc sắc, uyển chuyển cười một tiếng, lại càng diễm lệ hoàn mỹ, nói không dễ nghe, chính là có chút giống hồ ly tinh, khuynh thành tuyệt sắc đẹp thì có đẹp, nhưng lại giống như lúc nào cũng quyến rũ người.

"A ui! Ai da này!" Tiết Kiến vỗ đùi, sờ cằm, cười như thần kinh, "Thật trùng hợp, đây thật là trùng hợp..."

"Thiếu gia, đây không phải là vị Mục gia tiểu thư kia chứ?"

"Người nói xem? Ngoại trừ nàng, kinh thành còn có người thứ hai đẹp như vậy?"

Tiết Kiến nhìn hai người đi vào Thái Bạch Lâu, vẫn chưa thỏa mãn thu hồi ánh mắt, gã sai vặt thấy vậy, con ngươi đảo một vòng, liền nói: "Thiếu gia, nếu ngài thích, không bằng..."

"... Nàng hiện tại là tú nữ được chọn!" Tiết Kiến mặc dù phong lưu, nhưng hắn không ngốc, vẫn có chút đầu óc.

Gã sai vặt vì nịnh nọt hắn, tận lực đưa ra chủ ý, "Thiếu gia, trưởng công chúa thương ngài như vậy, chỉ là một tú nữ nhỏ bé, không phải chỉ cần lão nhân gia người nói một câu thôi sao!"

Tiết Kiến sờ cằm, nghe vậy trong nội tâm liền động, Đoàn Mẫn trưởng công chúa lần trước là muốn đem Mục Song Hàm chỉ cho hắn, nếu không phải thái tử làm hỏng chuyện, nói không chừng mỹ nhân kia đã là vật trong tay hắn... Đoàn Mẫn trưởng công chúa chán ghét Mục gia, không có ai biết rõ ràng hơn hắn, nói không chừng, lúc này hắn có thể một công đôi việc, vừa có thể lấy lòng trưởng công chúa, còn ôm được mỹ nhân về...

Mục Song Hàm cùng Từ Uyển Thẩm vào Thái Bạch Lâu, hai người vào một phòng bao trên lầu ba. Sau khi ngồi xuống, Từ Uyển Thẩm tìm kiếm một hồi, ở trên tường tìm được một cái lỗ nhỏ được bức họa che lại, nàng nhướn mày cười nói: "Đại ca ta thật là đáng tin!"

Mục Song Hàm có chút không nói nên lời, đột nhiên rất muốn cầu phúc cho Hiếu Định Hầu thế tử, Từ Uyển Thẩm nhìn ngọt ngào động lòng người, trên thực tế là tính tình ngay thẳng đánh đá, Từ Chính Hoàng xem ra cũng rất sùng ái muội muội này, ngay cả... Chuyện như vậy cũng có thể làm được.

"Muội có vẻ mặt gì đấy, lại nói, việc này còn là muội đề nghị trước." Từ Uyển Thẩm bấu môi, một bộ "Đừng cho là ta không biết muội có cái đức hạnh gì".

Mục Song Hàm "... Nhân sinh đầy gian nan có một số việc đừng nên vạch trần QAQ

Lúc này, tay áo nàng giật giật, một con hồ ly đồ chui ra, nhe răng trợn mắt hướng về phía Từ Uyển Thẩm, ý là - không được bắt nạt Hàm Hàm nhà ta!

"A - -" Từ Uyển Thẩm bị dọa nhảy dựng lên, Mục Song Hàm kịp thời che miệng nàng, "Biểu tỷ, đừng kêu!"

Từ Uyển Thẩm trừng lớn hai mắt, khóc không ra nước mắt nói: "Này, đây không phải là của thái tử điện hạ à... Làm sao vẫn còn ở chỗ muội?"

Từ ngày đó nàng vì chuyện thái tử bị tố phạm phạt xong, Từ Uyển Thẩm quả thực chính là nghe thấy thái tử mà biến sắc, mặc dù ở Đào Hoa Yến thấy người có chút thay đổi cái nhìn, nhưng vẫn sợ vô cùng.

Mục Song Hàm trợn mắt nói dối, nghiêm trang nói: "Biểu tỷ, thực không dám giấu diếm, nó đã trở về, nhưng lại lên chạy đến tìm ta..."

Từ Uyển Thẩm vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn tiểu hồ ly, "Không thể tin được vật nhỏ này đúng là thích muội... Hàm biểu muội, bất quá điều này cũng quá nguy hiểm, lỡ như bị thái tử điện hạ phát hiện sủng vật của hắn không thấy đâu thì làm sao bây giờ..."

Mục Song Hàm liếc mắt nhìn tiểu hồ ly thoải mái vui vẻ chơi một mình, trong lòng tự nhủ, chủ nhân nó ghét bỏ nó ngốc nghếch, liền ném đến chỗ nàng cũng không cần nữa!

Nhưng lời nói ra xoay chuyển, nàng chỉ mỉm cười nói: "Biểu tỷ yên tâm, tiểu hồ ly rất thông minh."

Tiểu hồ ly hắt hơi một cái: "... QAQ "

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến động tĩnh, hình như có người mở cửa vào phòng cách vách, Mục Song Hàm nháy mắt với Từ Uyển Thẩm, Từ Uyển Thẩm lập tức không quan tâm tiểu hồ ly nữa, lại gần trên vách tường nhìn người đến.

Từ Uyển Thẩm chớp mắt nhìn, lẩm bẩm một câu, "Lớn lên cũng không tệ lắm."

Mục Song Hàm cười thâm, cũng đi tới gần nhìn.

Nam tử huyền y hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, cường tráng lối lạc, thần sắc nghiêm túc có lễ, vừa nhìn chính là người chính trực luôn giữ quy củ, Từ Hàn lâm từ trước đến nay nghiêm cẩn, chọn cháu rể tính tình không khác ông lắm, so với Vũ Dương Hầu thế tử gì đó tốt hơn gấp trăm lần, xem ra là một người có gia phong cực kỳ đoan chính, Từ Uyển Thẩm gả đi nhất định sẽ không chịu thiệt thòi.

Từ góc độ này vừa lúc có thể nhìn thấy Triệu Phàm rõ ràng, cũng không biết có phải Từ Chính Hoàng cố ý không.

"Từ huynh, tìm ta ra ngoài không biết có chuyện gì quan trọng?" Triệu Phàm hỏi.

Từ Chính Hoàng cùng hắn pha trò, cố ý bất mãn nói: "Ta chỉ có một muội muội ruột thịt, bây giờ cũng sắp thành người nhà các ngươi, còn không để ngươi mời ta uống một chén?"

Nhắc tới hôn sự, Triệu Phàm có chút không được tự nhiên, nhưng nhìn cũng coi như rất nghiêm túc, mở miệng hứa hẹn: "Ta sẽ đối với nàng thật tốt."

Một người thành thật như vậy, Từ Chính Hoàng cũng không đành lòng giúp đỡ muội muội mà che giấu hắn, bất quá ngấm lại muội muội được sủng từ nhỏ đến lớn thật tiện nghi cho tiểu tử trước mắt này, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, vì vậy kéo hắn uống rượu nói chuyện, suýt nữa đem tổ tông mười tám đời người ta ra hỏi.

Triệu Phàm cũng thấy kỳ quái, chỉ cần không liên quan đến ranh giới cuối cùng, trên cơ bản đều có hỏi sẽ tất đáp.

Từ Uyển Thẩm nghe được mặt dần đỏ lên, lập tức buột miệng họa xuống, Mục Song Hàm lại hơi nhướn mày, sao nàng lại có cảm giác Triệu Phàm biết Từ Uyển Thẩm ở chỗ này?

Bất quá mọi người đều có nhân duyên của mình, Mục Song Hàm cũng không nói ra, chỉ cười hỏi: "Biểu tỷ, thế nào?"

Từ Uyển Thẩm "... Lâu ngày mới có thể biết lòng người."

Nghe giọng của nàng, ấn tượng đầu tiên vẫn là hài lòng, Mục Song Hàm cũng yên tâm.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, hai người liếc mắt nhìn nhau, Mục Song Hàm đứng dậy mở cửa, ngoài cửa là một người mặc quần áo tiểu nhị, hắn nhìn thấy Mục Song Hàm, sững sờ một chút, vội vàng nói: "Là Mục tiểu thư?"

"Ngươi biết ta?" Mục Song Hàm nhún mày.

"Không không không, là đệ đệ của ngài, nhờ ta tìm đến mời ngài ra ngoài một chút." Nói xong, tiểu nhị kia mô tả tướng mạo Mục Nhưng một chút.

Đệ đệ? A Nhung? Mục Song Hàm cảm thấy kỳ quái, sao Mục Nhung lại đến Thái Bạch Lâu tìm nàng, chẳng lẽ trong nhà có việc gấp?

"Hàm biểu muội, là ai?" Từ Uyển Thâm ở trong phòng hỏi.

Mục Song Hàm quýnh lên, quay đầu liền nói: "Biểu tỷ, ta có việc đi ra ngoài một chút."

"A, được." Từ Uyển Thâm đang nghĩ ngợi chuyện của Triệu Phàm, thuận miệng đáp ứng.

Ra cửa, đi xuống một tầng cầu thang, Mục Song Hàm mới nghĩ đến, nếu quả thật là Mục Nhung vì sao không tự mình lên tìm nàng, mà phải nhờ người khác đến?

"Người..."

Mới nói một chữ, cánh cửa gần cầu thang lầu hai phút chốc mở ra, tiểu nhị kia đột nhiên đẩy nàng một cái, một bàn tay từ trong cửa vờn ra lờn nàng vào, Mục Song Hàm hét lên một tiếng, liền bị bịt miệng, một thanh âm có phần quen thuộc nói: "Đừng kêu a, nghĩ đến đệ đệ người..."

Mục Song Hàm vừa nghe lừa giận ngút trời, lập tức một cước đá qua, chỉ nghe một tiếng kêu rên, nàng đẩy người nọ ra, mới nhìn rõ bộ dạng hắn, đúng là Tiết Kiến hôm đó đã gặp ở Đào Hoa yến, chất tử của Đoàn Mẫn trưởng công chúa.

Được, rất tốt, Mục Song Hàm tức giận nở nụ cười, từng chữ từng câu, nghiêng răng nghiêng lợi, "Tiết thể tử, lá gan người thật là lớn, ban ngày ban mặt, ở Thái Bạch Lâu cũng dám cướp người?"

Một cước của nàng đạp quá tàn nhẫn, Tiết Kiến không nghĩ tới một mỹ nhân mềm mại yếu ớt như nàng lại độc thể này, che lấy chân, chỉ về phía nàng nửa ngày không nói nên lời.

Ngoài cửa cũng có người nghe được tiếng thét chói tai kia, nhưng mà quá ngắn lại quá nhanh, còn có tiểu nhị đứng trước cửa bộ dáng làm bầm lều bầu, "Hai vợ chồng son ầm ĩ cái gì..."

Người đi qua đi lại vừa nghe, cũng không để trong lòng.

Phòng trên lầu ba, tiểu hồ ly ở trên bàn cắn cái đuôi, chơi đến vô cùng cao hứng, bỗng nhiên dừng lại, thoáng cái từ trên bàn cao nhảy xuống, Từ Uyển Thâm giật mình kêu một tiếng: "Ai u!"

Tiểu hồ ly lông tóc không tổn hao gì, động tác nhanh chóng nhảy ra ngoài, dừng lại ở cửa phòng lầu hai.

Tiểu nhị kia kỳ thật chính là gã sai vặt của Tiết Kiến giả thành, cái trang như vậy để lừa gạt Mục Song Hàm, mắt thấy một con hồ ly đỏ xông đến, tay chân hẳn vội vã xua đuổi, "Đi đi đi, sức sinh ở đâu ra, đừng phá hư chuyện tốt của thiếu gia... A!"

Tiểu hồ ly nhanh nhẹn giờ móng vuốt cào ra vài vết máu, sau đó vọt tới muốn đẩy cửa đi vào, đáng tiếc cửa đóng chặt nó đẩy cũng không mở, gấp đến độ gào ô ô gọi.

Trước Thái Bạch Lâu, chủ tớ ba người vừa đến, dẫn đầu chính là thiếu niên tử y nhanh nhẹn, hoa mỹ hiển quý, đi theo phía sau hắn là một nam tử lạnh lùng ôn kiêu, còn có một người trắng trẻo mập mạp cười lên giống Phật Di Lặc.

"Triệu Phàm cùng Từ Chính Hoảng ở chỗ này sao?"

"Dạ, chủ tử."

Động tác tiểu hồ ly dừng lại, cái mũi tinh tường ngửi ngửi, quay đầu liền phóng xuống lầu, kêu đặc biệt thê lương: "Chi - -", chủ nhân người ngàn vạn đừng đem ta hấp thịt kho tàu Q&A

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bảo vệ nàng

Edit + Beta: Anky

Mục Song Hàm đỡ cửa, từ từ siết chặt nắm tay, bất động thanh sắc quét qua một vòng trong phòng, nàng biết ngoài cửa có người đứng canh giữ, la to nhất định sẽ bị chế trụ, cho dù có người đến, Tiết Kiến là tên vô lại, nàng trong sạch cũng sẽ thành có vấn đề, như vậy, phải tự mình nghĩ biện pháp.

Tiết Kiến bị từ sắc ăn mòn thân thể, tuy khí lực so với nữ tử bình thường lớn hơn, nhưng tuyệt đối không lớn bao nhiêu, vừa rồi bị Mục Song Hàm hung hăng đạp một cước, gào thét rất dữ.

Mục Song Hàm khẽ ngán đầu, hừ lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi nhìn hắn, tư thái kia nghiêm túc đến lãnh ngạo... Quen nhìn bộ dáng đó của Lạc Chiêu Dực, Mục Song Hàm cũng có thể học được vài phần, hơn nữa học cũng ra hình ra dáng, "Đệ đệ ta làm sao vậy?"

Tiết Kiến theo bản năng run rẩy, sau đó vẻ mặt âm trầm đứng lên, không biết xấu hổ nở nụ cười, "Hôm nay nếu ngươi đi theo ta, đệ đệ ngươi sẽ không có chuyện gì, ngươi đập ta một cước ta cũng sẽ không so đo với ngươi, nếu không ta tìm người đánh chết hắn!"

"Ta chính là tú nữ được chọn, ngươi dám?" Biết được Mục Nhung không có việc gì, Mục Song Hàm thăm thò phào nhẹ nhõm, không biến sắc hỏi.

"Tú nữ? Nếu ta muốn một tú nữ thì có gì khó, huống chi là ngươi, cô cô sẽ giúp ta, không những không trách ta, có lẽ còn ngợi khen ta làm tốt lắm..."

"Hay cho một Vũ Dương Hầu thế tử, dưới chân thiên tử cũng dám làm bậy như thế, quả thực hèn hạ vô sỉ hạ lưu!"

Ánh mắt Tiết Kiến si mê quan sát nàng từ trên xuống dưới, khẽ tấm tắc, "Tùy ngươi nói thế nào, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu..." Nói xong, liền nhào về phía nàng.

Mục Song Hàm cắn môi dưới, trong ánh mắt là ngọc đá cùng vỡ, ngoan độc mạnh mẽ, "Được, ngươi muốn làm quỷ? Ta thành toàn ngươi!"

Ánh đao chợt lóe.

Tiết Kiến tránh không kịp, bị chùy thủ đột nhiên xuất hiện trên tay nàng cắt đau cánh tay, một đường vết máu sâu hiện ra, hắn che lấy cánh tay hoảng sợ nói: "Ngươi tại sao lại có đao?"

Mục Song Hàm không đáp, từ lần trước gặp chuyện không may xong nàng luôn nghĩ thêm cách phòng thân, lúc này không chỉ dẫn theo tiểu hồ ly, còn mang theo thanh chùy thủ Lạc Chiêu Dực ném cho nàng.

"Ngươi có mở cửa ra không?" Mục Song Hàm nắm thật chặt chùy thủ, vịn bàn, thanh âm phát run.

"Ta còn thật không tin!" Tiết Kiến cũng bị chọc giận, không quan tâm xông đến đoạt đao găm.

Mục Song Hàm quyền đâm cước đá đều đem ra hết, trò tay nắm đao găm liên tục đâm tới.

Đột nhiên Tiết Kiến một tay nắm lấy nàng đẩy ngã trên đất, Mục Song Hàm cố gắng chống đỡ, đao găm rời khỏi tay, chỉ nghe một tiếng tê tâm liệt phế thấm thiết ở bên tai vang lên: "A a a - - "

Mục Song Hàm ngồi dưới đất, theo bản năng lui dần về phía sau, lúc trông thấy cảnh tượng trước mắt, nàng cũng bị dọa bối rối.

Tiết Kiến ngã trên mặt đất, đau đến hôn mê bất tỉnh, thanh chùy thủ kia vừa vịn đâm vào giữa hai chân hắn, máu chảy đầy đất...

... Tiết Kiến bị nàng lỡ tay thiến...

Mục Song Hàm trước nay không nghĩ tới chính mình sẽ dữ dội như vậy, thật sự, trong hoảng hốt cảm thấy rất hả giận, nhưng đồng thời hiểu rõ, đại họa đến! Đại họa thực sự đến!

Tiết Kiến là thế tử Vũ Dương Hầu, là chất tử Đoan Mẫn trưởng công chúa thương yêu, còn là dòng độc đinh của Vũ Dương Hầu phủ, cho dù không có những điều đó, nàng đem người phê đi, việc này nói thế nào cũng vô pháp bỏ qua.

Trong đầu Mục Song Hàm trống rỗng... Lúc này, đại khái ai cũng không cứu được nàng, nói không chừng còn liên lụy đến người nhà, không, không được...

Đúng lúc này, "cạch" một tiếng, thanh âm mở khóa, có người đẩy cửa tiến vào, chứng kiến cảnh tượng này, lập tức đóng cửa lại.

"Mục Song Hàm!"

Ai đang gọi nàng?

Mục Song Hàm ngẩn đầu, nhìn thấy vật áo màu tím, lại hướng lên phía trên, hé ra dung nhan quen thuộc, nàng ngẩn ngơ, như người chết đuối gặp khối bè gỗ, lâm lâm nói: "Lạc, Lạc Chiêu Dực..."

"Lúc này đã biết gọi tên ta?" Lạc Chiêu Dực khó chịu đan xen, chuyện gì cũng không hỏi, ngồi xổm xuống ôm lấy nàng, cầm tay nàng, gần từng chữ: "Nàng tỉnh táo lại trước!"

Mục Song Hàm được hắn ôm lấy, cảm giác từ từ trở lại, lúc này mới phát hiện cả người nàng đều đang phát run, một thân mồ hôi lạnh, chẳng biết tại sao, nghe được giọng Lạc Chiêu Dực nước mắt nàng liền nhịn không được, chỉ vào Tiết Kiến nói: "Hắn, hắn..."

Lạc Chiêu Dực liếc Tiết Kiến một cái, lạnh lùng nói: "Hắn đáng đời!"

Mục Song Hàm bị nghẹn, rút tay về, thút tha thút thít nói: "Ta, ta..."

Lạc Chiêu Dực nhìn nàng một cái, thần nhiên nói: "Nàng không sai."

Mục Song Hàm lập tức cái gì cũng không nói ra được, Lạc Chiêu Dực nói hai câu làm cho nàng bình tĩnh lại, trong nháy mắt này, cảm giác an toàn cùng an tâm xưa nay chưa từng có vây quanh nàng, thì ra trên đời này thật sự sẽ có một người như vậy, vô luận đúng sai, hắn cũng sẽ đứng về phía mình.

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền não, đều là bị tiếng thét của Tiết Kiến đưa tới, nhưng có Trần Trầm ôm kiếm đứng ở đó, không ai dám xông vào.

Lạc Chiêu Dực nhú mày, trầm ngâm một lát, kéo Mục Song Hàm đứng lên, đi vào phòng trong để nàng trốn dưới gầm giường, "Trước tiên nàng trốn ở chỗ này, không có người rồi hãy ra ngoài!"

"... Điện hạ, người muốn làm gì?" Mục Song Hàm vội vàng kéo hắn.

"Tại sao lại không kêu tên? Ta miễn cưỡng thừa nhận, nàng gọi thật là dễ nghe." Lạc Chiêu Dực nhìn nàng, khẽ cười một cái, thần sắc hắn chợt nhu hòa lại, đôi mắt xanh u lưu chuyển, giống như bầu trời sạch sẽ sau cơn mưa, thanh tịnh đến không ngờ, cũng khiến lòng người... Cực kỳ an bình.

Mục Song Hàm rũ mắt xuống, giọng nói phát run, "Thái tử điện hạ, người là do ta phé, ta..."

"Hắn là đáng đời, nàng cũng không sai, nhưng nàng không gánh nổi trách nhiệm phé đi Vũ Dương Hầu thế tử, " Lạc Chiêu Dực giọng nói nhàn nhạt, không nhanh không chậm, không chút để ý, "Nếu đổi thành thái tử tùy hứng thì không giống nhau."

Hắn thốt ra lời này, Mục Song Hàm đã biết hắn muốn làm gì, nàng lập tức đỏ mặt lên, lắc đầu không ngừng, run giọng nói: "Cho dù là thái tử, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, điện hạ, ta với người không quen không biết, người cần gì nhiều lần cứu ta? Lần này không thể so với bình thường, một khi Tiết Kiến tỉnh lại, hắn cũng sẽ không bỏ qua ta, thái tử điện hạ, người không cần phải để ý đến ta, việc này ta tự mình gánh..."

Dù nàng sợ, cũng không muốn đem chuyện Lạc Chiêu Dực luôn cứu giúp trở thành đương nhiên, nợ hắn quá nhiều, đến mức nàng không thể nhận nổi nữa... Hai tay nàng níu lại cánh tay hắn, trong mắt ngấn lệ, lại quật cường mà kiên định nhìn chằm chằm hắn.

"Khi nào nàng lại dài dòng như vậy," Lạc Chiêu Dực đột nhiên đưa tay, trực tiếp điểm huyệt đạo của nàng, "Ta tự có biện pháp, nàng đại khái đã quên... Dao găm vốn là của ta!"

Nước mắt Mục Song Hàm trong nháy mắt liền rơi xuống, Lạc Chiêu Dực vừa nhìn lại không cứng rắn được, hung dữ nói: "Khóc khóc khóc, có cái gì mà khóc? Không phải chỉ điểm huyệt thôi sao!"

Hắn xoay người muốn đi, dừng một chút, hừ nhẹ một tiếng, thô lỗ đưa tay giúp nàng lau nước mắt, "Khóc cái gì, cũng không phải cứu không cho nàng, nhớ phải báo ân đó!"

Mục Song Hàm: "... Điện hạ có thể để cho người ta cảm động lâu một chút được không!"

Sắp xếp xong cho Mục Song Hàm, Lạc Chiêu Dực trở lại gian ngoài, vẻ mặt hoàn toàn lạnh xuống, nhìn dáng vẻ bi thảm của Tiết Kiến nằm trên đất, vẫn chưa hết giận, đập một cước, "Nàng là người nguoi dám động vào sao? Hừ, ô ư ể dao găm của cô!"

Hắn ngồi xuống bên cạnh bàn, rót chén trà, sau đó vung tay áo một cái, cửa mở.

Bên ngoài vốn đang bàn tán rối rít, huyền não không ngừng, sau khi thấy tình hình bên trong, trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Tiết Kiến nằm trên mặt đất, dưới thân đều là máu, mà thiếu niên từ y đẹp đẽ cao quý hiển hách ung dung ngồi ở một bên, bưng chén trà còn bốc hơi nóng, sương mù mờ mịt, dung nhan đẹp đẽ cực kỳ mê người, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cười, đột nhiên mặt trầm xuống, hiện ra cực hạn tức giận, nặng nề đặt chén trà xuống, từng chữ từng câu, sắc bén như lưỡi dao: "Vũ Dương Hầu thế tử Tiết Kiến, mạo phạm đến cô, chết không có gì đáng tiếc, nhưng, cô niệm tình công trạng của Vũ Dương hầu, lưu lại một mạng, chỉ cho chút khiển trách, coi như cảnh cáo!"

Hắn lớn tiếng dọa người, ánh mắt quét qua, sắc bén đến không người nào dám nhìn, khí thế uy nghi tại thượng chấn động đến mức người ta phản ứng không kịp.

Vẫn là tiểu thái giám Đức Phúc cơ trí nhất, đối với thảm trạng của Tiết Kiến làm như không thấy, quỳ xuống cao giọng nói: "Điện hạ bớt giận..."

Thái tử? Từ y thiếu niên này đúng là thái tử? Thái tử phé đi thế tử Vũ Dương Hầu Tiết Kiến?

"Tham kiến thái tử điện hạ!" Triệu Phàm cùng Từ Chính Hoàng vừa rồi cũng chỉ là nghe thấy động tĩnh đến xem xét, lúc này vội vàng tiến lên hành lễ, hành động này của bọn họ, làm mọi người không hoài nghi nữa, ào ào quỳ đầy đất, vẻ mặt sợ hãi.

Lạc Chiêu Dực thần sắc lạnh nhạt, gõ mặt bàn, giọng nói hết sức khủng bố: "Đem người ném trở về Vũ Dương Hầu phủ đi!"

Hai ảnh vệ đột nhiên xuất hiện, nâng người lên liền biến mất.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hình dạng kia của Tiết Kiến, trong nội tâm bất an, nhưng ngấm lại lời thái tử vừa mới nói... Bất quá trong lòng lập tức hưng hực dậy lên, càng không thể thu hồi.

Tục ngữ nói đúng, dân chúng thích xem náo nhiệt nhất, lời Lạc Chiêu Dực nói mơ hồ không rõ lại đường hoàng, đủ để cho bọn họ bỏ não ra một vở kịch đặc sắc trong năm!

Tiết Kiến mạo phạm thái tử? Đánh một trận là được, cần gì đem người phế đi? Trừ phi... Đó không phải là mạo phạm bình thường!

Mọi người đều biết, Tiết Kiến háo sắc thành tính, hoàng hậu năm đó có thể nói là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, thái tử trẻ tuổi hoa mỹ thật đúng là không kém chút nào, chẳng lẽ Tiết Kiến háo sắc đến u mê hồng đầu, nam nữ không kiêng dè, lại trùng hợp gặp phải thái tử?

Mọi người không hẹn mà cùng muốn cầu nguyện cho Tiết Kiến - - đáng đời! Hàng năm bắt nhận, lúc này lại bị mổ vào mắt!

Thanh danh kém cũng được phân rõ nhiều loại, giống như Tiết Kiến vậy, cơ bản là người người muốn đánh, Lạc Chiêu Dực tuy không nói rõ, người ngoài đã tự động xác định toàn bộ tội danh của Tiết Kiến, đây là vấn đề nhân phẩm.

Hơn nữa, cho dù Vũ Dương hầu phần nộ không dứt... Có thể đến trước mặt Văn Đế đòi lại công đạo sao? Háo sắc u mê đến trên đầu thái tử, Văn Đế không làm thịt Tiết Kiến cũng đã là ân điển!

Dur quang Lạc Chiêu Dực đem về mặt biến hóa của mọi người thu hết vào mắt, xoay cái ly trên tay thưởng thức - - cái gì hần cũng chưa nói nha, không phải sao?

Chỉ là...trên tay Lạc Chiêu Dực dùng chút lực, đã bóp nát cái ly, mặc dù làm vậy để người hiểu lầm là vì đem Mục Song Hàm đẩy ra ngoài, nhưng hần vẫn cảm thấy hết sức! Không! Sáng khoái! Cho nên nói - - hồ ly tinh họ Mục, nàng chuẩn bị từ từ trả nợ đi!

Đương nhiên, trong lòng Lạc Chiêu Dực biết rõ, việc này không thể nào kết thúc đơn giản như vậy, nếu như Tiết Kiến không có việc gì còn được... Nhưng một đao kia của Mục Song Hàm, chắc chắn...

Nữ nhân như vậy, cũng chỉ có hần dám muốn thôi.

Lạc Chiêu Dực nâng chung trà lên, nhấp miệng, lập tức nhũn mỳ - - không có thêm đường, khó uống muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Truy cứu

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm không thể nhúc nhích, nhưng vẫn nghe được động tĩnh bên ngoài, khi Lạc Chiêu Dực từng chữ từng câu đem tất cả sự tình đều gánh chịu, thoáng chốc trước mắt nàng một mảnh mơ hồ - - tại sao phải giúp ta? Vì cái gì vô luận thế nào cũng đều giúp ta?

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, phế bỏ dòng độc đinh của phủ Vũ Dương Hầu, sao có thể dễ dàng cho qua như vậy? Thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, Lạc Chiêu Dực tuy là thái tử, chẳng lẽ sẽ không có nguy cơ bị phế truất?

Mục Song Hàm nghĩ không ra Lạc Chiêu Dực là vì cái gì... Tựa như lần trước ở bên vách núi kia, hần cũng không chút do dự liền nhảy xuống theo nàng, bản năng không lừa được người, hần là thật lòng muốn cứu nàng.

Vì cái gì? Vì cái gì! Vì cái gì...

Trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng hần chưa từng cho nàng một đáp án thật sự.

Ân tình như núi chồng chất ở trong lòng, nặng nề như thế, cơ hồ khiến nàng không chịu nổi... Có lẽ phải dùng cuộc đời nàng để trả lại.

Không biết qua bao lâu, tiếng người dần tản đi, Mục Song Hàm đau đầu, cái gì cũng nghĩ không ra, lúc đang ngẩn người, nàng ngây ngốc phát hiện có thể cử động, đợi nàng từ dưới giường chui ra, liền thấy tiểu hồ ly đảo mắt quay tròn, nàng sững sờ, thờ dài.

Tiểu hồ ly vẫn kêu "Ồ ô", xoay vòng quanh nàng, bộ dáng thật cao hứng, cắn vạt áo nàng, móng vuốt nhỏ vỗ vỗ, giống như muốn giúp nàng phui đi bụi bặm, mang chút ý tứ nịnh nọt - - thiếu chút nữa liền bị chủ nhân hấp thật kho tàu, phải cầu xin Hàm Hàm nói tốt giùm QAQ

"Chủ nhân nhà ngươi đâu? Hần đi rồi?" Mục Song Hàm vọt ra gian ngoài nhìn, một vũng máu còn trên mặt đất, lại không có một người nào.

Tiểu hồ ly kêu lên - - chủ nhân đem người dọa chạy mất rồi, để ta ở đây bảo vệ người ~ ($\geq \nabla \leq$)/~

"Hần có thể dễ dàng biết rõ tình hình của ta, ta lại không biết nửa phần tin tức của hần... Hần hồi cung sao, nếu Vũ Dương Hầu cáo trạng, thánh thượng trách tội hần làm sao bây giờ?" Mục Song Hàm vô lực vuốt mi tâm, rất lo lắng lắm lắm.

Tiểu hồ ly nhăn cái mũi nhỏ, liếm bộ lông đỏ như không có việc gì, lại kêu một tiếng - - người cáo trạng chủ nhân ta nhiều rồi, Hàm Hàm đừng lo lắng, không có việc gì ٩ (͡ _ ͡) ٩

"..." Mục Song Hàm: "Người kêu cái gì mà kêu, ta lại không phải là hồ ly tinh, nghe không hiểu ngôn ngữ hồ ly của người."

Tiểu hồ ly "Chít chít chít", bày tỏ kháng nghị - - chủ nhân đáng kính nói, Hàm Hàm chính là hồ ly tinh ٩ (͡ ^ ͡) ٩

Nó lắc cái đầu nhỏ, ôm cái đuôi lăn lăn trên mặt đất, không biết đang gọi cái gì, Mục Song Hàm đỡ trán, nàng là ngốc rồi mới có thể cùng tiểu gia hỏa này nói chuyện!

Mở cửa phòng, trong tủ lâu quả nhiên không có người, có lẽ chương quỹ cũng sợ người Vũ Dương Hầu phủ tới nơi này nháo, liền làm theo ý Lạc Chiêu Dục cho đóng cửa sớm.

Mục Song Hàm khó xử, cửa chính tủ lâu đều đóng, nàng làm sao ra ngoài đây?

"Mục tiểu thư!" Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Mục Song Hàm sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, là nam tử lạnh lùng ôm kiếm, nàng nhìn một cái liền nhận ra, là hộ vệ bên cạnh thái tử, Trần Trầm.

"Sao người..."

"Mời Mục tiểu thư đi theo ta."

Trần Trầm mang Mục Song Hàm đi đến cửa sau, dùng vô kiếm đẩy nhẹ, cửa sau đang khóa liền mở ra, ngõ hẻm phía trước có một chiếc xe ngựa đang ngừng, phu xe thấy người đi ra, vội vàng nhảy xuống, dùng tay ra dấu mời.

Trần Trầm thấp giọng nói: "Điện hạ phân phó ta mang Mục tiểu thư đi, Mục tiểu thư không cần sợ hãi, ta sẽ âm thầm hộ tống ngài an toàn trở về nhà mới thôi."

Trong lòng Mục Song Hàm thấy ấm áp, khẽ nhắm mắt lại, lầm bầm nói: "Hắn nghĩ thật là chu đáo..."

Trần Trầm chỉ là cẩn thận tỉ mỉ chấp hành phân phó của Lạc Chiêu Dục, còn lại cũng không nhiều lời.

Mục Song Hàm không hỏi nhiều nữa, xoay người lên xe ngựa, chỉ để lại câu nói, "Thỉnh chuyển lời đến điện hạ, Song Hàm rất muốn gặp hắn một lần."

Trần Trầm nhẹ gật đầu, lách mình đi không thấy bóng dáng.

An toàn về đến nhà, Từ Uyển Thâm thế mà đã ở đó.

"Hàm biểu muội, muội đi đâu vậy? Sao giờ mới trở lại?" Từ Uyển Thâm vừa thấy nàng liền ra đón.

"... Ta tưởng biểu tỷ về trước rồi, nên ở trên đường đi dạo một chút, không có chú ý thời gian," Mục Song Hàm cười cười, nói: "Biểu tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?"

Sắc mặt Từ Uyển Thâm chợt nghiêm túc, "Trong Thái Bạch Lâu xảy ra đại sự, chuyện đến đột ngột, ta không tìm được muội, nghĩ có lẽ muội về nhà trước rồi, nhưng lại không yên tâm, liền tới xem một chút."

Từ thị ở một bên cũng nói: "A Hàm, nếu con chưa trở lại, nương cũng muốn ra cửa tìm con!"

"Để cho nương và biểu tỷ lo lắng, là Song Hàm không phải," Mục Song Hàm mỉm cười, "Lần sau sẽ không."

Chuyện Tiết Kiến, Mục Song Hàm chưa nói, không phải nàng không tin nhiệm mẫu thân và biểu tỷ, mà là thái tử đã vì nàng gánh vác việc này, như vậy càng ít người biết rõ càng tốt, nàng cũng không muốn lãng phí một phen khổ tâm của hắn.

Từ Uyển Thâm nhìn nàng một cái, sau đó nói: "Muội đã trở về, vậy ta về trước, chuyện tiến cung... Chính muội phải bảo trọng." Nói xong, nàng lại hướng Từ thị cáo từ.

Mục Song Hàm thấy nàng rời đi, khẽ thở dài một cái, xoay người lại thấy mẫu thân đầy mặt lo âu, vội vàng nói sang chuyện khác.

Bên này tạm thời yên tĩnh, phủ Vũ Dương Hầu lại náo đến lật trời.

Tiết Kiến bị ảnh vệ đưa trở về, Vũ Dương Hầu phu nhân vừa thấy liền hôn mê bất tỉnh, đại phu chẩn đoán bệnh xong, lắc đầu với Vũ Dương hầu, phẩy tay, Vũ Dương Hầu thế tử xem như đã bị phế, "Hầu gia, ngài còn trẻ, có lẽ có thể có đứa bé khác..."

"Cút! Cút hết ra ngoài cho bọn hầu!" Hắn chỉ có một đứa con độc nhất này, hiện tại gốc rễ bị người phế đi, Vũ Dương hầu siết chặt thanh chủy thủ kia, về mặt dữ tợn, "Thái tử, người khinh người quá đáng!"

"Hầu gia..." Vũ Dương Hầu phu nhân được người lay tỉnh, ngay cả quy củ cũng không màng, ngã xuống đất ôm chân hân hào khóc, "Hầu gia, chúng ta chỉ có một đứa con trai, người nhất định phải lấy lại công đạo cho nó a!"

Vũ Dương Hầu lửa giận ngập trời, ôm bà đứng lên, "Nàng tự mình đến phủ trưởng công chúa một chuyến, bản hầu lập tức tiến cung!"

Nói xong, Vũ Dương Hầu đá cửa muốn đi, đột nhiên bước chân ngừng lại, lại dừng lại.

"Hầu gia?"

"Không, hiện tại đi cũng vô dụng," Vũ Dương Hầu hí hửng, tức giận vô cùng nói: "Bản hầu muốn ngày mai vào lúc lâm triều, ở trước mặt văn võ bá quan, nói rõ việc ác của thái tử, đến lúc đó, xem bệ hạ còn có thể che chở thái tử thế nào!"

Hiện tại, Vũ Dương Hầu muốn tìm không phải là Văn Đế, mà là liên lạc với những triều thần phản đối thái tử, còn có... Tam hoàng tử Lạc Thuong.

Từ khi Đại Cảnh hoàng triều tạo lập tới nay, cũng không phải chưa từng phế qua thái tử!

Vũ Dương Hầu nở nụ cười lạnh, thái tử dám phế con trai ông, ông liền dám chủ trương phế thái tử!

Tiết Kiến vẫn chưa tỉnh, Vũ Dương Hầu cũng không biết người phế Tiết Kiến thật sự là Mục Song Hàm, đem oán hận ngập trời đều trút xuống trên người Lạc Chiêu Dực, nhưng trên thực tế, ông ta cùng Đoan Mẫn trưởng công chúa vốn giống nhau, là ủng hộ Tam hoàng tử thượng vị.

"Lão gia, thái tử cao quý, chúng ta..."

"Thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, thái tử thì thế nào?"

Vũ Dương Hầu phu nhân gật đầu, lập tức an tâm, đáng tiếc bọn họ chỉ biết con trai bị người phế đi, nhưng không nghĩ đến Tiết Kiến đã làm gì mới có thể bị phế.

Hoàng hôn buông xuống, Trần Trầm trở lại Đông cung phục mệnh, "Điện hạ, Mục tiểu thư đã bình yên hồi phủ." Cũng đem lời Mục Song Hàm nói bẩm báo lại.

Lạc Chiêu Dực khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn hoa đào vừa nở bên ngoài, nghe vậy mặt mày khẽ nhếch, đề xuống trái tim đập loạn bang bang, nghiêm giọng lạnh nhạt nói: "Nàng an toàn hay không cùng cô có quan hệ gì, hôm nay không phải mới gặp qua sao, nữ nhân là không thể sùng, chỉ biết học làm nũng!"

Mục Song Hàm ở nhà không hiểu sao hắt hơi một cái - - nằm cũng bị thương QAQ

Trần Trầm khoe miệng rút gân - - điện hạ bệnh kiều ngạo của người lại tái phát, tiếp tục như vậy nữa là không kịp theo đuổi người ta đâu!

"Vũ Dương Hầu phủ có động tĩnh không?" Lạc Chiêu Dực lại hỏi.

Trần Trầm lắc đầu, Lạc Chiêu Dực giễu cợt, "Xem ra ngày mai lâm triều có náo loạn."

"Điện hạ, có cần đi gặp bệ hạ nói rõ tình huống trước không?" Trần Trầm đề nghị.

"Vậy còn có ý nghĩa gì? Huống chi..." Lạc Chiêu Dực đưa tay bóp nát một góc cửa sổ, hừ lạnh nói: "Cô muốn nhìn một chút, bọn họ có thể nháo thành bộ dáng gì!"

Nhìn mảnh gỗ lim thượng hạng nằm tan nát dưới đất, Trần Trầm bình tĩnh nghĩ, không có việc gì, một tháng luôn có mấy lần như vậy.

Tiểu thái giám Đức Phúc nâng trà và điểm tâm ngọt đến, liếc cửa sổ một cái, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Lạc Chiêu Dực cầm lấy trà nhấp một miếng, hài lòng - - đây mới là hương vị bình thường.

Trần Trầm liếc qua - - bao nhiêu đường?

Nụ cười của Đức Phúc hơi cứng lại, lặng lẽ nâng ngón tay - - bốn muỗng đường! Tâm tình điện hạ tuyệt đối tệ hết biết rồi! Trong khoảng thời gian này làm người phải thận trọng từ lời nói đến việc làm cẩn an phận!

Trần Trầm mặt không chút thay đổi - - hiểu được.

Hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, tới giờ vào tấu, bách quan vào triều.

Văn Đế ngồi trên cao, ngoại trừ thái tử đang đứng bên người, còn lại triều thần đều ở phía dưới, cùng nhau hành lễ. Mặc dù Đại Cảnh hoàng triều nếp sống phóng khoáng, tôn ti vẫn nghiêm khắc như cũ, tuy Vũ Dương Hầu trong lòng đầy phẫn hận, nhưng vẫn như trước không dám vừa vào đã hô to gọi nhỏ, bởi vì cái gọi là, lễ nghi không thể bỏ.

"Các khanh bình thân." Văn Đế là một vị vua nhân từ, bình thường đối với thần tử luôn hòa ái dễ gần, trên mặt thường xuyên nở nụ cười.

Cũng vì nguyên nhân như thế, tất cả triều thần mặc dù ủng hộ kính sợ, nhưng sợ hãi lại không có bao nhiêu.

"Bệ hạ, thần có việc khởi tấu!" Trương Ngự sử bước lên một bước, nghiêm nghị nói: "Thần muốn tố cáo thái tử!"

Triều thần sắc mặt khác nhau, vui vẻ trong mắt Văn Đế nhạt đi, "Hử?"

"Vũ Dương Hầu đối với triều đình có công, lúc tiền đế phong hầu vị, đã bốn mươi tuổi dưới gối chỉ có một đứa con, nhưng thái tử lại ngang nhiên phế Vũ Dương Hầu thế tử, làm hấn không thể có tôn tử, cắt đứt huyết mạch Vũ Dương Hầu phủ... Hành vi này tàn nhẫn độc ác, quả thật không hiền không đức, bất nhân bất nghĩa!"

Văn Đế nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực mặc cẩm bào trên người, đầu đội ngọc quan màu tím, khoác trường bào rộng, đẹp đẽ cao quý không gì sánh bằng, chỉ thấy thần sắc hấn nhấn nhát, làm như khinh thường, không nói một lời thanh minh, tất nhiên là tự phụ ngạo mạn như thường.

"Việc này là thật?" Văn Đế nhìn về phía Vũ Dương Hầu.

Vũ Dương Hầu vội vàng tiến lên, nâng ra một cây chủy thủ, bộ dáng lệ rơi đầy mặt, "Hồi bệ hạ, xác thực là thật, đây... Đây là hung khí thái tử lưu lại!"

Không đợi Văn Đế thấy rõ ràng, Lạc Chiêu Dực đột nhiên nâng cằm, cười lạnh nói: "Vũ Dương Hầu, luật lệ Đại Cảnh điều thứ chín, gặp vua không cho phép mang theo hung khí, trong lòng ngươi có ý tưởng đại nghịch bất đạo gì, lại dám công khai mang đao lên trên điện..."

Vũ Dương Hầu run lên, hồngбет, chỉ lo tố cáo thái tử, quên chuyện này!

Lạc Chiêu Dực trên mặt trào phúng, nhấn mạnh từng chữ một: "Nên, chịu, tội, gì?"

Ánh mắt Văn Đế sắc bén đột nhiên đứng lên, Vũ Dương Hầu còn chưa chi tội tố cáo thái tử, đã sợ đến mức ném đao găm, quỳ gối xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiến cung

Edit +Beta: Anky

"Bệ hạ thứ tội! Bệ hạ thứ tội! Thần sốt ruột vì con, nhất thời không chú ý hoàn cảnh, chủy thủ này chính là vật chứng, tuyệt không phải cố ý mang theo đao trên điện..." Vũ Dương hầu cuống quýt dập đầu thỉnh tội.

Lạc Chiêu Dực lại cười khê, cất cao giọng nói: "Thiên địa quân thần sư, quân ở về trước, ngươi vì con quên quân, đó là bất trung? Còn làm hầu gia thần tử cái gì!"

Vũ Dương Hầu cúi đầu nhe răng trợn mắt, khuôn mặt dữ tợn - - trước kia sao lại không thấy thái tử biết ăn nói như vậy?

Chúng thần im lặng - - xem ra thái tử không phải không thể nói, mà là mặc kệ bọn họ, nếu hấn muốn bắt bẻ là có thể đem người bức điên!

"Được rồi, " Văn Đế cuối cùng mở miệng, "Trình thanh chủy thủ lên."

Chủy thủ được trình lên, Văn Đế chăm chú nhìn, cau mày nói: "Chiêu Dực, nếu như trẫm nhớ không lầm, đây thật sự là của con."

"Phải, hơn nữa còn là phụ hoàng tặng cho nhi thần."

"Vũ Dương Hầu thế tử đích thực là con phế?"

"Phải," Lạc Chiêu Dực dừng một chút, chậm rãi nói: "Phụ hoàng, nhi thần không phải là người không nói đạo lý, cũng sẽ không vô duyên vô cớ liên phế người!"

Văn Đế gật đầu, "Vậy con nói một chút, đến tội cùng là thế nào?"

Lạc Chiêu Dực đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, không vui, "Làm nhục thánh nhĩ, nhi thần không muốn nói!"

"Bệ hạ, theo thần thấy, thái tử rõ ràng là đang kiếm cớ, " Trương Ngự sử lại nói: "Cho dù Vũ Dương Hầu thế tử có va chạm tới thái tử, có thể khiển trách, cần gì ra tay tàn nhẫn như vậy?"

Tả tướng nghe vậy, đột nhiên tiến lên cười nói: "Bệ hạ, thái tử mặc dù còn trẻ, có chút tính trẻ con tùy hứng, nhưng thần tin tưởng thái tử điện hạ tuyệt đối không phải là người lòng dạ độc ác, cũng dám làm dám chịu... Trong chuyện này tất có ẩn tình."

Tả tướng nói đến cùng vẫn là ngoại tổ phụ của thái tử, Trương Ngự sử đối lập với ông cũng có chút nhịn không được phải từ bỏ, Hữu tướng thời gian qua luôn giảng co cùng Tả tướng cũng lên tiếng, "Nếu có ẩn tình, vì sao điện hạ không dám nói thẳng?"

Bởi vì việc của Tiết Kiến phát sinh quá nhanh, còn chưa thật sự truyền rộng ra, nếu đã hỏi thăm một phen, Hữu tướng cũng sẽ không nói lời này.

Thấy độ lửa không sai biệt lắm, Lạc Chiêu Dục hơi nhíu mày, Lạc Đình thần nhiên trong đám người bước ra, "Phụ hoàng, nhi thần nghe được một tin đồn, nói ra thật sự làm nhục thánh nữ, thái tử không muốn mở miệng, thật sự là có tình lý bên trong, nhi thần nói ra, mong rằng thái tử chớ trách, phụ hoàng bớt giận."

Lạc Thương hai mắt híp lại, nhìn chăm chăm Lạc Đình.

"Con cứ nói thẳng là được." Văn Đế cũng tò mò.

"Vũ Dương Hầu thế tử trời sinh tính háo sắc, mọi người đều biết, vừa lúc thái tử hôm qua xuất cung đi Thái Bạch Lâu, hai người gặp mặt, về sau thái tử phé đi Tiết Kiến... Có người đồn đãi, là Tiết Kiến nam nữ không kiêng dè, có mắt không trông không biết thái tử, gặp sắc nảy lòng tham, lúc này mới khiến thái tử giận dữ..."

"Nhị hoàng tử nói cẩn thận!" Sắc mặt Vũ Dương Hầu trắng bệch, liên tục nói: "Nhất định là tin vicia hè bên ngoài, con ta quyết không thể nào..."

Nếu hán đã nói vậy, Lạc Đình cũng không nói thêm nữa, sắc mặt Lạc Chiêu Dục đen như đáy nồi, trong mắt tất cả đều là bão táp sát khí, nửa là tức giận thật nửa là diễn trò, lạnh lùng nói: "Phụ hoàng, thứ cho nhi thần xin được cáo lui trước!"

Nói xong, hán phát tay áo liền đi.

Chúng thần bày tỏ - - hiểu rồi, đổi lại là ai cũng sẽ bùng nổ, Tiết Kiến kia thật là đáng đời!

Hữu tướng lặng lẽ lui trở về, Tả tướng liếc ông một cái, ha ha cười một tiếng, cũng lui trở về.

Nụ cười trên mặt Văn Đế biến mất hầu như không còn, một phát vỗ tay vịn, mặt rùng giận dữ, chỉ Vũ Dương Hầu quát: "Không biết dạy con, còn dám nháo trên đại điện, trẫm thấy ngươi hán là không muốn cái hán vị này!"

Văn Đế rất ít khi phát hỏa, lần giận dữ này suýt nữa đem Vũ Dương Hầu hù chết, ông ta cũng không biết Tiết Kiến là vì... Mới chọc giận thái tử, nếu đổi cái khác, cho dù đánh thái tử ông ta cũng có lời lẽ chính đáng mà nói, lúc này chính ông cũng có tâm muốn làm thịt Tiết Kiến!

"Bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận!"

Thấy Vũ Dương hầu lúc này không chỉ không lật đổ được thái tử, ngược lại đem chính mình làm đến quá mức, Lạc Thương thầm mắng, đồ vô dụng! May mắn hán không có nói giúp!

Lạc Thương không có hoài nghi gì khác, dựa vào tính tình cao ngạo kia của Lạc Chiêu Dục, đánh chết Lạc Thương cũng không tin hán sẽ vì phé một Tiết Kiến mà hy sinh thanh danh chính mình.

Cuối cùng Vũ Dương hầu bị phạt hai năm bổng lộc, phé bỏ thế tử vị của Tiết Kiến, một hồi trò khôi hài cũng vì vậy mà kết thúc.

Vũ Dương hầu về đến nhà, Tiết Kiến đã tỉnh, đang âm ỉ náo loạn với Vũ Dương Hầu phu nhân: "Cái gì thái tử? Ta căn bản chưa thấy qua thái tử, là Mục Song Hàm con tiện nhân kia hại ta biến thành như vậy! Ta muốn giết nàng ta! Thả ta ra!"

"Kiến nhi, Kiến nhi, con hiện tại không thể động, con nghe nương, trước bồi dưỡng thân thể cho tốt..."

"Thân thể? Ha, ta đã là một phé nhân, còn dưỡng thân thể cái gì? Đừng cản ta, tất cả cút ra!"

Vũ Dương hầu xông vào, một cái bạt tai ném trên mặt hán, Tiết Kiến đang la hét âm ỉ chợt im bật.

"Lão già, Kiến nhi bị thương thành như vậy, sao người có thể đánh hán?" Vũ Dương Hầu phu nhân đầu tiên là lên án, sau đó phát hiện sắc mặt Vũ Dương Hầu không đúng, vội vàng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Vũ Dương Hầu âm trầm đem chuyện lâm triều nói ra, Vũ Dương Hầu phu nhân thân thể mềm nhũn ngã ở trên ghế, Tiết Kiến hoảng sợ nói: "Cha, các người đều hiểu lầm rồi! Việc này sao lại cùng thái tử có liên quan? Ta ngay cả mặt thái tử còn chưa thấy qua... Là Mục Song Hàm, nữ nhi của Mục Bách lâm..."

"Kinh thành đều đã truyền khắp, người còn dám ngụy biện?"

"Cha, thật sự là Mục Song Hàm, không tin người hỏi Nhị Cầu Tử đi!" Tiết Kiến cuống quýt đem chuyện ngày đó nói ra, sau cùng còn khóc nói: "Ta thật sự không có trêu chọc thái tử!"

"Lão già, Kiến nhi nói... Đây rốt cuộc là thế nào?"

Sắc mặt Vũ Dương hầu biến ảo không ngừng, nhìn Tiết Kiến rất lâu, bất kể nói thế nào, nhi tử này xem như bị phế rồi, cần phải bồi dưỡng người thừa kế một lần nữa, về phần thái tử... tất nhiên ông ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, xem ra máu chốt còn ở trên người Mục Song Hàm..

Ngày ấy vội vã từ biệt, cho đến ngày tú nữ tiến cung đến, Mục Song Hàm cũng không gặp lại Lạc Chiêu Dục, sau chuyện Tiết Kiến bị phế, Mục Song Hàm không cách nào nghe được tin tức của thái tử, đành phải đem lo lắng để ở trong lòng, thu thập xong tâm tình chuẩn bị tiến cung.

"A Hàm, nương thật sự không bỏ được chuyện con tiến cung..." mấy ngày nay lúc nằm mơ Từ thị cũng nhìn thấy, thấy cửa cung gần ngay trước mắt, bà kéo tay Mục Song Hàm, muốn nói lại thôi, cả người nhìn tiêu tụy rất nhiều.

Con cái đều là khoản nợ, người làm cha mẹ thế nào cũng không bỏ được.

Mục Song Hàm ôn tồn, cực kỳ kiên nhẫn bảo đảm với bà rất nhiều, Từ thị nhìn nàng lại không nói, chỉ yên lặng rơi lệ, Mục Bách vỗ vỗ đầu nàng, trịnh trọng nói: "Vô luận xảy ra chuyện gì, cha mẹ vĩnh viễn ở sau lưng con."

Mục Nhung cũng kiên định nhìn nàng, "A tỷ, ta rất nhanh sẽ lớn lên." Trưởng thành có thể bảo vệ tỷ!

Mục Song Hàm gật đầu liên tục, mũi đau xót, vội vàng nhin xuống, treo lên vẻ tươi cười, cúi người từ biệt cha mẹ đệ đệ, vào cửa cung lại quay đầu nhìn lần nữa, khẽ thở dài một tiếng.

Các cô nương này nếu có thể vào cung làm tú nữ, là đã trải qua phủ Nội vụ sàng lọc, ước chừng trăm người, trước tiên phải đến Tư Nghi Phụng học quy củ, thỉnh thoảng, quý nhân trong cung cũng sẽ thường xuyên đến xem xét, nếu có may mắn được nhìn trúng, lập tức sẽ tăng vị hoặc được chỉ hôn cũng không phải không có, lễ nghi cơ bản chừng một tháng sẽ học xong, tất cả cùng đến trước đại điện do hoàng đế chọn lựa, chọn xong rồi những người còn dư lại, được hoàng thân quý tộc triều thần nhìn trúng, có thể cầu hoàng đế chỉ hôn, nếu còn dư nữa liền xem tâm tình hoàng đế, hoặc chỉ hôn hoặc cho xuất cung hoặc làm nữ quan, cũng không nhất định.

Mục Song Hàm nghĩ thầm, vậy giống như chọn rau cải trắng, còn dư lại đến cuối cùng thì thành rau củc vàng.

Những tú nữ vào đây phần lớn đều có phụ thân làm quan trong triều, thường ngày cũng có tin đồn của chính mình, có thể là do hưng phấn hoặc căng thẳng, rất nhiều người lú lú nói không ngừng, Mục Song Hàm đứng không có việc gì, liền dưng thẳng lỗ tai lựa tin tức quan trọng nghe.

"Song Hàm muội muội!"

Đột nhiên nghe được có người gọi nàng, Mục Song Hàm nghiêng đầu nhìn, đúng là Lý Huệ, nàng cười cười, "Lý tỷ tỷ."

Lý Huệ đi tới, cười nhẹ nhàng nói: "Biết rõ muội không quen nhiều người, biểu tỷ muội bảo ta chiếu cố muội đấy, nếu có chuyện gì, muội cứ việc tìm ta nói là được."

"Đa tạ Lý tỷ tỷ." Trên mặt Mục Song Hàm hiện lên vẻ cảm kích, trong lòng lại chưa từng để xuống cảnh giác, không phải nàng đa tâm, mà là chưa từng thổ lộ tình cảm, nàng cũng không tin nổi Lý Huệ.

Sau một lúc lâu, vài ma ma từ Tư Nghi Phụng đến đây, đi đầu là người có động tác đầu ra đẩy, vừa nhìn chính là quy củ nghiêm khắc, tự xưng là Lưu ma ma, nói chuyện không kiêu không nịnh, "Kính xin các cô nương đứng yên lặng, cùng bọn nô tỳ đi Tư Nghi Phụng trước, quần áo trong phủ Nội vụ cũng đã an bài thỏa đáng, chỉ chờ các cô nương vào ở."

Mục Song Hàm mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cần phải làm cho mình thật an phận, một đường bình an vô sự, chỉ là chuyện an phận này, không phải nàng muốn là được, mang bộ dáng vô cùng xinh đẹp, sớm đã bị người ta quan sát.

Bốn người một gian phòng, nói thật, Mục Song Hàm hy vọng ở chung với vài người tốt tính - ít nhất cũng nguyện ý ra vẻ ngoài mặt.

Chẳng qua nàng chính là mệnh xui xẻo, không muốn cái gì, hết lần này tới lần khác sẽ thành cái đó, trong ba người có hai người là quen biết, còn làm nàng phải lo lắng đề phòng, Đào Vận cùng Trang Nhượng Hân.

Ở bữa tiệc của Đoan Mẫn trưởng công chúa có gặp qua Đào Vận một lần, cô nương này địa vị lớn, dung mạo chỉ là xuất chúng bình thường, lại thắng ở hào phóng khéo léo, nhìn thấy đúng là bộ dáng đoan trang hiền thực.

Trang Nhượng Hân, Hân biểu muội, người Từ Uyển Thẩm từng đề cập bảo nàng phải cẩn thận, người này rất đẹp, da trắng như tuyết, dung mạo như hoa, đôi mắt ân tình, tư thái thướt tha như cành liễu đu đưa theo gió, mặc dù không bệnh, lại có vẻ đẹp mềm mại, cực kỳ làm cho người ta yêu thương... Mục Song Hàm tạm thời nhìn không ra vị mỹ nhân nhu nhược này có sức chiến đấu gì.

Người cuối cùng Mục Song Hàm chưa gặp qua, là một mỹ nhân lạnh lùng, không thích nói chuyện, về sau nghe nói... Cô nương này là ngoại tôn nữ của Tả tướng, Lăng Mạn Mạn, còn là biểu muội của thái tử.

Một phòng không có ai có thể làm nàng bớt lo, Mục Song Hàm đối với việc này không còn lời gì để nói: "..."

Nàng dự cảm chính xác, vừa rạng sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, liền nghe thấy thanh âm bùm bùm không ngừng vang lên, Mục Song Hàm còn

mơ màng buồn ngủ, nghiêng rặng nghiêng lợi ngồi dậy xem tình huống, vừa nhìn, con sâu ngủ toàn bộ chạy hết.

Lăng Mạn Mạn và Đào Vận đang đánh nhau hăng say, kéo y phục túm đầu tóc miễn bàn có bao nhiêu hung tàn, Trang Nhượng Hân nhu nhượng ở một bên vừa vô cùng đau đớn gọi "Các người đừng đánh", vừa bỏ nhào qua ngăn cản, Lăng Mạn Mạn cùng Đào Vận đồng thanh: "Xen vào việc của người khác!"

Hai người cùng đẩy, Trang Nhượng Hân ngã trên mặt đất, góc độ này thấy không rõ lắm, có lẽ là cái ót đụng vào góc bàn, lập tức xoa đầu khóc đến nước mắt như mưa, khóc hô: "Ta hảo tâm khuyên can, các người... Có ai không, cứu mạng a!"

Lăng Mạn Mạn và Đào Vận: "Đừng kêu!"

Trong phòng chỉ có một người duy nhất hoàn hảo không tổn hao gì là Mục Song Hàm: "... " Mẹ nó áp lực thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cảm tình

Edit + Beta: Anky

Mục Song Hàm không biết Trang Nhượng Hân có cố ý hay không, nhưng trước khi đầu óc nàng chuyển động, thân thể đã làm ra phản ứng - - xông tới bịt kín miệng Trang Nhượng Hân.

Nếu để mặc cho Trang Nhượng Hân gọi người đến, không chỉ Lăng Mạn Mạn cùng Đào Vận, mấy người các nàng trong phòng này đều sẽ không tốt!

Trang Nhượng Hân giận dữ nhìn nàng, nhưng khí lực nàng ta nhỏ, cũng tránh không thoát, Mục Song Hàm nhìn về phía Lăng Mạn Mạn và Đào Vận, cũng không kêu các nàng dừng tay, chỉ nói: "Lỡ như có người nghe được âm thanh xông tới, nhìn thấy bộ dáng này của các người, để truyền đến tai thánh thượng..."

Đến lúc đó đừng nói là thái tử phi, tất cả hình tượng lúc trước chỉ sợ cũng sẽ bị hủy hoại không sai biệt lắm.

Lăng Mạn Mạn cùng Đào Vận liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc buông tay, nhanh chóng đi thay quần áo, chải lại đầu tóc.

"Hân biểu muội, đừng kêu, vào cung mới một đêm đã xảy ra chuyện, đều là người cùng một phòng, người cũng thoát không khỏi liên quan." Nói xong, Mục Song Hàm thu tay lại, nhìn nàng ta một cái.

Trang Nhượng Hân lại kêu lên, chỉ là, về mặt nàng ta lộ vẻ bình tĩnh, nước mắt lưng tròng cầm tay Mục Song Hàm, về mặt cảm kích, "Là ta không tốt, vừa rồi nhất thời chần chừ, suýt nữa liên lụy mọi người, đa tạ Mục biểu tỷ, quả nhiên là biểu tỷ muội, chính là so với người ngoài gần gũi hơn, lúc trước ta đối với biểu tỷ còn có khúc mắc trong lòng, là Nhượng Hân không phải... Về sau có chuyện gì, Nhượng Hân cùng biểu tỷ cùng tiến cùng lùi, mong rằng biểu tỷ chỉ dạy ta nhiều hơn."

Mục Song Hàm "... "

Nếu lúc trước Từ Uyển Thâm không nhắc nhở nàng, có lẽ nàng thật sự sẽ tin Trang Nhượng Hân, bởi vì Trang Nhượng Hân kia được trời ưu ái cho gương mặt có lực sát thương quá lớn khiến người yêu thương, hơn nữa một bộ thành khẩn nhận sai như vậy, cứ như ai muốn cự tuyệt nàng ta chính là tội ác tày trời.

Mục Song Hàm khẽ mỉm cười, rất là ôn hòa nói: "Được. "

Trang Nhượng Hân lập tức vui vẻ ra mặt, rũ mắt xuống che giấu tâm tình trong mắt.

Lăng Mạn Mạn và Đào Vận thần nhiên đi ra, người trước vẫn là gương mặt lạnh lùng, không để ý tới ai, về mặt Đào Vận lại áy náy kéo Trang Nhượng Hân, đưa tay giúp nàng ta xoa sau gáy, hỏi han ân cần từng chút, cái gì "Tỷ tỷ không phải cố ý", cái gì "Muội muội muội có đau không", cái gì "Đều là ta không tốt, nhất thời bị lửa giận làm choáng đầu", cái gì "Muội muội đại nhân đại lượng, tâm địa thiện lương, ngàn vạn đừng so đo với ta"... Những việc như thế nói chỗ nào cũng có.

Trang Nhượng Hân ủy khuất nhẹ gạt đầu, lại đáng thương nhìn Mục Song Hàm, giống như muốn Mục Song Hàm ra mặt giúp nàng ta.

Mục Song Hàm ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận tỉ mỉ chải tóc - - ngại quá, tỷ tỷ đang bận, không nhìn thấy.

Lăng Mạn Mạn từ sau lưng Mục Song Hàm đi qua, trong miệng cười nhạo một tiếng: "Đối trá!"

Giọng điệu này có vài phần giống Lạc Chiêu Dục, Mục Song Hàm lại ngoài ý muốn đối với nàng dâng lên một tia hảo cảm.

Thời gian tiếp theo, là bắt đầu đi theo ma ma Tư Nghi Phưởng học lễ nghi cung quy, vất vả trong đó... Xem các nàng thức giấc so với gà còn sớm hơn, đi ngủ so với chó còn muộn hơn, ngay cả khi lực đánh nhau cũng không còn sẽ biết.

Đồng cung, cuối hồ có một tòa đình nhỏ, tiểu thái giám Đức Phúc cầm một chồng tấu chương đưa tới, Lạc Chiêu Dực nửa dựa, tiện tay cầm lấy một quyển, nhìn lướt qua liền ném cho Trần Trầm, một quyển tiếp một quyển, lấy tốc độ thật nhanh xem xong tất cả tấu chương, từ đầu tới cuối về mặt đều không có thay đổi gì, "Không có ý nghĩa."

Đây đều là tấu chương Ngự sử triều thần tố cáo thái tử, Văn Đế đều cho người chuyển đến Đồng cung này, nói cho oai rằng: Cảnh báo cảm tức, tự mình yên tĩnh suy nghĩ, tu thân dưỡng tính.

Lạc Chiêu Dực ngay từ đầu còn có chút hứng thú, chỉ là nhìn thấy mấy cuốn tấu chương này nói đi nói lại đều là lời giống nhau, sớm đã mất kiên nhẫn.

"A - - "

"Gào thét cái gì?" Lạc Chiêu Dực xoa lỗ tai, giương mắt, tức giận gọi: "Lạc Tĩnh Nghi, ngươi muốn ăn đòn?"

Lạc Tĩnh Nghi đứng ở bên kia hồ, thờ phỉ phỉ nói: "Đại Bạch Hồ nhà ngươi dọa chết người, ngăn ở chỗ này người ta đi qua thế nào?"

Thì ra trên cầu nằm sấp một con Đại Bạch Hồ, nửa mắt híp lại, lưỡi biếng ngáp, nghe được động tĩnh trong nháy mắt nâng lên một cái móng vuốt, sắc bén có thể làm mù mắt chó.

"Đi qua, hoặc là lợi tới, ngươi tự mình chọn đi." Lạc Chiêu Dực không để ý nói.

"Này, Tiểu Thất ngươi có ý sao? Khoảng thời gian này phụ hoàng làm ngươi không xuất cung được, tâm tình ngươi không tốt, sẽ lần qua lần lại người khác à?" Lạc Tĩnh Nghi bĩu môi, "Này dọa chạy mấy người rồi?" Nói xong, Lạc Tĩnh Nghi rón ra rón rén, từ từ đi qua bên cạnh Đại Bạch Hồ, khẩu khí thật dài nói.

Lạc Chiêu Dực lưỡi phải cùng nàng nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Tới chỗ này có chuyện gì?"

"Ta tới tìm nhị ca, hắn có ở chỗ ngươi không?" Lạc Tĩnh Nghi nhìn chung quanh, không thấy được người, lập tức chu miệng lên, vẻ mặt mất hứng.

"Ngươi tìm hắn không đến trong phủ hắn, đến nơi này của ta làm cái gì?" Lạc Chiêu Dực ngồi dậy, lơ đãng nói.

Lạc Tĩnh Nghi lắc đầu, "Ta đã qua, hắn không ở trong phủ, ta thấy hắn cùng ngươi thân nhất, bình thường cũng chạy tới nơi này, liền đến đây." Nói rồi, nàng cúi đầu ủ rũ hỏi: "Tiểu Thất, nhị ca có phải đang trốn ta không?"

"Biết rõ còn cố hỏi, " Lạc Chiêu Dực như có điều suy nghĩ quan sát nàng, bỗng nhiên thân nhiên nói: "Tĩnh Nghi, bất kể thế nào, hắn là nhị ca của ngươi, ngươi tốt nhất sớm nên cắt đứt ý niệm không nên có trong đầu đi."

Lạc Tĩnh Nghi bỗng dưng cứng đờ thân thể, "Tiểu Thất, ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!"

"Đừng giả ngu với ta." Lạc Chiêu Dực hơi nhíu mày, "Tĩnh Nghi, ngươi rất thông minh."

"Có rõ ràng như vậy sao?" Lạc Tĩnh Nghi lập tức đỏ vành mắt, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hắn, "Nhưng ta chính là thích hắn, chúng ta cũng không phải là... Vì cái gì không thể?"

Lạc Chiêu Dực hiểu rõ, "Xem ra ngươi biết thân phận của mình."

Lạc Tĩnh Nghi gật gật đầu, cũng không cố kị Trần Trầm và Đức Phúc còn ở đây, nói thẳng: "Có một lần ta nghe được thái hậu và Phùng ma ma nói chuyện, nên biết."

Nàng cũng không phải là con gái ruột của Văn Đế, mà là con của Phó đại tướng quân năm đó vì cứu Văn Đế mà chết, Văn Đế cùng thái hậu cảm động và nhớ nhung Phó tướng quân trung liệt, liền ôm nàng vào cung phong làm công chúa, Văn Đế xem như con gái ruột nuôi dưỡng.

Ngay từ đầu Lạc Tĩnh Nghi không biết thân phận mình đã cùng Lạc Đình hết sức thân thiết, không chỉ bởi vì Lạc Đình đối với nàng vừa tốt lại ôn nhu, không đáng sợ như người khác, cũng bởi vì nàng cảm thấy hai người đồng bệnh tương liên, đều là mẹ đẻ mất sớm được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa hoàng hậu, sau khi biết, có một đoạn thời gian nàng rất thống khổ, cũng là Lạc Đình không hỏi nguyên do an ủi nàng, dụ dỗ nàng vui vẻ...

"Ngươi biết thì thế nào?" Lạc Chiêu Dực nói: "Ngươi làm Tĩnh Nghi công chúa hai mươi năm, không phải là huynh muội ruột cũng hơn hẳn huynh muội ruột, phụ hoàng thái hậu tuyệt đối sẽ không đồng ý, hoàng thất cũng không thể vứt mặt mũi đi, chặn hết được miệng lưỡi thế gian... Quan trọng nhất là, Lạc Đình đối với ngươi như muội muội ruột."

"Ngươi cũng không phải là nhị ca, làm sao ngươi biết hắn coi ta như muội muội?" Lạc Tĩnh Nghi đáp lại hắn một câu, xoay người liền chạy.

"Ngốc nghếch!" Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, liếc về một hướng, "Nếu không huynh cũng sẽ không trốn nàng, phải không?"

Lạc Đình chậm rãi từ sau thân cây đi ra, "Muội ấy chỉ là tuổi còn nhỏ, phân không rõ tình huynh muội cùng tình yêu nam nữ, ta tránh nàng một thời gian

thì tốt rồi."

Đều đã hai mươi tuổi còn nhỏ? Lạc Chiêu Dực lười phải vạch trần hấn tìm cớ, đem tẩu chường trên tay ném, đứng lên đuổi lưng một cái, "Huynh thích trốn hay không tùy, ta ra ngoài đi dạo, cũng đừng đi theo."

"Đi Tư Nghi Phường?" Lạc Đình trêu tức hỏi.

Lạc Chiêu Dực cũng không quay đầu lại, khoát tay.

Lạc Đình nhìn, lắc đầu cười không ngừng, liếc nhìn tẩu chường bị hấn ném trên mặt đất, nhặt lên, hỏi Đức Phúc bên cạnh: "Tẩu chường gì vậy?"

Đức Phúc "Ài" một tiếng, "Đều là tổ cáo điện hạ."

Lạc Đình tiện tay mở ra, về mặt vi diệu.

Trong Tư Nghi phường, đám người Lưu ma ma không nề phiền hà dạy các tú nữ quy củ, kỳ thật những quy củ này, quý nữ sinh trưởng ở kinh thành từ nhỏ đều đã học, một đám người đều làm rất tốt không có gì phải bàn, đương nhiên cũng có người làm không tốt, tỷ như... Mục Song Hàm.

Một buổi sáng nhanh chóng bức điện Mục Song Hàm, đội binh hoa lên đầu còn phải đi trên bục cao như vậy... Phục orz

"Cô nương, không phải nô tỳ muốn làm khó dễ người, cũng đã rơi vớ đến mấy cái rồi?" Cuối cùng, các tú nữ khác đều được phép về nghỉ ngơi, chỉ lưu lại một mình Mục Song Hàm, Lưu ma ma từ trước đến nay nghiêm khắc, bị nàng lẩn qua lẩn lại cũng không tức giận.

Mục Song Hàm mím môi, cũng không giải thích, chỉ nói: "Ma ma, sắc trời không còn sớm, người trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai ta nhất định sẽ làm được."

Lưu ma ma thở dài, xoay người đi.

Mục Song Hàm cũng thở dài, có thể làm sao nữa, một mình luyện từ từ sẽ được.

Nàng khổ đại thâm cừu lại cầm lấy một cái bình hoa, leo lên bục cao, từ từ đem bình hoa đặt trên đầu, hai tay chậm rãi mở ra, mới vừa đi một bước bình hoa lại muốn rơi xuống, nàng vội vã đưa tay lên đỡ, không chú ý dưới chân, "A - -"

Mới kêu một nửa thanh âm liền im bặt, nàng được người tiếp lấy, Lạc Chiêu Dực ôm lấy nàng xoay người đứng trên mặt đất, tức giận: "Nàng có thể đứng vững như vậy không? Nếu ta không trùng hợp tới đây xem nàng làm sao bây giờ?"

Mục Song Hàm lộn chết không sợ phòng nước sôi, "Thì ngã thôi, độ cao này cũng không té chết người, té bị thương vừa hay ta có thể nghỉ ngơi..." Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, "Điện hạ, cuối cùng đã nguyện ý tới gặp ta?"

Lạc Chiêu Dực chống lại ánh mắt của nàng, giật mình, kỳ quái nói: "Ta cũng không trốn nàng!"

"Không phải sao?" Mục Song Hàm rù mắt xuống, thần nhiên nói: "Ta luôn mang đến phiền toái cho điện hạ người, ta còn tưởng rằng... Điện hạ không muốn phải nhìn thấy ta nữa."

Bởi vì sự việc của Tiết Kiến, Mục Song Hàm luôn rất lo lắng cho hấn, nhưng Lạc Chiêu Dực rốt cuộc lại không đến tìm nàng, trong lòng nàng không thể nào không suy nghĩ - từ sau khi gặp nhau, Lạc Chiêu Dực luôn giúp nàng xử lý phiền toái, giải quyết tốt các hậu quả, là người ai cũng sẽ thấy phiền đi?

Lạc Chiêu Dực nghe vậy bật thốt lên: "Ta không muốn nhìn thấy ai cũng sẽ không không muốn nhìn thấy nàng..." Nói xong hấn lập tức quay mặt, vành tai từ từ đỏ lên, để che dấu lại nói thêm một câu: "Mới là lạ!"

Trong mắt Mục Song Hàm hiện lên ý cười, lại cố ý ra vẻ phiền muộn, "Ta cũng biết vậy, kỳ thật điện hạ người hết sức chán ghét ta..."

Lạc Chiêu Dực cũng bị nàng làm tức chết, "Ta chán ghét nàng? Phải, ta chán ghét nàng mới có thể lần lượt giúp nàng, ta chán ghét nàng mới có thể lần lượt cứu nàng, ta chán ghét nàng mới có thể..."

"Vậy là người yêu thích ta sao?" Mục Song Hàm cúi đầu nhìn tay hấn còn đặt trên eo nàng.

Lạc Chiêu Dực "Xoát" một cái lỗ tai đỏ cả lên, cố tự trấn định: "Cứu nàng nhiều lần như vậy ôm một chút không được sao?"

"À "Về mặt Mục Song Hàm bình tĩnh, đột nhiên nghiêng đầu cười một tiếng, "Vậy có cần ta lấy thân báo đáp không?"

Lạc Chiêu Dực then quá hoá giận, loại chuyện uy hiếp nàng lấy thân báo đáp này, rõ ràng cần phải do hấn nói, vì cái gì lại bị nữ nhân này đoạt! Trước!?!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nhận lời

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm nhìn sắc mặt hần lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nàng ước lượng bình hoa trên tay, "Người có thể buông ta ra trước không, bình hoa này rất nặng, lỡ như lại ngã vỡ làm sao bây giờ?"

"Vỡ thì vỡ!" Lạc Chiêu Dực mắt cũng không nháy nói: "Ta đưa nàng một xe giống như vậy là được!"

Mục Song Hàm "...kiêu ngạo chào người, kiêu ngạo tạm biệt!"

Nàng đá một cước qua, Lạc Chiêu Dực không tình nguyện buông lỏng tay, cả giận nói: "Ân nhân cứu mạng còn kém hơn cả hại nàng làm rơi bình hoa?"

"Thái tử điện hạ, đồ trong cung này đều là của nhà người, người cả ngày ném chơi cũng không có việc gì, còn ta làm vỡ vài cái sẽ bị phạt!"

"Về sau cũng sẽ biến thành nhà nàng..." Lạc Chiêu Dực thuận miệng nói một câu, hơi nhướn mày, xuy nói: "Ai dám phạt nàng, ta đi phạt nàng ta!"

Mục Song Hàm không còn lời gì để nói, nàng cảm thấy thái tử điện hạ có tiềm chất biến thành hôn quân, bắt quá... Vì cái gì trong lòng nàng không ngừng bay lên bong bóng màu hồng?

Hắng giọng một cái, Mục Song Hàm vội vàng nói: "Đừng rồi, điện hạ, chuyện Tiết Kiến sao rồi?"

"Tạm thời đã giải quyết, chỉ là Tiết Kiến không chết, sau này nàng phải cẩn thận chút..."

"Điện hạ sợ hần tới tìm ta trả thù?"

Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, Mục Song Hàm sắc mặt lạnh lẽo, hồi lâu thấp giọng nói: "Nói thật, điện hạ, ta cũng không hối hận một đao kia, đó là hần tự làm tự chịu, chỉ trách ta thấp cổ bé họng, so không được với Vũ Dương Hầu phủ quyền thế khinh người..."

"Quyền thế?" Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng, nhếch cằm, đầy ẩn ý, "Trên đời này không có quyền thế nào vượt qua được hoàng gia..." Mau nói, mau nói nàng muốn làm thái tử phi, nàng nói, ta sẽ miễn cưỡng đáp ứng nàng.

Mục Song Hàm nhìn hần, cười cười, lại nói: "Chỉ sợ... Song Hàm treo cao không nổi."

"Nàng nữ nhân này sao lại phiền toái như vậy!" Lạc Chiêu Dực cuối cùng nóng nảy, nói thẳng: "Cô muốn cưới nàng làm thái tử phi, nàng có chịu hay không, nói!"

Mục Song Hàm nhìn hần, mặt hơi ửng đỏ, ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu mới chậm rãi nói: "... Không dám không chịu. Chỉ là thái tử điện hạ, ta vẫn muốn biết rõ, tại sao lại là ta?" Trên đời này nữ tử ưu tú nhiều như vậy, là thái tử cao quý, quý nữ kinh thành mặc cho quân chọn lựa, gia thế dung mạo tài hoa, nàng đều không phải là lựa chọn tốt nhất, như vậy... Tại sao lại là nàng?

"Đáp ứng rồi không cho phép đổi ý!" Lạc Chiêu Dực nhìn thấu tâm tư của nàng, hần đi về phía trước vài bước, đứng trước mặt nàng, không được tự nhiên đưa cho nàng một khối Hứa Nguyên Thạch, hừ nói: "Ai bảo nàng vận khí tốt, so với các nàng ta đều sớm hơn một bước." Sớm một bước ở trong lòng hần để lại bóng dáng, từ đó nhớ mãi không quên, đến nỗi lúc gặp lại đã khuyh tâm.

"Đây là khối lần trước... Cái này, có hàm nghĩa gì sao?" Mục Song Hàm cảm thấy tim đập có chút nhanh, nàng đã có thể đoán được một số việc.

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực dần dần nhu hòa lại, "Cái này vốn dĩ là của nàng."

Mục Song Hàm cứng đờ, nhìn chằm chằm khối Hứa Nguyên Thạch trên tay, thật lâu mới hỏi: "Điện hạ, ta mất đi một đoạn ký ức sao?"

"Cũng không thể nói mất đi ký ức, khi đó nàng mới năm tuổi, chỉ cao có một chút như vậy," Lạc Chiêu Dực nghĩ nghĩ, cúi người, tay ở giữa không trung đo lường, "Người trưởng thành cũng sẽ theo bản năng trốn tránh sự tình không tiếp nhận được, một tiểu oa nhi như nàng đã quên những thứ kia cũng không có gì..."

Mục Song Hàm hơi hé miệng, muốn nói gì đó, Lạc Chiêu Dực lại nói: "Lúc ở Hàn lâm phủ ta không nhận ra nàng, mới trước đây nàng còn béo giống như con heo, không nghĩ tới sau khi lớn lên..."

"Này!" Người này quả thực nói ba câu sẽ độc miệng, Mục Song Hàm thấy giận, giận dữ trừng hần, ai trước đây béo như heo?

Lạc Chiêu Dực khẽ cười một tiếng, lại không tiếp tục nói chuyện trước kia, mà chỉ chỉ bực cao, "Lại đây, ta giúp nàng, không phải chỉ là đội một cái bình hoa sao, có cái gì khó như vậy."

Mục Song Hàm đội bình hoa từ từ đứng lên bực, sau lưng có đôi cánh tay vòng đến, dán sát vào hai cánh tay nàng, từ sau lưng nắm chặt tay nàng, không thấy được vẻ mặt của hần, lại nghe giọng điệu bình tĩnh cực kỳ, "Không phải sợ, có ta ở đây."

Trên mặt nàng ngăn không được khí nóng bốc lên - - ài! Sợ!?!

"Ngẩng đầu, ưỡn ngực, thu eo, hai vai cân bằng, chân phải đứng vững, cánh tay bày thẳng... Rất tốt."

Lạc Chiêu Dực lui lại một chút, nhìn nàng, nhìn một hồi cũng có chút xuất thần, Mục Song Hàm da trắng như tuyết, xinh đẹp vô cùng, sinh ra có một dung mạo mỹ hoặc người, tư thái lại thướt tha, eo nhỏ nhắn...

Chỉ đúng một lần, nói cũng kỳ quái, lúc trước Mục Song Hàm làm sao cũng đi không được, lần này một lần cũng không bị rơi, nàng cao hứng lấy bình hoa xuống, quay đầu nhìn Lạc Chiêu Dực, mặt mày cong cong, cười đến sáng rỡ lại mê người.

Bên tai Lạc Chiêu Dực chợt nóng lên, trong lòng tự nhủ hồ ly tinh quyến rũ người! Trên mặt lại ra vẻ lạnh nhạt, nghiêm túc nói: "Cô còn có việc, đi trước."

Nói xong người liền biến mất.

Mục Song Hàm "—" chạy còn nhanh hơn thỏ, có ai đuổi theo người sao?

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, tiếp tục luyện tập việc đội bình hoa.

Phía sau cây đại thụ ngoài viện, Trang Nhượng Hân trốn ở đằng kia, lặng lẽ liếc mắt nhìn, kỳ thật nàng ta muốn đến xem Mục Song Hàm làm trò cười, thuận tiện chế nhạo một phen, nhưng vừa đến liền nhìn thấy một bóng người thoáng lướt qua, hình như là một nam tử trẻ tuổi... Trang Nhượng Hân bỗng dưng cười lạnh một tiếng, khóe miệng hiện ra nét vui vẻ quái dị.

Hôm sau, Mục Song Hàm đội bình hoa vững vàng đi trên bục cao, Lưu ma ma từ trước đến nay luôn nghiêm khắc không khi nào nở một nụ cười, gật đầu nhẹ, "Hôm qua còn đi không được, có thể thấy được cô nương cũng đã khổ luyện."

Mục Song Hàm mỉm môi cũng cười, "Đa tạ Lưu ma ma."

Trang Nhượng Hân nghiêng đầu, một vẻ mặt "Lưu ma ma người cũng đừng làm mơ hồ chúng ta", sắc giọng: "Biểu tỳ đi tốt, còn không phải do Lưu ma ma dạy tốt."

Lưu ma ma nói: "Là Hàm cô nương tự mình cố gắng, cũng không liên quan đến nô tì."

Trang Nhượng Hân vô tội nói: "Hôm qua ta không yên tâm biểu tỳ, quay lại tiểu viện, nhưng chưa vào cửa liền thấy có người ở một chỗ cùng biểu tỳ, không phải là Lưu ma ma sao... Đúng rồi, hiện tại giấu lại, tâm lung kia sao lại giống như là nam nhân..."

Trang Nhượng Hân bỗng dưng nở to hai mắt, tựa như lỡ lời che miệng lại, vội vàng lui xuống.

Thần sắc mọi người cũng thay đổi, Lưu ma ma bên cạnh nghiêm mặt, Triệu ma ma bước lên một bước, lạnh giọng hỏi: "Hàm cô nương, đây là có chuyện gì?" Thân là tú nữ thì phải thanh bạch, việc cung nữ thậm chí là phi tần trong cung tư thông với thị vệ không phải không có, huống chi là một tú nữ đây? Một khi bị phát hiện, đây chính là tội lớn.

Mục Song Hàm nở nụ cười, cũng không giận, chỉ là hỏi: "Lời nói một phía của Hân biểu muội có ý nghĩa gì, chúng có đâu?"

"Ma ma, là lỗi của ta, nhất định là ta nhìn lầm rồi," Trang Nhượng Hân dường như chán kinh lui về phía sau né tránh, "Hàm biểu tỳ, ta không phải cố ý..."

Lưu ma ma nói: "Nếu là một hiểu lầm..."

"A?" Đào Vận đột nhiên lên tiếng, "Ma ma, sự tình còn chưa tra rõ ràng, sao lại nói là hiểu lầm? Lỡ như có cái gì..."

"Vu oan người quả nhiên chỉ cần một câu nói," Lăng Mạn Mạn khinh thường liếc nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Nếu ta nói ngày hôm qua ta thấy người cùng người khác lờ lờ kéo kéo, có phải điều tra thêm người nữa không?"

"Người nói cái gì? Ngày hôm qua ta cũng không ở lại một mình!"

"Ta cứ nói như vậy, người mới biết ta một hai ngày sao?"

Hai người nói một hồi sẽ thành cãi vã, Lý ma ma ngăn các nàng lại, lạnh như băng ra hiệu cung nữ sau lưng bắt lấy Mục Song Hàm, "Trước khi sự tình được điều tra rõ, tạm thời phải ủy khuất Hàm cô nương."

Mục Song Hàm nhìn Trang Nhượng Hân một cái, ý tứ sâu xa nói: "Com có thể ăn bậy, lời lại không thể nói lung tung, Lý ma ma, chỉ nghe lời nói của một phía, không có chứng cứ liền tùy tiện bắt người, hình như không phù hợp luật lệ Đại Cảnh, nếu gây ra hậu quả gì..."

"Kéo xuống!"

Lưu ma ma nhíu mày, cũng không biết nói gì cho tốt.

Trang Nhượng Hân núp ở phía sau, âm thầm cười lạnh, Mục Song Hàm, ta đang lo không có cách nào loại bỏ người, người liền tự mình đưa tới cửa, không có chứng cứ thì sao, cũng có thể chinh người đến chết! Biểu tỳ? Phi, người giống nương người đều là loại tiện nhân quyến rũ nam nhân!

Nghĩ đến đây, nàng ta lén lút cùng Lý ma ma trao đổi ánh mắt trong lòng biết rõ.

Hạ triều, Văn Đế ở ngự thư phòng xem tấu chương, liền nghe thái giám thông truyền, nói Thục phi đến.

"Bệ hạ thánh an." Thục phi hành lễ, dịu dàng mỉm cười, sau khi được miễn lễ liền tiếp nhận hộp thức ăn tinh xảo từ tay thị nữ, đưa lên trước, "Thần thiếp rảnh rồi liền nhớ tới lúc ở nhà thường làm điểm tâm, đặc biệt đưa tới cho bệ hạ nếm thử."

"Nhọc lòng nàng rồi." Văn Đế gật đầu, khép lại tấu chương, "Nàng luôn thủ lễ, không có việc gì sẽ không tới ngự thư phòng, nói đi, có chuyện khó khăn gì sao?"

Thục phi biết rõ lòng đế vương, cũng không làm kiêu, nhẹ chau mày, "Thương nhi còn chưa có chính phi, trong lòng thần thiếp luôn bất an, đúng lúc thời gian trước Thương nhi có nói với thần thiếp, hẳn coi trọng một cô nương, muốn lập làm chính phi, thần thiếp cũng có nghe qua, cô nương kia xinh đẹp xuất chúng, phẩm tính đoan chính, là sự lựa chọn tốt, không biết ý bệ hạ thế nào?"

"A?" Văn Đế tò mò hỏi: "Là cô nương nhà ai?"

"Nữ nhi của Đại lý tự Mục Thiếu khanh, Mục Song Hàm."

Văn Đế vừa nghe liền nhíu mày, Mục Bách năng lực xuất chúng, là người hẳn rất muốn đề bạt, một thời gian sau nhất định sẽ chức vị hơn người, phụ tá quân chủ đời sau, đem khuê nữ của Mục Bách gả cho Lạc Thương... Chuyện này có chút khó xử, chút dă tâm này của Lạc Thương không thể gạt được Văn Đế, suy cho cùng vẫn là con mình, có chút dă tâm là bình thường, chỉ cần biết rõ thân phận của mình không quá đáng, Văn Đế cũng sẽ không quản.

Nhưng cửa hôn sự này đã chạm đến giới hạn của Văn Đế.

Thục phi đột nhiên cúi đầu lau nước mắt, nức nở nói: "Thương nhi từ nhỏ đã hiểu chuyện, cho tới bây giờ chưa từng cầu xin thần thiếp cái gì, hiện giờ chỉ là một tú nữ..." Nàng ta muốn nói lại thôi, hai tròng mắt rung rung giống như đang khẩn cầu.

Hồi lâu sau, Văn Đế cau mày nói: "Nàng về trước đi, việc này để trẫm suy nghĩ một chút."

Thục phi đoán việc này đã thành năm phần, thức thời rời đi, vừa ra khỏi cửa, liền đụng phải Lạc Chiêu Dục.

Hai người chỉ gật đầu làm lễ, cũng không lòng dạ nào chào hỏi.

Chỉ là Thục phi đi vài bước, chợt quay đầu nhìn bóng lưng Lạc Chiêu Dục bước vào ngự thư phòng, trong lòng có một tia bất an khó hiểu.

"Phụ hoàng, nhi thần có việc muốn nhờ."

Hắn hiếm khi nói giọng nghiêm túc như vậy, Văn Đế có chút kỳ quái, nhưng lại đang nghĩ đến chuyện Thục phi vừa nói, liền thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

"Nhi thần đã chọn được thái tử phi, cầu phụ hoàng tứ hôn!" Lạc Chiêu Dục gằn từng chữ.

Lại là đến cầu xin chỉ hôn? Văn Đế vừa nghe vui vẻ, "Cô nương nhà ai được con ưu ái?"

"Nữ nhi của Mục Bách, Mục Song Hàm!"

Văn Đế: "... " Đây là gặp quý sao!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hãm hại

Edit +Beta: Anky

"Nữ nhi này của Mục Bách là miếng bánh thơm sao, hai người các con ai cũng muốn đoạt lấy?" Trên mặt Văn Đế không có vẻ tươi cười, ý tứ không rõ nhìn hẳn.

"Còn có ai?" Lạc Chiêu Dục vừa thoáng nghĩ liền hiểu, sắc mặt lập tức trầm xuống, "Thục phi?"

Văn Đế gật đầu, "Nói là lão Tam cũng coi trọng nữ nhi Mục Bách, vừa rồi còn cầu xin trẫm đem người chỉ hôn cho lão Tam, kết quả con cũng đến nói vừa ý Mục Song Hàm... Tiểu Thất à, khuê nữ kia của Mục Bách là thiên tiên sao?"

Lạc Chiêu Dực thu lại ánh mắt, dừng một chút mới nói: "Đẹp thì đẹp thật, nhưng nhi thần không phải coi trọng nàg vì tướng mạo đẹp."

"Vậy thì vì cái gì?" Văn Đế không hiểu.

"Phụ hoàng đối với... mẫu hậu là vì cái gì, nhi thần chính là vì cái đó." Lạc Chiêu Dực nói như thế.

Hắn nhắc đến hoàng hậu, Văn Đế trầm mặc, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hoa đào nở rộ tươi đẹp, lần nở rộ này quá rực rỡ xinh đẹp, ước chừng sẽ nhanh đến lúc tàn lụi.

"Con đó, " thật lâu sau, Văn Đế mới buông tiếng thở dài, lắc đầu cười nói: "Cũng đã làm thái tử, còn không biết thu liễm tính tình, khó trách các Ngự sử đều muốn tố cáo con... Như vậy đi, chờ thêm một thời gian, trăm để mẫu hậu con triệu các tú nữ đến ngự hoa viên ngắm hoa, tới lúc đó trăm phải xem Mục gia cô nương kia một chút đến tột cùng là tốt thế nào."

Văn Đế buông miệng, vẫn còn chưa đáp ứng, vị trí thái tử phi này liên quan trọng đại, không có gì bất ngờ xảy ra tương lai chính là đứng đầu hậu cung, Văn Đế tất nhiên phải cân nhắc và khảo sát thật tốt, không thể vì vài câu của Lạc Chiêu Dực mà tùy ý định ra.

Lạc Chiêu Dực không tỏ ý kiến, không để ý cười cười, muốn xem cứ xem, dù sao vô luận thế nào, hắn đã định Mục Song Hàm rồi!

Tư Nghi Phường.

Tôn Thái Phương nhìn bốn phía, bước chân vội vã đi về phía trước, đột nhiên trên vai bị người vỗ một cái, nàng ta sợ hết hồn, mồ hôi lạnh liền rơi xuống.

"Tôn tỷ tỷ, đây là muốn đi đâu?" Trang Nhượng Hân cười dịu dàng bước ra, ánh mắt cổ quái nhìn nàng ta.

"Không, không có muốn đi đâu, ta chỉ là tùy tiện đi dạo." Tôn Thái Phương cúi đầu nói.

Trang Nhượng Hân trào phúng nói: "Tỷ tỷ sợ đến như vậy, người không biết còn tưởng rằng tỷ muốn đi gặp riêng tình lang đấy!"

Tôn Thái Phương bỗng dừng ngẩng đầu, mặt như giấy trắng, "Người..."

Trang Nhượng Hân cười cười, buông tay ra, vô tội nói: "Tỷ tỷ là bị ép vào cung, Nhượng Hân biết rõ, mấy ngày nay tỷ tỷ vụng trộm đi gặp ai, Nhượng Hân cũng biết, chỉ là... Nếu đã vào cung, tỷ tỷ còn chưa nhìn rõ thực tế sao?"

Tôn Thái Phương giống như bị rút đi toàn bộ khí lực, vịn cây đại thụ bên cạnh, thở phì phò nói không ra lời, cũng không biết là sợ hay tức.

"Ta còn biết tỷ tỷ vội vã muốn phải bỏ đoạn tình cảm liên quan đến mạng người này Nhượng Hân là tới giúp tỷ, " Trang Nhượng Hân đề sát vào bên tai nàng, cười đến ngọt ngào động lòng người, chậm rãi nói: "Người kia yêu Tôn tỷ tỷ như vậy, tất nhiên sẽ không phòng bị Tôn tỷ tỷ... Người chết sẽ không mở miệng được."

"Ta, ta mới không độc ác như người vậy!" Tôn Thái Phương đẩy nàng ta ra, tay che ngực.

"Ác độc?" Trang Nhượng Hân thoáng nâng lên thanh âm, "Được, người tâm địa thiện lương, vậy người hãy chờ cùng tình lang đi làm một đôi quý uyên ương đi! Hắn chết hay là các người cùng chết, ta tin tưởng Tôn tỷ tỷ không ngu ngốc như vậy?"

Tôn Thái Phương cắn môi, oán hận nói: "Người cần gì cứ phải đề ý tới chuyện của ta?"

"Nếu ta là Tôn tỷ tỷ, sẽ không do dự lâu như vậy, thật vất vả mới có sẵn một con cừu thế tội, bỏ lỡ cơ hội lần này, sẽ rất khó khăn!"

Tôn Thái Phương vừa nghe lập tức bừng tỉnh, chỉ về phía nàng run giọng nói: "Người là muốn hại Mục Song Hàm..." Nói xong, nàng liền cười lạnh, châm chọc nói: "Mục Song Hàm có biểu muội như người, thật sự là xui tám đời!"

Trang Nhượng Hân cũng hạ sắc mặt, "Ta không có thời gian nhàn rỗi nói nhiều với người những thứ này, người nghĩ xong chưa?"

"... Được, ta hợp tác với người!"

Trang Nhượng Hân nhướn mày, ánh mắt lạnh lạnh, Tôn Thái Phương, chính mình vụng về như trâu còn dám mắng ta? Hãm hại Mục Song Hàm chính là người, chờ loại trừ Mục Song Hàm xong, người tiếp theo chính là người, mà ta, cuối cùng sẽ là muội muội tốt rửa sạch oan khuất cho biểu tỷ!

Cửa vừa mở ra, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng mờ tối, làm đau cả mắt Mục Song Hàm, nàng đưa tay ngăn cản, nhin không được chảy nước mắt, nhìn giống như đang khóc.

"Hàm cô nương..." Lưu ma ma không đành lòng gọi một tiếng.

Mục Song Hàm khàn giọng, "Ma ma, giam giữ ta một ngày một đêm, sự tình đã tra rõ?"

"Tất nhiên tra rồi!" Lý ma ma lạnh như băng nói: "Lúc thị vệ tiến vào bên trong tra xét, phát hiện có một người tự sát ở trong phòng, trên tay còn siết chặt đồ trang sức của tú nữ..." Nói xong, Lý ma ma giơ hai tay, trên tay là một cái trâm cài hồng ngọc, "Hàm cô nương, tìm khắp phòng người cũng không thấy cái trâm cài này, lại phát hiện nó ở trong tay thị vệ đã chết, người cùng thị vệ tự thông chứng có vô cùng xác thực, còn có gì giải thích?"

Mục Song Hàm trầm mặc một lát, hắng giọng một cái, không nhanh không chậm nói: "Thứ nhất, ma ma, ta là tú nữ, dung mạo gia thế cũng không kém, có tiền đồ rất tốt, cần gì nghĩ quẩn trong lòng đi tư thông cùng thị vệ? Thứ hai, cái trâm cài hồng ngọc này, các vị tú nữ đều có một cái giống nhau, sao có thể lấy làm bằng cớ? Thứ ba, ở cùng ta còn có ba vị tú nữ, các nàng muốn lấy trâm cài đem giấu đi rất dễ dàng, tìm không thấy thì thế nào?"

Lưu ma ma gật đầu nói: "Lời này cũng có đạo lý..."

"Đây rõ ràng là ngụy biện!" Lý ma ma sai người bắt lấy nàng, "Hiện tại lão nô sẽ dẫn người đi gặp Hoàng hậu nương nương, bầm tội của người lên, mời Hoàng hậu nương nương xử lý!"

"Việc này còn nhiều điểm đáng nghi, sao có thể bắt người đến Phụng Nghi Cung? Quấy rầy thanh tĩnh của Hoàng hậu nương nương, chúng ta đều gánh không nổi!" Lưu ma ma vội vàng ngăn lại, trong lòng bà rõ ràng, tính tình Hoàng hậu nương nương lạnh nhạt, gặp những chuyện này cũng làm một câu liền đuổi đi, đến lúc Hoàng hậu nương nương tự mình định tội Hàm cô nương xong, vậy vô lực xoay chuyển rồi!

Lý ma ma hùng hồn: "Lão nô được bệ hạ nương nương tín nhiệm, tuyệt không dám dung túng kẻ gian, nếu nương nương trách tội xuống, một mình lão nô gánh chịu! Mang đi!"

Mục Song Hàm rũ mắt, cũng không phản kháng, lúc đi tới cửa đột nhiên nắm lấy tay Lưu ma ma, mỉm cười nói: "Đa tạ Lưu ma ma luôn nói giúp ta, lần này nếu có thể thoát hiểm, Song Hàm nhất định không quên tình nghĩa này."

Đội bọn họ đi rồi, Lưu ma ma mở lòng bàn tay ra, như có điều suy nghĩ.

Phụng Nghi Cung là nơi ở của hoàng hậu, phong cảnh thật phần tươi đẹp, nhưng một đường đi tới, cung nhân ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám, làm nơi này tăng thêm chút hương vị u ám lạnh lẽo.

"Lý ma ma, ma ma chường sự Tư Nghi Phụng cầu kiến Hoàng hậu nương nương!"

Một lát sau, nữ quan Phùng Như đi ra, hỏi: "Chuyện gì?"

Đây là nữ quan theo hầu bên cạnh hoàng hậu, Lý ma ma không dám bắt kính, chỉ chỉ Mục Song Hàm nói: "Tú nữ Mục Song Hàm cùng thị vệ tư thông phạm phải tội lớn, lão nô đặc biệt đến thỉnh Hoàng hậu nương nương xử lý!"

"Oan uổng!" Mục Song Hàm cùng lúc kêu lên, "Là có người hãm hại ta!"

Phùng Như nhìn nhìn Mục Song Hàm, hơi nhíu mày, "Vào đi."

Vào đại điện Phụng Nghi Cung, chỉ thấy một nữ tử cung trang hoa phục ngồi ngay ngắn trên cao, dung nhan như tuyết, tuyệt sắc vô cùng, hai đầu lông mày lại giống như băng sương ngưng đọng quanh năm không thay đổi, đôi mắt sâu kín lúc nhìn người, tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, đẹp đến cực hạn, cũng lạnh đến cực hạn.

Lý ma ma quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, nói sự việc một lần nữa, nhưng từ đầu tới cuối, hoàng hậu cũng không mở miệng nói một câu.

Đây là mẫu thân của Lạc Chiêu Dực, hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ? Chẳng biết tại sao, trong đầu Mục Song Hàm đột nhiên nhảy ra chuyện xưa ngày đó dưới vách núi Lạc Chiêu Dực đã kể, đáy lòng lạnh lẽo không khỏi phát rét.

"Tất cả các người lui ra, người..." Hoàng hậu cuối cùng lên tiếng, chỉ nhìn Mục Song Hàm, nhẹ giọng nói: "Người lưu lại."

Phùng Như có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn dẫn những người khác lui xuống, Lý ma ma có chút không cam lòng, cũng không dám kháng mệnh.

Hoàng hậu không kêu Mục Song Hàm đứng lên, tự mình đi xuống, vạt áo chấm đất, đi đến trước mặt Mục Song Hàm, đưa tay từ trong cổ áo nàng lấy ra Hứa Nguyên Thạch đang đeo trên cổ - đó là Lạc Chiêu Dực cho nàng, hoặc là nói trả lại cho nàng, Mục Song Hàm sợ bị vỡ, liền đeo trên cổ, Hứa Nguyên Thạch nhỏ nhẹ lại rất đặc biệt, trẻ con dân gian đều thích đeo như vậy.

"Sao người lại có cái này?" Hoàng hậu hỏi.

Mục Song Hàm mỉm cười, suy nghĩ một chút vẫn nói sự thật: "Đây... Vốn là ở chỗ thái tử điện hạ." Nói xong, thân thể nàng hơi lão đạo, bị nhốt một ngày một đêm, lại đi đường dài như vậy, giờ phút này đầu thật sự là choáng vô cùng, nhìn không được xoa thái dương.

Hoàng hậu giạt mình, cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười vang vọng trong đại điện, trong nháy mắt từ một người tinh xảo như ngọc biến thành một người sống sờ sờ, bà nhìn chăm chăm Mục Song Hàm, lâm lâm nói: "Xem ra, thái tử phi tương lai chính là người... Hải tử, nói cho ta biết, người tin tưởng tình yêu của đế vương sao?"

Cái quý gì? Sao đột nhiên nhảy đến cái đề tài này?

Mục Song Hàm mờ mịt nhìn bà, hoàng hậu lại từng chữ từng câu, giọng nói dịu dàng, "Hải tử, đứa bé ngoan, ta chờ người... trở thành một người khác ta."

Giọng nói từ ái giống như là trường bồi ân cần dạy bảo, lời nói lại như lời nguyên đến từ vực sâu, trong đầu Mục Song Hàm chấn động, đầu đầu muốn

nứt, thoáng cái hôn mê bất tỉnh.

- - "Điện hạ, chờ nô tỳ đi vào thông báo... Điện hạ!"

- - "Cút ngay!"

Cửa lớn bị người đá văng, Lạc Chiêu Dực đứng bên cửa, tử y ngọc quan, giữa lông mày lẳng đọng tức giận trùng trùng, muốn hóa thành sắt khí, trong đại điện bàn ghế gần đó đều vỡ vụn nằm tán loạn, hắn đi tới ôm lấy Mục Song Hàm, mắt nhìn hoàng hậu, liền hỏi một câu, "Có ý nghĩa sao?"

Hoàng hậu có chút ngây ra, "Cái gì?"

"Người cho tới bây giờ đều không tin tưởng, lại có tư cách gì bảo người khác không nên tin?" Lạc Chiêu Dực chột xoay người, "Qua nhiều năm như vậy, người chỉ luôn sống trong thế giới của bản thân, cho dù người ta nâng lên một phần thật lòng, người cũng sẽ không chút lưu tình nghiền nát! Ta đối với người có bao nhiêu mong đợi, bao nhiêu không muốn xa rời, liền có bấy nhiêu thất vọng, bấy nhiêu tuyệt vọng... Mẫu hậu, người sớm đã phát điên."

"Người cái gì cũng không biết!" Hoàng hậu nhìn bóng lưng của hắn, lạnh lùng nói.

"Không biết thì không biết, người nghĩ rằng ta hiếm lạ?" Lạc Chiêu Dực càng bình tĩnh nhìn lại bà, "Mục Song Hàm sẽ không thay đổi thành người, bởi vì nàng sẽ không cả ngày điên điên khùng khùng, cầu nhau cái chó má gì tình yêu của đế vương, càng sẽ không thấy người khác thống khổ liền cao hứng... Nàng chỉ biết tin ta, mà ta vĩnh viễn sẽ không làm nàng thất vọng!"

"Nói được lắm!" Hoàng hậu từng chút một cười lên, "Ta lại muốn nhìn một chút, vĩnh viễn này của người đến tột cùng có thể duy trì được bao lâu!"

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không quay lại rời đi, "Người sớm đã không quản được!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trừng trị

Edit + Beta: Anky

Khoảng giữa buổi trưa, mặt trời nhô lên cao, ánh mặt trời sáng rỡ bức người, Mục Song Hàm cảm giác trên mặt hơi nóng, nhũn nhũn, từ từ mở mắt.

"Cuối cùng cũng tỉnh?"

Mục Song Hàm nghiêng đầu, chỉ thấy Lạc Chiêu Dực đứng cạnh cửa sổ, không chút để ý nắm lấy rèm cửa, thế nên ánh mặt trời chốc chốc chiếu vào trên mặt nàng, lúc thì nóng lúc lại lạnh.

Nàng không nói gì, trong lòng tự nhủ thực ấu trĩ! Ngu ngơ trong chốc lát, nàng đột nhiên nghĩ tới, đánh giá căn phòng, "Đây là Phụng Nghi Cung? Ta hình như đang cùng Hoàng hậu nương nương nói chuyện, sau đó..." Sau đó nàng liền không nghĩ ra.

Lạc Chiêu Dực buông rèm cửa sổ, hừ nhẹ, "Sau đó nàng ngắt đi thôi! Còn nữa, nơi này là Hòa Nghi cung của Tĩnh Nghi, không phải là Phụng Nghi Cung của hoàng hậu!"

Mục Song Hàm nhìn hắn đứng dưới ánh mặt trời, màu mắt xanh vô cùng rõ ràng, dung nhan đẹp đẽ càng lộ vẻ yêu dị, làm nàng kim lòng không được liền nghĩ đến hoàng hậu, nhìn thoáng qua hai mẹ con họ không hề giống, nhưng nếu nhìn kỹ lại lại cảm thấy rất giống, nhất là cái loại khí chất tự tin mà mê người đó, tựa hồ giống nhau như đúc.

Chỉ là hoàng hậu làm cho lòng nàng sợ hãi, Lạc Chiêu Dực lại làm cho nàng an tâm.

"Xem ra Lưu ma ma không phụ ta nhờ vả." Mục Song Hàm cười cười, lúc trước nàng chỉ kịp ỏ trên tay Lưu ma ma viết hai chữ "Thái tử", nhưng cũng không biết Lưu ma ma có dám tin nàng không.

Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, ánh mắt kia...

Mục Song Hàm cảm thấy buồn cười, lại thêm câu: "Điện hạ cũng không phụ Song Hàm tín nhiệm!"

"Nàng biết là tốt rồi, " Lạc Chiêu Dực lúc này mới hài lòng, khẽ nhướn mày, suy nghĩ một chút lại chân thành nói: "Ta biết rõ nàng không có sự lựa chọn khác mới tìm ta, nhưng ta hy vọng sau này bất luận nàng gặp phải chuyện gì, người đầu tiên nghĩ đến đều là ta... Chỉ cần nàng tin ta, ta cũng sẽ không làm cho nàng thất vọng."

Mục Song Hàm giật mình, thu ánh mắt lại không nói, nàng nhớ tới lời hoàng hậu.

- - hài tử, đứa bé ngoan, ta chờ ngươi... Biến thành một người khác ta!

"Hoàng hậu nương nương... Là thế nào?" Mục Song Hàm nhìn nhìn, vẫn nhìn không được hỏi.

Lạc Chiêu Dực phản ứng rất bình thản, "Ta không biết, từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện bà đã như vậy, vừa rồi bà nói gì với nàng, nàng chóng quên đi, một người điên điên khùng khùng, ngay cả chính mình cũng sống không tốt, không có tư cách làm người khác tin phục!"

Mục Song Hàm thở dài.

Lạc Chiêu Dực lại hỏi: "Nàng sợ hãi sao?"

"Nói thật, rất sợ," Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, duỗi tay về phía hắn, "Nhưng Song Hàm nếu đã lựa chọn, cũng sẽ không lùi bước."

Lạc Chiêu Dực đi đến trước mặt nàng, cầm tay nàng, chậm rãi nở nụ cười, "Ta cũng biết vậy."

Mục Song Hàm hơi đỏ mặt, cũng không trốn tránh ánh mắt hắn, mà cười lại một tiếng, hai người ánh mắt nhìn nhau, lần đầu tiên có loại cảm giác tâm ý tương thông.

"Khụ khụ..." tiếng ho khan rất không đúng lúc từ cạnh cửa truyền đến, Lạc Tĩnh Nghi cầm khay trên tay, cười hi hi hỏi: "Ta có thể đi vào không?"

"Công chúa..." Mục Song Hàm vội vàng muốn ngồi dậy.

Lạc Chiêu Dực tức giận trừng Lạc Tĩnh Nghi một cái, "Thật không có mắt nhìn!" Nói xong, đỡ Mục Song Hàm ngồi lại.

"Này, đây chính là chỗ của ta!" Lạc Tĩnh Nghi buông đồ trên tay, hướng hắn làm mặt quỷ, "Còn nữa, ta có ý tốt sai người nấu cháo cho Song Hàm, để lâu sẽ nguội, ngươi còn không cảm kích?"

Sắc mặt Lạc Chiêu Dực tốt hơn một chút, bụng cháo lên nhìn, hơi nhú mày, "Ngày mai ngươi đến chỗ ta, ta giúp ngươi hẹn nhĩ ca đến."

"Thật sự?" Lạc Tĩnh Nghi lập tức mặt mày hớn hớn, hồ nghi nhìn hắn, "Không có điều kiện gì?"

"Tất nhiên có điều kiện," Lạc Chiêu Dực hai mắt hí lại, lạnh lùng nói: "Một lát nữa ngươi đưa Mục Song Hàm trở về Tư Nghi Phụng, nhớ phải hảo hảo 'ỷ thế hiếp người' một chút!"

Khóe miệng Mục Song Hàm co rút, Lạc Tĩnh Nghi vỗ tay cười, "Cái này đơn giản, ta am hiểu nhất!"

Lạc Chiêu Dực vừa múc cháo đưa đến bên mũi Mục Song Hàm, vừa nhân dịp hỏi: "Hãm hại nàng bắt nạt nàng có những gì?"

Mục Song Hàm theo bản năng mở miệng nuốt xuống, phục hồi tinh thần lại nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Lạc Tĩnh Nghi, mặt càng đỏ hơn, vội vàng đưa tay, "Ta tự mình uống được rồi!"

Lạc Chiêu Dực trừng nàng, "Nàng ngồi yên, đừng động!"

"Thái tử điện hạ của chúng ta bình sinh lần đầu hầu hạ người, Song Hàm ngươi cứ nhận đi, nếu không hắn sẽ thẹn quá hoá giận!" Lạc Tĩnh Nghi che miệng cười không ngừng, trong mắt có chút hâm mộ nhân nhật, cảm khái nói: "Không nghĩ tới Tiểu Thất cũng có một mặt sắc sảo như vậy..."

Mục Song Hàm có chút quần bách, nhưng cũng không từ chối nữa, thật lòng hay giả vờ nàng hiểu rõ, Lạc Chiêu Dực sắc sảo nàng, nàng cũng không phải là người không biết tốt xấu.

Lạc Chiêu Dực không nói gì, từng miếng từng miếng dứt nàng, vô cùng có kiên nhẫn, có lẽ do hắn quá tự nhiên, quần bách của Mục Song Hàm trong lúc vô tình cũng dần biến mất.

Lạc Tĩnh Nghi nghĩ, Mục Song Hàm làm thái tử phi kỳ thật không có gì không thích hợp, chỉ cần thái tử nguyện ý mãi mãi đối với nàng như vậy, nàng nhất định là người thích hợp nhất.

Ăn cháo xong, cảm giác ấm áp tan ra trong dạ dày, Mục Song Hàm nhìn không được mỉm cười, mặt như hoa đào, xinh đẹp bức người.

Lạc Chiêu Dực mượn động tác đặt chén xuống nghiêng ánh mắt đi, "Hỏi nàng đó, hãm hại, bắt nạt nàng có những gì?"

"Chàng tin tưởng ta bị người khác hãm hại?"

"Nàng cứ nói xem?"

Mục Song Hàm nghe vậy lập tức ngồi thẳng người, bắt đầu nói từng cái tên, "Hãm hại ta, đoán không lầm là Trang Nhược Hân, Đào Vận thêm mắm thêm muối, giam giữ ta là Lý ma ma, một ngày một đêm, thực chịu tội, về phần những người khác..."

Lạc Tĩnh Nghi: "... Thật là trực tiếp orz

"Còn có một tú nữ tên Tôn Thái Phương, tư thông cùng thị vệ chính là nàng ta, hạ độc hại người cũng là nàng ta." Lạc Chiêu Dực bổ sung, "Nàng ta bắt nàng làm con cừu thế tội!"

Mục Song Hàm liền giật mình, "Thì ra điện hạ cũng đã điều tra qua?" Điều tra rõ còn hỏi nàng?

Lạc Chiêu Dực không phản bác, lại hỏi nàng: "Nàng cảm thấy nên xử lý bọn họ thế nào?"

Mục Song Hàm trầm mặc một lát, cẩn thận suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Đào Vận thêm mắm dặm muối, không có gì quan trọng. Lý ma ma không phân rõ tốt xấu, chứng cứ không đủ tùy tiện bắt người, nên phạt. Tôn Thái Phương giết người giả họa, giao cho Hình bộ thẩm vấn hình phạt. Về phần Trang Nhượng Hân, mặc dù ta đoán nàng ta là đầu sỏ gây nên, nhưng không có chứng cứ, không thể động nàng."

Lạc Chiêu Dực nghe vậy liền cười cười, quay đầu nói: "Tôn Thái Phương sẽ có người đi bắt, những người còn lại... Tình Nghi, ngươi biết nên làm thế nào chứ?" Hân vẫy tay, đến gần thì thầm một phen.

Lạc Tình Nghi nghe xong, nâng mặt vui vẻ, con ngươi đảo một vòng, tình quái, "Đương nhiên, ta thích nhất làm người xấu!"

Mục Song Hàm: "...". Nháy mắt đã hiểu, ý thế hiệp người rất sáng khoái sao.

Hoàng hôn đến, bên trong Tư Nghi Phường, chúng tú nữ còn chưa tản đi.

Lưu ma ma giống như thường ngày giảng giải cung quy, một chút cũng không nhìn ra trước đó từng lên đến Đông cung, tìm viện binh cho Mục Song Hàm. Ngược lại, sau khi từ Phượng Nghi Cung trở lại Lý ma ma luôn không yên lòng, lúc ấy bà ta chờ ở ngoài điện, nhìn thấy thái tử vọt vào, lại bị Phùng Như đuổi trở về, cũng không biết Mục Song Hàm về sau thế nào.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thông báo cùng hành lễ: "Tham kiến công chúa điện hạ!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lạc Tình Nghi cười tủm tỉm kéo một người tiến vào, được nàng kéo, không phải Mục Song Hàm thì là ai?

Lưu ma ma khoe miệng khẽ nhếch, sắc mặt Lý ma ma lại xanh mét, hai người vội vàng dẫn các tú nữ hành lễ.

"Ồ đây thật náo nhiệt, "Lạc Tình Nghi nâng tay, cho miễn lễ, lập tức nghiêng đầu nói: "A Hàm, đều là ta không tốt, hôm nay hẹn ngươi đến Nghi Hòa cung chơi, lại làm trễ nãi ngươi học quy củ..."

"Không đâu, được công chúa yêu quý mời, là Song Hàm may mắn." Mục Song Hàm khẽ cười cùng nàng diễn trò.

Trên thực tế, tất cả mọi người biết rõ Mục Song Hàm bị giam giữ, lại rất ít người biết hôm nay nàng bị Lý ma ma mang đến Phượng Nghi Cung, hiện tại nghe lời nói này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lạc Tình Nghi cố làm ra vẻ ảo não, đột nhiên nghiêng đầu một cái, thiên chân hồn nhiên chỉ Lý ma ma cười nói: "Ngươi lại đây!"

Lý ma ma khiếp sợ tiến lên, chỉ nghe Lạc Tình Nghi nói: "Hôm nay dạy các nàng cái gì, ngươi hiện tại làm lại một lần cho bản công chúa, để A Hàm nhìn một chút."

Lý ma ma thờ phào nhẹ nhõm, cái này đơn giản, bài học hôm nay chỉ là hướng các vị chủ tử hành lễ ra sao, và tư thế hành lễ phải thế nào mới là tiêu chuẩn. Vì vậy Lý ma ma từ đầu tới cuối đem các loại lễ nghi làm một lần.

"Nhìn rõ không?" Lạc Tình Nghi nhíu mày hỏi Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm cũng nhíu mày, rầu rĩ nói: "Quá nhanh, không thấy rõ."

Lạc Tình Nghi phân phó nói: "Ngươi làm lại một lần."

Lý ma ma đành phải làm lại lần nữa, lúc này xong rồi có chút thở gấp, dù sao các loại lễ nghi cũng rất nhiều.

Lạc Tình Nghi thu hồi ánh mắt ngắm phong cảnh, tức giận nói: "Ai nha, lúc này lại quá chậm, một chút cũng không liền mạch..."

Không đợi nàng nói xong, Lý ma ma vội vàng làm lại một lần, làm được một nửa, Lạc Tình Nghi bỗng nhiên nói: "Đủ như vậy, không cho phép nhích nhích."

Lý ma ma duy trì tư thế nửa ngồi, trong lòng không ngừng kêu khổ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lạc Tình Nghi thờ phỉ phỉ nói: "Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, ngươi làm ma ma chương sự thế nào vậy? Làm không được thì thôi đi... Ngươi, đi ra, ngươi tới làm một lần xem."

Nàng chỉ chính là Đào Vận.

Đào Vận tiến lên, không chút hoang mang cười nói: "Khởi bẩm công chúa, thần nữ còn chưa học hết được tất cả lễ nghi..."

"Học một ngày còn chưa học được, dần như vậy?" Lạc Tĩnh Nghi mắt hứng hừ một tiếng, "Ngươi cũng ngồi cạnh đó."

Đào Vận: "..."

Lạc Tĩnh Nghi nhìn một vòng, các tú nữ cùng nhau cúi đầu, lùi lại vài bước.

"Công chúa," Trang Nhượng Hân phút chốc đi ra, là lướt thướt tha, rất có tư thái cảnh liễu đong đưa theo gió, nhẹ nhàng nói: "Công chúa, lễ nghi rất nhiều, chỉ sợ Hàm biểu tỷ một lúc cũng học không xong, không bằng để Nhượng Hân âm thầm từ từ dạy cho biểu tỷ, cũng không cần làm phiền ma ma cùng các vị tỷ muội."

Lời này vừa ra, những người khác nhìn nàng ta đều có chút cảm kích.

Lạc Tĩnh Nghi lập tức nở nụ cười, ai da cô nương, còn chưa tìm người người liền nhảy ra tự tìm đường chết?

"Người là biểu muội của A Hàm? Thật sự là vừa thấy đã thương, mềm mại động lòng người" Lạc Tĩnh Nghi nói lời tán thưởng yêu thương, đi đến trước mặt nàng ta cất giọng nói: "Thái tử điện hạ thích kiểu mỹ nhân giống như ngươi, bổn công chúa nhìn cũng thấy thích, không bằng giúp ngươi một tay, thái tử điện hạ có một thói quen, mỗi ngày hoàng hôn nhất định sẽ đi..."

Mọi người đều dựng thẳng lỗ tai.

Địa điểm cụ thể, Lạc Tĩnh Nghi đề sát vào bên tai Trang Nhượng Hân, nhép miệng.

"Công chúa điện hạ, ngài có thể nói lớn chút được không..." ánh mắt Trang Nhượng Hân sáng lên, vội vàng nói.

"Được rồi, đã nói xong, ta đi đây." Lạc Tĩnh Nghi vỗ vỗ tay, lần này vô cùng sáng khoái rời đi, trước khi đi liếc nhìn Lý ma ma cùng Đào Vận, cũng không nói cho các nàng tiếp tục, hay cho các nàng đứng lên, ý tứ hàm xúc rất không rõ.

Hai chân Lý ma ma cùng Đào Vận vừa chưa xót lại tê rần, cơ hồ đứng không vững: "Công chúa..." Cầu xin cho ta đứng lên đi!

Lạc Tĩnh Nghi xoay người đi, nàng vừa đi, các tú nữ lập tức vây quanh Trang Nhượng Hân.

Trang Nhượng Hân nhún mày: "... Ta không nghe thấy!"

Các tú nữ: Ha ha! Giả vờ, ngươi tiếp tục giả vờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vòng hoa

Edit +Beta: Anky

Bởi vì Lạc Tĩnh Nghi đến, Trang Nhượng Hân suýt nữa bị chúng tú nữ phá hỏng, nguyên một đám thay phiên vô tình gặp gỡ nàng ta, vài ba câu không rời bỏ chuyện Tĩnh Nghi công chúa "Chiếu cố", giọng nói tựa như vừa ăn một xe ô mai, ánh mắt của các nàng đều từ "Hảo muội muội" biến thành "Kỹ nữ tâm cơ".

Hình tượng và nhân duyên lúc trước cố gắng tạo dựng tất cả đều bị hủy, Trang Nhượng Hân tức giận đến thiếu chút nữa cắn nát một hàm răng trắng.

Ngay sau hôm Lạc Tĩnh Nghi đi, Đào Vận cùng Lý ma ma liền cáo ốm không ra khỏi cửa, thật sự là đau lưng chân như rút gân, không đợi Lý ma ma trở lại bình thường, đã có người tới Tư Nghi Phụng cách chức ma ma chứng sự của bà ta, Lý ma ma ôm ngực ngất liền tại chỗ.

Mà Lưu ma ma bỗng nhiên thay thế bà ta trở thành ma ma chứng sự duy nhất của Tư Nghi Phụng, chuyện đầu tiên chính là tước Tồn Thái Phụng lại giao cho Hình bộ. Lúc đó Trang Nhượng Hân mới có chút hiểu được, mặc dù trong lòng kinh hoàng không rõ, cũng không dám biểu lộ ra, một tháng sau đó cũng an phận hơn.

Một tháng sau, chúng tú nữ đều học xong các quy tắc lễ nghi, Lưu ma ma nhìn qua các cô nương xinh đẹp, khuôn mặt dần ra, cúi người hành lễ, lộ ra một nụ cười, "Các cô nương khổ cực rồi, hôm nay hãy trở về nghỉ cho khỏe đi, ngày mai Hoàng hậu nương nương mời mọi người đến ngự hoa viên ngắm hoa, cũng có phần các cô nương, đây là cơ hội hiếm có, các cô nương nên nắm chắc, nên ăn mặc thể nào phải chọn lựa kỹ."

Chúng tú nữ lập tức mặt mày hớn hở, vui vẻ ra mặt, hướng về phía Lưu ma ma đáp lễ: "Tạ ma ma chỉ dạy."

Hôm sau, quang cảnh hợp lòng người, trong ngự hoa viên bách hoa nở rộ, tranh đua khoe sắc, phong cảnh còn lại chính là một rừng mỹ nhân trang dung

trình xảo còn chói mắt hơn muôn loài hoa, mỗi người mỗi vẻ.

Một cái hồ ngăn cách hai bờ sông, bên này là hoàng hậu phi tần cùng các tú nữ, bên kia lại là Văn Đế và các vị hoàng tử, cùng với nhóm người trẻ tuổi có tiền đồ lại được sủng ái, Hứa Bác Anh, Từ Chính Hoảng, Triệu Phàm đều có mặt.

Văn Đế nhìn, lắc đầu nở nụ cười, "Phong cảnh vô cùng tốt, thích hợp để ngắm hoa."

Ông vừa mở miệng, những người khác nở nụ cười, Từ hoàng tử thư họa song tuyết, chuẩn bị giấy và bút mực, liền vẽ một bức chúng mỹ ngắm hoa, sinh động như thật, làm người ta xem thế là cũng đủ, Văn Đế chỉ hần cảm thán: "Họa tốt, nếu con đem phần tâm tư này đặt ở triều đình chính sự thì thật tốt!"

Từ hoàng tử làm người phong nhã, bộ dáng rất tiêu sái, "Nếu phụ hoàng thích, nhi thần vẽ thêm mấy bức dâng lên."

"A?"

"Chỉ là nhi thần muốn cầu phụ hoàng một chuyện."

Văn Đế vừa nghe liền vui vẻ, "Muốn mấy tấm họa còn có yêu cầu? Con nói xem."

Từ hoàng tử dừng một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Nhi thần thích Lăng Mạn Mạn, cầu xin phụ hoàng tứ hôn!"

"Lăng Mạn Mạn?" Văn Đế suy nghĩ một chút, "A, là ngoại tôn nữ của Tả tướng sao, trẫm còn nhớ cô bé ấy, tiểu cô nương có chút ngạo khí, nhưng mới trước đây còn luôn đi theo sau Tiểu Thất gọi biểu ca..." Nói xong, Văn Đế liền nhìn đến Lạc Chiêu Dục, lại thấy Lạc Chiêu Dục một tay chống cằm, như có như không nhìn phía bờ bên kia.

"Tiểu Thất, con nhìn cái gì đó?"

"Không có gì, " Lạc Chiêu Dục khẽ cười một tiếng, "Lăng Mạn Mạn gia thế dung mạo cũng không tệ, rất xứng đôi với tứ ca."

Văn Đế cũng có ý đó, liền gật đầu, Từ hoàng tử vội vàng tạ ơn, sau cùng còn chớp mắt nhìn Lạc Chiêu Dục, ý là... Hôm nào Tứ ca cũng tặng đệ mấy bức họa nha.

Lạc Thương nhủ mảy, trong nội tâm vừa động, tiến lên cười nói: "Phụ hoàng, nhi thần..."

Văn Đế đưa tay ngăn lại lời hần muốn nói, gọi thái giám bên cạnh tới, nói nhỏ vài câu, thái giám kia vội vàng chạy tới bờ bên kia.

"Cứ như vậy khó tránh có chút không thú vị, hoàn cảnh hôm nay thật ra khiến trẫm nhớ tới tình cảnh năm đó vừa gặp gỡ hoàng hậu, "về mặt Văn Đế có chút hồi tưởng, chậm rãi nói: "Cũng là hội ngắm hoa, nói đến đây, hoàng hậu còn một lần tìm được vòng hoa."

Bất luận dân gian hay là hoàng thất, thường có hội ngắm hoa hoặc tiệc ngắm hoa, trong đó cũng có rất nhiều trò chơi phong nhã thú vị, có một trò gọi là tìm vòng hoa, chủ nhân yến hội sẽ chọn một loại trong bách hoa, sai người làm thành một vòng hoa đội đầu xinh đẹp giấu ở một chỗ nào đó, cho mệnh mỗi đề nữ khách đi tìm, người tìm được vòng hoa hoàn toàn xứng đáng là người thắng, có thể nêu ra một yêu cầu với chủ nhân, ngoài ra, mọi người đều sẽ kính rượu người đó coi như chúc mừng, đây là một loại vinh hạnh đặc biệt.

Lạc Đình có chút hiểu được, "Ý phụ hoàng là..."

Hai mắt Lạc Chiêu Dục hí lại, có loại dự cảm xấu, quả nhiên, liền nghe Văn Đế ý vị không rõ mở miệng, "Lần này người tìm được vòng hoa, trẫm sẽ đem nàng chi hôn cho thái tử... À, Lăng Mạn Mạn coi như không tính."

"Phụ hoàng, sao có thể đem hôn sự của nhi thần ra làm tiền đặt cược?" Lạc Chiêu Dục mặt đen lại, cắn răng nghiêng lợi nói.

Văn Đế chỉ cười không nói, những tú nữ này nếu đã được thông qua sơ tuyển, mọi phương diện cũng không tệ, hần cố ý thử Mục Song Hàm một lần, nhưng nếu Mục Song Hàm không tìm được vòng hoa, bị những người khác tìm được trước... Vậy phải xem lại có phải người xuất sắc nhất không, dù sao chỉ nói sẽ gả cho thái tử, cũng không nói nhất định sẽ là chính phi, không phải sao?

Lạc Chiêu Dục đầu tiên là tức giận, sau đó bình tĩnh lại, khóe môi hơi cong, như cười như không, hừ, người có Trương Lương kế, ta tất nhiên có qua tường thê.*

(* Người có Trương Lương kế ta tất có qua tường thê:

- Trương Lương kế

Trương Lương là danh thần khai quốc nổi tiếng thời nhà Hán. Ông cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà được người đời xưng tụng là Hán sơ Tam kiệt, đóng vai trò quan trọng giúp Lưu Bang đánh đổ nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán Sở sáng lập ra nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông thường được xếp vào hàng ngũ 10 đại quân sư kiệt xuất nhất lịch sử phong kiến Trung Quốc, đứng thứ 3 sau Tôn Vũ, Tôn Tẫn và đứng trên các bậc quân sư kiệt xuất khác như Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn. Vì thế, hậu nhân hay gọi ông là Mưu Thánh.

Trong quá trình Trương Lương phò tá Lưu Bang, thường bày mưu hiến kế. Hầu hết kế sách của Trương Lương đều thành công một cách thần kỳ, cho nên những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế.

- Qua tường thê (là cây thang mây bắc qua tường), qua tường thê xuất hiện vào thời kỳ Đông Chu xuân thu thời Chiến Quốc.

Tương truyền, có một lần, Sở Huệ Vương phái Công Thâu Ban (Lỗ Ban) chế tạo thang mây (thang dài dùng để công thành hoặc chữa cháy) với ý đồ tấn công Tống quốc.

Người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó. Tất cả mọi người đều có kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Binh đến ngăn cản, nước đến đắp đê. Câu nói "Người hữu Trương Lương kế, ta có qua tường thê" mang ý nghĩa như vậy.)

Bên kia, hoàng hậu cùng các phi tần đều nhận được lời của Văn Đế, hoàng hậu giết mình, trầm mặc một lát, xoay người phân phó Phùng Như đi làm vòng hoa, đem giấu đi.

Nội tâm Thục phi cảm thấy buồn bực, chỉ hôn thì cứ chỉ hôn, chơi trò tìm vòng hoa làm gì? Lỡ như đem con dâu mà con trai bà ta chọn bay mất làm sao đây?

Nhưng Văn Đế cùng hoàng hậu không có ý kiến, bà ta cũng không thể nói gì, hoàng hậu không thích mở miệng, Thục phi háng giọng một cái, đem chuyện này đơn giản nói ra.

Các tú nữ mắt sáng lên, quả thật là cơ hội tốt!

Mục Song Hàm nghe vậy theo bản năng nhú mảy, bình thường hoàng đế không phải là người tùy hứng, một khi tùy hứng lên liền ra chiều không theo lẽ thường!

"Hàm biểu tỷ vì sao nhú mảy, sợ mất mặt sao?" Trang Nhượng Hân nhìn gần một thoáng, lần này nhìn không được đậm nằng một câu.

Mục Song Hàm liếc nhìn nàng ta, vẻ mặt như đang nhìn náo loạn, "Cả trăm người đi tìm, người thắng chỉ có một, chẳng lẽ tìm không được mọi người đều mất mặt?"

Trang Nhượng Hân chính là muốn chống đối nàng, tươi cười lạnh lùng, "Hàm biểu tỷ có dám cùng Nhượng Hân đánh cược một lần không?"

"Nói một chút xem " Mục Song Hàm thờ ơ.

"Chúng ta so một lần, xem ai có thể tìm được vòng hoa, người thua phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng," dừng một chút, Trang Nhượng Hân đặc biệt nhấn mạnh thêm một câu, "Bất luận yêu cầu gì cũng phải thực hiện!"

Mục Song Hàm nở nụ cười, "Hàn biểu muội, người quá đề cao bản thân, cũng đánh giá cao biểu tỷ ta, lỡ như bị người ngoài tìm được thì sao?"

Trang Nhượng Hân ghen tức, lạnh lùng nói: "... Vậy thì không tính."

Mục Song Hàm nhún vai, thật ra nàng không sợ thua, dù sao bất luận thế nào Lạc Chiêu Dực sẽ không để nàng thua, nàng rất tin tưởng hắn, hơn nữa nếu như thua nàng cũng có biện pháp quyết nợ, đối với loại người như Trang Nhượng Hân không thể quá phân rõ phải trái, "Được thôi."

Tinh thần Trang Nhượng Hân lập tức tràn đầy ý chí chiến đấu sục sôi, giống như sắp ra chiến trường.

Một lát sau, Phùng Như trở lại, nói nhỏ vài câu bên tai hoàng hậu, từ lúc bắt đầu hoàng hậu vẫn luôn mang vẻ mặt kia, cũng không thay đổi, ngừng đầu đàm luận nói: "Danh hoa truyền thiên hạ, gửi lại nơi kết tình, bên trong ngự hoa viên, người hữu duyên tất sẽ tìm được, lấy thời gian một nén nhang làm hạn định."

Nói xong, hoàng hậu ngồi trở lại trên cao, bắt đầu chậm rãi uống trà, không nói thêm gì nữa.

Mọi người: "... " Hoàng hậu người nói thêm vài lời không được sao QAQ

Trong thiên hạ các loại hoa danh tiếng nhiều không đếm xuể, nói vậy quá chung chung, đến nơi kết tình càng làm người ta khó hiểu, may mà còn thêm câu ở trong ngự hoa viên, nhưng ngự hoa viên lớn như vậy, dạo một ngày cũng đi không hết, huống chi nửa canh giờ?

Thời gian eo hẹp, các tú nữ lập tức tản đi như chim muông.

Thục phi nhú mảy, thử dò xét hỏi: "Hoàng hậu nương nương, đến nơi kết tình là ý gì? Chẳng lẽ là Thiên Thảm viên?" Thục phi chợt nghĩ tới đồng âm.

"Người tự mình đoán đi." Hoàng hậu hờ hững nói.

Thục phi nghe giọng của bà cũng có chút giận, không nóng không lạnh nói: "Hoàng hậu nương nương, đề mục này quá khó, lỡ như không ai tìm ra là chuyện nhỏ, làm mất nhã hứng của bệ hạ là chuyện lớn."

Hoàng hậu không mặn không nhạt nói một câu, "Người cho rằng ai cũng ngu xuẩn giống người?"

Thục phi: "... "

Nếu Mục Song Hàm còn ở đây, nhất định sẽ không rối rắm chuyện Lạc Chiêu Dực có phải do hoàng hậu sinh hay không nữa, nhìn thái độ trào phúng tự kéo thêm cừu hận này, quả thực giống nhau như đúc!

Thái giám theo hầu không ngừng chạy đến bờ bên kia, đem câu đó đến báo cho đám người Văn Đế, Văn Đế nghe xong nở nụ cười nửa ngày, trầm ngâm hồi lâu, hỏi những người khác: "Các người cảm thấy thế nào?"

"Có phải ở phía đông Thiên Thảm viên không?" Không hổ là mẹ con, Lạc Thương nghĩ giống như Thục phi.

Ngũ hoàng tử lại không cho là đúng: "Hoàng hậu nương nương tâm tư khó lường, nào có đơn giản như vậy?"

Lạc Đình nhẹ nhàng một tiếng, nghiêng đầu nhìn Lạc Chiêu Dực, vừa nhìn lại sững sờ, bên kia Tứ hoàng tử đã kêu lên: "Tiểu... Thái tử đâu?"

Thì ra Lạc Chiêu Dực không biết từ khi nào đã không thấy bóng người.

Mọi người im lặng, quả nhiên, luận tùy hứng không người nào có thể so với thái tử.

Văn Đế chỉ nhíu mày, không biến sắc, cũng nhìn không ra ông có tức giận không, Lạc Thương cười nói: "Phụ hoàng, không bằng nhi thần đi tìm thái tử một chút?"

"Con đi đi." Lạc Thương chỉ là nói vậy thôi, không nghĩ tới Văn Đế lại đáp ứng, hẩn giữ vẻ mặt không đổi, chấp tay lui xuống.

Văn Đế nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cười đến có chút ý tứ sâu xa, Tiểu Thất à Tiểu Thất, con muốn đi hỗ trợ, trăm lần phải thêm người làm phiền, nhìn con ứng đối thế nào!

Con trai không nghe lời, Văn Đế cũng hết sức buồn rầu, cần phải dạy dỗ là đương nhiên.

Sau khi các tú nữ rời đi, cơ bản đều làm một việc đầu tiên, đó chính là hỏi thăm cung nhân đại khái hoàn cảnh của ngự hoa viên, Mục Song Hàm cũng không ngoại lệ, nàng chọn hướng phía nam, nguyên nhân... Đại khái là bên kia ánh mặt trời rất chói thôi ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Cung nhân tất nhiên hề biết thì sẽ nói, sau khi nghe xong phần lớn mọi người đều chạy tới Thiên Thảm viên.

Mục Song Hàm tạ ơn cung nhân, nắm quyền đặt bên môi, trầm tư suy nghĩ, đột nhiên một cục đá đánh vào cạnh chân nàng, nàng trừng mắt, nhìn bốn phía, hướng chỗ không người đi đến.

Một đôi tay che mắt nàng lại, sau đó vang lên thanh âm rõ ràng đã được thay đổi: "Ta là ai?"

Mục Song Hàm kéo tay hẩn xuống, tức giận xoay người: "Điện hạ, chàng thực ngây thơ!"

Lạc Chiêu Dực trừng mắt nhìn, lại tức giận, "Không có tình thú!"

Mục Song Hàm: "... Ta về sau học một chút?"

Lạc Chiêu Dực một bộ vẻ mặt "Lúc này mới phải", Mục Song Hàm nhin xuống xúc động tròn mắt, "Điện hạ, sao chàng tới?"

"Tôi giúp nàng gian lận." Hai tay Lạc Chiêu Dực đặt sau gáy, dựa vào thân cây, mở miệng như đương nhiên.

Mục Song Hàm: "... Vậy thật là cảm ơn người ==

[/ size]

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thật giả

Edit+Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực dựa vào cây, khẽ ngẩn mặt, ánh mặt trời chiếu rọi, đôi mắt cong cong, tỏ ra hết sức thích ý lười nhác, bộ dáng này không giống đến giúp, nói hẩn đến chơi còn có người tin.

Mục Song Hàm có chút ngửa tay, đặc biệt muốn nhéo mặt hẩn rống một câu, suy nghĩ một chút vẫn là nhịn được, yên lặng nói ba lần bình tĩnh, sau đó thực bình tĩnh hỏi: "Chàng giúp thế nào?"

"Người kia cho đầu mới gì?" Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại, người này tất nhiên là nói về hoàng hậu.

"Danh hoa truyền thiên hạ, gửi đến nơi kết tình, bên trong ngự hoa viên," Mục Song Hàm lặp lại một lần, sau đó chậm rãi nói: "Ta vừa hỏi một cung nữ, duy nhất có chút liên quan chính là Thiên Thắm viên."

Lạc Chiêu Dực lặng im một lát, khoe miệng gọi lên đường cong trào phúng, "Người kia, từ trước đến nay chỉ coi trọng ý nghĩa không quan trọng cái tên, Thiên Thắm viên chỉ là lừa gạt."

"Điện hạ, nghe như... chàng thật sự rất hiểu rõ Hoàng hậu nương nương."

"Chung sống nhiều năm như vậy, không quen thuộc cũng phải quen." Nhắc tới hoàng hậu, giọng nói Lạc Chiêu Dực lúc nào cũng nhàn nhạt.

Quan hệ dù không tốt, cũng là mẹ con, hoặc là nói, rất nhiều năm trước Lạc Chiêu Dực còn nhỏ đã từng hao hết tâm tư muốn làm hoàng hậu vui, chỉ là ngày trôi qua, hoàng hậu luôn điên điên khùng khùng lạnh mặt đối đãi, thậm chí... Lạc Chiêu Dực có tâm tình muốn quán quýt cũng phai nhạt.

Mục Song Hàm nghĩ đến điểm này, sáng suốt không nói ra miệng, chỉ là điềm nhiên như không cười hỏi: "Vậy theo ánh mắt điện hạ, manh mối hoàng hậu nương nương cho là có ý gì?"

Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, đi quanh nàng vài vòng, ánh mắt từ trên người nàng chuyển đến cái cây bên cạnh, "Danh hoa truyền thiên hạ..."

"Thời tiết này hoa nở có rất nhiều loại," Mục Song Hàm nói tiếp: "Trong hoàng cung trông đều là trần phẩm, có cái nào không phải là danh hoa?"

Lạc Chiêu Dực lắc đầu nở nụ cười, "Chỉ có mẫu đơn mới là quốc sắc, khắp kinh thành đang mùa hoa nở, từ trước đến nay đều xưng mẫu đơn đứng đầu trong các loài hoa... Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, thái tử phi sẽ thừa kế vị trí này, cũng chỉ có mẫu đơn mới xứng."

Mục Song Hàm nghe xong tròn to hai mắt, "Hoàng hậu nương nương có thể nghĩ nhiều như vậy? Chẳng lẽ tìm được vòng hoa nhất định sẽ được định làm thái tử phi sao?"

Lạc Chiêu Dực không phản bác, ngưng trong chốc lát mới chậm chạp nói: "A, nàng cũng không ngốc. Được rồi, nói cho nàng biết sự thật, bà thích nhất hoa mẫu đơn, lại gặp đúng thời tiết này, loại câu đố bà nghĩ đến đầu tiên tất nhiên là hoa mẫu đơn."

Mục Song Hàm: "... Nếu là nguyên nhân này chàng còn dài dòng như vậy.. Chàng thật đủ độc ==

"Về phần câu tiếp theo..." Lạc Chiêu Dực cầm tay nàng, dẫn nàng chạy, "Đi theo ta."

Phía nam Ngự hoa viên, có một mảnh rừng hoa đào, thời tiết này, hoa đào cơ bản đều đã tàn, nhưng trong cung luôn được chăm sóc cẩn thận, từng mảng lớn cánh hoa phấn hồng đua nhau rơi xuống, đưa mắt nhìn đến, mưa hoa đầy trời, vừa duy mỹ lại lãng mạn động lòng người.

"Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia,*" Lạc Chiêu Dực chỉ cây hoa đào lớn nhất ở giữa, nghiêng đầu nở nụ cười khẽ với nàng, "Cảnh đào làm ước hẹn, hoa đào kết tình, bà ấy nói không phải nơi kết tình, mà là loài cây kết tình."

(*Bài thơ Đào yêu. Tạm dịch: Cảnh đào xanh tươi, muôn ngàn hoa nở, nàng về nhà chồng, đôi lứa thuận hòa.)

Mục Song Hàm tròn mắt há hốc mồm, lúc này không còn gì bắt bẻ được?

Lạc Chiêu Dực đột nhiên cúi người bế nàng lên, mũi chân nhẹ điểm, ở trong rừng hoa đào tung bay, chỉ chốc lát sau đã ôm nàng đứng trên cây hoa đào lớn nhất kia.

Mục Song Hàm sợ hãi kêu lên, ôm ngực thở, "Ta nói, điện hạ chàng lần nào cũng không báo trước..."

"Tiến bộ, lần này không có gọi sao!" Lạc Chiêu Dực liếc nàng một cái, giọng nói nghe như đáng tiếc.

Mục Song Hàm: "..."

"Chàng thả ta xuống!" Nàng hung dữ trừng hắn.

"Nàng xác định?" Lạc Chiêu Dực lập tức buông tay, cơ mà nhánh cây kia vừa nhẵn vừa trơn, Mục Song Hàm căn bản đứng không vững, từ trên nhìn xuống đầu liền choáng váng một hồi, dọa nàng vội vả lại ôm lấy hắn, tức giận nói: "Chàng cố ý?"

Lạc Chiêu Dực nâng cằm, có chút vô tội, "Đây chính là nàng tự mình yêu thương nhưng nhớ."

Mục Song Hàm thật sự là thua hắn, nắm bàn tay hắn đứng vững thân thể, sau đó đỡ đến thân cây, nghiêng đầu nhìn quanh, "Chàng nói vòng hoa ở chỗ này, chỗ nào đây?"

Lạc Chiêu Dực đột nhiên cười cười, chỉ phía sau nàng, Mục Song Hàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ nhánh cây hoa đào, một vòng hoa mẫu đơn xinh đẹp được đặt ở đó, cành cây cong lên trên, tựa như đang cầm giữ đóa hoa bình thường.

"Như thế nào?" Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại nàng.

Mục Song Hàm cười hướng hân giờ ngón cái, có thể nói quả nhiên là mẹ con tâm ý tương thông? Ý tứ hoàng hậu người ngoài nghĩ mãi không thông, Lạc Chiêu Dực vừa nghe liền hiểu.

Lạc Chiêu Dực đem vòng hoa lấy xuống, nhìn nhìn, cài lên trên đầu nàng, sau đó không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm.

Mục Song Hàm không được tự nhiên muốn lấy xuống, gò má bị ánh mặt trời phơi đến ửng đỏ lộ ra vẻ ung dung cao quý như hoa mẫu đơn, đúng là tuyệt sắc vô cùng, Lạc Chiêu Dực đột nhiên để sát vào mặt nàng hôn một cái, hôn xong chính hân cũng cứng đờ.

Mục Song Hàm cũng ngây người, gò má lập tức hồng lên, trái tim đập bùm bùm cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, tròn tròn mắt nói không ra lời.

Bên tai Lạc Chiêu Dực hồng một mảnh, hồi lâu, hân xoay người, "Canh giờ không sai biệt lắm, trở về thôi."

"Chàng vì cái gì..." Mục Song Hàm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, theo bản năng sờ gò má, tay chân luống cuống, nàng xưa nay tinh táo, lúc này cũng không bình tĩnh.

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực nhìn loạn, thấy vòng hoa trên đầu nàng, dứt khoát lộn chết không sợ phỏng nước sôi, thập phần đáng ăn đòn nói: "Dù sao nàng là người ta đã chọn, hôn một chút có làm sao."

Mục Song Hàm nghe giọng điệu này của hân lại giận, đã quên còn đang trên tàng cây, một cước đạp tới, kết quả không đạp được người, chính mình lại thẳng tắp rơi xuống dưới, "A - - "

"Nàng xem nàng thực ngốc!" Lạc Chiêu Dực một tay ôm lấy nàng, một tay nắm lấy vòng hoa, bình yên chạm xuống đất.

"Ngốc chàng còn hôn?" Mục Song Hàm lạnh lùng nói.

Lạc Chiêu Dực thấy nàng giống như thực sự tức giận, lặng yên, nói thầm, "Nữ nhân hẹp hòi, không phải chỉ là thấy nàng xinh đẹp, nhịn không được sao..."

Mục Song Hàm chớp hai mắt, không nói gì nhìn trời, nhịn không được châm chọc hân, "Chàng thành thật nói sẽ chết à!"

Lạc Chiêu Dực khề hừ nhẹ, đem vòng hoa đưa cho nàng, dặt tay nàng trở về, lúc này Mục Song Hàm không nói gì nữa, chỉ là khóe môi khề cong lên.

Đoạn đường này ít người đi, tránh một chút là được, nhưng đến phía trước nữa thì tránh không khỏi, Mục Song Hàm muốn thu tay, không thoát được, nàng hắng giọng một cái, "Ta tự mình trở về là được rồi, nếu bị người trông thấy... Không tốt lắm đâu!" Chuyện Thái tử giúp nàng gian lận truyền đi nhất định sẽ dẫn tới công phân?

Lạc Chiêu Dực không tình nguyện buông tay, Mục Song Hàm đang cầm vòng hoa muốn đi về, chợt nghe một thanh âm trầm thấp nói: "Tiểu Thất, người công khai giúp tú nữ gian lận, chuyện tìm vòng hoa này còn có thể tính được sao?"

Lạc Thương đứng lúc tìm tới nơi này, chấp tay đi ra, giữa hai đầu lông mày có chút khó chịu, dáng vẻ rất không vui.

Mặt Lạc Chiêu Dực trầm xuống, "Con mắt nào của người nhìn thấy cô giúp nàng?" Nói xong, hân nói với Mục Song Hàm: "Nàng đi trước đi." Làm trễ thời gian, cho dù tìm được vòng hoa cũng vô ích.

Mục Song Hàm gật đầu, xoay người muốn đi, Lạc Thương đưa tay ngăn cản nàng, Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hướng hân ra tay, động tác vừa nhanh vừa mạnh, Lạc Thương bất đắc dĩ chỉ có thể đưa tay ngăn cản, vừa đỡ bên này, Mục Song Hàm liền nhân cơ hội chạy.

"Người thân là thái tử, sao có thể tùy hứng như vậy?" Lạc Thương tức giận, cũng xuống tay độc ác.

"Cô xưa nay là như vậy, hôm nay người mới biết?" Lạc Chiêu Dực thành thạo, không quan tâm đáp lại hân, "Còn nữa, vòng hoa là tự nàng tìm được, cô chỉ là trên đường gặp nàng nói vài câu thôi, không thấy được cũng đừng nói bậy, vu oan thái tử là tội lớn!"

Một lần tri hoãn này, Mục Song Hàm đã không thấy tăm hơi bóng người.

Ở trong vườn, hoàng hậu nhìn, một nén nhang đã sắp đốt hết. Các tú nữ cũng lục tục trở lại, từng người mặt mày ửng đỏ, hai tay trống trơn, hai mắt nhìn nhau, đều lác đác.

"Hoàng hậu nương nương, thần nữ tìm được vòng hoa rồi!"

Mọi người cả kinh, nghe tiếng nhìn lại, thấy Trang Nhượng Hân nâng một cái vòng hoa mẫu đơn đi tới, trên mặt là thần sắc vui mừng, nhìn như đang tung bay, cung kính hướng tới hoàng hậu hành lễ.

Hoàng hậu nâng mắt, nhìn, còn chưa nói gì, Phùng Như bên cạnh đột nhiên hơi kinh ngạc hô "Ồ".

Đúng lúc này, hương cháy hết, Mục Song Hàm cũng chạy tới, trên tay của nàng cũng cầm một vòng hoa mẫu đơn giống vậy, lúc nhìn thấy Trang Nhượng Hân, hơi sững sờ, kinh ngạc nhủ mà, thực kỳ lạ, chẳng lẽ là có hai cái vòng hoa?

Bờ bên kia, Văn Đế cũng nhìn thấy, rất hứng thú "A?" Một tiếng, "Lão Tam cùng Tiểu Thất còn chưa trở lại sao?"

"Bẩm phụ hoàng, vẫn chưa." Lạc Đình sờ mũi, cười cười.

"Đi, đến đối diện nhìn một chút, vòng hoa của hai người này, chắc chắn có một cái là giả."

Vô luận là ai làm giả, dám qua mặt đế hậu cùng nhiều người như vậy, lá gan cũng thật là lớn, chỉ là, kẻ làm giả này làm sao có thể đoán trúng tâm tư hoàng hậu?

Nhìn kỹ lại, hai cái vòng hoa cực kỳ giống nhau.

Lúc Trang Nhượng Hân nhìn thấy vòng hoa trên tay Mục Song Hàm, nhìn không được thay đổi sắc mặt, bàn tay khẽ siết chặt, hoàng hậu thân nhiên nói: "Nói một chút xem, các người theo thứ tự là tìm được ở đâu."

Trang Nhượng Hân giành nói trước: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, là ở trong Thiên Thảm viên ạ."

Hoàng hậu hơi nhếch khóe môi, ý tứ hàm xúc không rõ, nhìn về phía Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm khẽ rù mắt xuống: "Hoàng hậu nương nương, thần nữ là ở trong rừng hoa đào phía nam, nhìn thấy trên cây hoa đào chính giữa, bởi vì cây kia quá cao, nên nhờ người lấy xuống giúp." Nói chuyện cũng chưa lối thoát, cây cao như vậy nàng lên không được, chỉ nói nhìn thấy, cũng giống như nàng tìm được.

"Hoàng hậu, người nào là thật?" Văn Đế cũng đến, mọi người đang định hành lễ, ông khoát tay miễn, nhìn qua hoàng hậu cười nói.

Hoàng hậu không nói, chỉ rót rượu, nâng chén từ xa kính với Mục Song Hàm, sau đó uống một hơi cạn sạch, quay cù từ trước, kính vòng hoa, mặc dù bà không mở miệng, dùng hành động đã biểu lộ người nào là thật, người nào là giả.

Mục Song Hàm không chút ngoài ý muốn, phúc thân đáp lễ, sắc mặt Trang Nhượng Hân trắng bệch, đối mặt với các loại ánh mắt ẩn ý không rõ, nàng ta vội vã nói: "Hoàng hậu nương nương, đây không phải là giả, thần nữ thật sự là ở trong vườn hoa Thiên Thảm viên phát hiện ra!"

Thục phi nở nụ cười, hơi châm chọc: "Có ý tứ, hai cái nhìn không sai biệt lắm, chẳng lẽ người làm giả có thể biết tâm tư hoàng hậu? Nếu có thể đoán trúng tâm tư hoàng hậu, vì sao không thể tìm được cái thật?"

Hoàng hậu liếc bà ta một cái, nữ quan Phùng Như bên cạnh đã cười nói: "Bẩm Thục phi nương nương, kỳ thật hai cái đều là thật, chỉ là lúc làm vòng hoa cái đầu tiên trông không đẹp, lão Hoa tượng không đành lòng vứt bỏ, định mang trở về, chuẩn bị gieo trồng lại, có lẽ Trang cô nương không biết chuyện, thấy được, lầm tưởng đây là thật, liền thừa dịp lão Hoa tượng không chú ý, trộm lấy mang về đây."

Nói xong, Phùng Như đi đến trước mặt Trang Nhượng Hân, ý bảo nàng ta buông vòng hoa trong tay ra, không có lực đạo giữ lấy, vòng hoa kia lập tức rơi hết ra ngoài.

Trang Nhượng Hân mặt như giấy trắng, toàn thân phát run, trong đầu chỉ có một ý niệm, thua, nàng ta thua Mục Song Hàm!

Thục phi như có điều suy nghĩ, đột nhiên lại nở nụ cười, "Có thể tìm được cái không thành phẩm, cũng là thông minh, xem dung mạo tư sắc này cũng không tệ, không bằng cùng nhau gả cho thái tử, như vậy, chính phi và trắc phi đều có toàn bộ?"

Bà ta vừa dứt lời, Mục Song Hàm âm thầm cười lạnh, Trang Nhượng Hân cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đính hôn

Edit + Beta: Anky

Văn Đế miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh, nói người tìm được vòng hoa sẽ được gả cho thái tử, Mục Song Hàm vắn đã đồng ý chính là người của thái tử, Thục phi mặc dù thâm hận, nhưng không nói được gì, trong lòng có oán khí, nhìn ra Trang Nhượng Hân và Mục Song Hàm bất hòa, liền muốn đẩy các nàng cùng gả cho thái tử, thêm phiền càng tốt.

"Buồn cười, kẻ tìm được một thứ tàn phẩm, người lại nói nàng ta thông minh?" Hoàng hậu có loại bản lãnh, có thể dùng giọng nói lạnh nhạt đem người trào phúng đến chết, "Vậy người tìm được vòng hoa thật chẳng phải là thông minh tuyệt đỉnh, liệu sự như thần?"

Thục phi: "..."

Trang Nhượng Hân: "..."

"Bệ hạ, thần thiếp cũng là có ý tốt..." Thực phi yếu thế quay đầu hướng Văn Đế, rất ủy khuất nói một câu.

Văn Đế cũng chỉ "Ừ" một tiếng, không tiếp lời bà ta, nghiêng đầu đánh giá Mục Song Hàm, trên mặt là vẻ tươi cười, rất hòa ái, "Ngươi là khuê nữ của Mục Bách?"

"Hồi bệ hạ, vâng ạ." Mục Song Hàm cũng cười trả lời.

Văn Đế đột nhiên buông tiếng thở dài, "Phụ thân ngươi ở Thanh Lâm huyện nhiều năm như vậy, mặc dù thành tích nổi bật, nhưng một tiểu cô nương như ngươi phải đi theo chịu khổ, là trẫm không phải."

"Phụ thân thường nói, nếm trái trong khổ đau, mới là hơn người, còn nữa, Thanh Lâm huyện phong cảnh hợp lòng người, dân phong thuần phác, ăn mặc không lo, sao có thể gọi là chịu khổ?" Mục Song Hàm cúi người thi lễ, không nhanh không chậm cười nói: "Sấm chớp mưa gió đều là quân ân, phụ thân gian khổ học tập hai mươi năm, một khi thi đỗ, tuổi trẻ khó tránh thiếu nhần nại, nếu không có mười năm mài giũa, nào có được tài đức trầm ổn như hôm nay đến báo đáp đế vương, một lòng chí khí? Bệ hạ cũng không sai, nếu có điều không phải, vậy là do Song Hàm kiến thức nông cạn."

Vuốt mông ngựa à, ai không biết chứ.

"Không hổ là nữ nhi của Mục Bách, biết ăn nói như hần." Văn Đế vừa nghe quả nhiên nở nụ cười, cũng không ngừng được, nhìn nàng mặc dù xinh đẹp, ngôn ngữ động tác lại tự nhiên hào phóng, không chút nào tùy tiện, thần thái lại đoan chính, không khỏi khê gật đầu.

Văn Đế cũng có suy tính, chọn ai làm thái tử phi đều có lợi có hại, xuất thân của Mục Song Hàm không tính là hiển hách, nhưng trong sạch, gia phụ đi lên bằng tài hoa, không dính dáng đến thế lực trong triều, nếu làm thái tử phi, tương lai thái tử đăng cơ thanh lý triều đình liền không cần cố kỵ chuyện này. Nhưng đồng thời, bởi vì gia thế không cao, đối với thái tử cũng không có sự hỗ trợ lớn... Bất quá đây cũng không phải vấn đề lớn, triều thần đều là được đề bạt mới đi lên, quan lớn quan nhỏ không phải chỉ là một câu nói thôi sao.

Văn Đế nghĩ tới, cũng cảm thấy nàng là sự lựa chọn tốt, hướng chỉ, so sánh với những người khác, Lạc Chiêu Dực hiển nhiên vừa ý nàng.

Nhắc người người liền đến, Văn Đế vừa nghĩ tới, thanh âm Lạc Chiêu Dực liền vang lên, "Nhi thần đến chậm, phụ hoàng thứ tội."

Chính chủ đến đây, mọi người nhất thời nhìn sang, Lạc Chiêu Dực điềm nhiên như không đi đến, tóc đen cắm y, ngay thẳng chần chu, nhìn không ra nửa điểm dấu vết từng đánh nhau, thần nhiên khoát tay, trường bào đón gió, tựa như người trong họa, chỉ nhìn vào khí chất tao nhã đã có thể mê hoặc một đám người.

Mục Song Hàm cảm thấy trước mặt người khác hần thật là biết giả bộ!

"Đi đâu vậy? Lão Tam đâu?" Mục Song Hàm không biết có phải là ảo giác không, nàng cảm thấy lúc Văn Đế hỏi Lạc Chiêu Dực, như có như không liếc về phía này một chút.

Lạc Chiêu Dực rất tự nhiên trả lời: "Nhi thần chỉ là hiếu kỳ, cũng đi tìm vòng hoa, đáng tiếc không tìm được, về phần Tam hoàng huynh, nhi thần cũng không biết hần đi đâu."

Văn Đế cười như không cười, nhìn hần, lại nhìn Mục Song Hàm một chút, thấy vẻ mặt hai người đều rất tự nhiên, trong lòng cũng không nắm chắc, dứt khoát chỉ vào Mục Song Hàm và Trang Nhượng Hân nói: "Hai người này, một người tìm được vòng hoa thực sự, một người tìm được bán thành phẩm bị hỏng trước đó, Thực phi đề nghị đều gả cho con, con cảm thấy thế nào?"

Lạc Chiêu Dực nghe vậy cười lạnh nói: "Mẫu đơn quốc sắc, há có thể dùng tàn hoa đến làm nhục?"

Hần nói rõ ràng là hoa, mọi người ở đây lại cảm thấy hần đang nói đến người, sắc mặt Trang Nhượng Hân lúc đó lúc trắng, hàm răng cắn chặt vào nhau, nàng ta có nghe lầm hay không, thái tử nói nàng ta làm nhục Mục Song Hàm?

Thực phi cũng tức giận, thái tử đây là công khai đánh vào mặt bà ta!

Lạc Chiêu Dực nhìn cũng không nhìn Trang Nhượng Hân, đi thẳng đến trước mặt Mục Song Hàm, Mục Song Hàm khê rù mắt xuống, Lạc Chiêu Dực cầm lấy vòng hoa trên tay nàng cài trên đầu nàng, sau đó duỗi tay về phía nàng, một loạt động tác mây trôi nước chảy, thần sắc hần trang trọng, chỉ nói một chữ: "Đến."

Mục Song Hàm ngẩng đầu, ở trong mắt hần thấy được lời mời thành kính, nàng kim lòng không được đặt tay lên tay hần.

Lạc Chiêu Dực không để ý thần sắc khác nhau của mọi người, kéo nàng đến trước mặt Văn Đế, gần từng chữ: "Nhi thần chỉ cần quốc sắc thực sự! Phụ hoàng niệm vàng lờ ngọc, nhi thần không dám không nghe theo, Mục Song Hàm đã tìm được vòng hoa, nàng chính là thái tử phi của nhi thần!"

Văn Đế nhìn hai người họ, một người hoa mỹ vô song, một người hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, đứng chung một chỗ, thật sự là một đôi bích nhân.

Ông cười buông tiếng thở dài, khê gật đầu, "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, tất sẽ không thất tín với người trước, sau khi trở về trẫm sẽ sai người hạ chỉ, phong nữ nhi của Mục gia làm thái tử phi, chọn ngày đại hôn!"

Định rồi, người được chọn làm thái tử phi cuối cùng đã định, một Mục Song Hàm lớn lên ở Thanh Lâm huyện lại vượt qua toàn bộ quý nữ kinh thành, cũng bởi vì nàng ở hội ngắm hoa hôm nay tìm được vòng hoa? Cũng bởi vì một câu nói đùa của Văn Đế?

Các tú nữ đều cảm thấy có chút không chân thực.

Ngược lại, cho tới bây giờ Mục Song Hàm mới phát giác được có chút chân thật, lúc trước từng nói đùa với Lạc Chiêu Dục, giờ khắc này, mới có loại cảm giác mẹ nó thực phải lập gia đình, còn gả cho thái tử, không biết khi cha mẹ nàng tiếp thánh chỉ sẽ có vẻ mặt gì...

"Tạ phụ hoàng!"

"Tạ bệ hạ ân điển!"

Lạc Chiêu Dục mặt mày tung bay, lúc này mới thật sự lộ ra vui vẻ thuần túy, cùng Mục Song Hàm tạ ơn.

Hoàng hậu nhìn một màn này, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Trang Nhượng Hân siết chặt nắm tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay, đau đớn, nhưng so ra còn kém nỗi đau trong lòng nàng ta, nàng ta từ nhỏ được mẫu thân nuông chiều, mẫu thân lúc nào cũng nói cho nàng ta biết, nàng nhất định có thể gả vào hoàng gia, có được quyền thế, hưởng hết vinh hoa phú quý, trước khi tiến cung, mẫu thân còn nói, nàng ta xinh đẹp, thái tử nhất định sẽ vừa ý nàng, một khi vào Đông cung, cho dù không phải là thái tử phi, đợi đến khi thái tử đăng cơ, ít nhất nàng ta cũng sẽ đứng hàng tứ phi, cho nên Trang Nhượng Hân xưa nay tự phụ... Nhưng hôm nay thì sao?

Người khác cũng thôi đi, vì cái gì cứ phải là Mục Song Hàm? Mẫu thân Từ Kiều của Trang Nhượng Hân cùng mẫu thân Từ Thiên của Mục Song Hàm không phải cùng một mẹ sinh ra, trên cơ bản chính là tranh đấu gay gắt đến lớn, Trang Nhượng Hân bị Từ Kiều ảnh hưởng, nên đối với Mục Song Hàm luôn ôm theo địch ý rất lớn, cái gọi là lòng có khúc mắc, nhìn tới nhìn lui càng không vừa mắt.

"Thái tử, bản cung thấy cô nương này cũng rất tốt, cho người thêm một trắc phi người còn ghét bỏ?" Trong lòng Thục phi không phục, rõ ràng chính là muốn ngọt ngào thêm, "Nếu bị Trang đại nhân cùng phu nhân nghe được lời này của người, còn không biết sẽ nghĩ sao..."

"Thục phi nương nương cảm thấy nàng ta tốt?"

"Bản cung thấy tốt, gia thế dung mạo so với Mục gia cô nương không kém hơn."

Lạc Chiêu Dục nghe vậy hừ nhẹ một tiếng, cười như không cười, "Vậy hãy để nàng ta làm con dâu của Thục phi nương nương là được, tam hoàng huynh không phải còn chưa có chính phi sao?"

Thục phi nhất thời bị nghẹn, liền nghe hoàng hậu nhạt giọng nói: "Không tệ, rất xứng."

Rất xứng?

Mặt Thục phi đã tái đi, hoàng hậu cùng thái tử đem Trang Nhượng Hân hạ thấp thành như vậy, bây giờ lại nói rất xứng với con trai bà ta? Thục phi vội vàng nhìn về phía Văn Đế: "Bệ hạ, nếu Mục gia cô nương đã chỉ hôn cho thái tử, Thương nhi..."

"Lão Nhị lão Tam lão Tứ bọn họ cũng chưa lập chính phi, trăm sẽ suy nghĩ thật kỹ, ngày mai ban chỉ hôn, hôm nay trước hết trở về đi."

Văn Đế nói xong liền dẫn đám người hoàng hậu rời khỏi, các tú nữ cũng từ từ tản đi.

Lạc Tĩnh Nghi vốn định đến xem trò vui, vừa nghe đáng vẻ tươi cười liền cứng lại, nàng chạy tới giữ chặt Lạc Đình, không cho hắn đi, "Nhị ca, ta có lời muốn nói với huynh!"

Lạc Đình vỗ vỗ bả vai nàng, thuận tay kéo vài người bên cạnh qua, ôn hòa nói: "Tĩnh Nghi, tuổi muội cũng không nhỏ, nên lập gia đình rồi, mấy người này đều là thanh niên tài俊 phụ hoàng xem trọng, muội cảm thấy thế nào?"

Triệu Phàm: "Nhị điện hạ, công chúa, thần đã định hôn!" Nói xong liền chấp tay, thối lui.

Hứa Bác Anh: "... Thần không dám trèo cao!" Mục Song Hàm gả cho thái tử, hắn cũng có chút kinh ngạc, lúc này còn chưa trở lại bình thường đâu, lại bị nhị hoàng tử giới thiệu công chúa cho, thật sự rất hoảng sợ được không! Hứa Bác Anh cũng chấp tay, thối lui.

Từ Chính Hoàng: "Thần, thần đã có người trong lòng..." Tiếp tục thối lui.

Lạc Đình: "..."

Lạc Tĩnh Nghi hít thật sâu, không thể nhịn được nữa: "Đều cắt hết cho bốn công chúa!"

Mọi người nhân cơ hội chuẩn bị, Mục Song Hàm vốn cũng phải về Tư Nghi Phụng, tuy nói nàng đã được định làm thái tử phi, nhưng phải đợi đến ngày mai Văn Đế trên đại điện chính thức chỉ hôn mới được. Bất quá nhìn thấy bộ dáng của Lạc Tĩnh Nghi, nàng có chút lo lắng, "Công chúa?"

Lạc Tĩnh Nghi nhất thời mím miệng, xoay người ôm Mục Song Hàm thút tha thút thít nói: "A Hàm, mấy kẻ xú nam này có cái gì tốt, ta mới không cần lập

gia đình, người cũng đừng gả cho Tiểu Thất, hai ta kết đôi đi..."

Mục Song Hàm "..."

Lạc Chiêu Dực một phát kéo nàng ra ném cho Lạc Đình, lạnh lùng nói: "Không cho phép quyền rũ thái tử phi!" Nói xong cũng không để ý bọn họ, kéo Mục Song Hàm rời đi.

Lạc Tĩnh Nghi tức chết rồi, hướng bóng lưng hần làm mặt quỷ, quay đầu trong nháy mắt biến sắc, nghiêm túc nói: "Nói thật, nhị ca, chúng ta nói chuyện một chút!"

"Tĩnh Nghi, nhị ca chỉ có một câu, muội vĩnh viễn là muội muội ta." Lạc Đình thờ dài, vỗ đầu nàng, xoay người cũng đi.

Lạc Tĩnh Nghi đứng tại chỗ, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Hôm sau, Văn Đế chính thức hạ thánh chỉ: Mục Song Hàm chỉ hôn cho thái tử, làm thái tử phi. Đào Vận chỉ cho Nhị hoàng tử Lạc Đình làm chính phi. Trang Nhượng Hân chỉ cho Tam hoàng tử Lạc Thương làm chính phi. Lăng Mạn Mạn chỉ cho Tứ hoàng tử làm chính phi...

Mục Song Hàm nghe thấy Lý Huệ được chỉ cho Hứa Bác Anh, nhìn không được nhướng mày, thật đúng là khéo, nhưng Lý Huệ hoạt bát cùng người hiền lành nhã nhặn như Hứa Bác Anh... Mục Song Hàm nghĩ, có lẽ cũng là một đoạn nhân duyên tốt đi, đều có nơi có chốn như vậy thật không thể tốt hơn.

Làm Mục Song Hàm giật mình ngược lại là Đào Vận cùng Lạc Đình, mẹ đẻ Nhị hoàng tử mất sớm, trong cung không hiện không lộ, mà Đào Vận xuất thân hiền hách, quý nữ cao quý...Nói có chút khó nghe rằng, lúc trước Đào Vận cơ hồ là ứng cử viên đầu tiên cho vị trí thái tử phi, quan hệ giữa Lạc Đình cùng Lạc Chiêu Dực rất tốt, hiện tại hai người kia liên quan đến nhau... Mục Song Hàm lại có dự cảm xấu.

Nhưng thánh chỉ đã hạ, mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, mọi người cũng chỉ có thể tạ ơn.

Sau khi hạ triều, Văn Đế nói với Lạc Chiêu Dực: "Hôn sự của bọn lão Nhị sẽ đẩy lại sau, trăm sẽ cho người chọn ngày tốt, con mau chóng đón thái tử phi đi, dù sao cũng đã kéo dài lâu như vậy... Đúng rồi, con trước tiên an bài người đưa thái tử phi về phủ, ban thưởng các thứ, tóm lại phải thể diện một chút..."

Lạc Chiêu Dực cười khê, "Nhị thần tự mình đi đưa, chắc chắn có thể diện."

Văn Đế nhìn hần, trong mắt hàm chứa cảnh cáo, nói: "Con thích nàng là chuyện tốt, nhưng ưa thích quá mức, cũng không phải chuyện tốt!"

Trên mặt Lạc Chiêu Dực vẫn đậm phong khinh, thông dong nói: "Phụ hoàng yên tâm, nhị thần tự có chừng mực."

Trên thực tế, trong lòng thái tử điện hạ đang suy nghĩ, phải đi gặp phụ nhạc phụ nhạc mẫu, nên mang cái gì mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hồi phủ

Edit +Beta: Anky

Thánh chỉ đến Mục phủ, Mục Bách run rẩy tiếp nhận, cả người trước mắt đều biến thành màu đen, Từ thị ôm ngực, bị dọa suýt nữa thở không nổi, Mục Nhung ngây ngốc hỏi: "Cha, nương, tỷ của con sao lại trở thành thái tử phi?"

Mục Bách vỗ một cái lên đầu hần, sau đó dụi dụi mắt nhìn lại thánh chỉ.

Thái giám truyền chỉ hết sức cung kính cười nói: "Mục đại nhân nhanh chóng chuẩn bị đi, đoàn xe hộ tống thái tử phi hồi phủ cũng sắp tới rồi." Nói xong mỉm cười rời đi.

"Lão gia, người nói, người nói có thể có hiểu lầm hay không? A Hàm làm sao lại bị chọn trúng làm thái tử phi đây?" Từ thị không biết là lo hay vui, chỉ cảm thấy mông lung như vậy, Mục Song Hàm từ nhỏ đến lớn chưa từng để bà phải lo lắng qua, chỉ có chuyện nhân duyên này, thật đúng là làm cho bà bất an đến cực điểm.

"Thánh chỉ viết rất rõ ràng, làm sao có thể lầm được!" Mục Bách lắc đầu, "Việc này có chút kỳ quái, chờ A Hàm trở lại, ta phải hỏi một chút..."

Mục Nhung gãi gãi đầu, há miệng, nhìn không được nói: "Tỷ của con trở thành thái tử phi, vậy thái tử chính là tỷ phu của con? Mặc dù con cảm thấy tỷ tỷ đẹp nhất tốt nhất, nhưng thái tử sẽ thích tỷ ấy sao?"

Mục Nhung một lời trúng đích, kỳ thật đây chính là việc Mục Bách cùng Từ thị lo lắng, ý chỉ này của Văn Đế, người ngoài thấy là may mắn lớn rơi vào Mục gia, trên thực tế Mục Bách lại như nhận củ khoai lang phòng tay... Nhạc phụ của thái tử cũng không dễ làm!

Lúc mọi người đang nói chuyện, một nha hoàn vội vã chạy tới, thở gấp nói: "Lão gia, phu nhân, bên ngoài, bên ngoài..."

"Mau mau mau!" Mục Bách nghĩ đến lời thái giám truyền chỉ, vội vàng dẫn Từ thị và Mục Nhung ra cửa, "Nhất định là A Hàm trở lại!"

Nửa con đường đều bị chặn lại, cấm quân một đường đi theo, Mục Song Hàm ngồi trong xe ngựa, đằng trước là Lạc Chiêu Dục cưỡi ngựa hộ tống, cực kỳ khí phái, dân chúng hai bên đều hưng phấn vây quanh xem.

Mục Bách vừa tới cửa liền bối rối, không phải chỉ có khuê nữ bảo bối của ông trở lại sao? Tại sao thái tử điện hạ cũng tới? Là thật vinh sùng hay ra oai phủ đầu?

Đoàn xe đến trước mặt Mục Bách, người trong phủ cùng nhau quỳ xuống chào đón, lễ nghi không giảm, Lạc Chiêu Dục vội vàng xuống ngựa đỡ nhị lão dậy, tươi cười nói: "Mục đại nhân không cần đa lễ, về sau chính là người một nhà."

Hắn một thân hoa phục tím nhạt, đầu đội ngọc quan màu tím, tóc như vẩy mực, dáng người thanh tú, tướng mạo càng tuấn lãng như nguyệt, dung nhan đẹp đẽ như vẽ, mắt như đầm sâu, một chút xanh u, thấp phần sáng ngời, giờ tay nhắc chân thận trọng có lễ, vốn là phong thái tuyệt thế, thiếu niên tuấn đạt tuyệt luân nhẹ nhàng.

Mục Song Hàm lúc này ở trong lòng oán thầm "Giảo hoạt", đây rõ ràng chính là tỉ mỉ chuẩn bị qua, nói hắn không phải cố ý ai tin, đẹp đến mức có thể trong nháy mắt hạ gục nữ nhân từ tám tuổi tới tám mươi tuổi, tỷ như... Nương nàng QAQ

Từ thị lần đầu thấy diện mạo thật sự của thái tử, lúc này vừa nhìn lập tức sợ ngây người, trong lòng tự nhủ thái tử lại có bộ dáng tốt như vậy, hơn nữa còn cực kỳ lễ phép,... Sau đó độ hào cảm liền tăng vọt lên.

Ai cũng nói ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, ngày đó Mục Bách mới trở về kinh, mọi người ở đây đều mang ấn tượng "Thái tử không đáng tin", nhưng về sau khuê nữ gặp chuyện không may, nhờ có thái tử ở trước mặt Văn Đế nói chuyện, vì vậy ấn tượng kia có chút xoay chuyển, lại thêm hôm nay thái độ nghiêm túc như này, Mục Bách thoáng thở phào nhẹ nhõm... Kỳ thật những tin đồn thái tử không đáng tin cũng là truyền nhảm sao?

"Cha, nương, A Nhung!" Mục Song Hàm vén rèm xe lên, cách biệt hơn một tháng, vừa nhìn thấy người hốc mắt liền nóng lên, đỡ xe ngựa muốn nhảy xuống.

"Ai, A Hàm, con cần..."

Không đợi Mục Bách nói xong, Lạc Chiêu Dục đã xoay người lại đỡ nàng bước xuống, giọng nói thân thiết ôn hòa, quả thực là lần đầu trong đời, "Cẩn thận chút."

Mục Song Hàm: "... Mẹ nó a, thái tử bị quỷ nhập?"

Mục Bách cùng Từ thị cảm thấy vui mừng bội phần, âm thầm gật đầu.

Mục Song Hàm tiếp tục lặng lẽ lau mồ hôi, quả nhiên người hoàng gia đều là đại biểu cho phái tâm cơ diễn giỏi, nàng hắng giọng một cái, "Cha, nương, đi vào rồi nói."

Mục Bách khẽ gật đầu, vội vàng đưa tay, "Thái tử điện hạ, mời."

Mọi người vào phòng khách, Từ thị phân phó người nhận một đồng đồ được ban thưởng xuống, trong đó có không ít đồ trân quý do ngoại tộc tiến cống, Mục Bách nhìn lướt qua đã cảm thấy quá mức, "Bệ hạ ân điển, vi thần thực có chút thẹn."

Lạc Chiêu Dục khẽ mỉm cười, thận trọng nói: "Những thứ này đều do cô chọn lựa, so với Mục đại nhân nuôi dưỡng ái nữ hơn mười năm, đây chỉ là chút tâm ý nhỏ, thực sự không tính là gì, huống chi, đây không phải ban thưởng, mà là văn bồi tự mình hiếu kính, Mục đại nhân, Mục phu nhân cũng không cần chú ý, an tâm nhận lấy là được."

Hắn không đề cao tư thái làm người ta sợ hãi, cũng không hạ thấp tư thái làm mất phong phạm thái tử, đối với người Mục gia mà nói, có thể nói là thích hợp.

Thường nói nhạc mẫu nhìn con rể, càng xem càng thích, Từ thị cũng như vậy, bà suy nghĩ một chút, cười nói: "Thái tử điện hạ, A Hàm từ nhỏ lớn lên ở Thanh Lâm huyện, tính tình có chút hoang dã, bị chúng ta dưỡng đến hơi tùy tiện, nếu là có gì mạo phạm, mong điện hạ sau này bao dung nhiều hơn."

"Không sao, cô thích nàng như vậy," Lạc Chiêu Dục nghiêng đầu nhìn về phía Mục Song Hàm, chớp mắt, ôn nhu hỏi: "Có phải hay không, A Hàm?"

Mục Song Hàm cả người khẽ run rẩy, ngoài khét trong sống vô lực, bất quá vì để cho cha mẹ an tâm, nàng cũng không vạch trần bộ mặt thật của thái tử điện hạ, gạt bỏ tươi cười nói: "Đúng vậy, điện hạ."

Mục Nhung nhìn bọn họ ở chung "ấm áp" như thế, không khỏi ngăn mặt nhìn Lạc Chiêu Dục, đôi mắt sáng lên, "Thái tử điện hạ, ta lần trước nhìn thấy người có một con Đại Bạch Hổ..."

"Người thích?"

"Hết sức uy phong!" Mục Nhung dùng sức gật đầu.

Lạc Chiêu Dực không sao cả nói: "Vây ngày mai, cô sai người đưa đến cho người chơi vài ngày."

"Cám ơn thái tử tỷ phu!" Mục Nhung mặt mày hớn hở, hết sức vang dội gọi một tiếng.

"..." Nội tâm Mục Song Hàm muốn vẫy tay chào, đệ đệ người hay thật, đệ đệ ham vui! Cho rằng Đại Bạch Hồ hung tàn là món đồ chơi sao QAQ

Mục Bách nhú mày, "Điện hạ, tiểu hài tử không hiểu chuyện..."

"Mục đại nhân yên tâm, bạch hồ đã được thuần phục, sẽ không đả thương người," Lạc Chiêu Dực được một tiếng tỷ phu của Mục Nhung làm cho sáng khoái, vì vậy nhìn đứa nhỏ này cũng phá lệ thuận mắt, "Cô sẽ đem người thuần hồ cùng đưa đến, bé trai không cần nuông chiều quá mức, không có việc gì."

Hắn đã nói đến nước này, Mục Bách cũng không thể nói gì hơn, ngồi thêm một chút, Lạc Chiêu Dực liền đứng dậy cáo từ, Mục Song Hàm ngăn cha mẹ lại, tự mình đưa hắn tới cửa, Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng: "Thấy biểu hiện thế nào?"

Mục Song Hàm thật muốn quỳ ngay, dờ khóc dờ cười gật đầu.

Lạc Chiêu Dực không phản bác, đang muốn nhảy lên ngựa, Mục Song Hàm bỗng nhiên lại chân thành nói: "Điện hạ, đa tạ chàng."

Lạc Chiêu Dực nói chuyện hành sự từ trước đến nay không có kỳ gì cả, hẳn nguyên ý thu liễm tính tình lại đối đãi với người Mục gia như vậy, bởi vì bọn họ là thân nhân của Mục Song Hàm... Cảm xúc không được tự nhiên này, hẳn không nói, nàng có thể nào không nhận ra một phần tâm ý này?

Lạc Chiêu Dực khẽ nhún mày, chợt xoay người ở trên mặt nàng hôn một cái, động tác cực nhanh, đợi đến khi Mục Song Hàm kịp phản ứng, chỉ thấy được bóng lưng hắn nghênh ngang rời đi.

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, nhìn không được bật cười.

Lúc nàng trở lại phòng khách, Mục Bách đang giáo huấn Mục Nhung, Mục Nhung vừa thấy nàng trở lại liền trốn ra phía sau nàng, thò đầu ra nói: "Tỷ, cha không nói đạo lý!"

"Ta không nói đạo lý? Là ai không phân rõ phải trái, người vừa nói loạn với thái tử cái gì?" Mục Bách đuổi theo hắn muốn đánh, "Còn cùng thái tử đòi Đại Bạch Hồ, người đưa nhỏ cả gan này..."

"Thái tử bây giờ là tỷ phu con, không phải người một nhà sao, hơn nữa hắn rất hòa khí, cực kỳ dễ nói chuyện!" Mục Nhung cũng hơi tức, kéo Mục Song Hàm hỏi: "Tỷ, tỷ nói đúng không?"

Mục Song Hàm ngăn Mục Bách lại, cười gật đầu: "Cha, thái tử sẽ không so đo điều này."

"Con nói không so đo là không so đo? Ai," Mục Bách nhú mày hỏi: "A Hàm, làm sao con lại bị chọn làm thái tử phi? Con cùng thái tử là thế nào?"

"Cha, chuyện này là kết cục đã định, nhiều lời cũng không có ý nghĩa, con..."

"Vây... A Hàm, nương chỉ hỏi con một câu," Từ thị nghiêm túc hỏi: "Con là cam tâm tình nguyện sao?"

Mục Song Hàm mím môi mà cười, "Cha, nương, mọi người yên tâm, gả cho thái tử, trong lòng nữ nhi không có cái gì không muốn, thái tử hẳn... Đối với con rất tốt."

Từ thị cũng đã từng này tuổi, vừa nhìn cũng biết là nàng động tâm, cũng khó trách, dung mạo tính tình thái tử đều tốt, Từ thị cũng rất hài lòng, chỉ có một chuyện, thái tử là thái tử, tương lai trong phủ chắc chắn không chỉ dừng lại một nữ nhân là Mục Song Hàm, Từ thị nhìn bộ dáng nàng mỉm cười, bỗng dung lòng có chút chua xót, cũng không đành lòng mở miệng thêm.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

"Không biết phụ hoàng triệu nhi thần đến, có chuyện gì?" Lạc Đình sau khi hành lễ hỏi.

Văn Đế nhìn tấu chương, không ngắt đầu, "Trẫm đem Đào Vận chỉ hôn cho con, con có thích không?"

Lạc Đình vẫn cung kính, âm giọng cười nói: "Phụ hoàng chỉ hôn, tất nhiên là tốt."

Văn Đế ngừng tay lại, rút cục ngắt đầu, đánh giá trong chốc lát, ông thầm than một tiếng, trong các con trai e rằng lão nhị là địa vị thấp nhất, nếu không phải cùng Tiểu Thất có quan hệ tốt nhất, ông cũng thường không nhớ đến Lạc Đình, nhưng không giống lão Tứ say mê thư họa, Lạc Đình rất có năng lực, giao cho hắn chuyện gì cũng đều làm tốt, nhưng vẫn không hiện không lộ, không tranh không đoạt, ngược lại mọi chuyện đều giúp Tiểu Thất.

Văn Đế cảm thấy, một người nếu có thể giả vờ, chẳng lẽ giả vờ hơn hai mươi năm?

"Lão Nhị, mặc dù mẹ đẻ con mất sớm, nhưng con thật sự là rất hiểu chuyện." Văn Đế đứng dậy đi đến trước mặt, vỗ vai hắn.

"Phụ hoàng tán thưởng, nhi thần hổ thẹn," Lạc Đình vẫn là vẻ tươi cười không thay đổi, "Nếu có chuyện gì muốn phân phó nhi thần đi làm, phụ hoàng cứ nói thẳng, nhi thần nhất định chết không chối từ."

Văn Đế gật đầu nhẹ, nhìn phía ngoài cửa sổ, "Con cùng thái tử huynh đệ tình thâm, trăm đổi với con nhất mực yên tâm, chờ trăm năm sau, nó là minh quân, con làm hiền vương, đại cục trong triều tất ổn, hiện tại trăm đem Đào Vận gia thế hiển quý chỉ hôn cho con, giúp đỡ con một chút..."

"Nhưng trăm có một câu muốn hỏi con," Văn Đế phút chốc quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén đâm người, "Con có thể thề vĩnh viễn không hai lòng không?"

- - Con có thể thề vĩnh viễn không hai lòng không?

Trong nháy mắt đó, Lạc Đình giật mình, sau đó không có nửa điểm do dự liền đưa tay thề: "Nhi thần thề, cuộc đời này chỉ phụ tá thái tử, vĩnh viễn không hai lòng."

Văn Đế hí mắt, chậm rãi nói: "Nếu có hai lòng, con sẽ mất đi người con quan tâm nhất trong cuộc đời, mẫu phi con ở dưới cửu tuyền không được an bình, con sẽ bị cô lập hoàn toàn, chết không từ tế!"

Dáng vẻ tươi cười của Lạc Đình ngưng trọng, cứng ngắc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mất tích

Edit +Beta: Anky

Ngự thư phòng yên tĩnh không một tiếng động, trước đó Văn Đế đã cho cung nhân hầu hạ lui xuống, lúc này chỉ có hai người bọn họ đứng cạnh cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng gió bên ngoài thổi qua, thanh âm lá cây sột soạt rơi xuống.

"Chiếu theo lời trăm nói, đọc lại một lần."

Lạc Đình cong ngón tay lên, siết chặt quả đấm, ngẩng đầu lên nói: "Phụ hoàng, nhi thần đã thề vĩnh viễn không hai lòng, nhất định làm được, nhưng lời thề này khó tránh quá độc ác, người đã chết từ lâu, vì sao ngay cả mẫu phi nhi thần cũng không buông tha?"

Văn Đế chỉ hỏi ngược lại: "Nếu như con có thể làm được không vi phạm lời thề, vậy còn sợ gì?"

Giờ phút này Lạc Đình mới nhận ra, cho dù Văn Đế nhân hậu hòa ái, cũng vẫn là đế vương, nên tàn nhẫn phải tàn nhẫn, không cho phép ngỗ nghịch.

Hắn trầm mặc hồi lâu, bỗng dung nở nụ cười, "Phụ hoàng nói phải."

Sau đó, Lạc Đình từng chữ từng câu lặp lại: "Ta thề, cuộc đời này chỉ phụ tá thái tử, vĩnh viễn không hai lòng! Nếu có hai lòng, ta sẽ mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời, mẫu phi ta ở dưới cửu tuyền không được an bình, ta sẽ bị cô lập hoàn toàn, chết không từ tế!"

Nói xong, Lạc Đình nhắm mắt lại.

"Được, đứa bé ngoan, con trở về đi." Văn Đế cũng không nói gì để hắn thông cảm, có đôi khi, lời thanh minh không dùng được thật sự là quá nhạt nhẽo.

"Nhi thần cáo lui!" Lạc Đình cũng không muốn ở lại lâu, xoay người liền rời đi.

Hắn vừa đi, Văn Đế đột nhiên che miệng kịch liệt ho khan, ho xong rồi mới thông thuận rất nhiều, ông thở dài, đột nhiên người cứng lại, trên tay có dấu vết đỏ sẫm, rõ ràng là ho đến ra máu.

Ánh mắt Văn Đế âm u, lau tay sạch sẽ, đem khăn đi đốt, sau đó điềm nhiên như không kêu lên: "Tiểu Thuận Từ!"

Thuận công công luôn ở bên cạnh hầu hạ Văn Đế, cúi đầu đi tới, "Bệ hạ, nô tài ở đây."

"Người cho người đi Đông cung truyền chỉ, sau khi thái tử trở lại, bảo hắn đến gặp trăm."

"Dạ, nô tài tuân chỉ."

Thuận công công xoay người định đi truyền lời, Văn Đế đột nhiên lại mở miệng, "Thôi, khỏi đi." Nói xong, lại nhìn lên tấu chương.

Thuận công công thoáng ngẩng đầu, chỉ cảm thấy bên tóc mai Văn Đế bạc thêm rất nhiều. Người người đều nói làm hoàng đế tốt, lại không biết cô độc trong nội tâm đế vương.

Hôm sau, Đại Bạch Hồ và cả tiểu hồ ly đều bị thái tử đóng gói đưa đến Mục phủ, vui mừng nhất chính là Mục gia tỷ đệ.

Tiểu hồ ly vừa thấy Mục Song Hàm liền rúc vào trong ngực nàng, dùng sức cọ, ngoắt ngoắt cái đuôi chít chít kêu, ý là... Hàm Hàm ta nhớ ngươi!

Mục Song Hàm cười không ngừng, Lạc Chiêu Dục nghĩ chu đáo, lần này tiểu hồ ly cũng không cần trốn đông trốn tây.

Ngược lại, Đại Bạch Hồ vừa đến nơi liền lười biếng nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích, hai mắt Mục Nhung tỏa sáng, vừa muốn sờ lại không dám tiến lên, Trần Trầm thấy vậy liền nói: "Bạch hồ đã được thuần phục, sẽ không đá thương người, mời tiểu công tử."

Mục Nhung vừa nghe lập tức hưng phấn chạy lên, sờ sờ đầu Đại Bạch Hồ chưa đã ghiền, còn muốn ngồi lên, Trần Trầm ngăn cản nói: "Bạch hồ bản tính kịch liệt lại kiêu ngạo, điện hạ thuần phục nó mới có thể đem nó như thú cưỡi, tiểu công tử cùng nó chơi đùa thì có thể, ngồi lên e là sẽ chọc cho bạch hồ dựng lông."

Mục Nhung ngược lại hết sức hiểu rõ, đáng tiếc "À" một tiếng, hứng thú cũng không giảm, mang theo Đại Bạch Hồ đến hậu viện chơi.

"Đa tạ Trần hộ vệ." Mục Bách sớm tinh mơ phải đến Đại lý tự, chỉ có Từ thị ra mặt chào đón.

"Mục phu nhân khách khí, thuộc hạ còn phải về phục mệnh, cáo từ."

Từ thị nhìn tiểu hồ ly trong ngực Mục Song Hàm, cảm khái nói: "A Hàm, xem ra thái tử điện hạ là thật sự thích con." Chỉ là không biết thích này có thể duy trì bao lâu.

Mục Song Hàm đem tiểu hồ ly đến đặt vào lòng Từ thị, tiểu hồ ly cúi người cuộn thành một trái cầu, cắn cái đuôi xoay vòng, sau cùng ngậm vào một miệng hồng mao, nước mắt lưng tròng ối ra, Từ thị bị chọc cho cười khúc khích, mặt cuối cùng cũng giãn ra.

Tiểu hồ ly: "... QAQ" tay thiện nghệ giả vờ đáng yêu cũng không dễ dàng, thật sự!!!

Đến lúc này, tin tức Mục Song Hàm được phong làm thái tử phi lại được thái tử yêu thích nhanh chóng truyền đi, có người vui vẻ, tất nhiên có người nổi giận.

Vũ Dương Hầu phủ, thân thể Tiết Kiến dường như một tháng mới có chút khôi sắc, chỉ là hần càng lúc càng âm trầm, thỉnh thoảng sẽ nổi giận đánh người, còn thích hành hạ nha hoàn sai vật bên cạnh, đến mức không ai dám đến gần hần, mà oán hận và tức giận trong lòng Tiết Kiến càng khó có thể đè nén.

"Thiếu gia, thiếu gia!" Gã sai vật lúc trước luôn đi theo Tiết Kiến vội vã chạy đến trước mặt hần, "Thiếu gia, tiểu nhân nghe được một tin tức, Mục Song Hàm được chọn làm thái tử phi!"

"Ngươi nói cái gì?" Tiết Kiến túm cổ áo hần lại, u ám hỏi.

"Là thật, thánh chỉ đã hạ, truyền khắp trong kinh rồi!"

"Con tiện nhân kia!" Tiết Kiến điên dại nở nụ cười, khàn giọng nói: "Ta còn kỳ quái thái tử làm sao lại giúp nàng ta gánh tội thay, nhất định là nàng ta sớm đã thông đồng với thái tử... Bọn họ thông đồng, làm hại ta biến thành phế nhân! Ta muốn báo thù! Ta muốn giết nàng ta! A - -"

Nói xong, Tiết Kiến giống như phát điên muốn xông ra ngoài, gã sai vật bị dọa vội vàng ngăn cản, hần chỉ định gièm pha vài lời, cũng không dám thực sự kích thích Tiết Kiến đi làm cái gì, dù thế nào, người ta cũng là thái tử phi!

"Ngươi, ngươi nghĩ biện pháp cho ta!" Trong mắt Tiết Kiến đều là tơ máu, chỉ gã sai vật gọi: "Nghĩ ra biện pháp tốt, tất cả bảo bối của bản thể tử đều thưởng cho ngươi!"

Gã sai vật cũng không dám nói hần đã không còn là thể tử nữa, nhưng phần thưởng thật sự làm cho người ta động tâm, gã sai vật kia một lòng tham tiền, chớp mắt, thật đúng là nghĩ ra một chủ ý, "Thiếu gia, chúng ta hiện tại không động đến Mục Song Hàm được, nhưng đệ đệ nàng ta tuổi còn nhỏ, dễ dẫn dụ vô cùng, chúng ta có thể bắt đệ đệ của nàng ta lại..."

"Được, ngươi đi bắt, bắt được ta tặng phần thưởng!"

"Thiếu gia, chúng ta cũng không thể công khai đến, tiểu nhân biết một tên du côn, hần có vị huynh đệ là Tam đương gia của bọn sơn tặc ngoài thành, làm việc tương đối lưu loát..."

Một âm mưu lặng lẽ nảy sinh.

Tỷ đệ Mục gia cũng không biết có người đang mưu tính muốn hại bọn họ, mấy ngày gần đây ngưỡng cửa Mục gia cũng sắp bị người đập hỏng, Từ thị dứt khoát cáo ốm, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Bất quá hôm nay lại có ý chỉ hạ xuống, ngày đại hôn của thái tử được định vào hai tháng sau, đây là ngày tốt lành gần nhất trong cung chọn được, nếu không e rằng sẽ còn nhanh hơn.

Từ thị vừa nghe liền nóng nảy, mang theo nha hoàn vội vàng đi, hai tháng nói thì dài, trên thực tế đồ phải chuẩn bị quá nhiều, căn bản chính là quá gấp rút, huống chi gả cho thái tử, lại càng qua loa không được!

"Tỷ, tỷ đang làm gì?" Lúc Mục Nhung đến, Mục Song Hàm đang cầm kim chỉ ngồi trong sân thêu đồ, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên đáp: "Thêu."

Mục Nhung cao hứng bưng bưng để sát vào, vừa nhìn, "Tỷ, tỷ thêu con vịt sao? Thật xinh đẹp!"

Mục Song Hàm ngừng tay lại: "... Là uyên ương!"

Mục Nhung lập tức ôm đầu chạy đi.

Đại Bạch Hổ ngồi xồm trên bãi đất trống phơi nắng, tiểu hồ ly nằm trên đỉnh đầu nó, đưa bụng lên, híp một đôi mắt hồ ly, thích ý vươn móng vuốt gãi gãi, Đại Bạch Hổ cảm thấy ngứa, một móng vuốt đưa qua, tiểu hồ ly cơ trí nhảy xuống dưới đất, vì vậy móng vuốt Đại Bạch Hổ liền cào đến chính mình: "... QAQ "

Tiểu hồ ly trên mặt đất lăn lộn, cười đến vênh váo lại ác liệt, Đại Bạch Hổ thoáng cái bỏ nhào qua đem nó đè dưới bụng: "... QAQ"

Hai con vật ngậy ngốc... Mục Song Hàm vốn đang tức giận, vừa nhìn lại thấy vui vẻ.

Mục Nhung lúc này mới ôm đầu chạy đến, cột nhà, hơi nịnh nọt hỏi: "Tỷ, ta định ra cửa, muốn mang cái gì về cho tỷ không?"

"... Quản chính mình cho tốt là được rồi!" Mục Song Hàm nói, đột nhiên kỳ quái nói: "Ta nghe nương nói, một tháng này đệ thường đi ra ngoài một chuyến, đệ đi làm cái gì?"

Mục Nhung sờ sờ mũi, "Không có gì, dù sao không phải chuyện xấu, đệ đi đây!"

"Ồ?" Mục Song Hàm còn muốn gọi hấn, hấn đã chạy ra ngoài, nàng thở dài, tự nhủ: "Cũng bởi phụ thân bận sự vụ ở Đại lý tự không rảnh quản đệ..."

Mục Song Hàm lắc đầu, tiếp tục đấu tranh cùng nghiệp thêu thùa.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn phủ xuống nửa bầu trời, trong nội viện cảnh vật cũng bị bóng tối mờ ảo trùm lên, tiểu hồ ly cùng Đại Bạch Hổ chơi mệt mỏi, dựa vào cùng một chỗ lim dim ngủ, tiểu viện vì vậy thêm một tia âm áp không rõ.

Mục Song Hàm đứng dậy đuổi lưng một cái, đi qua sờ sờ lông trắng, lại sờ sờ bộ lông đỏ, nhìn không được mỉm cười.

"A Hàm!" Từ thị đột nhiên vội vã chạy tới, "A Hàm!"

"Nương, làm sao vậy?" Mục Song Hàm vội vàng vịn lấy bà ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng bà thuận khí.

Từ thị khoát tay, vẻ mặt lo âu, "Không ngờ, A Nhung có ở chỗ con không?"

Mục Song Hàm vừa nghe sắc mặt cũng thay đổi, "A Nhung không phải là ra ngoài sao? Chẳng lẽ còn chưa có trở về?"

Sắc mặt Từ thị lập tức trắng bệch, kể từ lần trước Mục Song Hàm gặp chuyện không may, bà rất là nhạy cảm, lúc này mắt thấy sắc trời đã tối, Mục Nhung còn chưa có về nhà, bà liền nóng vội tìm trong nhà một lần, không tìm được lại ôm vẻ mong đợi đến chỗ Mục Song Hàm, kết quả Mục Nhung thật là chưa trở lại.

"A Nhung mặc dù bất hảo nhưng hiểu chuyện, biết rõ ta lo lắng, ra ngoài chắc chắn sẽ trở về nhà đúng giờ..." Từ thị gấp đến độ roi nước mắt, khóc rống nói: "Lần trước là con, lúc này là nó, chẳng lẽ thật sự là muốn mạng của ta sao?"

Mục Song Hàm thần sắc ngưng lại, vội hỏi: "Nương, người đừng vội, con ra ngoài tìm xem!"

Nói xong, nàng liền xoay người, Từ thị kéo nàng lại, "Ta cùng đi với con!"

"Nương, thân thể người không tốt, ở nhà nghỉ ngơi đi, con đi là được."

Từ thị lắc đầu liên tục, lau nước mắt, nức nở nói: "Nương thật sự là sợ, nếu lại không thấy con..."

Đại Bạch Hổ cùng tiểu hồ ly bị động tĩnh đánh thức, một đường chạy đến, ánh mắt Mục Song Hàm sáng lên, "Nương, con mang Tiểu Bạch đi, sẽ không có việc gì, A Nhung tuổi tuy nhỏ cũng rất có chủ ý, nói không chừng là có chuyện gì chậm trễ, tìm được hấn trở về người lại bị bệnh thì làm sao giờ? Nương, người cứ an tâm ở nhà đợi, nếu không cha trở lại trong nhà một người cũng không có, chẳng phải là làm cho ông vội đến chết sao?"

Từ thị nhìn Đại Bạch Hổ, do dự mãi, cuối cùng cũng khẽ gật đầu.

Mục Song Hàm ôm tiểu hồ ly, mang theo Đại Bạch Hồ, còn dẫn theo Xuân Miên Liễu Như bên cạnh, lại phân phó vài hạ nhân đi tìm, vừa ra khỏi cửa sắc mặt nàng liền toàn bộ chìm xuống, chỉ mong Mục Nhung không xảy ra chuyện, nếu không...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cứu viện

Edit + Beta: Anky

Mặt trời xuống núi, ánh chiều tà cuối cùng cũng biến mất hầu như không còn, trên đường đã không còn người nào, nhưng vẫn không tìm được Mục Nhung.

Mục Song Hàm nhìn bốn phía, dưới chân bị vấp cục đá một cái, Xuân Miên Liễu Như vội vàng muốn đến đỡ, Đại Bạch hồ đã đi tới gần, vừa vịn để nàng nằm trên lưng, nhẹ nhàng "Gào" một tiếng, giống như đang lo lắng.

Tiểu hồ ly cũng vội xoay tròn quanh nàng, Mục Song Hàm vuốt Đại Bạch Hồ, "Cám ơn ngươi, Tiểu Bạch."

"Tiểu thư, nếu không thì về trước xem một chút đi, nói không chừng tiểu công tử đã trở về!" Xuân Miên cắn cắn môi, "Cứ tiếp tục tìm như vậy cũng không được, tiểu thư người cũng mệt lắm rồi."

Mục Song Hàm hốc mắt ửng đỏ, lại cứng rắn nhìn xuống, gật đầu, "Được, trước tiên về phủ xem một chút đi."

Các nàng đi về phía trước, lúc đi ngang qua một võ quán, Đại Bạch Hồ đột nhiên dừng lại, có chút nghi hoặc "Gào" một tiếng, chạy tới dùng móng vuốt cào cửa võ quán.

"Tiểu Bạch, ngươi làm gì vậy?" Mục Song Hàm cũng đi qua kéo nó, nhú mày.

"Gào gào - -" Đại Bạch Hồ ngửi ngửi, lại dùng sức dùng móng vuốt cào cửa.

Mục Song Hàm ngăn ra, trên người mỗi người đều có mùi hương đặc trưng, trước kia tiểu hồ ly thường xuyên cùng nàng chơi trò trốn tìm, có thể dựa vào mùi hương tìm được nàng, Đại Bạch Hồ nhiều ngày ngày ngốc chơi cùng Mục Nhung như vậy, đối với mùi hương trên người Mục Nhung cũng rất quen thuộc, chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Mục Song Hàm cũng chạy tới gõ cửa, "Có ai không? Mở cửa!"

"Tiểu thư?" Xuân Miên Liễu Như không hiểu nhìn nàng, nhưng cũng tiến lên giúp nàng gọi cửa.

Cửa mở ra, một hán tử vóc người cường tráng đang gấp, mắt cũng không mở, không kiên nhẫn lắm bầm, "Ai đó, có đề cho người ta ngủ không?"

"Gào - -" Đại Bạch Hồ gào một tiếng đem hán tử kia bị dọa đến ngồi trên mặt đất, kinh hãi muốn đóng cửa: "Lão, lão hồ!"

"Đợi chút!" Mục Song Hàm vội vàng dùng tay đi chống đỡ, "Trước khoan đóng cửa, chúng tôi không có ác ý, chỉ là có chuyện hỏi ngươi!"

Hán tử kia lúc này mới nhìn thấy Mục Song Hàm, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, nuốt một ngụm nước bọt, ngược lại không còn sợ nữa, bắt đầu đi thờ dài, "Ai, cô nương, tối khuya thế này còn chạy loạn... Thôi quên đi, ngươi hỏi đi."

"Đa tạ, " Mục Song Hàm vội vàng nói: "Ban ngày có phải có một nam hài khoảng mười tuổi tới đây không?"

Hán tử kia vừa nghe liền bừng tỉnh nói: "Ngươi nói tiểu tử Mục Nhung sao?"

"Đúng đúng đúng!" Mục Song Hàm vui vẻ nói: "Hắn là đệ đệ ta, ngươi biết hắn đi đâu không?"

"... Đứa nhỏ này một tháng trước đến võ quán chúng ta, nói muốn học công phu với sự phụ, còn nói là gặt trong nhà, sự phụ võ quán nói không lại hắn, nên đáp ứng dạy hắn vài quyền, đứa nhỏ này thông minh hiểu học, thiên phú lại tốt, tất cả mọi người rất thích hắn, " hán tử kia gãi gãi đầu, vẻ mặt thật thà, giải thích: "Hôm nay hắn có đến, nhưng không lâu lại đi... Sao vậy? Hắn chưa có về nhà sao?"

Đôi mắt Mục Song Hàm mờ mờ, dừng một chút, thanh âm khàn khàn, "Vẫn chưa, ngươi có thấy nó đi hướng nào không?"

"Cô nương đừng nóng vội, hình như ta nghe được đứa bé kia nói muốn mua cho tỷ tỷ một cái vòng ngọc gì đó, cửa hàng ngọc khí gần đây nhất chính là Tầng Ngọc Trai đi đến cuối đường quẹo trái, bắt đầu bây giờ hắn là đã đóng cửa, sáng sớm ngày mai cô nương có thể đi hỏi xem."

"Đa tạ ngươi."

Có manh mối, trong lòng Mục Song Hàm an tâm một chút, đứng tại chỗ suy nghĩ.

"Tiểu thư, phải đi Tàng Ngọc Trai xem một chút sao?" Xuân Miên hỏi.

"Không, về phủ trước."

Tàng Ngọc Trai đã đóng cửa, bọn họ cũng không cách nào tự xông vào, nhưng phải chờ một đêm Mục Song Hàm cũng làm không được, chỉ có thể trở về tìm cha báo án trước.

Tiểu hồ ly không đuôi theo, liếm liếm móng vuốt, xoay người bỏ chạy không thấy dấu.

Đồng cung, đèn lưu ly còn chưa tắt, trong nội viện đèn đuốc sáng trưng, trên bệ cửa sổ cảnh hoa hải đường vươn dài đuôi vào trong phòng, ánh trăng lặng lẽ đổ xuống, tạo thành cái bóng.

Lạc Chiêu Dực để sách xuống, động động cái cổ, Đức Phúc bên cạnh muốn tiến lên giúp hắn bóp vai, bị hắn đưa tay vẫy lui, gió nổi lên, vài cánh hoa bị thổi đến trên bàn.

"Điện hạ, không còn sớm, nên sớm đi ngủ."

Lạc Chiêu Dực thu lại tầm mắt, thanh âm nhàn nhạt: "Lần trước cô đưa thái tử phi xuất cung hồi phủ, có phải phụ hoàng một mình tìm nhị hoàng tử không?"

"Vâng, nhưng mà ngay cả Thuận công công bên cạnh bệ hạ cũng không biết bệ hạ cùng nhị điện hạ nói cái gì, chỉ là nghe nói lúc nhị điện hạ đi ra... Sắc mặt có chút không đúng."

Lạc Chiêu Dực trầm mặc, kéo khóe miệng, "Thế gian này nhiều chuyện không thể nê hà như vậy, tại sao đều để cô gặp phải?" Nói xong, hắn cười lạnh một tiếng, "Một đoàn người lấy thật lòng làm lợi thế đánh cược, sớm muộn gì cũng đem chính mình tìm đường chết!"

Trong giọng nói của hắn có sự bức bối khó chịu nói không rõ, Đức Phúc lui lại mấy bước, thân thể cúi xuống, không dám lên tiếng.

"... Điện hạ!" Thanh âm Trần Trầm ở ngoài cửa vang lên.

Lạc Chiêu Dực không kiên nhẫn giương mắt: "Chuyện gì?"

"Tiểu hồ ly chạy về đây!"

Lãnh ý giữa lông mày Lạc Chiêu Dực tan ra, đứng dậy ra cửa, một phát xách đuôi tiểu hồ ly lên, cùng nó mát to trừng mắt nhỏ, tiểu hồ ly: "Chi chi chi - -"

Lạc Chiêu Dực đem nó ném lại trên đất, trầm ngâm một lát, phân phó Trần Trầm: "Người đi Mục phủ xem một chút, có xảy ra chuyện gì không."

Trần Trầm lĩnh mệnh lui ra.

Thời gian ước chừng sau một chén trà, Trần Trầm liền trở lại, "Hồi bẩm điện hạ, Mục phủ thật sự đã xảy ra chuyện... đệ đệ của Mục tiểu thư mất tích!"

Lạc Chiêu Dực dùng lực bóp nhẹ đuôi tiểu hồ ly, tiểu hồ ly lập tức xù lông, ở trong lòng hắn náo loạn.

"Yên tĩnh." Lạc Chiêu Dực mặt không chút thay đổi, liền nói một câu, tiểu hồ ly cảm nhận được sát khí quanh người hắn, động cũng không dám động, đáng thương liếm cái đuôi làm ỏ ở đó.

"Trần Trầm, đi thăm dò kỹ Đoàn Mẫn cùng Tiết Kiến xem có đầu mối gì, nếu không có, lại đi nhìn Đào gia cùng động tĩnh phía bên kia một chút."

"Dạ!"

Lạc Chiêu Dực ôm tiểu hồ ly đi ra ngoài, vừa đi vừa phân phó Đức Phúc, "Đem đèn tắt hết đi."

"Nô tài hiểu rõ," Đức Phúc lập tức gật đầu, thấy trên người hắn chỉ có chiếc áo đơn bạc, lại nhin không được nói thêm: "Điện hạ, ban đêm gió lớn, mặc thêm một bộ y phục rồi ra cửa."

Lạc Chiêu Dực cười cười, liếc nhìn hắn một cái, xoay người liền mất bóng.

Sau khi hồi phủ Mục Song Hàm đem tin tức hồi thăm được báo cho cha mẹ, Mục Bách muốn đi Ngũ Thành Bình Mã Tư báo án, hiện tại chỉ có thể nhờ Chi huy sứ phái người giúp đỡ tìm người, nếu Mục Nhung thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn, thì phải giao cho Hình bộ điều tra. Bởi vì Mục gia có một thái tử phi tương lai, mất tích còn là thân đệ đệ của thái tử phi, Chi huy sứ Nam thành Bình Mã Tư cũng không dám chậm trễ.

Đoàn người đến trước võ quán Mục Song Hàm nói, lục soát một lần, không tìm được người, sau đó lại đi Tàng Ngọc Trai, mở cửa là một nữ nhân trẻ tuổi, cười rộ lên có chút quyến rũ phong tình, "Bình gia, có chuyện gì không?"

"Hôm nay ngươi có thấy một nam hài khoảng mười tuổi không?" Mục Bách miêu tả dung mạo chiều cao Mục Nhung một chút.

"Ai da, " nữ nhân kia tên gọi Lục Chi, là lão bản của Tầng Ngọc Trai, vừa nghe liền che miệng cười nói: "Thiếp mở cửa buôn bán, một ngày nhìn thấy rất nhiều nam hài, sao nhớ được đây?"

Chỉ huy sứ Nam thành Bình mã tư Nhạc Kiều trời sinh thô lỗ, người cũng ngay thẳng, "Vây tránh ra, để huynh đệ chúng ta đi vào lục soát một chút xem!"

"Hửm?" Lục Chi giơ hai cánh tay cản ở bên cửa, mày liễu cong lên, "Ồ đây tuy chỉ là cửa hàng ngọc khí nhỏ nhỏ, nhưng cũng không phải là nơi các người có thể tùy ý lục soát!"

Nói xong, Lục Chi lấy ra một miếng ngọc bài, "Tín vật Trường công chúa ở đây, ai dám làm càn!"

Nhạc Kiều sững sờ, thì ra chủ nhân sau lưng Tầng Ngọc Trai, lại là Đoàn Mẫn trưởng công chúa!

"Mục đại nhân, này..." Thái tử phi tương lai dù sao cũng chưa phải là thái tử phi, lại có tín vật của Đoàn Mẫn trưởng công chúa ở đây, bọn họ thật đúng là không xông vào được.

Mục Bách không nghĩ tới việc này đúng là cùng Đoàn Mẫn trưởng công chúa có quan hệ, liên tưởng đến lần trước Mục Song Hàm cũng là sau Đào Hoa yến gặp chuyện không may, ông lập tức nổi con giận dữ, không quan tâm đoạt lấy một con ngựa liền hướng về phía phủ trưởng công chúa phóng đi!

"Ồ? Mục đại nhân, ngươi đừng xúc động!"

Thấy người đầu đã đi, Lục Chi cất kỹ ngọc bài đóng cửa, lặng lẽ từ cửa sau lên đi.

Buổi tối khuya, trên đường không một bóng người, Mục Bách nhanh chóng chạy tới phủ trưởng công chúa, một đường mạnh mẽ xông đến đại sảnh, bọn hạ nhân thấy nhưng ngăn không được, đành phải đến hậu viện mời trưởng công chúa ra.

Đoàn Mẫn trưởng công chúa đã rửa mặt xong, đang muốn đi ngủ, nghe người ta nói Mục Bách đến đây, bỗng cười lạnh một tiếng, cũng không biết nghĩ đến cái gì, hứng thú nhướn mày, cầm lấy một bộ quần áo mặc lên đi ra ngoài.

"Khách quý đến!" Đoàn Mẫn trưởng công chúa chậm rãi bước ra, vẫy lui nha hoàn, cẩn thận đánh giá Mục Bách, hơn mười năm, năm tháng làm cho người nam nhân này càng thêm thành thực, lại không tức đi về tuần mỵ được trời ban của hắn, cũng khó trách sinh ra nữ nhi Mục Song Hàm trưởng thành có bộ dáng kia, nàng ta ý vị không rõ cười cười: "Bản cung còn tưởng rằng ngươi vĩnh viễn sẽ không đặt chân vào phủ trưởng công chúa."

Mục Bách thấy nàng ta chỉ khoác áo choàng sa mỏng, nhũ mày, lạnh lùng nói: "Đem nhi tử ta trả lại cho ta!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa cũng cười lạnh, "Con gái ngươi không thấy cũng tìm bản cung, con trai không thấy cũng đổ thừa đến người bản cung, ngươi cho rằng bản cung là ai?"

"Loại chuyện này trước kia không phải ngươi chưa làm qua!" Mục Bách châm chọc nói.

"Chuyện cũ năm xưa thiết thời ngươi còn nhớ rõ ràng như vậy..."

"Tầng Ngọc Trai!" Mục Bách lại nói ba chữ.

Sắc mặt Đoàn Mẫn trưởng công chúa khẽ biến hóa, chỉ nghe Mục Bách nói: "Nếu không mở ám vì sao không dám cho người lục soát?"

"Địa bàn của bản cung, không chấp nhận người ngoài làm càn!" Đoàn Mẫn trưởng công chúa cố ý đưa tay lên viền theo bờ vai của hắn, nhả khí như lan, "Nếu ngươi bỏ Từ Thiên, chỗ của bản cung bất cứ lúc nào cũng rộng mở vì ngươi!"

"Ngươi thật sự là gian ngoan hết thuốc chữa!" Mục Bách một phen đẩy nàng ta ra, không chút nào che dấu ghét bỏ, xoay người đi.

Thấy bóng lưng hắn biến mất, vẻ mặt Đoàn Mẫn trưởng công chúa lập tức trầm xuống, đi tới bên cạnh thị nữ, "Lục Chi đâu?"

Thị nữ cúi người lui ra, chỉ chốc lát sau mang một nữ nhân tuổi trẻ đi tới, nữ nhân kia đúng là lão bản Tầng Ngọc Trai Lục Chi, "Tham kiến trưởng công chúa."

"Vì sao Mục Bách biết Tầng Ngọc Trai là chỗ của bản cung? Còn nháo đến nơi này của bản cung?"

Lục Chi vội vàng kể lại sự việc một lần.

Đoàn Mẫn trưởng công chúa tát một cái, "Ngu xuẩn! Vì một chút chuyện nhỏ này ngươi liền làm lộ Tầng Ngọc Trai? Lục soát người mà thôi, buổi tối có thể lục soát cẩn thận bao nhiêu?"

Lục Chi đỏ mặt lạnh, bụm má lắc đầu khóc rờn nói: "Không phải vậy, trưởng công chúa, nô tỳ cũng không muốn, chỉ là... Tiết thế... Tiết thiếu gia hôm nay đúng là ở hậu viện Tầng Ngọc Trai bắt Mục Nhung đi, Mục Nhung tuổi tuy nhỏ nhưng có chút bản lĩnh, ở hậu viện để lại dấu vết, còn chưa có rửa sạch..."

Đoan Mẫn tức đến sắc mặt xanh mét, vỗ bàn một cái mắng: "Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!"

Bóng đêm vô biên, yên tĩnh không tiếng động.

Từ thị gục xuống bàn, thân thể bà từ trước đến nay suy yếu, gục xuống bàn trong chớp mắt đã ngủ.

Mục Song Hàm sợ làm bà tỉnh, rón rén khoác cho bà một tấm áo dày, không tiếng động thờ dài.

Tiểu hồ ly ôm móng vuốt chạy vào, lôi kéo nàng ra ngoài, Mục Song Hàm vội vàng đưa tay "Xuyt", làm xong chính nàng cũng cảm thấy buồn cười, Đại Bạch Hồ cùng tiểu hồ ly quá thông minh, lại hiểu ý người, nàng luôn theo bản năng coi chúng như người lớn mà đối đãi.

Mục Song Hàm nhìn Từ thị, thấy bà đang ngủ ngon, liền lặng lẽ chạy ra ngoài. Ở ngoài cửa nhìn nhìn, không thấy được gì, nàng không hiểu nhìn về phía tiểu hồ ly, "Này, tiểu tử, ngươi sẽ không đùa giỡn ta chứ?" Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng mà trẻ thế này...

Đột nhiên, một đôi tay ôm lấy nàng, kéo nàng đến bên cạnh cây đại thụ phía sau.

Mục Song Hàm ôm ngực quay đầu, dựa lưng vào trên cây, giương mắt liền nhìn thấy Lạc Chiêu Dực đứng ở trước mặt nàng, đêm khuya vắng lặng, ánh trăng đổ xuống, hần chỉ mặc một bộ áo đơn bạc, ngọc quan chưa cài, tóc dài tản trên người, có vẻ đặc biệt thanh tú tuấn đạt, đôi mắt xanh u nhìn không rõ, dung nhan đẹp dễ bức người vào ban ngày cũng trầm tĩnh đi rất nhiều.

Mục Song Hàm giật mình, lời bật thốt lên lại là: "Có lạnh hay không?"

Lạc Chiêu Dực nhướn mày, trong lòng rõ ràng rất ấm áp, nhưng bộ dáng lại làm vẻ lạnh nhạt ngạo mạn, liếc nhìn nàng: "Nàng nghĩ rằng ta cũng mảnh mai như nàng?"

"Chàng không mảnh mai, chàng thẹn thùng!"

Lạc Chiêu Dực: "..."

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, vỗ vỗ trán, tại sao mỗi lần cùng hần nói chuyện nàng lại không cố kỵ như vậy! Nàng vội vã nói đến chính sự: "Điện hạ, có phải tiểu hồ ly đi tìm chàng không? Đã trẻ thế này, chàng tùy tiện xuất cung sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Vỗ cái gì mà vỗ, vốn đã đủ ngốc rồi, vỗ nữa chẳng phải càng thêm ngốc!" Lạc Chiêu Dực đưa tay che trên trán nàng.

Ban đêm, da thịt kề nhau đặc biệt ấm áp rõ ràng, trong lòng Mục Song Hàm vừa động, trên mặt lại dờ khóc dờ cười, đẩy tay hần ra, "Chàng xem ai ngốc chứ? Ta hỏi chàng còn chưa trả lời đấy!"

"Có thể có chuyện gì, " Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng bâng quơ đáp, ngược lại hỏi: "Mục Nhưng mắt tích thế nào?"

Hần thân là thái tử, tin tức tất nhiên linh thông, Mục Song Hàm cũng không kinh ngạc, nói sự việc lại một lần, sau cùng lại thêm một câu: "Cha ta đã đi báo án, Chỉ huy sứ Nam thành Bình mã tư phái người cùng đi điều tra, bây giờ còn chưa có tin tức..."

"Nàng trước đừng có gấp," Lạc Chiêu Dực nghe vậy liền nói: "Ta thấy bộ dạng tiểu Mục Nhưng cơ trí, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may."

"Hần là đệ đệ duy nhất của ta, ta không thể không lo lắng!" Mục Song Hàm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32-2: Cứu viện 2

Edit + Beta: Anky

Lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, chỉ thấy Mục Bách phía trước, Nhạc Kiều ở phía sau, ngựa dừng lại trước cửa Mục phủ, Mục Bách xuống ngựa, xoay người lại chấp tay: "Nhạc Chỉ huy sứ, xin lỗi, lúc này do Mục mỗ xúc động!"

"Không việc gì, Mục đại nhân sốt ruột vì con, ta hiểu được," Nhạc Kiều cũng xoay người xuống ngựa, "Ta để các huynh đệ canh giữ ở gần Tàng Ngọc Trai, xem thử có thể tìm cơ hội vụng trộm đi vào không."

Mục Bách chau mày, thờ dài một tiếng.

"Cha, làm sao vậy?"

"A Hàm? Sao con lại ở bên ngoài?"

Mục Song Hàm thần sắc tự nhiên nói: "Nurong ngủ thiếp đi, con không muốn ầm ĩ đến người, liền ra bên ngoài chờ mọi người, tìm được A Nhung chưa?"

"Vị này là... Mục tiểu thư?" Nhạc Kiều vội vàng chào, thái tử phi tương lai, ở phương diện nào đó so với cha nàng còn có uy lực hơn.

Mục Song Hàm dù sao cũng chưa phải là thái tử phi, tất nhiên bình thần thi lễ lại, nói: "Ta mới vừa nghe mọi người nói Tàng Ngọc Trai, xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Kiều liền đem chuyện chủ nhân sau lưng Tàng Ngọc Trai là Đoan Mẫn trưởng công chúa nói ra, Mục Song Hàm nghe vậy thần sắc khẽ biến, không nhiều lời nữa, chỉ lấy ra một miếng lệnh bài đưa cho hắn: "Nhạc Chi huy sứ, có cái này... Có thể lục soát không?"

"Đây là... Ngự tứ kim bài?" Nhạc Kiều kinh hãi, hai tay tiếp nhận, "Mục tiểu thư tại sao có thể có cái này?"

"À, đây là ngày đó lúc ta rời cung, thái tử điện hạ tặng cho." Mục Song Hàm mặt không đổi sắc bịa chuyện, kỳ thật là Lạc Chiêu Dực vừa mới đưa cho nàng.

Nhạc Kiều vừa nghe, ánh mắt nhìn nàng lại thay đổi, càng thêm kính sợ, thầm nghĩ, xem ra thái tử thực sự vô cùng xem trọng thái tử phi tương lai này.

Mục Bách cũng hồ nghi nhìn về phía khuê nữ, chờ sau khi Nhạc Kiều cầm ngự tứ kim bài rồi đi, mới hỏi: "A Hàm, thật sự là ngày đó thái tử đưa cho con?"

"Đúng vậy, " Mục Song Hàm đẩy Mục Bách vào nhà, vội nói sang chuyện khác: "Cha, người ốm nưon trở về phòng ngủ đi, con sợ bà như vậy sẽ bị lạnh, bên này con sẽ trông."

Mục Bách ý tứ sâu xa nhìn nàng trong chốc lát, chỉ chỉ nàng, "Chờ tìm Mục Nhung trở về, ta lại cùng con nói chuyện một chút!" Nói xong, liền đi vào cửa.

Mục Song Hàm đứng trong chốc lát, thấy bóng lưng ông biến mất, lại chạy về phía sau cây, đã thấy Trần Trầm không biết đến từ khi nào, đang đứng trước mặt Lạc Chiêu Dực bấm báo gì đó.

"Tối thật đúng lúc, Mục Nhung có tin tức!" Lạc Chiêu Dực hướng nàng vẫy tay, ý bảo nàng đến nghe cùng.

"Thật vậy chăng?" Mục Song Hàm vừa mừng vừa sợ, vội vàng đi qua.

Trần Trầm nói: "Việc này cùng chuyện Vũ Dương Hầu phủ Tiết Kiến bị phế có liên quan, một tháng qua Tiết Kiến luôn ầm ĩ trong nhà nói muốn đối phó Mục tiểu thư, chỉ là bị Vũ Dương hầu đem cấm túc, vào mấy hôm trước, gã sai vật bên cạnh nói gì đó với hắn, Tiết Kiến không nào loạn nữa. Ảnh vệ phát hiện mấy ngày nay gã sai vật luôn cùng một tên lưu manh liên lạc, chỉ là tên lưu manh kia quá giáo hoạt, lẫn trong đám người tìm không được."

"Quả thật là Tiết Kiến?" Mục Song Hàm tức giận vô cùng, "Sớm biết như vậy một đao lúc đầu kia ta nên giết hắn rồi!"

Lạc Chiêu Dực kéo tay nàng nhẹ nhàng nắm lại, Mục Song Hàm từ từ bình tĩnh trở lại, Trần Trầm mắt nhìn thẳng, về mặt chính trực làm như không nhìn thấy.

"Như vậy, " Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, nói với Mục Song Hàm: "Nàng để người của Binh mã tư ngày mai dán bức họa của Mục Nhung toàn thành tìm người, lại mang theo Tiểu Bạch tìm trên đường, Tiểu Bạch quen thuộc mùi hương trên người Mục Nhung, chỉ cần cùng Mục Nhung tiếp xúc không lâu, hắn có thể tìm ra..."

"Nhưng trì hoãn lâu như vậy, ta sợ Mục Nhung gặp bất trắc! Tiết Kiến hận ta tận xương, ta không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa..."

"Cái này Mục tiểu thư cứ yên tâm, " Trần Trầm lại nói: "Ảnh vệ luôn theo dõi Tiết phủ, có động tĩnh gì sẽ phát hiện trước tiên, Tiết Kiến tạm thời không ra cửa, mục tiêu của hắn lại là Mục tiểu thư, bọn lưu manh kia dù bắt được người, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Mục Song Hàm gật đầu, thấy Lạc Chiêu Dực sờ cằm, không cho là đúng nói: "Sợ cái gì, lúc ta bằng tuổi như Mục Nhung bây giờ, không biết đã gặp qua bao nhiêu nguy hiểm, nếu ngay cả chút thử thách này hắn cũng không qua được, còn nói cái gì muốn trở nên nổi bật? Nàng bớt căng thẳng đi!"

Mục Song Hàm: "..."

Mặc dù nghe thấy rất muốn đánh hắn, bắt quả... Ngoài ý muốn lại an tâm rất nhiều.

Lạc Chiêu Dực trấn an Mục Song Hàm xong, để nàng vào nhà trước, sau đó như có điều suy nghĩ neho lại hai mắt... Tàng Ngọc Trai?

Lăn qua lăn lại một hồi, hơn nửa đêm liền trôi qua.

Chờ Nhạc Kiều lục soát hết Tàng Ngọc Trai, lúc về tới Mục phủ, trời đã mờ sáng.

Không ngoài dự liệu, quả nhiên người không có ở Tàng Ngọc Trai, Mục Song Hàm không khỏi thất vọng, tiếp nhận kim bài Nhạc Kiều trả lại, lại đem

bức họa Mục Nhung giao cho hắn.

Mặt trời từ đường chân trời nhô lên, chuyện tiểu công tử Mục gia mất tích đã truyền vào tai rất nhiều người. Một người bị mất tích vốn không phải chuyện lớn gì, chỉ là người đó lại là tiểu nhi tử Mục Thiếu Khanh, đệ đệ ruột của thái tử phi tương lai, chuyện này thành ra có chút lớn.

Người của Ngũ thành Bình mã tư ở trên đường tìm kiếm, Đại Bạch Hồ chậm chạp đi phía sau Nhạc Kiều, sau lưng Nhạc Kiều nổi gai ốc, thỉnh thoảng sẽ liếc về phía sau một cái, lại còn phải duy trì khí độ của Chi huy sứ, làm trong lòng kinh hoàng khiếp sợ.

"Nhạc đại nhân, chỉ cần không chịu kích thích, Tiểu Bạch sẽ không cắn người." Mục Song Hàm thấy hắn như thế, hảo tâm nói một câu.

Nhạc Kiều trong lòng tự nhủ, người chưa thấy qua cảnh tượng thái tử điện hạ cười Đại Bạch Hồ hù chết một đám người sao!

Đầu đường, một nam tử gầy nhỏ giả trang làm tên ăn mày lén liếc nhìn về phía bên kia một cái, trên tay nắm gì đó, vẻ mặt có chút do dự, nghĩ một lát, xoay người chạy đi.

"Gào - -" Đại Bạch Hồ đột nhiên gào thét một tiếng, nhanh chóng nhào tới phía trước, người chung quanh sợ hãi né tránh, chỉ thấy Đại Bạch Hồ đem nam tử gầy nhỏ kia đẩy ngã trên mặt đất, một cái móng vuốt đè hắn lại, hơi ngẩng đầu, mắt hướng lại gào vài tiếng, hiển nhiên rất là ghét bỏ.

"Bắt lấy hắn!" Nhạc Kiều vung tay lên, mang theo người ngựa bên cạnh đồng loạt vây quanh.

Đại Bạch Hồ buông móng vuốt ra, cào vài cái trên mặt đất, từ từ về lại bên người Mục Song Hàm, Mục Song Hàm sờ đầu nó, còn nhớ ngày hồi kinh suýt nữa bị Đại Bạch Hồ tập kích, nhưng càng tiếp xúc càng cảm thấy loài động vật này có linh tính, nếu người thật lòng đối đãi, chúng nó nhất định sẽ trung thành.

Nhạc Kiều gỡ bàn tay nam tử gầy nhỏ ra, lấy ra một tờ giấy, hắn nhìn thoáng qua, lập tức cau chặt lông mày, đem giao cho Mục Song Hàm.

- - Muốn tìm đệ đệ ngươi về, sườn núi ngoài thành mười dặm, miếu thổ địa, giờ Thân, một mình tới đó.

Mục Song Hàm cười lạnh một tiếng, nàng đoán được sẽ như thế này.

"Nói, là ai sai sử ngươi?" Nhạc Kiều đem đao gác trên người nam tử gầy nhỏ ép hỏi.

"Ta nói, ta nói! Đừng giết ta! Ta chỉ là truyền lời, cái gì cũng không biết!"

Mục Song Hàm tay đặt trên đầu Tiểu Bạch nhẹ vỗ vỗ, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Muốn nói dối trước hết cần phải nghĩ cho rõ ràng, trên người ngươi dính mùi hương của đệ đệ ta, nhất định là từng gặp đệ đệ ta, còn dám nói năng bậy bạ, ngươi sẽ được làm bữa ăn trong mâm của Tiểu Bạch."

Đại Bạch Hồ đứng lúc ngẩng đầu lên, "Gào" một tiếng, tư thái vừa cao ngạo lại hung ác.

Nam tử gầy nhỏ thấy cô nương xinh đẹp đến như thế, lúc nói chuyện giọng nói lại thâm sâu độc miệng làm người ta rợn cả tóc gáy, không khỏi toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt đưa đám nói: "Cô nương người tha cho ta đi, ta chỉ là người trung gian, mấy hôm trước Nhị Cầu Tử tìm ta, dẫn đến ổ sơn tặc ở ngoài thành, là bọn họ bắt đệ đệ ngươi..."

Nhạc Kiều trầm mặc một câu, "Năm trước vừa tiêu diệt thổ phi xong, tại sao lại xuất hiện? Thực không yên!"

"Nhị Cầu Tử? Là ai?" Mục Song Hàm nhẹ giọng hỏi.

"Nhị Cầu Tử hiện tại ra mặt, là gã sai vặt bên người Tiết thế tử Vũ Dương Hầu phủ!"

Mục Song Hàm quay đầu hỏi Nhạc Kiều: "Nhạc đại nhân nghe rõ ràng chưa, hắn nói tới ai vậy."

"Nghe rõ ràng, " Mục Song Hàm không tiện, Nhạc Kiều đã giúp nàng đập gã lưu manh kia một cước, "Ta nói cho ngươi biết, Tiết Kiến sớm đã bị đương kim thánh thượng phế bỏ thế tử vị rồi! Người đâu, bắt lại dẫn đi trước!"

Sau khi dẫn người đi, Nhạc Kiều liền nói: "Mục tiểu thư, ta lập tức dẫn người ra ngoài thành cứu Mục tiểu công tử về!"

"Đợi chút!" Ánh mắt Mục Song Hàm hơi đổi, đi tới lui vài bước, lắc đầu nói: "Đi thì phải đi, nhưng mà không thể công khai đến, ta sợ bọn họ chó cùng rứt giậu tổn thương A Nhung..."

Qua giữa trưa, giờ Mùi, ánh mặt trời còn hơi chói mắt, Vũ Dương Hầu phủ, Tiết Kiến dẫn gã sai vặt lạng lẽ từ cửa sau chạy ra ngoài, mặc dù đã đổi y phục người hầu, ánh vệ ngoài cửa giám thị hắn gắt gao vẫn phát hiện ra trước tiên, vội vàng chia binh làm hai đường, một đường đi báo tin, một đường tiếp tục đi theo hắn.

Tiết Kiến đuổi tới miếu thổ địa ngoài thành, đã thấy vài đầu linh sơn tặc đang nói chuyện phiếm uống rượu, hắn nhìn một vòng, nổi giận dùng dưng chạy tới đoạt chén ném đi, "Người các ngươi bắt đâu?"

Đại đương gia mày rậm giương lên, lúc này muốn phát hỏa, Tam đương gia vội vàng ngăn lại, sau đó hung dữ nói với Tiết Kiến: "Ngươi còn nói tiểu tử kia dễ bắt, mất bao nhiêu công sức của các huynh đệ, kết quả người bắt được, trên đường lại còn trốn thoát, còn đã thương cánh tay lão đại chúng ta!"

Nếu không phải tiền tài động lòng người, lại nhận được tiền cọc giá trị xa xỉ, bọn họ thật không muốn làm.

"Chạy đi đâu?" Tiết Kiến tức giận, không có Mục Nhung, hẳn làm sao hành hạ Mục Song Hàm? Nghe nói Mục Song Hàm cực kỳ yêu thương người đệ đệ này, nếu là đệ đệ nàng bởi vì nàng mà chịu khổ ải, chắc hẳn so với vết thương trên thân nàng càng có hiệu quả... Trên đường đến đây Tiết Kiến luôn nghĩ làm sao hành hạ đôi tỷ đệ này để giải mối hận trong lòng hắn, kết quả vừa đến, lại được cho biết người đã chạy mất rồi?

Có thể thấy được trong lòng Tiết Kiến có bao nhiêu tức giận.

"Đã cho các huynh đệ đi tìm, " Tam đương gia cũng tức, "Bất quá ngoài thành này rừng núi nhiều, đứa bé kia thân thủ linh hoạt, tùy tiện chạy đến một sơn động trốn liền khó tìm được!"

"Các ngươi làm việc thế nào? Một đám phế vật!" Tiết Kiến hùng hùng hổ hổ, "Giờ Thân sắp đến..."

Đại đương gia tính tình kém, nhìn không được đánh một quyền qua, "Tiểu tử, lão tử cảnh cáo ngươi, đừng cầm lông gà làm tên bắn, chọc mao ta, lão tử một đao chém ngươi!"

Tam đương gia lại vội vàng khuyên giải, thật vất vả mới để hai người đều nhìn một bước, lại nói: "Tiết công tử cũng đừng gấp, chúng ta đã cho các huynh đệ bao vây mười dặm quanh thổ địa miếu này, chỉ cần cô nương kia vừa tiến đến, bảo đảm có thể khiến nàng ta rơi vào trong tay ngươi!"

Tiết Kiến vuốt mặt, sắc mặt lúc này mới tốt được chút, hắn coi như có chút đầu óc, không đem thân phận thật sự của Mục Song Hàm và Mục Nhung nói cho đám sơn tặc này biết, hắn muốn chờ xong chuyện, sẽ đem toàn bộ trách nhiệm đẩy tới trên người bọn sơn tặc, hắn có thể toàn thân rút lui... Tam nhìn một chút cũng được thôi.

Mà bọn sơn tặc tất nhiên là vì món tiền tài không nhỏ.

Hai phe có sự tính toán riêng, tạm thời cũng bình tĩnh lại.

Gần tới giờ Thân, còn chưa thấy bóng dáng Mục Song Hàm, Tiết Kiến có chút nôn nóng đứng lên, đi qua đi lại trong miếu thổ địa.

"Tiết công tử, ngươi xem, có phải người kia không?" Tam đương gia đột nhiên chỉ chỉ bên ngoài, từ phía sau cây có bóng người dần dần đi đến, bởi vì nàng mặc một thân lục y, lẫn trong rừng cây xanh ngắt rất khó phát hiện, lúc này Tiết Kiến nhất thời không phát hiện ra, dung mạo xinh đẹp vô song kia, không phải Mục Song Hàm thì là ai?

"Ồ, cô nương này nhà ai vậy? Lão tử sống hơn nửa đời còn chưa gặp qua người đẹp như vậy..." Đại đương gia hai mắt tỏa sáng.

Mục Song Hàm hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, không tiếp tục đi về phía trước, mà cất giọng hỏi: "Đệ đệ ta đâu?"

Tiết Kiến vẻ mặt dữ tợn, lao ra ngoài cửa: "Một mình ngươi dám tới đây, là gan khá lớn, Mục Song Hàm, ngươi còn nhận ra ta không?"

"Thì ra là ngươi, Tiết Kiến!" Mục Song Hàm cố làm ra vẻ kinh ngạc, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn tìm ta báo thù?"

"Đúng vậy, ngươi kẻ tiện nhân hại ta biến thành như vậy, ta muốn hung hăng hành hạ ngươi, làm cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!" Tiết Kiến cười dữ tợn, từng bước từng bước ép tới gần nàng.

Mục Song Hàm nhìn về phía miếu thổ địa, không thấy được bóng dáng Mục Nhung, nàng lại hỏi: "Đệ đệ ta đâu?"

"Hắn? Đã chết!"

"Ngươi..." Mục Song Hàm sắc mặt trắng bệch, vừa sợ vừa giận.

Lúc này, đột nhiên một tảng đá nện vào trên đầu Tiết Kiến, phía trái khu rừng chui ra một đứa trẻ lấm lem nhìn không rõ khuôn mặt, lo lắng hô: "Tỷ, ta không sao! Tỷ đi mau đi!"

"Tiểu tử thôi, thì ra ngươi ở nơi này!" Tam đương gia lập tức muốn động thủ bắt hắn.

"A Nhung, " Mục Song Hàm ôm ngực, ngạc nhiên mừng rỡ, "Cám ơn trời đất, đệ không có việc gì thật sự là quá tốt..."

Tiết Kiến xông qua muốn bắt nàng, chợt hét thảm một tiếng, chăm chú nhìn lại, dưới chân Mục Song Hàm chẳng biết lúc nào nhảy ra một con hồ ly màu đỏ, liếm móng vuốt dính tia máu, vật nhỏ trước nay đáng yêu giờ đang xù lông toàn thân đứng ở đó, đôi mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tiết Kiến, lại lộ ra một cổ tà khí chết chóc, cơ hồ một giây sau sẽ bỏ nhào qua xé nát hắn, đó mới là thiên tính của hồ ly, giáo hoạt hung ác nhưng lại giỏi ngụy trang mê hoặc người.

Mà bên kia, ảnh vệ ần núp rất lâu cuối cùng có thể động, thả đạn tín hiệu, nhảy ra xông về phía sơn tặc, hai phe xông vào đánh nhau.

"Đến tột cùng ngươi là ai?" Đại đương gia vừa nhìn thấy ảnh vệ liền gấp đến độ nóng giận, hắn cùng quan binh đánh nhau nhiều năm, vừa nhìn điệu bộ này sao lại không rõ.

Mục Song Hàm thân nhiên nói: "Ta là nữ nhi của Mục Thiếu khanh Đại lý tự, cũng là thái tử phi đệ hạ đích thân chỉ, ngươi nếu hiện tại đầu hàng còn có

thể lưu lại tính mệnh, nếu không..."

"Cái gì? Thái tử phi!" Đại đương gia bối rối, tức giận chỉ tay mắng: "Tiết Kiến, ngươi thế mà lại không nói rõ thân phận tỷ đệ này? Ngươi, ngươi tên khốn kiếp này, lão tử cùng các huynh đệ bị ngươi hại thảm!"

"Đại ca, mười dặm sườn núi đều được các huynh đệ bao vây, chúng ta chỉ cần bắt được tỷ đệ họ, còn sợ không thoát ra được sao?" Tam đương gia cách Mục Nhung gần nhất, ảnh vệ ít, vừa bảo vệ hai người còn phải ứng phó nhiều sơn tặc, hiện tại có chút không thể chú ý.

Mục Song Hàm bên này còn tốt, chỉ cần có người đến gần, tiểu hồ ly nhất định giờ móng vuốt ra, bản tính hung ác lộ rõ, mà Mục Nhung bên kia lại không ổn.

"A Nhung, đệ chạy mau! Viện binh lập tức tới ngay!"

Mục Song Hàm là đến trước tìm hiểu thật giả, tiểu hồ ly đi theo phía sau nàng ai cũng không phát hiện được, lại có vài ảnh vệ lúc trước đi theo Tiết Kiến đến trốn ở chỗ này, nhưng bên Nhạc Kiều binh mã nhiều, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Biết được Mục Nhung không có ở trong tay sơn tặc, lúc này ảnh vệ thả đạn tín hiệu, Nhạc Kiều sẽ xông vào bên trong, hẳn là đang tiêu diệt sơn tặc ở bên ngoài.

Tam đương gia có câu nói sai rồi, không phải bọn họ bao vây đám người Mục Song Hàm, mà là chính bọn họ bị bao vây!

Mục Nhung bị bắt đi được nửa đường liền chạy trốn, nếu lên tiếng chỉ sợ làm sơn tặc vây quanh, hẳn cũng không ra được, chỉ có thể trốn tránh, nhưng hẳn nghe thấy sơn tặc nói mục tiêu là tỷ tỷ của hắn, vẫn luôn núp ở gần đó, nhìn thấy Mục Song Hàm thực sự đến đây, mới không quan tâm mà nhảy ra.

Mục Nhung thấy tỷ tỷ không có việc gì, lập tức gạt đầu, xoay người liền chạy.

Con người Tam đương gia chuyển một cái, thấy tình thế không ổn, có ý vờ hô một câu: "Lão đại, ta đuổi theo hắn!" Sau đó liền nhân cơ hội chạy.

Đại đương gia sao lại không hiểu, nghe rằng trợn mắt, "Phản đồ! Lão tử không có huynh đệ như ngươi!"

Mặc dù Tam đương gia xem như là một kẻ tiếc mạng, nhưng Mục Song Hàm vẫn lo lắng, sợ hẳn thực sẽ đi bắt Mục Nhung, chỉ là ở đây nhất thời thoát thân không được.

Đột nhiên, một tiếng hô gầm rung trời, Mục Song Hàm mở to hai mắt, chỉ thấy Lạc Chiêu Dực cười Đại Bạch Hồ từ trong núi rừng nhảy ra, vươn tay nhìn về phía Mục Song Hàm, mặt mày nhướn lên, ý bảo tới đây.

Lúc này Mục Song Hàm thực cảm động muốn khóc, đưa tay cho hắn, Lạc Chiêu Dực dùng lực kéo nàng đến phía trước, Đại Bạch Hồ phóng như bay mà chạy.

Mà bọn họ chân trước vừa đi, chân sau Nhạc Kiều liền mang theo nhân mã xông đến, ảnh vệ cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Điện hạ, A Nhung hắn..."

"Đừng nóng vội, ta thấy được." Lạc Chiêu Dực ôm lấy eo nàng, thanh âm trước sau như một ngọt ngào, lại làm cho người an tâm.

Mục Song Hàm bỗng dưng nghẹn lại, cổ họng nói không ra lời.

Có lẽ mỗi người phụ nữ đều thích chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, ở thời điểm nguy hiểm lo lắng nhất luôn khát vọng có người từ trên trời giáng xuống, cái loại động tâm đó cơ hồ là từ bao nhiêu cảm động tăng lên gấp bội.

So với chính mình, Mục Song Hàm càng xem trọng người nhà, Lạc Chiêu Dực nhiều lần cứu nàng, nàng cũng động tâm, nhưng là cảm kích chiếm nhiều hơn, chỉ có lúc này đây, nàng thật sự có loại cảm giác khó nói nên lời... Bởi vì theo như lời hắn nói, hắn chưa bao giờ làm cho nàng thất vọng qua, vô luận bản thân đang ở chỗ nào, gặp phải chuyện gì, hắn cũng có thể kịp thời đuổi tới như vậy.

"Bị tên khốn Lạc Thương kia ngăn trở, nếu không sẽ không để một mình nàng đến!" Lạc Chiêu Dực có chút khó chịu, "Còn nữa, nếu không phải Nhạc Kiều đem thời gian địa điểm báo cho ta, có phải nàng lại muốn giấu ta không, một mình tự chống đỡ? Trong mắt nàng, cho dù đã đính hôn, ta vẫn là người ngoài?"

Hắn càng nói càng tức, nữ nhân không có lương tâm!

Mục Song Hàm đột nhiên xoay người lại ôm lấy hắn, thanh âm hơi nghẹn, lại cực kỳ kiên định, "Sẽ không, về sau sẽ không nữa, điện hạ lấy thật lòng đối đãi, Song Hàm nhất định thật lòng hồi báo, cả đời làm bạn, mãi mãi không rời..."

Lạc Chiêu Dực ngẩn ra, bên tai từ từ hồng một mảnh, càng ngày càng có xu hướng đỏ thêm.

Hắn hắng giọng một cái, hừ nhẹ, "Miễn cưỡng nhận lấy nàng bày tỏ tình cảm." tự phụ tựa như loài mèo, trên mặt lạnh nhạt nghiêm trọng, kỳ thật cái đuôi sớm đã đung đưa.

Mục Song Hàm khoe miệng co rút, nhin không được nín khóc mỉm cười, trong lòng tự nhủ quả nhiên dạng chủ nhân nào đường ra dạng sùng vật đó, tiểu hồ ly và Đại Bạch Hồ mấy trăm năm trước khẳng định cùng hân là một nhà!

Lạc Chiêu Dực đợi một hồi, phát hiện nàng không có động tĩnh, lập tức nổi giận, lại lạnh nhạt liếc nàng một cái: "Bày tỏ xong cũng không thể hiện gì sao?"

Mục Song Hàm: "... Người này tuyệt đối không thể dụ dỗ, có chút được voi đòi tiên!

"Hừ, nói so với hát còn hay hơn, quyền rũ người xong lại không chịu trách nhiệm..."

Mục Song Hàm lệ rơi, nhắm mắt lại, nâng mặt của hân muốn chuẩn bị tùy tiện cắn một ngụm, kết quả..."Hí!"

Lạc Chiêu Dực che lấy cái cằm, trừng nàng: "Không hôn thì không hôn, nàng cắn người làm gì?"

Mục Song Hàm: "—"lời vừa nói ra còn có thể thu hồi không QAQ

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sức lực

Edit +Beta: Anky

Mục Nhung vẫn đang chạy, hân không biết sau lưng có người đuổi theo không, cứ chạy về phía trước không ngừng lại, nhưng hân thật sự mệt muốn chết, chiều hôm qua lúc bị bắt, khi đó lại cùng đám sơn tặc kia đấu trí đấu dũng, đào tẩu cũng không dám chợp mắt chút nào, cả trái tim đều treo lên, trong bụng trống rỗng, toàn thân cũng không có khí lực gì...

Nhưng trong lòng hân chỉ có một ý niệm, không thể để cho bọn họ bắt được hân đi uy hiếp tỷ tỷ!

Hân là nam tử hân, theo lý nên bảo vệ tỷ tỷ, sao có thể để tỷ tỷ bởi vì hân mà mạo hiểm đây?

Không biết chạy bao lâu, cuối cùng hân ngã trên mặt đất, phía trước là một dòng sông, rất cạn, hân thở hổn hển, nhảy xuống sông, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân tràn lên, nhẹ nhàng khoan khoái không nói nên lời, Mục Nhung thoáng thở phào một cái.

Đột nhiên một đôi cánh tay siết lấy cổ hân, sau lưng có người cười gằn nói: "Chạy sao, tiểu tử thôi, ngươi chạy nữa đi? Theo ngươi nửa ngày, mệt chết lão tử!"

Trong lòng Mục Nhung chợt lạnh, dùng sức giãy giụa đạp hân, "Thôi sơn tặc, thả ta ra!"

Bắt được Mục Nhung chính là Tam đương gia, vốn dĩ Tam đương gia đã muốn chạy trốn, nhưng bên ngoài đều là quan binh, hân vừa ra ngoài chẳng phải thành cá sào lưới? Cho nên hân liền nghĩ, không bằng bắt Mục Nhung làm con tin, nên đuổi theo tới đây.

Nhưng tiểu tử này thật có thể chạy được, làm hân mệt mỏi thiếu chút nữa liền không muốn đuổi theo, cũng may, đến chỗ này cuối cùng cũng dừng lại.

Mục Nhung có chút công phu vững chắc, khí lực so với bé trai bình thường cũng lớn hơn, lập tức không thèm nhìn tới, một quyền đâm vào mắt hân, hai chân lui về phía sau đạp tới, động tác còn rất nhanh nhẹn mạnh mẽ, Tam đương gia "Ai da" một tiếng, lật tay muốn đánh hôn mê hân.

Đúng lúc này, ánh lửa nổi lên bốn phía, từng trận khói dày đặc bốc lên, bởi vì nơi này rừng núi nhiều, sức lửa càng cháy càng nhanh.

Tam đương gia sợ hết hồn, "Mẹ nó, thằng nhãi nào phóng hỏa, không muốn sống nữa?"

Sắc mặt Mục Nhung trắng bệch, ở đây rừng núi nổi thành một dãy, một khi cháy, công phu khá hơn cũng không trốn thoát được!

Tam đương gia xách theo Mục Nhung lên bờ, vội vàng chạy về phía lối ra, còn chưa đi được mấy bước, Đại Bạch Hồ liền bay vọt đến, Lạc Chiêu Dực ôm Mục Song Hàm ngồi trên lưng hồ, cầm y áo lục, mái tóc tung bay, giống như tiên nhân từ trên trời giáng xuống.

"A tỷ!" Mục Nhung vừa nhìn thấy hai người, lập tức kinh hi kêu lên, lại dùng sức giãy giụa, Tam đương gia vội vàng vung đao lên, để trên cổ hân, quát lên: "Đừng tới đây, nếu không ta giết hân!"

"A Nhung!"

Mục Song Hàm nghiêng người muốn nhảy xuống, Lạc Chiêu Dực đè nàng lại, "Đừng động." Ngay sau đó, Lạc Chiêu Dực vỗ đầu Đại Bạch Hổ, xoay người nhảy xuống đất.

Tam đương gia theo bản năng kèm hai bên Mục Nhung lui lại mấy bước, thấy hắn còn trẻ hoa mỹ, cầm y ngọc quan, rõ ràng giống như một quý công tử được nuông chiều từ bé, không khỏi coi thường vài phần, nếu không phải cố kỵ Đại Bạch Hổ, hắn sớm đã động thủ.

Tam đương gia này căn bản không nghĩ tới, bạch hổ cao ngạo cỡ nào, có thể đem nó thuần phục làm ngựa cưỡi, sao có thể không có bản lĩnh thật sự?

Lạc Chiêu Dực hai ta chấp sau người, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt khinh thường, "Đếm ba tiếng, không thả người người liền đi chết đi."

"Một."

Tam đương gia cười lạnh: "Lão tử cũng không phải bị dọa lẫn đâu!"

"Người là Tam đương gia, vừa vặn cô ghét nhất ai đứng hàng thứ ba..."

Tiếng xé gió phút chốc vang lên.

Tam đương gia bỗng dừng toàn thân cứng đờ, từ từ cúi đầu, một viên ngọc thạch chẳng biết từ lúc nào khảm vào yết hầu hắn, hắn muốn giết Mục Nhung, nhưng tay không thể giơ lên được, trong chớp lát không còn đường sống, hai mắt còn mở to, giống như đang nói - không phải người nói đếm tới ba sao?

"Người không phải lần đầu bị dọa, cô cũng vậy đấy?" Lạc Chiêu Dực giễu cợt một câu, tay từ sau lưng vươn ra, lòng bàn tay còn cầm một viên ngọc thạch, loại tiết mục bị uy hiếp này không biết hắn đã gặp qua bao nhiêu lần, ngay chính bản thân hắn cũng từng bị đao đặt trên cổ.

Mục Song Hàm "..."

Hoàng tử là một chức nghiệp nguy hiểm cao, thái tử lại càng hiểm nguy siêu cao, không biết làm thái tử phi thì thế nào?

Mục Nhung sợ ngây người, ngây ngốc đứng ở nơi đó, thì ra ngọc thạch cũng có thể giết người sao?

"Còn đứng ngốc làm gì, mau tới đây!" Lạc Chiêu Dực khó hiểu liếc nhìn hắn một cái.

Mục Nhung dè dặt lấy đao trên cổ ra, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy miếng ngọc thạch kia được mài không hề có góc cạnh, tinh xảo sáng long lanh, giờ phút này lại khảm sâu vào trong yết hầu một người, Tam đương gia hai mắt trừng như chuông đồng, còn mang theo vẻ mặt khó tin trước khi chết, hình ảnh có vẻ rất quý dị, Mục Nhung nhìn thoáng qua liền không muốn xem nữa.

"Mới vậy đã sợ?" Lạc Chiêu Dực tiện tay đem miếng ngọc thạch khác đưa cho hắn, nắm lấy hắn nhảy lên lưng hổ, "Tiểu Bạch, nhanh lên!"

Ngon lửa hùng hực lan tới cực nhanh, kéo dài thêm nữa bọn họ đều gặp nguy hiểm.

"Gào - -" Đại Bạch Hổ gầm đầu gào to một tiếng, bóng dáng trắng kiện vọt qua sông dài, hướng theo lối ra mà đi.

"Ta, ta mới không phải sợ hãi!" Mục Nhung lúc này mới có cơ hội trả lời một câu.

"A Nhung, có bị thương không?" Mục Song Hàm cẩn thận quan sát đệ đệ, sự lo lắng kéo dài cuối cùng cũng buông xuống, "Về sau ra cửa nhất định phải mang theo người bên cạnh, không thể lại tùy ý như thế!"

Mục Nhung siết chặt ngọc thạch trong lòng bàn tay, gạt đầu, sau đó ngửa mặt nhìn về phía Lạc Chiêu Dực: "Thái tử tỷ phu, mới vừa rồi sao người lại làm được? Ta cũng không nhìn thấy bóng dáng ngọc thạch, làm sao lên giết được sơn tặc kia?"

"Quen tay hay việc mà thôi, luyện công phu đến cảnh giới nhất định, cánh hoa phiến lá đều có thể giết người, huống chi một viên ngọc thạch?"

Mục Nhung nghe được sinh lòng hướng tới, cắn răng suy nghĩ một chút, gương mặt lấm bầm lộ vẻ kiên nghị: "Thái tử tỷ phu, võ công người còn lợi hại hơn các sư phụ ở võ quán kia, có thể thu ta làm đồ đệ không?"

"A Nhung, đệ nói những cái gì đấy! Điện hạ thân là thái tử, sự vụ bận rộn, nào có rảnh rỗi dạy công phu cho đệ?" Mục Song Hàm lắc đầu, lấy khăn ra nhẹ nhàng giúp hắn lau bầm trên mặt, kiên nhẫn nói: "Nếu đệ thực sự muốn học võ, về sau cũng không cần vội trộm chạy đến võ quán, trải qua lần này, e là cha còn ước gì đệ có một thân võ nghệ giỏi, ta sẽ nói với cha, để ông mời một sư phụ chuyên dạy võ cho đệ."

Mục Nhung cúi đầu.

Lạc Chiêu Dực đoạt lấy khăn ném cho Mục Nhung, gương mặt lạnh nhạt, không vui liếc nhìn Mục Song Hàm, ý là - - nàng là người của ta, không cho phép chăm sóc người khác.

Mục Song Hàm trừng mắt nhìn lại hắn, ý bảo - - cố tình gây sự!

Mục Nhung buồn bực ngẩng đầu lên, Mục Song Hàm lập tức nhìn trời, ôn hòa nói: "Tự mình lau mặt sạch sẽ, đợi lát nữa cha mẹ nhìn thấy còn không

đau lòng muốn chết."

"Vâng." Mục Nhung không rõ chuyện gì, ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Lạc Chiêu Dực nhìn hần thuận mắt, không sao cả nói: "Người là đệ đệ của A Hàm, cũng giống như đệ đệ cô, như vậy... Tuổi người còn nhỏ, trước hết hãy tới Đông cung làm thư đồng, công phu cô sẽ dạy người, Trần Trầm cũng sẽ chỉ điểm cho người, vừa lúc cùng cô học bài, việc học cũng sẽ không xao lãng."

Kỳ thật trong lòng Lạc Chiêu Dực cũng có suy tính, thứ nhất, từ chuyện bị bắt này có thể thấy được Mục Nhung là một nhân tài có thể bồi dưỡng, Lạc Chiêu Dực cố ý bồi dưỡng hần trở thành trợ lực, sau này cũng có thể làm một chỗ dựa cho tỷ tỷ hần. Thứ hai, về sau Mục Song Hàm được gả vào Đông cung, chắc chắn sẽ nhớ người nhà, bất cứ lúc nào Mục Nhung cũng có thể ra vào làm bạn càng tốt hơn. Thứ ba, có ngoại tôn Mục Nhung này ở đây, có thể phân tán tinh lực của Từ lão cô hủ, khỏi phải cả ngày lẫn đêm nhắc tới bên tai hần.

Mục Song Hàm nghe vậy có chút kinh hi, lại có chút do dự, "Điện hạ, Mục Nhung trời sinh tính bất hảo, cứ ngày ngày ở trong cung vậy à? Huống chi, bệ hạ sẽ đồng ý sao?"

Mục Nhung rất cơ trí, sao lại không nghe ra Lạc Chiêu Dực có ý bồi dưỡng cất nhắc, vội vàng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai cái răng khểnh: "A tỷ, thái tử tỷ phu, ta bảo đảm sẽ nghe lời!"

Lạc Chiêu Dực vỗ vỗ đầu hần, khẽ nhưn mày, nói với Mục Song Hàm: "Cứ an tâm đi."

Hần chu đáo như thế, Mục Song Hàm lại không biết nên nói gì nữa, khẽ thở dài một tiếng.

Lạc Chiêu Dực lặng lẽ cầm tay nàng, ý tứ sâu xa thoáng nhìn nàng - - sợ cái gì, dùng cả đời nàng đến trả nợ, vậy là đủ rồi.

Đang lúc nói chuyện, Đại Bạch Hổ đã chạy ra khỏi đám rừng bị cháy, Nhạc Kiều bắt một đám sơn tặc, trước hết cho người áp giải trở về, tự mình dẫn nhân mã phòng thủ ở bên ngoài, không kịp suy nghĩ liền xông vào, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Đại Bạch Hổ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, nếu thái tử ở đây gặp chuyện không may, phỏng đoán cái mạng nhỏ của bọn họ cũng phải mất hết!

"Ai da điện hạ, ngài... Cuối cùng đã đi ra!" Nhạc Kiều nhất thời kích động, lễ nghi đều bỏ qua.

Lạc Chiêu Dực cũng không trách hần, mỗi tay ôm một người, mang theo Mục Song Hàm cùng Mục Nhung nhảy xuống đất, phân phó nói: "Cô còn có việc, người đưa bọn họ hồi phủ trước, cần phải cẩn thận!"

"O?" Mục Song Hàm còn muốn nói gì đó, hần đã cười Đại Bạch Hổ chạy xa.

Thấy hai trông mắt nàng hơi tối lại, Nhạc Kiều vội vàng giải thích: "Mục tiểu thư ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, điện hạ là có việc gấp, ta nghe nói Thục phi nương nương mời gánh hát tiến cung biểu diễn cho thái hậu xem, các hoàng tử công chúa đều phải đến, có lẽ điện hạ trực tiếp chạy từ trong cung đến đây, bây giờ chắc là trở về thỉnh tội..."

"Ta lo lắng còn không kịp, làm sao nghĩ nhiều..." nội tâm Mục Song Hàm quynh lên, càng thấy áy náy và cảm động.

Mục Nhung gãi gãi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, nhỏ giọng nói: "Tỷ, có phải ta đã gây họa hay không? Làm thái tử tỷ phu rước lấy phiền phức?"

Mục Song Hàm hơi nhủu mày, giữa lông mày càng thêm sầu tư, sờ sờ đầu hần, không mở miệng.

Ngày sắp hết, sắc trời dần tối, Lạc Chiêu Dực cười Đại Bạch Hổ vừa tới cửa thành, liền thấy Lạc Đình cười ngửa đến.

"Nhị ca?" Lạc Chiêu Dực thu lại ánh mắt, có chút ngoài ý muốn, khi gương mặt lại là một bộ dáng không chút để ý, khẽ cười một tiếng: "Sao huynh lại tới đây?"

"Đệ còn có tâm tư cười?" Lạc Đình nhìn hần một cái, thoáng an tâm, sau đó cả giận nói: "Mau cùng ta trở về! Đệ bỏ lại một câu đi cứu người liền chạy mất, phụ hoàng và thái hậu dù thương đệ cũng phải phạt đệ không có quy củ, hơn nữa khi lão Tam ngăn cản, đệ không những không nghe còn đánh hần! Thục phi bên kia không ngừng góp lời, sắc mặt thái hậu cũng không tốt... Đệ có biết hay không, rất nhiều người muốn đem đệ từ trên thái tử vị kéo xuống!"

"Vậy còn huynh?"

Lạc Đình càng nói sắc mặt càng không tốt, thời khắc tức giận bưng bưng chợt nghe hần nhẹ nhàng nói một câu, lập tức sừng sốt, "Đệ có ý gì?"

"Có nhiều người muốn đem ta từ trên vị trí này kéo xuống, vậy nhị ca thì sao?"

Lạc Đình bình tĩnh, dùng một loại ánh mắt khó có thể nói rõ nhìn hần, giọng nói có chút khó tin: "Đệ ngay cả nhị ca cũng không tin?"

"Không," Lạc Chiêu Dực cười cười, buông tay: "Ta tất nhiên tin huynh nhất nhị ca."

Nói xong, hần vỗ vỗ đầu Đại Bạch Hổ, ý bảo tiếp tục đi, mặt mày sáng chói, có thể so với nắng gắt, "Có cái gì phải vội, tôm tép nhai nhép chính là tôm

tép nhai nhép, bọn họ dù làm gì cũng không lay động được cô chút nào."

Dưới trời chiều, Lạc Đình nhìn bóng lưng hần một hồi lâu, mới đuổi theo, tức giận nói: "Trở thành thái tử rất giỏi? Ta tám tuổi, đệ mới sinh ra, mới trước đây ta còn từng giúp đệ thay tã, từng dỗ đệ ngủ, giúp đệ gánh vác số chuyện xấu... Muốn hại đệ đã sớm hại còn chờ tới bây giờ? Đệ đem chuyện này nói giỡn?"

"Ừ, một chút cũng không buồn cười." Lạc Chiêu Dực liếc xéo hần, trên trán gân xanh nhảy lên, vuốt vuốt cổ tay, "Bất quá... Những chuyện ngốc nghếch kia huynh cũng nên quên, nếu không ta không ngại giúp huynh quên đi!"

Lạc Đình "Chặc" một tiếng, như cười như không.

Lạc Chiêu Dực mặc kệ hần, cười Đại Bạch Hổ xông vào cửa cung, một đường đuổi tới Trường Thọ Cung vừa vặn nghe được những câu khản thiết của Thục phi, khóc không thành tiếng: "Thái tử xưa nay tùy hứng, kiêu căng lớn lối, thủ đoạn thô bạo, lần này càng bất kính với thái hậu, ấu đả huynh trưởng, thần thiếp thực sợ một ngày kia thái tử đăng cơ, sẽ đem Thương nhi..." Lời nói dừng ở đây, chính là dừng đúng lúc, vô hạn tưởng tượng, như thể Thục phi cũng không dám nói thêm chút nữa.

"Cô sẽ thế nào? Thục phi chẳng lẽ cảm thấy... Cô sẽ giết huynh?"

Lại nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Lạc Chiêu Dực, quả nhiên là không cố kỵ gì, nhưng loại không cố kỵ gì này trong cung bao nhiêu người yêu thích và ngưỡng mộ ghen tị, chỉ tiếc, những người khác không có lá gan này, cũng không có loại năng lực không biết sợ hãi này.

Thục phi cứng đờ, đến lúc nào lại không đến, cứ phải vào lúc này? Thật sự là âm hồn không tan!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Không phục

Edit +Beta: Anky

Trong Trường Thọ Cung, Thục phi kéo Lạc Thương đứng ở một bên, Văn Đế cùng hoàng hậu đứng ở một bên khác, thái hậu ngồi ở trên, hai mắt nhắm nghiền, Lạc Tĩnh Nghi đang nhẹ nhàng giúp bà xoa huyết thái dương.

Khóe miệng Lạc Thương bị rách, dưới mắt cũng có máu ứ đọng, mặc dù đáng vẻ chật vật, lại thắng ở thái độ trầm ổn, Thục phi đau lòng kéo hần, vừa tức vừa giận, mới có đoạn nói chuyện vừa rồi, ai ngờ Lạc Chiêu Dực đuổi tới, đúng lúc nghe được rõ ràng rành mạch.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ, Lạc Chiêu Dực chậm rãi đi tới, cất cao giọng nói: "Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu." Lại hướng về phía Văn Đế và hoàng hậu hành lễ.

Thái hậu khoát tay với Lạc Tĩnh Nghi, phút chốc mở mắt ra, ánh mắt sắc bén, "Chiêu Chiêu à, con nói đi cứu người, là cứu ai?"

"Cứu đệ đệ tôn nhi."

"Đệ đệ? Con là con trai nhỏ nhất của hoàng đế, ở đâu ra đệ đệ?" Thái hậu nhíu mày, có chút buồn bực.

Lạc Chiêu Dực bên môi mỉm cười, thần sắc thông dong, không nhanh không chậm nói: "Tôn nhi sắp cưới thái tử phi, đệ đệ của thái tử phi theo lý cũng là đệ đệ tôn nhi."

Lạc Tĩnh Nghi khóe mắt nhảy dựng, trong lòng tự nhủ Tiểu Thất đối với A Hàm thật là tốt...

"Thì ra là yêu ai yêu cả đường đi, thái tử phi là khuê nữ của Mục gia sao, ai gia đến nay còn chưa gặp qua đấy," thái hậu như có điều suy nghĩ, quét qua Thục phi cùng Lạc Thương một cái, lại hỏi: "Đệ đệ thái tử phi xảy ra chuyện gì, mà con phải bỏ lại ai gia, ấu đả huynh trưởng, đi đến đó một chuyến?"

"Vũ Dương Hầu phủ Tiết Kiến mua chuộc sơn tặc bắt Mục Nhung, ý muốn uy hiếp thái tử phi đi vào khuôn khổ!" Lạc Chiêu Dực lạnh lùng nói: "Không biết suy nghĩ Mục Song Hàm là thái tử phi của tôn nhi, cùng tôn nhi đồng tâm đồng đức, hần to gan lớn mật hành động như vậy chẳng phải là đánh vào mặt tôn nhi?"

"Tiết Kiến? Lại là hần?" Văn Đế vừa nghe liền cau mày, "Vũ Dương hầu dạy con trai thế nào, gian ngoan hồ đồ, dạy mãi không sửa!"

Thục phi cũng không chịu thua: "Bệ hạ, thái hậu, không phải là thần thiếp không nói đạo lý, đệ đệ thái tử phi bị bắt, có bao nhiêu người đi cứu, vì sao thái tử phải đích thân đến? Chẳng lẽ ở trong lòng thái tử, thái hậu so ra còn kém hơn thái tử phi chưa gả vào Đông cung?"

Bà ta không đề cập tới Lạc Thương, luôn mồm vì thái hậu mà bất bình, thái hậu nghe vậy, quả nhiên có chút không vui.

"Lời này chính là không nói đạo lý!" Lạc Chiêu Dực trên mặt trào phúng, cười lạnh một tiếng: "Thực phi nương nương nói hiên ngang lắm liệt, cô cũng muốn hỏi lại một câu, nếu mẫu thân sinh của Thực phi nương nương cùng phụ hoàng đồng thời rơi vào nước, Thực phi nương nương sẽ cứu ai?"

Thực phi liền nghẹn, vừa định trả lời, đúng là cứng họng. Nếu trả lời cứu Văn Đế, đó chính là bất hiếu, nhất định bị người phi nhỏ, nếu trả lời cứu mẹ, Văn Đế sợ là sẽ trở mặt ngay tại chỗ, nàng ta về sau cũng đừng nghĩ được Văn Đế sủng ái lần nữa.

Văn Đế nhướn mày, thái hậu về mặt kỳ dị, lại có chút giống như cười như không.

Sắc mặt Thực phi trắng bệch, giờ mới biết trúng cái bẫy lời nói của Lạc Chiêu Dực, quả nhiên lại nghe Lạc Chiêu Dực nói năng khản thiết, "Tổ mẫu, tôn nhi kính yêu ngài, cũng đối đãi với thái tử phi hoàn toàn một lòng, ngài từ trước đến nay rất từ ái, thái tử phi trời sinh tính tình ôn thiện thuần lương, chắc chắn như tôn nhi cũng sẽ hiếu kính ngài."

"Con đó, " thái hậu bắt đầu đi lấy ngón tay chỉ hán, "Ai gia cũng không phải tức giận gì... Nhưng chuyện lão tam, con nói thế nào?"

Nói xong, vẫy tay về phía Lạc Thương, chờ Lạc Thương đi đến trước mặt bà, bàn tay đầy nếp nhăn sờ chỗ vết máu ứ đọng ở trước mắt hán, đều là tôn tử ruột thịt, thái hậu cũng không thể nào thiên vị đến mức ngang ngược vô lý, tuy nói Thực phi thích thêu dệt chuyện, nhưng Lạc Thương lại không nói được lời nào, nhìn thấy cũng rất ủy khuất, qua nhiều năm như vậy cũng hết sức hiếu thuận, thái hậu đương nhiên muốn đòi công đạo cho hán.

Lạc Chiêu Dực còn chưa mở miệng, Lạc Thương đột nhiên phá vỡ trầm mặc, "Tổ mẫu, việc này coi như bỏ đi, là tôn nhi không biết nguyên nhân mới đi ngăn trở, Tiểu Thất cứu người sốt ruột mới động thủ, tôn nhi không trách hán."

Thái hậu tràn đầy vui mừng, lại nghe Lạc Chiêu Dực khó hiểu, tựa như rất là kinh ngạc trả lời: "Huynh đệ chúng ta luận bàn vài chiêu là chuyện thường, tài nghệ không bằng người bị vài quả đấm có là gì? Tôn nhi khi còn bé đã bắt đầu học võ, bị thương chỉ có nhiều không ít, Tam hoàng huynh cùng lắm chỉ bị thương ngoài da, hôm nay sao cứ như chịu ủy khuất nháo đến nơi này của tổ mẫu đây?"

Hán vừa nói như vậy, giống như cũng là...

Thực phi đau lòng con trai, tức giận vô cùng nói: "Thương nhi thân là huynh trưởng, không có lòng dạ động thủ với người, người lại là thái tử cao quý, hán tất nhiên khắp nơi nhẫn nhịn, người lại hùng hổ dọa người..."

"Tam hoàng huynh cũng nghĩ như vậy?" Lạc Chiêu Dực đuôi lông mày chau lên, xanh u trong mắt càng thêm u ám.

Lòng bàn tay Lạc Thương siết chặt, âm thầm cắn răng, phần nộ không thôi, kỳ thật lời này của Thực phi đúng là nói ra tiếng lòng hán, hán luôn tức giận bất bình, cảm thấy Lạc Chiêu Dực mệnh tốt, là con trai trưởng của hoàng hậu, mới có thể trở thành thái tử, hán mọi việc nhẫn nhịn, nhưng luận thực học, so ra kém Lạc Chiêu Dực chỗ nào?

Nhưng hán không dám nói, kìm nén nhiều năm như vậy cũng không dám nói.

Trong mắt Lạc Thương tràn ngập uất khí, vẫn còn muốn khổ sở ảm đạm, Lạc Tình Nghi đứng đối diện hán, nhìn thấy rõ ràng, bỗng nhiên nói: "Thái tử tâm không sợ hãi, dám làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng, hiện nay Tam hoàng huynh lại ngay cả một câu thừa nhận cũng không dám..." Ngụ ý không cần nói cũng biết.

Dưới những kích thích nặng nề, mắt Lạc Thương đỏ lên, bật thốt ra: "Phải! Là ta không phục!"

Nói xong, toàn bộ đầu óc trống rỗng, hán đã nói ra, kìm nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng phun ra, đột nhiên cảm thấy có chút nhẹ nhàng không còn cảm giác nặng nề nữa.

Thái hậu thở dài, hoàng gia tranh vị bà đã thấy quá nhiều, từ Tiên đế đến Văn Đế, rồi đến thế hệ này của thái tử, kỳ thật bà cũng không ngoài ý muốn, chỉ có thờ dài mà thôi, nhà mẹ đẻ Tam hoàng tử cường đại, năng lực xuất chúng, nếu nói không có lòng này mới là gạt người.

Nhiều năm giấu kín như vậy, lại bị một câu của Lạc Chiêu Dực chọc thủng.

Thực phi nước mắt tràn mi, đi đến trước Văn Đế quỳ xuống, "Bệ hạ, ngài đối với thái tử thiên vị bảo vệ có thêm, thần thiếp không lời nào để nói, nhưng Thương nhi cũng là con của ngài..."

Văn Đế chỉ thần nhiên nói: "Lập đích không lập trường, trầm biết rõ trong lòng các hoàng nhi đều không phục, không bằng tìm một cơ hội, cho các con đường đường chính chính phân cao thấp, các con mới biết được có phải trầm thiên vị mới lập Chiêu Dực làm thái tử hay không... Chiêu Dực, có dám ứng?"

Lạc Chiêu Dực không sao cả, cười đến mây trời nước chảy, "Có gì không dám?"

Lạc Thương thật sự là hận chết bộ dạng vĩnh viễn tâm cao khí ngạo này của hán! Hán không thể đem hán từ nơi cao cao tại thượng kéo xuống ngã chết!

"Như vậy đi, " thái hậu đột nhiên đề nghị, rất hứng thú cười nói: "Thời tiết vừa đúng lúc, mấy ngày nữa cho đoàn người đến bãi săn, ai gia ra một cái khảo đề cho các con... Còn có hoàng đế không phải đều chỉ định chính phi cho các tôn nhi rồi sao? Ai gia còn chưa có gặp qua, không bằng triệu các nàng vào cung cho ai gia nhìn một chút đi."

"Vậy theo ý mẫu hậu mà làm." Văn Đế lập tức đáp.

Những người khác đều không dị nghị gì, một hồi phong ba cứ như vậy bị thái hậu cùng Văn Đế liên thủ tiêu diệt trong vô hình.

Trong nội tâm Thục phi trào phúng cười lạnh, Lạc Chiêu Dực gây họa, đánh người, thái hậu lúc trước còn nói muốn phạt hần, nhưng hần bị trừng phạt gì chưa? Không có gì cả! Từ trước đến giờ, mỗi lần đều là như thế, dù bà ta nói bao nhiêu, khóc đến lợi hại hơn nữa cũng vô dụng, hoàng hậu từ đầu tới cuối không nói một lời nào, tư thái thảnh thơi kia đâm vào ánh mắt của bà ta phát đau, bà ta sao có thể không hận không oán? Sao có thể cam tâm?

Được được, để xem bọn họ có thể đắc ý đến khi nào! Bức bà ta cùng Thương nhi nóng nảy, bọn họ có dễ chịu hơn sao!

Hôm sau, Tiết Kiến chịu thẩm tra, hần mua chuộc son tặc bắt cóc Mục Nhung, ý muốn mưu hại thái tử phi tương lai, nhân chứng vật chứng đều đủ, có thanh minh cũng vô dụng, bởi vì liên tiếp phạm tội, việc ác khó sửa đổi, Văn Đế chính miệng hạ lệnh "Trảm lập quyết", Vũ Dương hầu đi tìm Đao Mẫn trưởng công chúa, lại không biết lúc này Đao Mẫn trưởng công chúa ước gì Tiết Kiến chết sớm đi, miễn cho hồng đại sự.

Không cách nào xoay chuyển tình thế, phé thế tử Vũ Dương Hầu phủ Tiết Kiến, chết!

Xuân đi thu đến, giữa mùa hạ, ngọn gió mới thổi qua một đêm, hoa đào đã tàn, hải đường vẫn như xưa, lá sen làm nổi bật liên hoa, một hồ gọn sóng, khắp nơi nghe thấy mùi hương thơm ngát.

Mục Song Hàm vừa biết được tin tức Tiết Kiến đã chết, còn chưa trở lại bình thường, lại nhận được chỉ thị tiến cung, nàng thay đổi y phục, ngồi lên xe ngựa, đến bãi sân Tây Sơn.

Trên mặt đất dựng đầy lều trại, cấm quân bao bọc vây quanh đây, gần bãi sân phía nam có một khu vườn, nếu người hoàng gia hào hứng lên, buổi tối sẽ ở lại chỗ này, muốn bao nhiêu tiện nghi liền có bấy nhiêu phương tiện.

Mới vừa xuống xe ngựa, Mục Song Hàm thấy hai bên có một chiếc xe ngựa dừng lại, Trang Nhượng Hân cùng Đào Vận đồng thời từ trong xe đi ra, ba người đưa mắt nhìn nhau, xen lẫn trong đó đều là chán ghét, về mặt Trang Nhượng Hân và Đào Vận trong nháy mắt thay đổi, nhưng thấy cách đó không xa Văn Đế cùng phu quân tương lai của các nàng ta đều ở đây, vì vậy miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười.

Thần sắc Mục Song Hàm lại bình tĩnh, thoáng gật đầu, sau đó tựa như không nhìn thấy gì, trực tiếp đi về phía trước.

"Ngươi..."

Đào Vận đối với Mục Song Hàm nhìn không vừa mắt cơ hồ không kém gì Trang Nhượng Hân, Trang Nhượng Hân là chán ghét oán hận, Đào Vận sâu hơn là ghen tị phần hận, bởi vì nàng ta ghen tị Mục Song Hàm có thể được thái tử yêu thích, ngược lại đem nàng ta vốn là người xứng đáng làm thái tử phi nhất vứt đi như vứt giày! Nàng ta muốn làm thái tử phi, mà không phải là chính phi của một vị hoàng tử không có cảm giác tồn tại gì này!

Bên kia, Lạc Chiêu Dực thoáng nhìn Mục Song Hàm, bên môi tự nhiên lộ ra vui vẻ, bình thần hướng về phía Văn Đế chấp tay, sau đó nhảy lên tuấn mã bên cạnh, cười đến trước Mục Song Hàm, nằng nết như lửa, cũng không sánh bằng ánh sáng rực rỡ lưu chuyển giữa đôi lông mày trên dung nhan đẹp đẽ của hần, "Chưa từng tới đây phải không, lên ngựa, dẫn nàng đi một vòng!"

Mục Song Hàm thấy hần mặc áo vật ngắn quần bó sát ửng cao, tư thế oai hùng hiên ngang, cực kỳ giống bộ dáng lần đầu gặp ở Hàn lâm phủ, lúc ấy nàng đối với vị thái tử điện hạ tùy hứng lớn lối này không có cảm tình gì, ai có thể biết được bây giờ hần lại là phu quân của mình, nghĩ đến đây, Mục Song Hàm không khỏi cảm thán vận mệnh trên người, sau đó thoải mái nắm chặt tay hần đưa tới, mượn lực nhảy lên ngựa ngồi trước mặt hần, quay đầu lộ ra một nụ cười sáng lạn với hần, chọc mù mắt một đám người.

Lạc Chiêu Dực ôm lấy eo nàng, tiếng cười sang sảng vang lên, vung roi ngựa lên, dần dần đi xa.

"Người trẻ tuổi..." Văn Đế lắc lắc đầu, cười cảm khái một câu, cũng không có ý trách cứ gì, tuổi trẻ khí phách, nắm tay nhau đi khắp nhân gian tươi đẹp, chuyện như vậy khi còn trẻ ông cũng làm không ít.

Mắt Đào Vận cùng Trang Nhượng Hân đều tràn đầy hâm mộ, như có như không nhìn nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử, không biết tại sao Lạc Đình và Lạc Thương tựa như không nghe thấy, nhìn cũng không nhìn các nàng một cái.

Nhưng tứ hoàng tử tiêu sái, thấy Lăng Mạn Mạn cũng đến, lập tức học theo Lạc Chiêu Dực cười ngựa đi qua, trực tiếp đem Lăng Mạn Mạn bắt lên ngựa, khiến mỹ nhân lạnh lùng kinh hô một tiếng, nhưng giục ngựa lao nhanh đối với nữ tử trong khuê phòng mà nói vừa có tình thú lại chơi rất thú vị, một giây sau trên mặt Lăng Mạn Mạn vẽ băng sương tan biến hết, cũng hiện ra nụ cười.

Tứ hoàng tử Lạc Lâm bắt tri bắt giác tiến tới bên tai nàng, vì lấy lòng mỹ nhân, liền nói: "Chúng ta đuổi theo bọn họ được chứ?"

"Được được!" Lăng Mạn Mạn không phát giác gì, hưng phấn vỗ tay, "Mau!"

Phía trước, Mục Song Hàm liếc về phía sau một cái, dờ khóc dờ cười, "Điện hạ, bọn họ đuổi theo tót..."

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, thăm mắng Lạc Lâm, trong lòng tự nhủ nhìn huynh ngốc vậy, huynh học theo thì học đi, không so đo với huynh, nhưng huynh lại còn mang người đi theo hướng bên này, hai bên làm bóng đèn lẫn nhau... Huynh đến tột cùng là ngốc tới trình độ nào?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Mưa gió

Edit+Beta: Anky

Sắc trời quang đãng, gió lạnh thổi qua rừng núi, mang đến một hương vị cỏ cây thơm ngát.

Ngựa chạy như bay đến bên hồ, dần dần dừng lại, Lạc Chiêu Dực liếc về phía sau một cái, sau đó ôm Mục Song Hàm xuống ngựa, hừ cười, "Bỏ xa bọn họ!"

Mục Song Hàm nhìn hấn khẽ nâng cằm, mặt mày thần thái tung bay, trong lòng tự nhủ nếu có thêm cái đuôi nhất định sẽ vênh lên!

Nghĩ tới, nàng nhịn không được liền che miệng nở nụ cười.

"Cười cái gì?"

Mục Song Hàm hít sâu một hơi, bốn phía non xanh nước biếc, làm tâm tình nhanh chóng tươi sáng vui vẻ lên, nàng lắc lắc đầu, nghiêng đầu hỏi: "Điện hạ, chúng ta tự tiện rời đi, bệ hạ bên kia phải giao phó thế nào?"

"Có cái gì phải giao phó, dù sao điện hạ nhà nàng tùy hứng đã quen." Lạc Chiêu Dực nắm tay nàng đến bên hồ tắm bộ, ngựa chậm rãi đi theo sau lưng bọn họ.

Mục Song Hàm nghe vậy dờ khóc dờ cười, nhịn không được lại nghĩ, tùy hứng quả nhiên là cái có tốt!

"Một đám người vây quanh phiền lòng, vẫn thích cùng một mình nàng ở bên nhau." Lạc Chiêu Dực bấu môi, thuận miệng nói.

Mục Song Hàm gò má ửng đỏ, đây là kỹ năng không thầy dạy cũng biết nói lời tâm tình? Suy nghĩ một chút, nàng cố ý nói: "Vì cái gì thích cùng một mình ta ở bên nhau?"

Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu nhìn nàng, nàng liền nhìn trời, giả bộ vô tội ai không biết chứ, lại nói, thái tử điện hạ có từng nghiêm túc thổ lộ cùng nàng chưa? Không có!

"Này..." Lạc Chiêu Dực không được tự nhiên, "Nàng không biết sao?"

"Ta thực không biết." Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, khóe mắt khẽ héch lên, người bình thường làm vậy rõ ràng là thuần lương vô tội, nhưng khi nàng làm lại mười phần quyến rũ người.

Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, nâng mặt nàng lên, ở khóe miệng nàng hôn một cái, nhủ mảy: "Hiện tại biết rõ chưa?"

Mục Song Hàm ngẩn ngơ, thấy bên tai hấn còn đang phỉm hồng, nhưng thần sắc lại rất tự nhiên, trong lòng tự nhủ không chỉ dừng lại ở kỹ năng lời tâm tình vô sự tự thông, ngay cả da mặt cũng dày lên, năng lực học tập này có cần mạnh như vậy không?

"Giờ trò lưu manh!" Mục Song Hàm trừng hấn.

"Ai bảo nàng quyến rũ người?" Lạc Chiêu Dực hừ nhẹ, tâm tình hiển nhiên rất tốt, "Huống chi không bao lâu nữa, nàng chính là thái tử phi, ta muốn hôn thế nào liền hôn thế ấy!"

Mục Song Hàm: "Cút! Ai quyến rũ chàng? Lớn lên giống hồ ly tinh là tại ta sao?"

"Đồng dạng là hồ ly tinh, Tiểu Hồng rất biết tự giác." Lạc Chiêu Dực sờ lên cằm, "Nàng học một chút."

Tiểu Hồng? Tiểu Hồng!

Liên tưởng đến Đại Bạch Hồ tên là Tiểu Bạch... Được rồi, trước tiên vì tiểu hồ ly có cái tên ngốc như vậy mà nước mắt đồng tình một phen, sau đó... Cả ngày mắng tiểu hồ ly ngốc nghếch chính là ai? Mặc dù nó thật sự có chút ngốc..

Bảo nàng học hỏi tiểu hồ ly một chút? Nội tâm Mục Song Hàm cơ hồ sụp đổ: "=="

Khóe môi Lạc Chiêu Dực khẽ nhếch, nàng lúc nào cũng có bộ dáng ôn hòa bình tĩnh trước mặt người khác, nhưng hấn thích nhất chính là chọc rách vẻ mặt như cụ non của nàng, nhìn dáng vẻ nàng tức giận lại không thể làm gì, quả thực làm không biết mệt.

Thật đáng yêu... thần sắc Lạc Chiêu Dực tỏ ra lạnh nhạt, trong lòng lại ẩn chứa ý nghĩ chọc phá.

Gần giờ Ty, ánh nắng chan hòa, không nóng không lạnh, đám mây trắng như bông lững lờ trôi trên không trung xanh thẳm, sắc trời phản chiếu cảnh vật, non xanh nước biếc, xinh đẹp khác thường.

Mọi người đều tụ lại bên trong tiểu uyển, thái hậu muốn kéo mấy người Đào Vận nói chuyện, đúng lúc Lạc Chiêu Dực mang theo Mục Song Hàm vội vàng trở về, tất cả mọi người tĩnh lặng. Mục Song Hàm sớm đã chuẩn bị tâm lý, dù sao nàng có thể giả bộ, làm mặt than, khiến người nhìn thấy lại là vẻ thông dong trấn định.

Hai người hành lễ trước, ánh mắt thái hậu dừng lại trên người Mục Song Hàm, cảm thấy cô nương này sinh ra đẹp thì rất đẹp, chỉ là có chút quá đẹp, kỳ thật trong lòng thái hậu vẫn thích kiểu như Đào Vận nhìn thấy đoan trang hiền lương.

Bất quá thái tử đã chọn nàng, thái hậu cũng không nên nói gì, chỉ gọi Mục Song Hàm tiến lên, kéo tay nàng lại cẩn thận quan sát, giọng nói có chút hiền hoà, "Ngẩng đầu lên, để ai gia nhìn thật kỹ xem."

Tổ mẫu Mục Song Hàm mắt sớm, ngoại tổ mẫu lại không phải ruột thịt, vẫn là lần đầu cùng lão nhân gia thân cận như thế, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt hòa ái của thái hậu, không khỏi có chút câu nệ, thái hậu liền cười nói: "Quả thật là hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, chẳng trách thái tử hợp ý như thế, ai gia chỉ hi vọng người về sau hiểu chuyện nhu thuận, cùng đỡ gánh nặng, phải chiếu cố thái tử, hiểu chưa?"

"Dạ, thần nữ hiểu." Mục Song Hàm khẽ rù mắt xuống, cũng mỉm cười trả lời.

Lúc này, có cung nhân tiến lên bẩm: "Khởi bẩm thái hậu, bãi săn đã chuẩn bị xong."

"Được, vậy đi qua đi."

Thái hậu dẫn một đám người ra cửa, đến bãi săn, vị trí sớm đã an bài tốt, điểm tâm và rượu trái cây một chút cũng không thiếu, mà phía trước là một mảnh đất trống, trên đất trống lại dựng thẳng rất nhiều cọc mai hoa, ở giữa một cọc mai hoa cao nhất có treo một bánh vải nhiều màu rất lớn.

Lạc Chiêu Dực hứng thú nhìn một chút, Văn Đế đã mở miệng hỏi trước: "Mẫu hậu, hôm nay ngài muốn ra cái khảo nghiệm gì vậy?"

"Cái gì khảo nghiệm với không khảo nghiệm, ai gia thật vất vả mới ra ngoài một chuyến, người cũng đừng phá hư nhã hứng của ai gia!" Thái hậu nghiêm mặt, Văn Đế lập tức bật cười lắc đầu, ông đại khái đã hiểu ý tứ của thái hậu.

Quả nhiên, thái hậu lại nói: "Tuy mùa thu là thời tiết đi săn, nhưng từ sau khi tiên đế băng hà, ai gia không hề sát sinh, cũng đã vài thập niên, nếu để các người đi săn, trong lòng ai gia cũng bất an, nhưng mà nếu đã ra ngoài chơi, cũng không thể ngồi không, cũng may mấy hôm trước ai gia thấy cảnh sinh tình, nhớ tới chuyện lý thú lúc tuổi còn trẻ cùng tiên đế du ngoạn, nhất thời vô cùng hoài niệm..."

"Ý tứ Thái hậu không phải là muốn xem các hoàng tử võ sao?" Thục phi suy đoán nói.

"Thật hay cho một chuyện lý thú bị các người nói thành nghiêm túc như vậy!" Thái hậu có chút không vui, dừng một chút, giọng nói hòa hoãn lại: "Đại Cảnh hoàng triều chúng ta đều coi trọng văn võ, chỉ là thái bình thịnh thế võ tướng sẽ khó được thể hiện, hôm nay ai gia liền làm chủ dẫn dắt hậu bối, ai dám lên cọc mai hoa này lấy được bánh vải nhiều màu, có thể trong một nén nhang mà không ngã, thẳng quan liền ba cấp... Hoàng đế, người cảm thấy thế nào?"

Tiếng nói vừa dứt, tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, đặc biệt nhất là võ quan.

Văn Đế thoáng trầm ngâm liền gật đầu, ánh mắt cùng thái hậu chạm nhau, lập tức như có điều suy nghĩ, nhìn về phía các hoàng tử nói: "Thái hậu săn sóc võ tướng, trăm cũng sẽ không bạc đãi các hoàng nhi, trong các con nếu có người thắng, trăm liền phá lệ phong người đó làm Thân vương!"

Các hoàng tử mắt đồng thời sáng ngời, hoàng tử chỉ là thân phận, Thân vương mới chính là quyền vị thật sự!

Thục phi cùng Lạc Thương liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều thấy được vui mừng, lúc trước vì củng cố vị trí cho thái tử, Văn Đế luôn kèm hãm các hoàng tử không gia phong, không nghĩ tới hôm nay lại buông lỏng miệng, đây chính là việc tốt trời cho.

"Nếu hoàng đế có ý đó, vậy để các tôn nhi đánh trận đầu đi, nếu để bọn họ và võ tướng cùng một trận đấu, ai gia cũng sẽ bị người nói là tư lợi bội ước." Võ tướng là thần tử, nói thật, nào dám động thủ với các hoàng tử, thái hậu lời này vừa ra, mọi người cùng nhau thờ phào nhẹ nhõm.

Mục Song Hàm luôn đang nghe, không biến sắc, lúc này có chút hiểu ý tứ thái hậu, ở trong miệng thái hậu, diu dặt võ tướng mới là trọng điểm, các hoàng tử chỉ là nhân tiện, cho dù cùng tranh chức vị Thân vương, cũng không bị người ta nói giữa các hoàng tử bất hòa... Có thể nói là nhọc lòng.

Nhưng lời này vừa ra lại đem thái tử đẩy tới trên đầu sóng ngọn gió, thái tử tuy là con vợ cả, nhưng là con trai nhỏ nhất, từ xưa có lệ lập đích không lập trưởng, nếu lần này huynh trưởng được phong Thân vương, đối với thái tử là sự đã kích không nhỏ.

"Thật có ý tứ, " Lạc Chiêu Dực đột nhiên cười đùa mở miệng: "Phụ hoàng, nếu là nhi thần thắng thì sao?"

Văn Đế cũng hết sức tùy ý, "Vậy bọn họ tất nhiên cũng phong Thân vương không thành."

Mục Song Hàm cảm thấy rầu rĩ, nói cho cùng đây là một cái khảo nghiệm, vừa đối với chư vị hoàng tử, cũng là đối với thái tử, hoặc là đối với cạnh tranh sóng ngầm giữa tam hoàng tử cùng thái tử, ai không biết, nếu bàn về võ nghệ, Lạc Thương đứng đầu trong các hoàng tử.

Văn Đế nhìn về phía Lạc Thương, có ý riêng, "Lần này, trẫm hết sức công bằng!"

Hồ hấp Lạc Thương bỗng nhiên nặng nề, hần giống như một tòa núi lửa bị đè nén nhiều năm, một khi bộc phát, máu đều sôi trào lên.

Thục phi bóp cái ly, hơi dắc ý nhìn hoàng hậu, hoàng hậu thần nhiên nói: "Ngu xuẩn đến nước này, bản cung phục."

Thục phi: "..."

"Nhi thần tự biết võ nghệ thấp kém, sẽ không đi lên."

"Nhi thần say mê thư họa, làm trễ nãi công phu, không muốn bêu xấu."

Nhị hoàng tử cùng Tử hoàng tử lại đồng thời mở miệng, nói xong bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, đều nở nụ cười.

Lăng Mạn Mạn không quan tâm có thể lên làm Thân vương phi hay không, Đào Vận lại suýt nữa xé rách khăn tay, trong lòng đối với việc gả cho Lạc Đình càng thêm kháng cự, nàng ta có chí nguyện tận trời, Lạc Đình lại không cho được hết thảy mong muốn của nàng ta.

Lạc Tĩnh Nghi như có như không nhìn phía bên này, khoe miệng giương cao hơi châm chọc cười.

Lục hoàng tử từ trước đến nay nhát gan, thấy vậy cũng vội vàng thoái lui giống hai vị ca ca, như thế, cũng chỉ còn lại tam hoàng tử, ngũ hoàng tử cùng thái tử.

Tam hoàng tử dẫn đầu nhảy lên cọc mai hoa, ngũ hoàng tử cũng bám sát đi theo, Lạc Chiêu Dực không động, đối mặt với ánh mắt có thâm ý của thái hậu, hần cười cười, bỏ lại một câu ý vị không rõ nói: "Chỉ sợ khổ tâm của tổ mẫu phải uống phí rồi."

Thái hậu ngẩn ra, sau đó cười thán, có phải uống phí hay không, cũng chưa biết chừng đâu.

Mục tiêu của ngũ hoàng tử rất rõ ràng, vừa lên cọc mai hoa liền nhắm thẳng đến nơi đang treo banh vải nhiều màu mà đi, lập đích lập trường, hai cái hần đều không có, tuy nói nhà mẹ đẻ thế lực không nhỏ, nhưng vì như vậy mới lúng túng hơn, ngày thường đều không có cơ hội thể hiện, lần này rõ ràng muốn nắm lấy cơ hội.

Đáng tiếc hần gặp Lạc Thương so với hần lớn tuổi hơn, có dã tâm lại có năng lực cũng càng có ưu thế hơn!

Lạc Thương vừa ra tay liền giống như mang theo gió thổi, vừa nhanh vừa mạnh, công phu ngũ hoàng tử không tới, nhưng so với Lạc Thương liền như mảnh vụn, tránh né trên cọc mai hoa cực kỳ chật vật, "Tam hoàng huynh, xem ra trước kia huynh thật sự là ẩn giấu tốt!"

"Tiểu Ngũ, ngươi vẫn nên tự mình đi xuống đi, Tam ca cũng không muốn làm bị thương ngươi!" Mặc dù nói như thế, Lạc Thương ra tay lại không chút lưu tình.

Ngũ hoàng tử cười lạnh, nếu đã như thế, vậy không bằng cho tất cả mọi người đều không chiếm được! Hần hạ quyết tâm, muốn nâng Lạc Thương lên ném xuống.

Lạc Chiêu Dực mới lên cọc mai hoa liền thấy một màn như vậy, lập tức nhướn mày... Cho nên nói hần không thêm quan tâm đâu, trừ phi các hoàng tử đều vận thành một cỗ dây thừng, nếu không chó cắn chó như vậy, ngay cả một chút hứng thú theo chân bọn họ tranh cũng không có.

Ánh mắt Lạc Thương ánh lên, tung người một phen, đem ngũ hoàng tử đánh xuống, một ném này, ngũ hoàng tử nhất định trọng thương, nhưng Lạc Thương sớm đã nghĩ xong cái cớ, dù sao là do ngũ hoàng tử nhân tâm trước, hần là bị bức bắt buộc đi ra tay mà thôi, không phải sao?

Mẹ đẻ ngũ hoàng tử Văn phi lập tức đứng dậy la hoảng lên.

Văn Đế phân phó thị vệ bên cạnh: "Mau cứu người!"

Lạc Chiêu Dực hết chỗ nói rồi, một trò khôi hài ngay trước mắt! Mũi chân hần điểm một cái, thân hình nhoáng cái đã bắt được ngũ hoàng tử, tay kia ném ngọc thạch, mượn lực phản xung bám chặt vào cọc mai hoa, xoay người mà lên, vững vàng đứng lại.

Ngũ hoàng tử chưa tỉnh hồn, liền nghe thanh âm hần tức giận vang lên: "Không có bản lĩnh còn tham gia náo nhiệt, chức vị Thân vương quan trọng hay là mạng nhỏ quan trọng?"

"Đa tạ thái tử!" Sắc mặt ngũ hoàng tử lúc đỏ lúc trắng, cho dù lúc này hần đang bị trào phúng, cũng thực rất cảm kích, còn đối với Lạc Thương...Hiềm khích này đã kết lớn!

Nói xong, ngũ hoàng tử tự mình đi xuống, cùng lúc đó, Lạc Chiêu Dực đưa tay đón lấy thể công của Lạc Thương, "Cô thấy ngươi thực sự không có đầu óc! Trường hợp này cũng dám ra tay độc ác?"

Lạc Thương cười lạnh, châm chọc nói: "Phụ hoàng nói công bằng, ta lại không thấy công bằng, Lạc Chiêu Dực, vì cái gì ngươi phải sinh ra? Lão đại ngu ngốc, lão nhị yếu thế, ta mang giấc mộng thái tử mười năm, liền bị hủy hết! Ngươi từ nhỏ đã mang bộ dáng ngạo mạn, ngươi dựa vào cái gì? Công bằng? A, ngươi cho rằng ta không nhìn ra được dụng tâm của thái hậu và phụ hoàng sao? Nói cho cùng, bọn họ vẫn đứng về phía ngươi, ta hôm nay,

muốn đánh nát cao ngạo của ngươi, để cho ngươi ném thử tư vị từ trên cao té xuống!"

"Nói nhảm nhiều quá!" Lạc Chiêu Dực không kiên nhẫn nói.

Lạc Thương căn bản nhìn cũng không nhìn banh vải nhiều màu ở giữa, hắn chỉ đuổi theo Lạc Chiêu Dực đánh, chính là muốn ở trước mặt mọi người phân chia cao thấp! So với chức vị Thân vương gì đó, thắng Lạc Chiêu Dực hiển nhiên sẽ làm Lạc Thương có cảm giác thành tựu hơn!

Trang Nhược Hân đầu tiên là căng thẳng, nếu Lạc Thương thắng, nàng ta chính là Thân vương phi, nhưng dần dần, ngay cả nàng ta cũng cảm thấy Lạc Thương không thích hợp, nói chỉ là những người khác.

"Hoàng đế, không thích hợp..." Thái hậu nhũn mày, Lạc Thương cho dù có dã tâm cũng vẫn biết khắc chế ả nhân, cực kỳ có chừng mực, hôm nay lại trước thì làm bị thương ngũ hoàng tử, giờ lại đuổi theo thái tử đánh, bộ dáng có chút phát điên kia hiện ra, lúc này thái hậu không chỉ có chút khó hiểu, cũng sợ tiếp tục như vậy nữa sẽ xảy ra chuyện!

Trong mắt Thục phi xẹt qua một tia u ám, sau đó mặt mũi lại làm như tràn đầy lo lắng, bộ dáng giống như là không biết chút gì.

Mà trên cọc mai hoa, Lạc Chiêu Dực chợt thấy nội lực Lạc Thương trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, hai mắt lại phát ra màu đỏ không bình thường, hắn đột nhiên không kịp phòng ngừa bị đánh một cái, khoe miệng tràn ra tia máu, "Hửm?"

Văn Đế phút chốc đứng lên, hoàng hậu tay run lên, đồ chén trà, thần sắc lại vẫn lạnh nhạt, tựa như chỉ là trượt tay, lơ đãng cho người đổi cái cốc.

"Thì ra là như vậy." Lạc Chiêu Dực đột nhiên cười cười, giữa lông mày mơ hồ có cổ thô bạo, phút chốc một chương đánh qua, bốn phía cây cối đá vụn liên tiếp nổ tung, cọc mai hoa lại không hư hại chút nào, Lạc Thương bùm mặt, toàn bộ sát khí kinh người, hai cổ kinh lực chạm vào nhau, Lạc Thương mở to hai mắt thẳng tắp ngã xuống, phun ra một ngụm máu, vẫn còn muốn hung hăng xông lên đá thương người.

Lạc Chiêu Dực nhảy xuống, ra tay nhanh chóng điểm huyết đạo của hắn, ngừng đầu lên nói: "Phụ hoàng không ngại gọi thái y đến nhìn một chút!"

Văn Đế khoát tay, thái y vội vàng vàng xông đến, hồi lâu, kinh hải nói: "Bệ hạ, tam diện hạ là trúng độc!"

"Cái gì độc? Thương nhi làm sao sẽ trúng độc?" Thục phi che miệng khóc lên, thúc giục hỏi.

"Là một loại kịch độc sẽ từ từ kích thích người phát điên, nhìn tình huống của tam diện hạ, sợ là trúng độc một thời gian rồi!"

Thái hậu cũng đứng lên, bà đã cảm thấy Lạc Thương có điểm gì là lạ, dĩ nhiên là trúng độc?

"Thần thiếp đã nói Thương nhi không phải là đứa bé không hiểu chuyện, thì ra, thì ra là bị người hại!" Thục phi lên tiếng khóc lớn, bỏ nhào qua ôm lấy Lạc Thương, "Bệ hạ, người phải làm chủ cho thần thiếp cùng Thương nhi, đến tột cùng là ai nhân tâm như thế..." Lúc bà ta nói chuyện, ánh mắt liếc nhìn về phía Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói với bà ta cái gì, Mục Song Hàm lại đột nhiên chạy lên trước, đưa cho hắn một cái khăn tay, ánh mắt lo lắng. Sắc mặt Lạc Chiêu Dực từ từ hòa hoãn lại, nhận lấy khăn tay lau đi tia máu trên khoe miệng, dường như trấn an nở một nụ cười với nàng.

"Thái y, mau xem thái tử một chút!" Văn Đế đang suy nghĩ sâu xa, chợt hồi thần vội vàng nói.

Thục phi cắn răng thâm hận, trong miệng đều cắn ra mùi máu tươi, Thương nhi của bà ta trúng độc nguy hiểm sớm tối, lại không bằng thương thể nhỏ của thái tử sao? A, bà ta quả nhiên không cần phải áy náy, đều là do bọn họ bức!

"Hồi bệ hạ, thái tử diện hạ cũng không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương nhẹ, điều dưỡng mấy ngày là được."

"Vậy lão tam thì sao?"

"Này..." Thái y do dự nói: "Một mình vi thần không dám tự ý bốc thuốc, khẩn cầu bệ hạ đem Tam diện hạ đưa về cung, cho các đồng liêu Thái y viện cùng thương nghị chẩn đoán bệnh!"

Lạc Chiêu Dực liếc mắt nhìn Lạc Thương hôn mê, thần nhiên nói: "Phụ hoàng, chuyện tam hoàng huynh trúng độc không nên lộ ra."

"Chuyện xảy ra đột nhiên, còn chưa tra rõ, lời Chiêu Chiêu có lý," thái hậu mặc dù thương tiếc Lạc Thương, nhưng cũng nói: "Nhanh chóng sai người đưa Thương nhi hồi cung chữa trị, nhưng bên này tỷ võ đoạt khôi vẫn phải tiếp tục, miễn cho tin tức truyền ra, lòng người bàng hoàng!"

Văn Đế gật đầu, Thục phi xung phong cùng hồi cung chiếu cố Lạc Thương, bên này là bộ dáng nước mắt như mưa, vừa xoay người sắc mặt liền thay đổi xuống.

Lạc Chiêu Dực nhìn trên mặt đất, nơi đó là chỗ Lạc Thương phun ra máu, khoe miệng của hắn khê nhếch, lộ ra một đường cong hết sức trào phúng, chỉ trong nháy mắt lại che giấu.

"Điện hạ, chẳng không sao chứ?" Mục Song Hàm lạnh lẽ kéo kéo ống tay áo hắn.

"Yên tâm," Lạc Chiêu Dực thấp giọng phân phó nàng, "Trở về nói cho đệ đệ nàng biết, ngày mai bắt đầu để hắn đến Đông cung đi, còn có, không

lâu nữa sẽ phải đại hôn, trước đó, trừ phi trong cung truyền chỉ gọi, nàng cũng không được ra cửa."

Mục Song Hàm khoe mắt nhảy dựng, kiềm chế tâm tư hỗn loạn, tinh táo nói: "Được, ta biết rõ."

Chờ Mục Song Hàm hồi phủ chưa tới mấy ngày, liền nghe bên ngoài có tin đồn, nói là Tam hoàng tử bị điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Huyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Đại hôn (thượng)

Edit +Beta: Anky

Bởi vì chuyện Tam hoàng tử trúng độc, hành trình đi săn mặc dù không phải kết thúc hỗn loạn, nhưng cũng là vội vã kết thúc.

Thái y viện, thái y tóc hoa râm cúi người hỏi bẩm: "Bệ hạ, độc của Tam điện hạ đã giải, nhưng độc kia đã xâm chiếm thần trí Tam điện hạ, cứ thế, thế cho nên..." Thái y mặt lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

"Đến tốt cùng là làm sao?" Văn Đế trầm giọng hỏi.

Thái y còn chưa mở miệng, Lạc Chiêu Dực đứng bên cạnh Văn Đế đột nhiên nghiêng nghiêng đầu, đi tới ngoài cửa, chỉ thấy một đầu tóc tán loạn, nam tử quần áo không chỉnh tề nằm sấp trong bụi cỏ bất sâu, bắt được lại bóp chết, điên điên khùng khùng cười to.

Lạc Chiêu Dực từ từ đi qua, thần sắc nhàn nhạt, gọi một tiếng: "Tam ca."

Tiếng cười của Lạc Thương im bất, ngừng đầu sững sờ một cái, lẩm bẩm nói: "Tiểu Thất à..."

Thanh âm này không chứa bất cứ tranh chấp âm lãnh nào, ý tứ hàm xúc kêu lên làm cho Lạc Chiêu Dực cũng giật mình. Lúc còn rất nhỏ, kỳ thật tình cảm các huynh đệ thật sự rất tốt, Lạc Thương mười mấy tuổi đã từng công Lạc Chiêu Dực mới mấy tuổi đi qua rất nhiều nơi trong cung này, cũng sẽ đem đế mền vắt vả lẩm bẩm bắt được đưa cho đệ đệ chơi, còn có thể vào lúc đệ đệ leo cây bị té xuống liền xông tới làm đệm lưng...

Không biết từ khi nào lại thay đổi, hoặc là, không phải không thay đổi, chỉ là lúc đó hần tuổi còn bé không phân rõ thật lòng hay giả vờ.

Lạc Chiêu Dực bỗng chốc "tê" một tiếng, thì ra trong lúc hần ngây người, Lạc Thương đã nắm lấy tay của hần cấn, hung dữ giống như là muốn cấn rớt một miếng thịt, hần lập tức lạnh nhạt nói: "Tam ca, ngươi thật sự điên rồi sao?"

Lạc Thương buông miệng, lại điên điên khùng khùng cười, giữa răng môi dính vết máu, mà trên tay Lạc Chiêu Dực thêm một dấu răng màu đỏ.

"Bệ hạ, như ngài nhìn thấy, Tam điện hạ điên rồi."

Cạnh cửa, thái y cúi thấp đầu xuống, mặt mũi Văn Đế tràn đầy phức tạp, con lớn nhất ngốc nghếch nhiều năm, hiện tại con thứ ba lại trúng độc phát điên, ông nói không ra cái cảm giác gì, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy phiền muộn cùng mệt mỏi.

Lạc Thương đột nhiên hung bạo lên, cầm lấy một cây gậy liền đánh về phía mọi người, ngay cả Văn Đế cũng không thể tránh, bọn thị vệ vội vàng tiến lên hộ giá, Lạc Chiêu Dực duỗi tay nắm lấy cây gậy, khề nói: "Tam ca, nếu như ngươi có thể 'Điên' cả đời, cô cũng coi như phục ngươi, chỉ tiếc... E là ngươi làm không được!"

Nói xong, không đợi Lạc Thương có phản ứng gì, gọn gàng linh hoạt một chương đánh hôn mê hần.

Văn Đế vừa tức vừa bất đắc dĩ, quay đầu hỏi thái y: "Tam hoàng tử còn có thể khôi phục không?"

"Hồi bệ hạ, tình huống này của tam điện hạ chỉ có thể tĩnh dưỡng, không thuốc chữa được."

Văn Đế nhắm hai mắt lại, lúc mở ra đã là bình tĩnh không gợn sóng. "Cũng được, truyền ý chỉ của trẫm, bệnh tam hoàng tử đột nhiên bộc phát nặng, hồi phủ tĩnh dưỡng, không có trẫm cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu!"

Ý chỉ vừa ra, Thục phi liền cười lạnh không ngừng, ném vỡ bình hoa trong cung, bà ta hiểu, cái này ngoài mặt là bảo vệ, kì thực chính là giam cầm, trong lòng Văn Đế cuối cùng hoài nghi vẫn nhiều hơn thương tiếc! Sao có thể so với năm đó lúc thái tử còn là thất hoàng tử, vừa xảy ra chuyện liền chấn động cả hoàng cung?

Thục phi tự cho rằng cùng hoàng hậu tranh hơn nửa đời người, giờ khắc này mới biết, từ đầu tới cuối bà ta chỉ là một người một vai trong vở kịch, ở

trong lòng Văn Đế, e rằng mười bà ta cộng lại cũng kém hơn nụ cười lạnh lùng của hoàng hậu.

Mặt trời lặn về phía tây, Đại Bạch Hồ nằm sát cạnh bờ ao, ngửi hương sen trắng chập chờn, Lạc Chiêu Dục lười biếng nằm trên người nó, nhắm mắt dưỡng thần, mùi thơm ngát tràn ngập, thanh nhã hợp lòng người.

"Chắc, chắc thật là tàn nhẫn!" Lạc Đình bất lấy cổ tay hấn nhìn, lắc đầu, hồ nghi nói: "Lão tam thực sự điên rồi?"

Lạc Chiêu Dục hừ lạnh: "Quản hấn tìm chết làm gì!"

Lạc Đình: "..."

Tiểu thái giám Đức Phúc nâng khay chạy tới, trước hết đem hộp thức ăn đặt trong tay Lạc Chiêu Dục, sau đó cẩn thận giúp hấn thay thuốc, băng bó cổ tay, im lặng nín thở.

Lạc Chiêu Dục ăn mấy miếng điểm tâm ngọt ngào, sắc mặt vẫn không khá hơn, Lạc Đình thở dài: "Lão tam thật sự là hận đệ thấu xương, giết đệ không được, điên rồi cũng muốn từ trên người đệ cắn xuống..."

"Phiền chết !" Lạc Chiêu Dục thu tay lại, mặt lạnh phân phó Đức Phúc, "Đừng băng nữa, rút chén trà đến đây."

Đức Phúc khom người thối lui, Lạc Đình nhìn quanh một vòng, kỳ quái nói: "Sao chỉ có một mình Đức Phúc, Trần Trầm đâu?"

"Thái tử phi quá ngốc, để hấn đi xem một chút rồi."

Lạc Đình: "... " Nói một câu lo lắng sẽ chết sao, loại khẩu thị tâm phi mạnh miệng này xem ra là trị không hết ... Hấn thực tò mò Mục Song Hàm làm sao chịu được ?

"Độc của lão tam không phải là đệ hạ chứ? Ta nghe nói hiện tại Thục phi cả ngày đến trước mặt phụ hoàng khóc lóc kể lể... Cách ngày đệ đại hôn không xa, cũng đừng gây ra chuyện gì nữa!"

Đức Phúc bưng trà chạy đến, Lạc Chiêu Dục tiếp nhận mở nắp trà, hơi nóng mờ mờ, tràn ra một cổ mùi thơm ngọt, hấn đặc biệt thích loại cảm giác này, nhẹ nhàng khẽ ngửi, mặt mày lập tức giãn ra, đôi mắt xanh u hơi cong lên, giọng nói lại hết sức hào hứng, "Hạ độc không cần phải hạ cái loại độc hiệu quả này thực sự mù quáng! Nếu cô muốn làm, hấn còn mạng ở đây không? Để bọn họ nháo cũng được, cô cũng không sợ nhuộm máu triều đình!"

Lạc Đình than nhẹ, che giấu cảm xúc phức tạp trong mắt, nghĩ thầm, tiểu oa nhi ngây thơ khả ái ngày nào thật sự là trưởng thành rồi.

Nghĩ tới đây, Lạc Đình cũng ngăn không được chút cảm khái, cố ý trêu chọc nói: "Đệ lúc còn nhỏ người gặp người thích, trưởng thành rồi biến thành người gặp người hận a..."

"Không sao cả, " Lạc Chiêu Dục lại cười, như là có chút không quan tâm tới, "Thái tử phi thích là được rồi."

Trên đời này, thật lòng giả ý, hư hư thật thật, cho dù tràn ngập lời nói dối và phản bội cũng không sao cả, hấn chỉ cần trôi chảy một nàng ngốc, là đã có được toàn bộ hào quang cùng ầm áp của thế giới.

Thời gian trôi qua nhanh, trong chớp mắt, đầu tháng bảy, ngày đại hôn.

Mục phủ, trời còn chưa sáng, Mục Song Hàm thức giấc ngồi ở trước bàn trang điểm, mà mà và các cung nữ đến từ trong cung tới tới lui lui, vội vàng giúp nàng trang điểm thay y phục, trong chốc lát cái này không thấy, chốc lát lại cái kia sai rồi... Mục Song Hàm có một ý niệm - - gấp muốn điên!

Nói đến đây, trang điểm và dạy lễ nghi cho Mục Song Hàm là người quen, Tư Nghi Phụng Lưu mà mà.

"Phải tranh thủ lên, " Lưu mà mà nhìn sắc trời một chút, có chút nóng nẩy.

Mục Song Hàm cố gắng mở mắt ra liền nghe Lưu mà mà nhanh chóng nói: "Cô nương, đội lát nữa trong cung sẽ có đội danh dự tới đón ngài, bệ hạ ân điển, đặc chuẩn cho phép đại hôn của thái tử được cử hành đại lễ ở Chiêu Minh Điện, cho nên thái tử điện hạ sẽ chờ ngài ở ngoài điện, mang ngài cùng vào điện... Ngài chỉ cần đi cùng điện hạ một đường là được, các loại lễ nghi nô tỳ cũng đều đã dạy ngài, chỉ một chút, ngài ngàn vạn chớ khần trương làm sai..."

Mục Song Hàm gật đầu, lại nghe cửa mở ra, Từ thị mỉm cười đi đến, cầm lấy lược chải tóc cho nàng, vừa mới chải nước mắt lại tuôn ra, mấy ngày nay Từ thị thường nhìn Mục Song Hàm xuất thân, động một chút sẽ một mình ghen ngạo, nói cho cùng, thật sự là không bỏ được nữ nhi.

"Nương..." Mục Song Hàm cầm tay bà, lặng yên, hốc mắt cũng đỏ.

"Ai da, cô nương ngàn vạn đừng khóc, thật vất vả mới trang điểm xong, khóc lem hết không kịp làm lại !"

Từ thị vừa nghe vội vàng lau nước mắt, nặn ra nụ cười, không muốn làm nữ nhi khó chịu, "A Hàm ngoan, đừng khóc, nương không có việc gì, chỉ là cao hứng..."

"Nương, nữ nhi bất hiếu, không thể ở nhà làm bạn với hai người thường xuyên ..." Giờ khắc này, Mục Song Hàm mới có loại cảm giác thật sự sắp rời

nhà, rồi đi cha mẹ, nàng đột nhiên rất muốn khóc, chỉ là cũng không muốn làm Từ thị thương tâm, kiên cường tự chịu đựng.

"Nhìn một chút, A Hàm của nương thật xinh đẹp, " Từ thị đưa tay ôm lấy nàng, thanh âm nức nở nghẹn ngào suýt ra khỏi miệng, chậm rãi nói: "Nháy mắt một cái, con đã lớn như vậy, nương thực hối hận, lúc còn nhỏ không có ôm con nhiều hơn nữa ..."

Mục Song Hàm chỉ lắc đầu, Từ thị lại nói: "Gả vào hoàng gia, cha mẹ cũng không giúp được con cái gì, thái tử là thái tử, con phải giữ quy củ, không được như ở nhà không có kỷ luật như vậy, mọi việc cũng phải nghĩ cho sau này, sau này nếu có gì ầy khuất... Cũng phải nhịn một chút mới tốt..."

Lời nói đến đây, Từ thị lại tránh không khỏi đau buồn, nếu có thể, ai không hy vọng nữ nhi cả đời hạnh phúc, một chút ầy khuất cũng đừng chịu? Chỉ tiếc...gả vào hoàng gia chính là thân bất do kỷ.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kèn trống thanh âm ồn ào náo động, Lưu ma ma thầm than một tiếng, nhắc nhở: "Phu nhân, đội đón dâu trong cung tới đón thái tử phi!"

Từ thị buông Mục Song Hàm ra, tự tay giúp nàng đội mũ phượng trên đầu, hít một hơi thật sâu, lộ ra một dáng vẻ tươi cười, dắt tay nàng đi ra cửa chính Mục phủ.

Thấy các nàng đi ra, Mục Bách ngồi trong đại sảnh liền chạy tới, Từ Hàn lâm cũng đứng lên, gương mặt nghiêm khắc của Từ Hàn lâm cũng hòa hoãn xuống, thờ dài nói: "Thật không nghĩ tới..."

Thật không nghĩ tới đâu phải chỉ có một mình ông, Hàn lâm phu nhân hiện giờ cũng không muốn đến, ngoại tôn nữ ruột thịt bị chỉ cho tam hoàng tử, hiện thời tam hoàng tử còn cáo ốm, ngược lại Mục Song Hàm mà xui quấy khiến thành thái tử phi... Nói trong lòng không có vương mặc đó mới là kỳ quái.

Từ Hàn lâm dẫn theo Từ Chính Hoàng đến, bởi vì theo tập tục, cần phải có huynh trưởng công tôn nương lên kiệu, Mục Song Hàm không có huynh trưởng ruột, chỉ có thể đề cử ca như Từ Chính Hoàng đến đây.

"A Hàm..." Mục Bách muốn nói gì đó, môi nhấp nháy, lại không biết phải nói gì.

Ngoài cửa, thanh âm ầm ĩ lại bắt đầu, hiển nhiên là đang thúc giục.

Từ Hàn lâm vỗ bả vai Từ Chính Hoàng, "Đi công muội muội con ra cửa."

Từ Chính Hoàng khẽ gật đầu, đi đến trước Mục Song Hàm ngồi xổm xuống, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, công nương ra cửa, Mục Song Hàm nhẹ giọng nói: "Đa tạ đại biểu ca có thể đến."

"... Cần phải vậy." Từ Chính Hoàng cười cười, mặc dù có Từ Hàn lâm cường ngạnh, nhưng lúc hần đi theo tới cũng nhận phải sự ngăn cản không nhỏ, Trang Nhược Hân trở về vừa khóc lại nháo, tổ mẫu phụ thân cô cô đều nói Mục Song Hàm không tốt, ngược lại mẹ hần cùng muội muội khuyên hần đến đây, một khi đã là thái tử phi cao quý, Mục Song Hàm bây giờ không phải là tiểu cô nương có thể để cho người ta khi dễ.

Lại nói đến bây giờ, kỳ thật ngay cả tổ phụ đều muốn theo nàng, chỉ có tổ mẫu có khúc mắc, còn không nhìn thấy rõ thực tế.

Mục Song Hàm không lên tiếng nữa, có một số việc, trong lòng nàng thấy rất rõ ràng, chỉ là vô tình đi tranh gì đó.

Vừa đi đến cửa, đột nhiên trên lưng chợt nhẹ, Mục Song Hàm rơi vào trong lòng một người khác, Từ Chính Hoàng vừa ngẩng đầu, sợ hết hồn, lập tức ngón ngang trong gió: "Thái, thái tử điện hạ?"

Hồng y mạ vàng, chỉ thêu màu tím, cùng Mục Song Hàm một bộ hồng y, Lạc Chiêu Dực vốn có dung mạo cực kỳ chói mắt, phục sức đẹp đẽ quý giá hơn cũng chỉ có thể làm nền cho hần, giờ phút này mặc trang phục lộng lẫy, quả nhiên là như nắng gắt ban trưa, tao nhã độc nhất.

"Thái tử điện hạ, tại sao người lại ở chỗ này?" Mục Bách nóng nảy, vội vàng nói: "Chuyện này không hợp quy củ!" Mục Bách kỳ thật rất muốn chửi tục, một mình người tùy húng là được rồi, chớ liên lụy khuê nữ nhà ta bị trách mắng a!

Lạc Chiêu Dực cầm tay Mục Song Hàm, thần tình thản nhiên, giọng nói lại chân thật đáng tin, "Thái tử phi của cô, tất nhiên cô phải tự mình đến đón! Quy củ gì đó, sửa lại là được!"

Những người khác ngây ngẩn cả người, người này còn chưa vào cửa đã được nâng niu như vậy, về sau còn thể nào?

Từ Hàn lâm vuốt râu, trong lòng tự nhủ ngoại tôn nữ này thật lợi hại, không uổng phí gương mặt kia...

"... Điện hạ, người như vậy sẽ có người mắng ta là hồ ly tinh yêu nữ !" Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, nhỏ giọng nói một câu, bị khăn che mặt cản trở, nhìn không rõ vẻ mặt, khúc môi lại ngán không được cong lên, trong lòng đã bay lên bong bóng màu hồng.

"Nàng tốt nhất tập quen bị mắng trước, " Lạc Chiêu Dực làm vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm túc, tóc đen che một mảnh phiếm hồng bên tai, hừ nhẹ, "Nếu như cô yêu thích một người, chính là muốn nâng nàng lên trời, làm cho người trong thiên hạ đều cực kỳ hâm mộ kính sợ, trong lòng mắng chết nàng trên mặt cũng không dám lộ ra nửa điểm bất kính... Nàng không chịu nổi cũng phải chịu!"

Trái tim Mục Song Hàm cuồng loạn, dùng sức chớp chớp đôi mắt đã ướt, "Chàng không sợ ta trở thành nhược điểm của chàng?"

Lạc Chiêu Dực đưa nàng vào trong kiệu ngồi xong, mặt không chút thay đổi, lại rất bá đạo kiêu căng nói: "Cô từ nhỏ đến lớn không biết chữ sợ viết như thế nào! Dù sao... Nàng sinh ra là người của cô, chết cũng là quỷ của cô!"

Nhược điểm? Lạc Chiêu Dực không quan tâm, hắn sống gần hai mươi năm, chưa bao giờ vinh quang chói lọi giống như người ngoài từng thấy vậy, ngược lại, hắn nếm trải quá nhiều khổ sở, lại luôn cắn răng nhất nhất vượt qua, cho nên dường thành tính tình như vậy, cũng không tin loại hư vô mờ mịt gì đó, hắn chỉ tin chính mình.

Cho mình thứ tốt nhất, cho người mình yêu thích thứ tốt nhất... Nếu ai cũng nói cho hắn biết, hắn từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, như vậy tùy hứng một chút có gì phải ngại?

Đạo lý thế gian này là như thế.

Thắng, là cả đời vinh quang, cho nàng thịnh thế vui vẻ, thua, có thể được nửa đời tiêu dao, sinh tử cũng cùng một huyết.

Là đủ.

Rất nhiều năm sau, Mục Song Hàm nói, chính là ở thời khắc này trái tim nàng thật sự đánh mất, có dũng khí cùng hắn bạch đầu giai lão, có lẽ hắn là thái tử Đại Cảnh hoàng triều không được tín nhiệm nhất, là đế vương bị tranh cãi nhất... Nhưng lại là phu quân đáng tin nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đại hôn (hạ)

Edit + Beta: Anky

Kiểu xe tiến vào cung, cung nhân rồi rít quỳ đầy đất, cho đến trước Chiêu Minh Điện, mười dặm thăm đỏ trải dài trên bậc thang, kéo dài dưới chân, cung nữ quý hai bên cầm hoa trong giỏ vung lên không trung, cao giọng cất lời chúc mừng.

Lạc Chiêu Dực xoay người xuống ngựa, đi đến trước kiệu, đưa tay ra, "Đến."

Mục Song Hàm mím môi, thấy loại tình cảnh lớn này, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nàng giữ chặt bàn tay hắn đưa đến, trong lòng bàn tay bắt giác tràn ra mồ hôi lạnh.

"Mới vậy đã sợ?" Lạc Chiêu Dực trong miệng nói "Không có tiền đồ", từ đầu tới cuối một bộ dáng cao ngạo lạnh nhạt, giống như thành thân không phải là hắn, nhưng mà tay lại cầm thật chặt, giả vờ giả vịt không biến sắc hỏi: "Có muốn ôm nàng đi lên không?"

Mục Song Hàm: "... Chẳng không khẩn trương?"

Lạc Chiêu Dực làm vẻ mặt "Khẩn trương là cái quý gì cô mới không biết đâu!"

Mục Song Hàm phát hiện ra lòng bàn tay hắn nóng hổi, lập tức hiểu rõ, nàng dám khẳng định bên tai hắn nhất định đỏ một đường... Hết lần này tới lần khác cứ muốn vịt chết còn cứng miệng, xem đi, làm ra vẻ thế này quả thực làm cho người ta cam bái hạ phong*! Nàng đỡ khóc dở cười, bước xuống, ngược lại không còn khẩn trương như vậy nữa.

(* Cam bái hạ phong: chấp nhận chịu thua, bái phục)

Bên cạnh có ma ma đưa đồng tâm kết bằng lụa đỏ lên, hai người đều cầm một bên, đi lên bậc thang.

Hoàng thân quốc thích đứng vào hàng ngũ, bách quan lại chào đón, Văn Đế cùng hoàng hậu ngồi vị trí trên đại điện, không ít người cảm thán, loại tình cảnh này cũng chỉ có việc trọng đại mới có thể nhìn thấy, bình thường cứ dựa theo quy củ mà làm, thái tử thành hôn căn bản không cần phải vào Chiêu Minh Điện, chỉ là Văn Đế sùng hài tử sùng đến quá mức, cũng là một loại biến tướng chiều cáo và cảnh tỉnh, vị trí thái tử được bảo vệ kiên cố, ai có tâm tư khác sớm hãy thu lại đi.

Lạc Chiêu Dực và Mục Song Hàm vào điện, mọi người nhìn thấy, không hèn mà cùng thán khen, thái tử vốn tao nhã vô song, thái tử phi bên cạnh cũng không kém chút nào... Thật là một đôi bích nhân.

Văn Đế rất vui mừng, theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía hoàng hậu, hoàng hậu hình như có chút hoảng hốt, trong mắt tưởng chừng mang theo nhu hòa vui vẻ, nhưng nhìn kỹ, lại là một mảnh lạnh lùng tĩnh mịch.

"Hoàng hậu, nàng thấy thế nào?" Văn Đế nhìn không được hỏi một câu.

Hoàng hậu đậm mặt nói: "Chiêu Chiêu đại hôn, chính là cưới người nó thích sao?"

"Đúng vậy."

"Thật tốt, " sắc mặt hoàng hậu đột nhiên có thần hơn, nhẹ nói: "Bệ hạ, ta có thể mang Chiêu Chiêu về nhà không?"

Cổ họng Văn Đế có chút tắc nghẹn, kinh ngạc nhìn bà, tay đặt trên tay bà, ôn nhu nói: "Ở đây chính là nhà của các người.."

Hoàng hậu ngẩn người, lại biến thành bộ dáng yên lặng "... Thần thiếp đã biết."

Nội tâm Văn Đế mệt mỏi, từ khi nào, bà từ một tiểu cô nương hoạt bát vui vẻ như vậy, hiện thời lại bị vây trong thế giới trầm lặng u ám, mặc dù ông có làm gì, cũng vô pháp khiến bà bước ra...

Bọn họ ngồi ở trên cao, ánh mắt của mọi người đều đặt trên người Lạc Chiêu Dực và Mục Song Hàm, rất ít người dám nhìn thẳng đế hậu, cũng không có ai phát hiện bọn họ không thích hợp.

Thái giám làm lễ bắt đầu cao giọng hô.

Nhất bái, bái thiên địa.

Nhị bái, bái đế hậu.

Tam bái, phu thê giao bái.

Từ xưa đến nay, vẫn không có gì khác biệt, lúc thái giám hành lễ sắp hô "Kết thúc buổi lễ", hoàng hậu phút chốc đứng lên.

Mọi người có chút khó hiểu, kinh ngạc cũng có, thấy Lạc Chiêu Dực giương mắt, bên môi mỉm cười, không hề bất kính, "Mẫu hậu có gì dặn dạy, nhi thần cùng thái tử phi rửa tai lắng nghe!"

Hoàng hậu thẳng tắp nhìn chăm chăm hấn, nhìn ánh mắt hấn, một chút màu lam nhạt trong tròng mắt, như bầu trời thảo nguyên trong vắt, như núi tuyết sáng rực trong đêm đen, hoặc như địa ngục bùng lên ngọn lửa âm u ... Hoàng hậu nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt có chút mờ mịt, đã quên bản thân muốn nói gì, hồi lâu sau, lâm lâm nói: "Thật tốt ..."

Lạc Chiêu Dực không đợi bà nói tiếp gì, ánh mắt dần dần sâu, cất cao giọng nói: "Nhi thần tạ mẫu hậu dạy bảo, chắc chắn sẽ cùng thái tử phi thật, tốt, !"

Mục Song Hàm vừa nhìn thấy hoàng hậu liền có cảm giác nổi da gà, nàng cũng phát hiện, hoàng hậu tuyệt đối là... Tinh thần có chút không bình thường. Trước kia không dám hỏi, lúc này lại không có cách nào hỏi, nàng đành phải đề xuất một bụng nghi vấn cổ quái.

Văn Đế điềm nhiên như không kéo hoàng hậu ngồi xuống, ngẩng đầu ý bảo tiếp tục, thái giám làm lễ liền nói ngay: "Kết thúc buổi lễ - -"

Lạc Chiêu Dực rũ ánh mắt, nắm tay Mục Song Hàm đứng trên đại điện, bách quan lại cùng nhau cúi người: "Chúc mừng thái tử điện hạ, chúc mừng thái tử phi, thiên tuế thiên tuế thiên tuế..."

Đại lễ hoàn thành, nhưng tiếp theo còn có vô số lễ tiết, tiến đến Trường Thọ Cung bái kiến thái hậu, lắng nghe lời dạy dỗ, lại đi Thái Miếu tế tổ, mỗi một đoạn đường đều nghe lời chúc mừng đến mức người ta choáng váng căng não, mũ phượng đội lâu cũng đau, một ngày qua đi, Mục Song Hàm mặt mày gần chết, không thể không cảm thán, địa vị càng cao, đại hôn càng phiền toái.

Sau đó, cuối cùng cũng trở về Đông cung của thái tử, trong tân phòng.

Nhưng thái tử đại hôn, Đông cung thiết yến, từng nhóm người ngựa đều đến tham gia náo nhiệt, Mục Song Hàm có thể nghỉ ngơi, Lạc Chiêu Dực còn phải tiếp tục ứng phó một đồng hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan.

Vừa ngồi xuống, Mục Song Hàm liền thờ phào một cái, thoáng nhìn ma ma cung nữ đứng trong phòng, không nhận được nói: "Các người đều đi xuống đi."

Lớn tuổi nhất chính là một ma ma cung kính nói: "Nương nương, dựa theo quy củ, phải đợi thái tử điện hạ trở về, uống rượu hợp cần, bọn nô tỳ mới có thể cáo lui."

Mục Song Hàm "..."

Nàng thật sự ở Thanh Lâm huyện tùy ý đã quen, vừa gặp phải những quy củ này liền khó chịu, còn nữa, nàng thật lòng thấy đau đầu, cầu xin buông tha !

Cũng may không để nàng ngồi lâu, ngoài cửa liền truyền đến động tĩnh, Lạc Chiêu Dực trở lại, Mục Song Hàm còn đang kỳ quái sao nhanh như vậy đã xong rồi, liền nghe hấn thần nhiên nói: "Tất cả lui ra!"

Ma ma lớn tuổi còn muốn lặp lại quy củ một lần nữa, Lạc Chiêu Dực lườm một cái, bà liền nghẹn lời, vội vàng buông đồ trên tay, dẫn một đám tiểu cung nữ rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, về mặt Lạc Chiêu Dực dần nhu hòa lại, thấy Mục Song Hàm chỉ chỉ mũi trên đầu, hữu khí vô lực nói: "Mau, giúp thiếp gỡ xuống một chút, đầu thiếp đau..."

Lạc Chiêu Dực: "... Nữ nhân không có tình thú, phá hư bầu không khí!

Hắn không nói gì đi tới, đưa tay giúp nàng gỡ mũi trên đầu xuống, "Nàng ngốc sao, sao không lấy xuống sớm một chút?"

"Thái tử điện hạ, chàng nghĩ rằng thiếp là chàng à, muốn làm gì thì làm đó" Mục Song Hàm mím môi, mũi phượng được lấy ra, tóc dài đều rơi xõa xuống, dưới ngọn đèn dầu sáng rõ, gò má hồng như hoa đào tháng ba, vốn là dung nhan xinh đẹp càng được tô điểm tỉ mỉ, nói một câu khuynh thành tuyệt sắc cũng không quá đáng.

Lạc Chiêu Dực ngẩn ngơ, sau đó nhướn mày, đề hai vai nàng lại, thông thả và chân thành nói: "Nàng bây giờ là thái tử phi, cô cho phép nàng, muốn thế nào thì cứ thế đó!"

Cuối cùng nàng đã gả cho ta, ta sẽ cho nàng hết thấy mong muốn, hết thấy tốt nhất.

Mục Song Hàm cũng ngẩn ngơ, lập tức có chút không được tự nhiên, mặt cũng đỏ hơn, khi hắn đến gần rõ ràng ngửi thấy được mùi rượu, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn, nhỏ giọng hỏi: "Chàng uống rượu?"

Lạc Chiêu Dực chớp mắt nhìn, trong mắt tựa như có chút sương mù, không cao hứng nói: "Một đám khôn kiếp, thay phiên đến chúc rượu... Hừ, muốn chúc say cô, nào có đơn giản như vậy..."

"...Chàng làm sao thoát thân?"

Lạc Chiêu Dực vuốt vuốt thái dương, không cho là đúng, "Đập nát tất cả vỏ rượu không phải được rồi sao?"

Mục Song Hàm: "... Chàng đủ độc!

Nàng khẽ thờ dài, đứng lên diu hắn ngồi xuống, đưa tay từ từ giúp hắn ấn ấn, mặt mày Lạc Chiêu Dực giãn ra, cong cong, cầm tay nàng, nghiêng đầu nhìn nàng, hết sức chậm rãi lại chớp mắt, gọi nàng: "Hàm Hàm?"

"..."

"Gọi nàng như vậy có dễ nghe không?" Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu, cười cười với nàng.

Mục Song Hàm che mặt, ma đần, ôn nhu như thế, tuyệt đối là uống say a! Không chịu nổi làm sao bây giờ...

"Điện hạ, thiếp..." Mục Song Hàm lấp bắp nói: "Không phải, chàng, nếu không chàng đi ngủ trước đi, thiếp, thiếp đi tắt đèn..."

Nàng vừa mới xoay người, liền bị Lạc Chiêu Dực kéo lại, ôm lấy gáy trên giường, hai mắt đối mặt, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập vội vàng của hai người, ai so với ai cũng không thể tĩnh táo hơn, Lạc Chiêu Dực nhìn nàng một lúc, cúi người hôn xuống.

Mục Song Hàm theo bản năng lập tức nghiêng đầu, nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại bên môi nàng, mềm đến nỗi tâm cũng muốn tan chảy, trong lòng nàng hơi giật mình, chợt cảm thấy khó thở, tùy ý tìm lời nói: "Rượu, rượu hợp cần còn... Còn chưa uống..."

Lạc Chiêu Dực không tình nguyện nhủu mày, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn rót rượu, Mục Song Hàm vội vàng ôm ngực, cả người nóng đến mức muốn bốc cháy lên, chỉ cảm thấy trong chớp mắt ngẩn ngơ, hắn lại đè ép xuống, cánh môi kề nhau, toàn bộ rượu chảy vào, hắn nâng ống tay áo, đèn liền tắt hết.

"Điện hạ, thiếp, thiếp có chút sợ..."

"Gọi tên ta."

Dây lưng bị kéo ra, Mục Song Hàm nhận ra tay của hắn cũng có chút run, nụ hôn dừng trên cổ, nàng thất thanh nói: "Lạc... Chiêu Dực..."

"Hoặc, nàng có thể gọi ta là Lạc Già ca ca, từ trước kia nàng đã kêu như vậy, nghĩ đến quen thuộc hơn..."

Trong ngôn ngữ của Tây Di tộc, "Lạc Già" nghĩa là ánh sáng, Tây Di có một tòa thần điện Lạc Già, ở dưới núi tuyết lớn, có thánh nữ cả đời không gả, ngày ngày vào điện thành kính cầu nguyện... Lúc còn rất nhỏ, hắn vừa mới hiểu chuyện, mẫu hậu lạnh lẽo đặt một cái tên khác cho hắn, lúc không có ai liền gọi hắn là Lạc Già, Lạc Già...

Về sau hắn tám tuổi xuất cung gặp nạn, lại gặp được Mục Song Hàm, nàng hỏi hắn, người tên gì?

Mục Song Hàm ngẩn ra, trong đầu hiện lên gì đó, nhưng mà không ngờ vừa bắt đầu đã tan biến, "Chàng gạt thiếp, thiếp mới không thể nào gọi như vậy..."

"Tin hay không tùy nàng, " Lạc Chiêu Dực tiến đến bên tai nàng, khẽ cắn, "Nhưng hiện tại, thái tử phi của ta, có thể chuyên tâm chút không..."

Quần áo đã được cởi ra hết, gấn bó như môi với răng, hai người đều giống như một tờ giấy trắng, không hề có kinh nghiệm, không biết làm thế nào, bên trong mùi hương lạ là một hồi điên đảo giấc mộng luân hồi, một khi sa vào, đều muốn sa vào hơn thế, cũng không muốn tỉnh lại.

"A Hàm..." Hắn một lần lại một lần không ngại phiền thấp giọng gọi tên nàng, nàng nhắm mắt lại, khóe mắt tràn ra nước mắt, cánh tay từ từ ôm lấy hắn.

Từ nay về sau, hắn chính là người nàng muốn nắm tay một đời.

Cuộc đời này cùng ở cạnh quân, chỉ nguyện bên người dài lâu, hàng tháng hàng năm cùng làm bạn, mãi mãi không rời đến bạc đầu.

- - Người tên gì?

Hắn nói hắn tên Lạc Già.

Đã cách nhiều năm, bóng dáng tiểu oa nhi kia chưa bao giờ phai đi, cho đến lúc gặp lại, thiếu nữ tươi sáng dần dần thay thế bóng dáng lúc nhỏ kia, chưa từng chấp nhất qua, chỉ là nhớ đến thôi, nhưng mà... Có một loại vui vẻ khi cửu biệt trùng phùng rồi lại tự nhiên động tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hằng ngày

Edit + Beta: Anky

Nắng sớm vừa lộ ra, xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, trên bề cửa sổ hoa nở đến cực kỳ diễm lệ, gió nhẹ thổi qua, vài cánh hoa qua khe hở bay vào trong phòng.

Mục Song Hàm giống như mơ một giấc mộng, nàng rơi vào trong nước, cổ gồng nhô đầu lên, lại bị vật gì đó quán lấy, thật vất vả mới bắt được một khối bè gỗ, một trận sóng đánh vào, cuốn nàng vào chỗ sâu dưới đáy nước, mắt mở không ra, trong đầu chỉ có sự trống rỗng, chỉ có loại cảm giác vừa hưng phấn kích thích vừa thống khổ giữa thật lâu không tan...

Trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, đôi mắt nàng giật giật, vừa mở ra, liền đối mặt với một đôi mắt xanh u, tựa như biển trời xanh thẳm, nhạt đi giữa lòng mây dung nhan đẹp để yêu đi, làm người ta sinh ra một loại ảo giác thiên địa bình yên, năm tháng trầm tĩnh tốt đẹp.

- - Đây đương nhiên là ảo giác.

Sớm tỉnh mơ bị người hôn tỉnh, sắc mặt Mục Song Hàm chợt đỏ lên, lui về phía sau, trong người lập tức như muốn tan rã đau nhức không thôi, trong nháy mắt nhớ tới rất nhiều hình ảnh tối qua... Nàng phút chốc nghiêng người đi, che mặt, rầu rĩ nói: "Chàng làm gì vậy?"

"Trời đã sáng, nàng vẫn còn ngủ, ta đành phải bắt đắc dĩ đánh thức nàng."

"Ai bảo chàng giăng co một đêm..." Mục Song Hàm tức giận đá một cước qua, còn chưa đáp được người, chính mình lại kêu "tê" trước: "... QAQ" mẹ nó, thực sự muốn đánh thái tử mà!

Lạc Chiêu Dực lúc đầu còn mạnh miệng, thấy nàng như vậy lại có chút lo lắng, "Không sao chứ?"

Hắn tự tay ôm lấy nàng ngồi dậy, hai người tóc đen giao triền cùng một chỗ, tại Lạc Chiêu Dực chợt đỏ lên, Mục Song Hàm cũng đỏ mặt, trong lòng lại ngăn không được oán thầm, tối qua sao không thấy chàng thẹn thùng, hiện tại lại thẹn thùng chứ?

"Chàng, cho dù chàng... Chàng cũng không thể nhẹ chút sao?" Mục Song Hàm trừng hắn, đáng tiếc gò má đỏ bừng, ánh mắt còn mang theo nét lười nhác vừa ngủ dậy, phối hợp với gương mặt xinh đẹp quyến rũ người kia, không có một chút lực sát thương, ngược lại giống như đang làm nũng.

"Nhìn không được... Xem đi, nàng lại đang quyến rũ ta!" Về mặt Lạc Chiêu Dực đứng đắn, liếc qua, nhìn không được, lại dè nàng xuống tiếp tục hôn.

"... Cút!"

Các cung nữ bưng chậu nước rửa mặt đứng bên ngoài rất lâu mới nghe được thái tử lạnh nhạt nói, "Vào đi."

Mọi người đều biết tính tình thái tử, đều là mắt nhìn thẳng thu dọn đồ đạc, cho dù có tâm tư nhỏ bé gì cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Mục Song Hàm rửa mặt xong, các cung nữ lại dâng quần áo lên cho nàng chọn lựa, nàng suy nghĩ một chút, sau khi đại hôn vẫn nên mặc đồ tương đối vui vẻ chút, nghĩ vậy liền chọn bộ màu đỏ nhạt, Lạc Chiêu Dực ở một bên căn bản không có nhìn phía này, lúc này lại đột nhiên tùy ý chỉ một bộ, "Món đó."

Hắn chỉ một bộ y phục màu tím nhạt, Mục Song Hàm chớp hai mắt, lại thấy trước mặt hắn đang đặt một chiếc áo bào màu tím, vừa nhìn chính là cùng màu cùng kiểu.

Điện hạ chàng nói xem chàng có ý định gì nha

Nàng nhìn nhìn, nhìn không được, quay mặt cười đến dạ dày cũng đau - - ngẫm lại thái tử điện hạ vẫn rất là khả ái (?) ...

Lạc Chiêu Dực tựa như không nghe thấy, làm vẻ mặt lạnh nhạt đứng đấy, nghiêm trang cầm lấy khăn lông lau mặt, nhiệt khí bốc lên, hun đỏ (?) lỗ tai của hắn, Mục Song Hàm muốn xoa một cái, trong lòng tự nhủ không biết làm vậy hắn có xù lông hay không..

Các cung nữ tiếp tục mắt nhìn thẳng, đoan chính nghiêm túc nhìn chăm chăm mặt đất, dường như muốn nhìn cho ra một cái lỗ.

"Vậy cái này đi."

Mục Song Hàm chọn lấy cung phục màu tím nhạt, quần áo của thái tử phi mặc rất là rườm rà, mắt sức lực rất lớn mới mặc xong, một bên kia, Lạc Chiêu Dực lại tự mình lưu loát mặc quần áo tử tế, động tác thuần thục giống như là luyện tập vô số lần, cung nữ đứng ở một bên, không dám tiến đến gần hầu hạ.

Mục Song Hàm khẽ nhưn mày, vui vẻ từ trong mắt tràn ra, đi qua ôm lấy eo hắn, thân thể Lạc Chiêu Dực cứng đờ, nàng đã đi vòng qua phía trước giúp hắn cài đai lưng, lại đưa tay giúp hắn sửa sang tà áo, rồi nhận lấy ngọc quan trên tay cung nữ giúp hắn đeo lên, lưu loát liền mạch, không có chút cảm giác mất tự nhiên nào.

Sau đó, Mục Song Hàm lùi lại mấy bước, quan sát hắn, y quan chỉnh tề, phong thái tuấn kiệt, lập tức hài lòng gật đầu.

Mọi người: Thái tử phi thật sự là hiền lương thực đức!

Lạc Chiêu Dực nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng.

Mục Song Hàm: Vì cái gì thái tử lại có bộ dáng rất cảm động vậy? Ta chỉ là theo thói quen giúp tiểu hồ ly vuốt lông mà thôi nha... Ồ, có chỗ nào không đúng?

Chờ hai người xử lý xong, dùng xong đồ ăn sáng, Lạc Chiêu Dực nhìn sắc trời một chút, liền nói: "Không còn sớm, chúng ta đi Trường Thọ Cung."

"Không đi Phượng Nghi Cung sao?" Mục Song Hàm có chút kỳ quái, nàng là con dâu hoàng hậu, tân hôn ngày thứ hai theo lý thuyết nên đến kính trà cho hoàng hậu trước, không phải sao?

Lạc Chiêu Dực giải thích: "Phụ hoàng mẫu hậu lúc này tất nhiên đều đang ở Trường Thọ Cung, chúng ta cùng qua chỗ thái hậu, cũng đỡ phải chạy thêm mấy lần."

Hắn dắt tay nàng, chậm rãi bước đi, giống như đang nhân nhả tản bộ, ra cửa, Mục Song Hàm giãy giụa, không thoát được, cũng tùy hắn, "Sao lại không thấy tiểu hồ ly và Tiểu Bạch?"

"Hôm qua đại hôn, chúng nó quá ảm ỉ, đều nhốt lại rồi."

"..." Dường như nàng nghe được tiếng kêu sám hối thâm trầm của chúng, còn có thể vui sướng trao đổi hay không?

Bọn họ đi ở phía trước, cung nhân không dám đi theo quá gần, Mục Song Hàm liếc về phía sau, thấy khoảng cách rất xa, liền kim nén không được nổi bần khoản trong lòng, đề thấp thanh âm hỏi: "Ngày hôm qua... hoàng hậu nương nương đến tốt cùng là thế nào?"

"Bà ấy vẫn như vậy, khi thì bình thường, khi thì không bình thường, nàng chỉ cần làm như không nhìn thấy không nghe thấy là được rồi." Lạc Chiêu Dực cầm tay nàng nắm thật chặt, sau đó điềm nhiên như không nói: "Mấy năm này so với trước kia bà đã khá hơn nhiều, nàng không cần lo lắng."

Mục Song Hàm lặng im trong chốc lát, nói thật, lần trước nàng bị hoàng hậu dọa qua một lần, thế nên hiện thời thấy hoàng hậu lại có chút căng thẳng.

"A Hàm." Lạc Chiêu Dực đột nhiên nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, đổi cách nói khác, "Bà ấy hiện tại... sẽ không thật sự đả thương người."

Mục Song Hàm giật mình, hiện tại sẽ không, vậy chính là... Trước kia có?

"Chớ suy nghĩ lung tung..."

Lạc Chiêu Dực vừa nói một câu, đã đến Trường Thọ Cung, Mục Song Hàm mím môi, đổi vẻ mặt bình tĩnh đi vào, vừa nhìn lại giật mình... Người quá nhiều!

Ngồi ở trên cao chính là thái hậu và Văn Đế, thoáng phía dưới là hoàng hậu cùng các phi tần phần vị không thấp, sau đó là các hoàng tử, chính phi còn chưa vào cửa, tam hoàng tử cũng không có ở đây.

Giương mắt quen có, lạ hoắc cũng có, nhưng Mục Song Hàm quét mắt qua một cái, lại chú ý tới một nam tử hơn hai mươi tuổi, không phải hắn có bao nhiêu hấp dẫn người, mà đây rõ ràng là một nam tử trưởng thành, vẻ mặt lại si ngốc, hành vi so với đứa trẻ ba tuổi còn không bằng, hắn ngồi bên

cạnh một nữ tử rất đẹp, ôn nhu lại kiên nhẫn nhẹ giọng nói với hắn gì đó, cô gái này đẹp như nước, không giống với Trang Nhược Hân là loại liễu yếu đào tơ, nàng ta thật sự là bộ dáng mềm mại đa tình.

Trong nháy mắt Mục Song Hàm liền nghĩ đến đại hoàng tử chưa bao giờ xuất hiện qua, nghe nói vị hoàng tử này khi còn bé bị sốt cao, sốt đến hồng đầu óc, cứ như vậy ngây ngốc hơn hai mươi năm, mẹ đẻ hắn lại khó sinh mà chết, người người nhắc tới đều cảm thán một câu đáng thương. Mà vị bên cạnh hắn kia, chắc là chính phi của đại hoàng tử.

Lạc Chiêu Dực mang theo Mục Song Hàm hành lễ, kính trà, sau cùng thái hậu kéo tay Mục Song Hàm, cười đến hòa ái dễ gần, từ từ nói chuyện phiếm.

Đột nhiên, phía dưới truyền đến động tĩnh, Mục Song Hàm theo bản năng nghiêng đầu, là đại hoàng tử tay chân vung về làm đổ chén trà, làm nóng tay đại hoàng phi, gặp đến độ nước mắt ào ào, thấy nhiều người nhìn hắn như vậy, lại có rụt cả người, đáng về sợ hãi.

Nói đến đây, một nam tử trưởng thành có loại hình dạng này là vô cùng buồn cười, nhưng mà ai cũng không thể cười.

"Khang nhi, sao lại không cẩn thận như vậy?"

Ngữ khí thái hậu thập phần ôn nhu, lo lắng nhìn sang, nói xong liền muốn đứng dậy.

Đại hoàng tử Lạc Khang ngồi xổm người xuống muốn nhặt chén trà lên, Lạc Chiêu Dực bước nhanh qua, giữ chặt cánh tay của hắn, "Đại ca, huynh ngồi đi." Đang lúc nói chuyện, có cung nữ đến nhanh chóng thu dọn xong chén trà, rồi mang chén mới đến.

"Thất, thất..." Đại hoàng tử vỗ tay, nín khóc mỉm cười, chỉ Lạc Chiêu Dực, lấp bắp kêu.

"Đại ca, là Thất đệ." Lạc Đình giúp hắn rót trà một lần nữa, thổi nguội đặt ở bên cạnh, vừa âm giọng nhắc nhở, vừa nhìn đại hoàng tử phi, giọng nói giống như bình thường, "Đại tẩu nên chăm sóc đại ca thật tốt."

Đại hoàng phi sững sờ một chút, vội vàng dời tầm mắt đi, không nhìn tới Lạc Đình, hỏi han ân cần đại hoàng tử, luôn miệng nói xin lỗi, "Điện hạ, là thiếp thân không tốt, người không nên tức giận..."

Đại hoàng tử lại giống như không nghe thấy, chỉ ngó nghiêng nhìn Lạc Chiêu Dực cười, rất là gian nan đọc từng chữ: "Thất, Thất đệ!"

Lạc Chiêu Dực gật đầu cười, Mục Song Hàm phát hiện hắn lúc này cực kỳ nhẫn nại, không có chút nào mất kiên nhẫn, hắn thật sự kính trọng đại ca dù Lạc Khang có ngốc nghếch vụng về như vậy. Hơn nữa, Mục Song Hàm không biết có phải chính mình quá nhạy cảm hay không, nàng cảm thấy đại hoàng phi có điểm gì là lạ, không yên lòng...

Văn Đế thở dài, hốc mắt thái hậu lại ướt, "Là ai gia gọi Khang nhi đến, Chiêu Chiêu, ta muốn cho đại ca con trông thấy em dâu... Khang nhi mệnh khổ, chỉ hi vọng huynh đệ các con giúp đỡ hắn, bảo vệ hắn một đời an khang vui vẻ, ai gia hôm nay thấy huynh đệ các con tình thâm, cho dù có một ngày ra đi, cũng an tâm..."

Mục Song Hàm nghĩ, thái hậu thật sự là lao tâm vì mấy tôn tử, cho dù hơi có thiên vị, cũng không đến nỗi nào.

"Tổ mẫu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi," Lạc Chiêu Dực cười cười, vẫn đậm phong khinh nói, lại giống như đang hứa hẹn, "Tôn nhi cũng không phải là người bạc tình phụ nghĩa!"

Thái hậu nhìn hắn, trong lòng vừa chua vừa đắng lại vui mừng, là thật sự vui mừng, chuyện Lạc Thương trúng độc phong ba còn chưa ổn, cũng còn đang điều tra, hôm nay bà gọi đại hoàng tử bị ngốc tới, tuy nói một câu hư hư thật thật như vậy, kỳ thật là cố ý thử thái tử, ai ngờ Lạc Chiêu Dực cũng rất dứt khoát, trực tiếp cho bà một lời hứa hẹn "Sẽ không bạc tình phụ nghĩa".

Lần này, thái hậu nhìn Mục Song Hàm ánh mắt cũng thêm gần gũi.

Mọi người đều cùng cười, duy chỉ có hoàng hậu trước sau thờ ơ lạnh nhạt, không nói lời nào.

Kính trà, theo thứ tự từng người, trong lòng Mục Song Hàm cũng có chút đuối.

Thái hậu dù sao cũng lớn tuổi, nói chuyện một hồi liền mệt mỏi, Văn Đế dẫn Lạc Chiêu Dực cùng các hoàng tử đến Ngự thư phòng, lại phân phó những người khác rời đi, để thái hậu nghỉ ngơi thật tốt.

Lạc Chiêu Dực nháy mắt với Mục Song Hàm, Mục Song Hàm lặng lẽ đưa tay đáp lại "Yên tâm".

Nàng đối với hoàng cung còn rất xa lạ, vừa vặn mượn cơ hội này làm quen, Lạc Tĩnh Nghi thân thiết với nàng nhất, Mục Song Hàm liền muốn tìm Lạc Tĩnh Nghi đi tản bộ, bất quá chỉ trong nháy mắt, Lạc Tĩnh Nghi đã không thấy tăm hơi, Mục Song Hàm chỉ đành từ bỏ.

Ai ngờ ra khỏi Trường Thọ Cung, đi không bao lâu, cách một thân cây liền thấy được bóng dáng Lạc Tĩnh Nghi đứng ở bên hồ, nhưng bên cạnh nàng còn có một người không ngờ được... Đại hoàng phi!

"Công chúa, ngươi tìm ta chuyện gì?" Đại hoàng phi cúi thấp đầu hỏi.

"Rất lâu chưa gặp qua đại tẩu, xem ra gầy gò rất nhiều, hôm nay lại còn thất thần, sao vậy, có tâm sự gì sao?" Lạc Tĩnh Nghi cười đến thiên chân vô tà, hòa hòa khí khí.

Sắc mặt đại hoàng phi có chút trắng bệch, thấp giọng nói: "Công chúa, nếu không có việc gì, vậy ta đi trước một bước, điện hạ sẽ sốt ruột."

Nói xong, nàng ta liền xoay người muốn đi, Lạc Tĩnh Nghi đột nhiên giữ chặt nàng, kêu tên của nàng ta: "Liễu Đan Nhạn..."

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tranh chấp

Edit + Beta: Anky

Rõ ràng là trời nắng rực rỡ, mặt trời còn có chút đốt nóng người, mặt đại hoàng phi Liễu Đan Nhạn lại như giấy trắng, một mỹ nhân nhu tình như nước lại run rẩy thân thể, tựa như gió thổi qua sẽ ngã ngay.

"Tĩnh Nghi công chúa, ngươi còn có chuyện gì sao?" Nàng đề thấp giọng, bỗng mang chút khẩn cầu.

"Đang yên đang lành làm như bốn công chúa bắt nạt ngươi, bốn công chúa chỉ muốn hỏi ngươi, bộ đáng ngươi hôm nay ... Có phải còn nhớ đến nhị ca ta không?"

Lạc Tĩnh Nghi vốn là bởi vì chuyện Đào Vận được chỉ cho Lạc Đình mà uất nghẹn cực kỳ, nhưng việc này có thành hay không còn khó nói, dù sao Lạc Đình không thích Đào Vận, Đào Vận cũng không muốn gả cho Lạc Đình, nhưng mà Liễu Đan Nhạn... Nàng ta là người Lạc Đình đã từng thích, những người khác không biết, Lạc Tĩnh Nghi vẫn biết rõ ràng tường tận, lúc trước cũng bởi vì Liễu Đan Nhạn kích thích, Lạc Tĩnh Nghi mới thật sự hiểu tâm ý của mình.

Liễu Đan Nhạn vịn lan can, phút chốc ngừng đầu, "Ta không có! Công chúa, lúc trước ngươi đã đáp ứng nhị điện hạ, vĩnh viễn không nhắc lại chuyện này, vì sao không giữ lời hứa?"

"Bốn công chúa đã đáp ứng không nhắc tới với người ngoài, nhưng ngươi là người biết chuyện không phải sao? Huống chi, bốn công chúa chỉ tìm một mình ngươi nói chuyện riêng, chính là muốn nhắc nhở ngươi, ngươi hôm nay ở Trường Thọ Cung làm ra vẻ ta đây, là sợ người khác nhìn không ra không thích hợp sao?" Lạc Tĩnh Nghi nhún mày, "Nếu không phải sợ ngươi liên lụy đến nhị ca, bốn công chúa mới lười phải cùng ngươi nhắc lại chuyện xưa!"

Liễu Đan Nhạn nghe vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng ta tự cho rằng che dấu vô cùng tốt, ai ngờ ở trong mắt người khác lại trăm ngàn chỗ hở... Có một số việc, có chút tình cảm, vô luận nhìn thế nào cũng giấu không được.

"Công chúa, nhị điện hạ cũng không nói gì, ngươi cần gì xen vào việc của người khác?"

"Chuyện của nhị ca cũng là chuyện của ta, ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi nắm một người giữ một người, lẳng lơ ong bướm, qua sông rút ván, lợi dụng xong rồi liền ném, vì vinh hoa phú quý cái gì cũng có thể..."

"Đủ rồi!" Liễu Đan Nhạn đột nhiên đưa tay hung hăng đẩy nàng một phen, ôm ngực, từng ngum từng ngum thở phì phò, tựa như bị khơi gợi lên hồi ức xa xăm, nở nụ cười như điên, thấp giọng nói: "Ngươi cho rằng, ngươi cho rằng Lạc Đình từng thật lòng thích ta sao? Ha ha ha, Tĩnh Nghi công chúa, ngươi thực ngây thơ ngu ngốc, người hoàng gia, ngoại trừ ngốc tử còn có ai thật lòng..."

Nàng ta giống như không thở nổi, tròng lớn hai mắt, thẳng tắp ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

"Này, sao ngươi nói choáng liên choáng..."

Lạc Tĩnh Nghi có chút không biết nói gì, kết quả sau một khắc, sau lưng liền truyền đến thanh âm lấp bắp: "Đan, đan đan..."

Thị nữ đi theo Liễu Đan Nhận tiến cung tìm đại hoàng tử Lạc Khang tới, hết lần này tới lần khác đều trùng hợp như thế!

Lạc Khang vội vàng xông đến, dưới chân còn bị vấp một cái, hấn đường như không cảm giác được đau nhức, lại đứng lên chạy tới, ôm lấy Liễu Đan Nhận kêu vài tiếng, "Đan, Đan Đan..."

Không có người đáp lại hấn, mặt hấn vo thành một nắm, lập tức khóc bù lu bù loa.

Thị nữ Châu Nhi của Liễu Đan Nhận ủy khuất nói: "Không biết công chúa vì sao kéo tiểu thư nhà ta đi nói chuyện riêng, lúc này người lại còn bị hôn mê bất tỉnh... Là cảm thấy tiểu thư nhà ta và đại hoàng tử điện hạ dễ bị khi dễ?"

Một cái mũ lớn như vậy chụp lên đầu, Lạc Tĩnh Nghi cúi đầu muốn kéo Lạc Khang đứng lên, "Đại ca, Tĩnh Nghi chưa từng..."

Lạc Khang hất tay nàng ra, thờ phi phi, lại không biết làm sao nói cho lưu loát, "Ngươi, Đan, Đan Đan, bắt nạt, người xấu, đáng ghét..."

Đại ca ngốc à, khó trách Liễu Đan Nhận nói ngốc từ mới có thật lòng, một lần lại một lần tin tưởng, nhưng người ta lại đem thật lòng của người ném dưới chân chà đạp.

Con người quả nhiên là ngốc, lúc nào cũng đuổi theo người sẽ không quay đầu nhìn lại người... Nhưng mà tâm vẫn đang nhảy lên trong lồng ngực, không cách nào thật sự dùng lý trí đối phó với hết thảy.

Lạc Tĩnh Nghi không biết đang đáng thương cho Lạc Khang, hay đang giấu cọt chính mình.

Nàng cắn môi dưới, nghĩ tới muốn giải thích gì đó, Lạc Khang mặc dù ngốc nghếch, lại yêu hận rõ ràng, phụ hoàng thái hậu yêu thương đồng thời cũng càng thương tiếc hấn, Lạc Tĩnh Nghi cũng không muốn chọc cho đại ca ghét.

"Tĩnh Nghi, sao tỷ lại đến trước?"

Mọi người nghe tiếng ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mục Song Hàm chậm rãi mà đến, thái tử phi mới tân hôn xinh đẹp chói lọi, diễm sắc vô song, bên môi mỉm cười, trong người còn mang theo vui vẻ chưa tản ra, vừa đến liền hòa tan bầu không khí căng co bên này.

"Tham kiến thái tử phi!"

Mục Song Hàm mỉm cười, tựa như vừa nhìn thấy Liễu Đan Nhận té xỉu, kinh ngạc nói: "Đại tẩu đây là thế nào? Tĩnh Nghi, không phải là hện ta cùng nhau đi gặp mặt đại tẩu, sao ta vừa đến, lại thành như vậy?" Nàng nói, liền khoác cánh tay Lạc Tĩnh Nghi, lặng lẽ nheo một cái.

Lạc Tĩnh Nghi mỉm môi, "Ta mới vừa cùng đại tẩu nói chuyện ở đây, đại tẩu đột nhiên phát bệnh ngã đi, ta đang muốn sai người đi gọi thái y, lại thấy thị nữ này kéo đại hoàng huynh chạy đến, luôn mồm nói ta bắt nạt đại tẩu, thật là không có quy củ!"

"Nô tỳ khi dễ chủ nhân, bản cung vẫn là lần đầu gặp!" Mục Song Hàm nghe vậy, liếc về hướng Châu Nhi.

Châu Nhi vội vàng quỳ xuống, "Công chúa thứ tội, thái tử phi minh giám, nô tỳ tuyệt đối không có ý đó, quả thật lo lắng cho đại hoàng phi, thế nên không lựa lời nói, nô tỳ tự vả miệng ba cái..."

Nói xong, nàng ta lưu loát cho mình hai bạt tay, cúi đầu quỳ.

Lạc Khang nhìn Châu Nhi, lại nhìn Mục Song Hàm và Lạc Tĩnh Nghi một chút, vẻ mặt tràn đầy mờ mịt, hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hấn còn nhớ rõ vừa rồi Lạc Chiêu Dực đến cùng Mục Song Hàm, liền từ từ yên tĩnh trở lại, "Thất, thất..."

"Đại ca, Tĩnh Nghi là muội muội, hấn là sẽ không bắt nạt đại tẩu, việc này là hiểu lầm thôi." Mặc dù biết Lạc Khang nghe không hiểu, Mục Song Hàm vẫn kiên nhẫn giải thích một chút.

"Muội, muội..."

Lạc Tĩnh Nghi mắt nhìn Liễu Đan Nhận, nói: "Đại ca, không bằng mang đại tẩu đến Nghi Hòa Cung nghỉ ngơi một chút đi, ta phái người đi mời thái y..."

Nàng vừa dứt lời, Liễu Đan Nhận lại âm thầm tĩnh lại, đại hoàng tử lập tức vui vẻ ra mặt, "Đan Đan!"

"Đa tạ ý tốt của công chúa, ta cũng không có việc gì," Liễu Đan Nhận không nhìn các nàng, chỉ nhìn đại hoàng tử, ôn nhu nói: "Điện hạ, chúng ta về nhà đi."

Đại hoàng tử ngây thơ mờ mịt gật đầu, đỡ nàng đứng lên, động tác hấn mặc dù vụng về, cũng rất cẩn thận, như tiểu hài tử bình thường ôm trân bảo yêu thích che chở.

Lạc Tĩnh Nghi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, bỗng đứng mũi chua xót, “A Hàm, muội cảm thấy đại ca ta hạnh phúc sao?”

Mục Song Hàm không biết nàng hỏi cái này là ý gì, liền trả lời cái nhìn của chính mình, “Đại hoàng tử mặc dù tâm trí không hoàn hảo, nhưng hình như rất quan tâm đại hoàng phi...”

“Phải không.” Lạc Tĩnh Nghi không nói, nàng đột nhiên không muốn đi vạch trần Liễu Đan Nhận nữa, xem gương mặt đại ca, nàng nguyện ý cho Liễu Đan Nhận thêm một cơ hội, nếu như nữ nhân kia có thể an phận bảo vệ đại ca cả đời, cũng coi như chuộc lỗi.

Mục Song Hàm như có điều suy nghĩ, trước kia còn cảm thấy đơn giản, một khi gả vào hoàng cung, càng cảm thấy ở đây như một tầng sa mông lung, người người đều giấu trong sương mù, mỗi người đều có liên quan, làm sao cũng thấy không rõ.

Sau đó, Mục Song Hàm tạm biệt Lạc Tĩnh Nghi, trở về Đông cung.

Mới vừa vào cửa, liền bị một quả cầu màu đỏ bỏ nhào vào làm lui lại mấy bước, “Chi chi chi ô ô ô — —”

Tiếng kêu loạn thất bát tao làm tâm tình Mục Song Hàm thoáng cái tỉnh táo, nàng buồn cười bé tiểu hồ ly lên, thấy nó đưa hai cái móng vuốt che mắt, vừa kéo móng vuốt ra, trong mắt ngân ngấn nước mắt, chuyển tới chuyển lui cũng không rơi xuống, bộ dáng nhỏ đặc biệt ủy khuất, ý là — — Chủ nhân quá đáng là người xấu QAA

Mục Song Hàm tập mãi thành thói quen sờ sờ, vuốt lông, “Ai bảo các ngươi nháo loạn, về sau phải biết nghe lời.”

Đại Bạch Hồ nằm ở bên cạnh ao nước, trên cỏ, tựa như từ từ vừa mới được thả ra ưu thương nhìn lên bầu trời... Mục Song Hàm bị sự tưởng tượng của mình làm buồn cười, quay đầu phân phó người lấy đồ ăn ra, ôm tiểu hồ ly ngồi bên cạnh Đại Bạch Hồ — — cho ăn!

Đại Bạch Hồ ăn hết sức nhả nhả, rất tao nhã nhai kỹ nuốt chậm, tiểu hồ ly lại không ngó ngang trước sau gào ô cần một ngụm, hai cái móng vuốt chụp tới, dựng thẳng đứng người lên động đậy, hướng về phía Mục Song Hàm quăng mị nhãn — — Hàm Hàm ta khiêu vũ đẹp mắt không?

Mục Song Hàm cười đến run rẩy hết cả người, chỉ nó nói không ra lời — — này tuyệt đối là thành tinh sao?

Sau lưng đột nhiên duỗi ra một bàn tay, xách tiểu hồ ly lên ném ra ngoài, Đại Bạch Hồ chợt nhảy dựng lên, tiểu hồ ly rơi xuống trúng hồng tâm, ngã vào trên lưng nó: “... QAA”

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, nghiêng đầu quay lại phía sau, quả nhiên thấy Lạc Chiêu Dực bí hiểm đứng ở sau lưng, vẻ mặt Đức Phúc ẩn nhẫn nén cười, Trần Trầm nhìn trời.

“Điện hạ, chàng trở lại?” Mục Song Hàm ngay lập tức đổi thành vẻ mặt đứng đắn, cười dài chào hỏi.

Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, đánh giá: “Đối với nó rõ ràng cười còn chân thật hơn!”

Mục Song Hàm: “...”

“Xem ra nàng ưa thích nó hơn,” Lạc Chiêu Dực hừ lạnh, tổng kết, “Sùng vật nhiều quá không tốt, nên ném bớt đi.”

Tiểu hồ ly ôm đầu bỏ chạy thật nhanh, nhảy mất liền không thấy bóng dáng.

“Ai nói,” Mục Song Hàm đứng dậy, kéo tay hắn, liếc một cái Đức Phúc cùng Trần Trầm tự động tránh lui về phía sau, mặt không đổi sắc nói lời buồn nôn: “Thiếp đương nhiên ưa thích chàng hơn nha.”

Nói xong chính nàng cũng cảm thấy khẽ run rẩy, nhưng Lạc Chiêu Dực sẽ chịu một bộ dáng này sao, vừa nghe sắc mặt lập tức quay lại đây, dạy bảo nàng: “Đừng đem ta cùng tiểu hồ ly trộn lẫn, nàng đủ ngốc rồi, lỡ như bị nó làm ngốc ghêch thêm làm sao bây giờ?”

Mục Song Hàm trừng mắt, đang muốn ra tay nhéo hắn, lại nghe hắn nghiêm trang nói tiếp: “Mặc dù nàng ngốc thế nào ta cũng không chê...”

lời tâm tình vòng vo hệ liệt

Có chỗ nào không đúng?

“Nhưng mà quá ngốc người khác sẽ hoài nghi ánh mắt của phu quân nàng...”

Mục Song Hàm lập tức nhào tới, quyết đoán muốn nhéo!

Lạc Chiêu Dực thuận thế giang hai cánh tay, tiếp thu nàng yêu thương nhưng nhớ, vui vẻ từ trong mắt khuếch tán ra, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên thái tử phi của ta hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, làm một bình hoa cũng là vô cùng tốt.”

Mục Song Hàm: “=” nàng thật sự là thua hắn !

Đùa giỡn xong rồi, Lạc Chiêu Dực liền ôm lấy nàng, nghiêm túc hỏi: “Lúc trở về nàng liền chau mày ừ ừ, làm sao vậy?”

Mục Song Hàm nghe vậy ngăn ra, “Ai nói với chàng?” Lạc Chiêu Dực vừa trở về, làm sao biết nàng lúc trước tâm tình không tốt?

“Còn phải hỏi sao?” Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, thập phần đáng ăn đòn hỏi ngược lại: “Có cái gì là ta không biết?”

Mục Song Hàm bĩu môi, rất không cho là đúng, bất quá cũng không gạt hấn, nói thẳng: “Hôm nay thiếp gặp phải Tình Nghi cùng đại hoàng phi, cảm giác... Có chút kỳ lạ !”

Lạc Chiêu Dực vừa nghe liền hiểu rõ, kéo nàng ngồi xuống bàn đá bên cạnh, “Đây là chuyện cũ mấy năm trước, Liễu Đan Nhận thật ra là nữ nhi của tội thân, phụ thân của nàng ta vốn là sử thần được phái đi Tây Di...”

Đức Phúc bưng trà nước điểm tâm đến, Lạc Chiêu Dực vừa nói vừa bưng một ly trà nhấp môi, sau khi hấn uống trà thường có thói quen giần ra đầu lông mày, ần chút ý tứ lười biếng, đôi mắt xanh u cong cong, bỗng dưng có loại ảo giác yêu khí lan tràn.

Mục Song Hàm vốn đang nghiêm túc nghe, nhìn hấn một cái, đột nhiên nhớ tới cái gì, cầm lấy chén trà của hấn nhấp một ngụm, mặt lập tức nhăn thành mướp đắng – mẹ nó, quá ngọt!

“Giúp điện hạ đổi chén trà khác!” Mục Song Hàm nghiêm túc phân phó Đức Phúc.

Lạc Chiêu Dực: “... Đổi cái gì?”

“Đổi chén không thêm đường, ngọt như vậy... Điện hạ, chàng là sợ thân thể mình sẽ không ra bệnh gì à?” Mục Song Hàm không nói nên lời trừng hấn.

Lạc Chiêu Dực: “... Không cho phép đổi!”

Mục Song Hàm vỗ bàn: “Bọn họ chính là quá sùng chàng... Trước không nói mùi vị này quá kỳ cục, đối với thân thể cũng không tốt... Nhất định phải đổi!”

Trước kia không phải là thái tử phi, nàng có thể làm một người yên lặng mà nhìn, hiện tại thì... Ha ha!

Đức Phúc và một đám nằm cũng bị thương: Thái tử quá tùy hứng, có thể chỉnh sửa hấn được sao? Thái tử phi hiền lương thực đức, nhờ vào người

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lại mặt

Edit + Beta: Anky

Tân hôn ngày đầu tiên, thái tử và thái tử phi vì... vấn đề một ly trà thêm hay không thêm đường mà ầm ĩ lên, việc này có người tin sao?

Dù sao Đức Phúc vẫn tin, hơn nữa hiện tại hấn khóc không ra nước mắt, đến tột cùng là nghe thái tử điện hạ hay là nghe thái tử phi? Đương nhiên vì muốn tốt cho thái tử điện hạ, trong tâm tư hấn hy vọng thái tử phi toàn thắng !

Điều kiện tiên quyết là... Thái tử phi có thể chỉnh sửa được thái tử.

"Không đổi!" Lạc Chiêu Dực không vui : "Cô chỉ thích trà thêm ba muỗng đường!"

Mục Song Hàm nghiêng đầu hỏi Đức Phúc: "Muỗng lớn cỡ nào?"

"Hỏi thái tử phi, chính là... So với ngón cái thì hơi lớn hơn một chút..." Đức Phúc dè dặt cười.

Ha ha đi.

Mục Song Hàm liền nhìn chén trà khéo léo đẹp đẽ không nói lời nào, về mặt "không thể yêu nổi" nhảm chán.

"Không phải chỉ là một ly trà thôi sao, chút chuyện nhỏ này cũng đáng để nàng so đo?" Lạc Chiêu Dực hắng giọng một cái, nhéo nhéo cằm nàng, "Cười một cái!"

Mục Song Hàm bình tĩnh nghiêng đầu cười cười, rồi sau đó bình tĩnh cầm lấy chén trà uống một hơi cạn sạch - - mẹ nó, tư vị này quả thực.

"Nàng làm gì vậy ?!"

"Điện hạ hiện thời đã là phu quân của Song Hàm, Song Hàm tất nhiên phải cùng điện hạ 'đồng cam cộng khổ', " Mục Song Hàm thản nhiên nói: "Về sau điện hạ ăn cái gì, uống gì, Song Hàm cũng giống vậy."

Lạc Chiêu Dực lập tức nhú lông mày, không cần suy nghĩ nói ngay: "Không được!"

Mục Song Hàm hỏi ngược lại: "Vì sao không được?"

Lạc Chiêu Dực lạnh mặt, liếc nhìn nàng, hồi lâu hừ nói: "Xem ra nàng cũng không phải là ngốc như vậy, biết rõ cô không bỏ được nàng."

Mục Song Hàm: "..."

Trầm mặc một lát, Lạc Chiêu Dực hỏi hột giải thích: "Lúc mới vừa hiểu chuyện, mẫu hậu đều là tự mình xuống bếp, nhưng đồ bà làm vĩnh viễn chỉ có một hương vị, khó ăn khó tả, khi đó ta cho rằng đồ ăn khắp thiên hạ đều đáng, cho đến một ngày, ta lên chạy tới Ngự thiện phòng chơi, có một lão thái giám làm cho ta một chén chè hạt sen, thật sự là ngọt đến tâm can... Về sau ta dọn ra khỏi Phụng Nghi Cung, thói quen thích ngọt lại không đổi được."

Mục Song Hàm im lặng, đột nhiên cũng không biết nên nói gì, xem ra quan hệ giữa hoàng hậu cùng thái tử so với nàng tương tượng còn muốn phức tạp hơn, Mục Song Hàm cảm giác, hoàng hậu một mặt yêu thương thái tử, một mặt lại căm hận hắn... Đương nhiên đây chỉ là cảm giác, nàng cũng không xác định.

"Vậy, vậy thật sự không thể đổi sao?" Mục Song Hàm kéo kéo ống tay áo, giọng nói mềm yếu đi rất nhiều.

Lạc Chiêu Dực thần sắc nghiêm túc, "Nếu mỗi ngày nàng chủ động hôn ta một cái, ta có thể vì nàng thay đổi bất cứ chuyện gì."

Mục Song Hàm: "..."

Nàng bình tĩnh phân phó Đức Phúc: "Đi đổi trà."

Đức Phúc cầm cái ly vội vã xoay người, suýt nữa vướng chân mà ngã.

Lạc Chiêu Dực một tay chống cằm, nửa cong mắt, lười biếng nhìn nàng, vẻ mong đợi trong mắt ẩn giấu vô cùng tốt.

Mục Song Hàm chớp mắt, dư quang liếc thấy không có người nhìn qua đây, nhanh chóng tiến đến khoe miệng hắn hôn một cái, sau đó nghiêm trang ngồi trở lại, thong thả ung dung uống trà - - nếu như bỏ qua gò má ửng đỏ của nàng, vẫn là tương đối bình tĩnh.

Chờ Đức Phúc đổi trà đến, chỉ thấy vẻ mặt thái tử nhân nhật nhìn thái tử phi, từ bên tai trở xuống lại đỏ một mảnh, tựa như một con mèo lớn tự phụ, được vuốt lông thoải mái không thôi, hết lần này tới lần khác còn muốn duy trì bộ dáng cao ngạo, hoàn toàn không biết cái đuôi đang vênh cao kia đã bán đứng hắn.

Đức Phúc vội vàng cúi đầu, để trà xuống, biết điều lui ra.

"Điện hạ, lúc trước chàng nói đại hoàng phi là nữ nhi tội thần, đây là có chuyện gì?" Mục Song Hàm cố gắng tìm một đề tài nghiêm túc.

Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, trước hỏi nàng: "Nàng biết Tây Di chứ?"

Mục Song Hàm gật đầu, Tây Di là bộ lạc cường thịnh nhất nằm cạnh Đại Cảnh, tộc nhân đó mấy đời ở trên thảo nguyên rộng lớn, cơ hồ là thuần thú sư trời sinh, nhưng bọn họ thờ phụng thánh nữ, không thích chinh chiến sát phạt, có chút không tranh quyền thế.

"Giống như Đại Cảnh, Tây Di cũng có nội loạn, phụ thân của Liễu Đan Nhận vốn là sứ thần phụ hoàng phái đi Tây Di, nhưng hắn ở Tây Di nhiều năm, lại bị người mê hoặc, cùng phản tặc Tây Di làm bạn, trộm cắp tiết lộ cơ mật Đại Cảnh, năm đó hại rất nhiều người, vốn là tội lớn xét nhà diệt tộc, nhưng Liễu Đan Nhận lại được đại ca đề ý.." Nói đến đây, Lạc Chiêu Dực nhú nhú mày, mới nói tiếp: "Đại ca ngồi nhiều năm, chưa bao giờ mãnh liệt kiên trì với người nào đó như vậy, tổ mẫu không đành lòng, liền khuyên phụ hoàng... Cuối cùng chỉ chém phụ thân Liễu Đan Nhận, tha mẫu thân nàng ta cùng tính mạng những người khác, lưu đây đến phương bắc, mà Liễu Đan Nhận phải lập lời thề độc, cuộc đời này chỉ toàn tâm toàn ý chiếu cố đại ca, vĩnh viễn không được hỏi đến những chuyện khác..."

"Nói cách khác, cuộc đời này của nàng ta chỉ có thể vì đại hoàng... đại ca mà sống, nếu đại ca chán ghét mà vứt bỏ nàng, vậy..."

Lạc Chiêu Dực gật đầu, bộ dáng cũng rất không cho là đúng, bưng trà lên nhấp một miếng, lông mày nhú chặt hơn.

"Vậy tại sao công chúa..." Mục Song Hàm không biết hình dung như thế nào, ngập ngừng mở miệng.

"Tình Nghi sao, nàng ấy là vì nhị ca." Lạc Chiêu Dực cũng không gạt nàng, trực tiếp nói với nàng.

Mục Song Hàm vẻ mặt khiếp sợ: "..."

Lạc Chiêu Dực nheo nheo mắt nàng, cảm thấy xúc cảm thật tốt, lại xoa xoa, bị Mục Song Hàm vỗ một cái, mới lạnh nhạt nói:

"Trước đó Liễu Đan Nhận cùng nhị ca có một đoạn tình cảm, chính là loại sắp định chuyện chung thân, nhưng sau khi xảy ra chuyện, Liễu Đan Nhận cảm thấy nhị ca yếu không giúp được nàng ta, liền xoay người đi quyến rũ người khác... Nữ nhân này giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều ấy, ai ngờ

bị nhị ca và Tình Nghi bắt gặp tại chỗ, mà Tình Nghi luôn thích nhị ca, cho nên về sau nàng có thể đoán được.”

Thật là một vở kịch cầu huyết... Đợi chút! Nàng nghe được cái gì? Tình Nghi công chúa thích... Nhị hoàng tử?

Mục Song Hàm cố gắng kéo căng về mặt, nhưng mà cũng vô ích, sau đó về mặt liền vỡ, khó có thể tin nói: “Công chúa, công chúa sao lại thích nhị ca? Bọn họ, bọn họ không phải là...”

“A,” Lạc Chiêu Dục thương thức nét mặt nàng biến hóa đủ rồi, lúc này dường như mới nhớ tới, cười cười, “Tình Nghi không phải là con gái ruột của phụ hoàng, ta chưa nói với nàng sao?”

Mục Song Hàm ngẩn ngơ, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn hắn, kéo tay hắn qua liền... Hung hăng cắn!

“...” Bởi vậy Lạc Chiêu Dục cảm thấy thái tử phi nhà hắn nhất định là cảm tình con chó.

Thoáng cái đã ba ngày sau, là ngày thái tử phi lại mặt.

So sánh với việc giống trống khua chiến phong tỏa đường phố, cảm quân hộ vệ đi theo, trở thành con khỉ bị người vây xem gì đó... Mục Song Hàm bày tỏ lúc thành thân trải qua một lần là đủ rồi, nàng vẫn thích an phận một chút.

Đương nhiên phần an phận này vẫn hù đến cha mẹ nàng...

Mục Bách cùng Từ thị đêm ngày, hôm nay đặc biệt còn là hưu mộc, tất cả mọi việc đều chuẩn bị thỏa đáng, vừa nghe hạ nhân vào thông báo nói là thái tử phi lại mặt, vội vàng vàng ra cửa chào đón, cần phải lễ nghi chu toàn, không để cho khuê nữ nhà mình mất mặt.

Kết quả còn chưa đi tới cửa, liền thấy thái tử cùng khuê nữ nhà mình tay nắm tay, từ từ đi tới, hai người đều là một thân trang phục đơn giản, trên mặt đều mang theo nụ cười nhẹ nhàng, bầu không khí thật phần tốt đẹp — nếu như bỏ qua chuyện sau lưng là Trần Trầm cùng Đức Phúc đang ôm một đống lễ vật.

Mục Bách cùng Từ thị trước hết sững sờ một chút, kịp phản ứng liếc mắt nhìn nhau, dẫn người tiến lên hành lễ, “Tham kiến thái tử, thái tử phi...”

Mục Song Hàm vội vàng đỡ bọn họ, cười nói: “Cha mẹ, không có người ngoài, không cần hành lễ như vậy!” Đây là Mục Song Hàm suy tính về phương diện khác, quá nhiều người nhìn, lễ nghi không thể thiếu, nhưng nàng thật sự không muốn cha mẹ hành lễ với mình, không để cho người đi theo mới tự tại nhất.

Mục Bách nhú nhú mày, lặng lẽ nháy mắt với khuê nữ, ý là... Đây là quy củ, thái tử điện hạ còn ở đây, đừng làm theo ý con a.

Mục Song Hàm nghiêng nghiêng đầu, lời kéo cánh tay Lạc Chiêu Dục, “Điện hạ?”

Lạc Chiêu Dục đang bảo hai người Trần Trầm đặt đồ xuống, nghe vậy liền tự mình đỡ nhị lão đến đại sảnh bên trong ngồi, “Lời A Hàm rất đúng, người trong nhà không cần đa lễ.”

“Mời điện hạ ngồi trước,” Mục Bách vội vàng đưa tay ra, cười khổ nói: “Tiểu nữ tuổi còn bé, có chút tùy hứng, điện hạ ngàn vạn không cần so đo với con bé...”

Mục Song Hàm vốn đang ngồi rất nghiêm chỉnh, vừa nghe liền không nhịn được cười khúc khích, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Chân mày Mục Bách càng nhíu chặt hơn, lại lo lắng cho nàng, liền cố ý nghiêm mặt dạy dỗ nàng: “Cười cái gì, không có quy củ!”

“Không phải, cha, ngài yên tâm, con dù tùy hứng cũng không sánh bằng thái tử điện hạ,” Mục Song Hàm nháy mắt mấy cái với Lạc Chiêu Dục, “Điện hạ, chàng nói có đúng không?”

“A Hàm, sao lại nói chuyện với điện hạ như vậy!” Từ thị cũng khản trương.

Lạc Chiêu Dục cảm thấy buồn cười, thấy vậy liền nghiêm mặt nói: “Không ngại, A Hàm ngây thơ thẳng thắn, cô thích nàng tính tình ngay thẳng.”

Mục Bách và Từ thị: Ồ, ngây thơ thẳng thắn? Thái tử đang nói khuê nữ nhà bọn họ sao?

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, kéo Từ thị về phía hậu viện vào phòng nói chuyện, không có nàng ở đây, cha nàng cùng thái tử nói chút chính sự có lẽ sẽ thoải mái hơn, về phần nương nàng, khẳng định càng muốn cùng nàng trò chuyện riêng.

Quả nhiên, trở về trong phòng, Từ thị lập tức thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt có chút nghiêm túc, kéo nàng hỏi: “A Hàm, trong cung như thế nào?”

“Nương, người yên tâm, con hết thấy đều tốt, người nói với cha một chút, để ông cũng không cần quá lo lắng,” Bên môi Mục Song Hàm mỉm cười, chân thành nói: “Thái tử điện hạ đối với con rất tốt.”

Trong mắt Từ thị cũng toát ra vui vẻ, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, thấy nàng mặt mày rạng rỡ, càng thêm tươi đẹp, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, thật là hài tử ngốc, đầu chỉ là rất tốt, nếu không phải thật lòng yêu thích, có thể nào dung túng đến vậy?

Nhưng mà Từ thị lo lắng không phải là thái tử đối với nàng tốt hay không tốt, mà là đạo lý hoa đẹp cũng có lúc tàn.

Dừng một chút, Từ thị hạ thấp giọng, hỏi: “Con gả vào Đông cung, có nhìn thấy người khác hầu hạ thái tử không?”

Thật ra bà muốn hỏi là thị thiếp thái tử, chỉ là cần hỏi uyển chuyển chút, Mục Song Hàm không phát giác gì, còn cười lại với bà: “Đông cung là chỗ thái tử ở, cung nữ thái giám đều rất nhiều, tùy ý cũng có thể nhìn thấy.”

Từ thị có chút ý nghĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đến gần bên tai nàng nhẹ nói vài câu, Mục Song Hàm ngẩn ngơ, sau đó gãi gãi đầu, hơi đỏ mặt, cũng nhỏ giọng nói: “Không có, thái tử điện hạ tương đối... Giữ mình trong sạch?” Dù sao Lạc Chiêu Dực cũng không cho cung nữ đến gần mặc quần áo ...

Mục Song Hàm đối với chuyện này có chút hiếu kỳ, lại đoán có thể là hoàng hậu làm cho thái tử đối với nữ nhân có bóng ma trong lòng, mà nàng đánh bậy đánh bạ lại thành người đặc biệt trong lòng hắn? Lạc Chiêu Dực luôn nói khi còn bé nàng nhanh hơn người khác một bước, nhưng trên thực tế, nàng thật sự không thể hiểu được QAQ

Từ thị cũng không biết nói gì, khuê nữ tùy ý như vậy, đến tột cùng là làm sao hấp dẫn được thái tử? Hơn nữa trong Đông cung của thái tử vậy mà còn sạch sẽ hơn cả nhà phú quý bình thường? Chẳng lẽ đây là người ngọc có phúc của người ngọc trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit+ Beta: Anky

Ngày ngọc ở trong phòng nói chuyện cho tới trưa, thấy gần đến giờ cơm trưa, Từ thị mới kéo Mục Song Hàm vội vã ra cửa, ai ngờ đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy trong viện truyền đến tiếng vũ khí bén nhọn xé gió.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh hơn, vừa vào liền nhìn thấy, sắc mặt Mục Bách kỳ dị đứng ở một bên, mà Mục Nhung cầm trên tay một thanh trường thương đen nhánh đang quơ múa, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc, mặc dù tuổi còn nhỏ, lại luyện được ra hình ra dáng.

“Tay quá lỏng, ánh mắt quá rời rạc, động tác quá chậm, lực đạo không đủ, có dáng mà không có lực...” Lạc Chiêu Dực đứng cách hắn không xa, nhàn nhạt nhìn, trước sau như một độc miệng đánh giá, “Khoa chân múa tay!”

Mục Nhung vừa nghe, khoe miệng mím càng chặt hơn, trên tay lại thêm sức lực, động tác càng phát ra nhanh, đột nhiên giữ không được, trường thương rơi khỏi tay, thẳng tắp phóng về phía trước, “A!”

Thân hình Lạc Chiêu Dực chợt lóe, ở giữa không trung cầm trường thương xoay một vòng, nhẹ nhàng rơi xuống, liếc Mục Nhung một cái, “Bình khí là con dao hai lưỡi, đã thương người cũng làm mình bị thương, nếu không thể khống chế nó, nên sớm dẹp bỏ ý niệm tập võ trong đầu!”

Mục Nhung lập tức cúi đầu ủ rũ đứng lên.

“Lão gia, chuyện gì xảy ra?” Từ thị đến bên cạnh Mục Bách, lặng lẽ hỏi.

“Thái tử điện hạ tặng một cây trường thương cho A Nhung, A Nhung cực kỳ thích, vừa nhìn thấy liền cầm lên múa vài đường, suýt nữa tự mất mạng.” Mục Bách nói, lắc đầu, đối với bộ dáng này của tiểu nhi tử rất là bất đắc dĩ.

Mục Song Hàm hơi kinh ngạc nhìn sang, lúc này mới phát hiện cây trường thương kia tuyệt đối không phải thương bằng gỗ cho tiểu hài tử chơi, mà là rèn bằng thiết đen bóng, vừa nhìn cũng biết rất nặng, “Điện hạ, A Nhung tuổi còn nhỏ, đưa cái này cho hắn... Thật sự được không?”

“Lúc cô lớn bằng hắn như vậy, đã biết tự bảo vệ mình,” Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, lắc đầu nói: “Hắn đã thích học võ, thì phải kiên trì, nếu không luyện thêm nữa cũng không thành châu báu được!” Nói xong, hắn nhìn về phía Mục Nhung, “Nếu người không thể chịu khổ, thương này cô sẽ thu hồi lại!”

“Không, thái tử tỷ phụ, ta có thể chịu được cực khổ!” Mục Nhung lập tức ngẩng đầu, nắm chặt hai nắm đấm, tức khắc từ vẻ cúi đầu ủ rũ trở nên càng thêm kiên nghị.

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, khoe môi khẽ nhếch, đi tới vỗ vỗ đầu hắn, “Tránh ra một chút.”

Mục Nhung nghe lời lui lại, thấy hắn bắt đầu cầm thương, tay nhanh, thương ngoan, mắt chuẩn, tình như xử nữ động như thỏ chạy, thể thương quét qua, lá cây xung quanh rơi là tả như mưa, hoàn toàn khác biệt, vừa rồi Mục Nhung tựa như tiểu hài tử chơi đùa.

Không chỉ Mục Nhung nhìn không chớp mắt, Mục Song Hàm cũng nhìn ngẩn ngơ, nàng cũng không biết Lạc Chiêu Dực tinh thông võ nghệ các loại!

Gió thổi qua dần ngừng lại, Lạc Chiêu Dực tiện tay đem trường thương ném tới trước mặt Mục Nhung, hỏi: “Đã hiểu?”

Mục Nhung kích động nói không ra lời, gật đầu liên tục.

Mục Song Hàm vô thức vỗ tay.

Từ thị: “...” khuê nữ thật là ngốc!

Mục Bách lại như có điều suy nghĩ, người quả thật phải càng tiếp xúc mới càng rõ ràng, thái tử mặc dù tính tình vô thường, làm nhiều việc bị tố cáo, lại thật sự là văn tài võ lược, sâu không lường được.

Lạc Chiêu Dực giương cằm lên với Mục Song Hàm, khẽ nhướn mày, kiều ngạo tự phụ từ trong xương làm sao cũng không giấu được, giữa lông mày lưu chuyển ánh sáng rực rỡ cơ hồ muốn đốt mất người, Mục Song Hàm rũ mắt xuống, cũng mím môi cười.

“A Hàm, con gả vào Đông cung, bên cạnh cũng không có nha hoàn tri kỷ, không bằng để Xuân Miên Liễu Như đi theo con trở về đi?” Từ thị mượn thời điểm chuẩn bị cơm trưa hỏi Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm vừa nghĩ, cũng tốt, liền cười đáp ứng.

Lúc ăn cơm trưa, bầu trời trong trẻo, chợt bắt đầu đổ mưa, chờ ăn xong rồi, mưa vẫn còn đang rơi, lúc này hẳn là tạm thời không dùng được.

“Mưa quá lớn, có cần đợi một lát rồi trở về không?” Từ thị lo lắng nói.

“Nương, sắc trời không còn sớm, cũng không thể trì hoãn thêm.” Mục Song Hàm bắt đầu đi lắc đầu.

Liễu Như cơ trí tiến lên, mới vừa mang ô ra, lại bị một đôi tay khớp xương rõ ràng như ngọc sứ đoạt đi, ngẩng đầu trông thấy Lạc Chiêu Dực, hô hấp Liễu Như cứng lại, vội vàng lui ra.

Mục Song Hàm kinh ngạc ngẩn mặt, Lạc Chiêu Dực một tay ôm lấy nàng, một tay giúp nàng che ô, thái tử điện hạ nổi

danh ngạo mạn nhất kinh thành, lãnh đạm lớn lối không nói, lại là người quen sống an nhàn sung sướng, giờ phút này lại sẵn sàng giúp thế tì mới cưới cầm ô như vậy, nước mưa ướt nhẹ quần áo của mình cũng không màng, tựa hồ như đang làm một chuyện rất bình thường... Nói ra ai tin không?

Từ thị nhìn bóng lưng của bọn họ, cho đến khi biến mất, bả xoay người, mặt mũi tràn đầy hoang mang: “Lão gia, ta có chút nhìn không hiểu...”

Mục Bách không lên tiếng, Mục Nhung xen vào nói: “Sao lại không hiểu ạ? Tỳ phu đau lòng cho tỳ tỳ phải không?”

Mục Bách vỗ một cái lên đầu hắn, “Tiểu hài tì đừng quản những thứ này, luyện thương của con đi!”

Lạc Chiêu Đức đưa Mộc Song Hàm lên xe, cái ô hoàn toàn che hết trên người nàng, Đức Phúc cùng Trần Trầm vội vàng chạy tới giúp hắn che mưa, Lạc Chiêu Đức khoát tay, tự mình nhảy lên xe ngựa.

“Điện hạ, cần gì đối với thiếp tốt như vậy?” Mộc Song Hàm một bên lấy khăn tay ra giúp hắn lau mặt, một bên thấp giọng nói.

Lạc Chiêu Đức không hiểu được, lập tức nhíu mày, “Cầm ô che cũng gọi là tốt? Hóa ra cứu nàng bảy tám lần so ra còn kém hơn một lần che ô? Vậy nàng có muốn lại lấy thân báo đáp mười tám lần không?”

Mộc Song Hàm: “...”

Nàng ném khăn tay cho hắn, mặt đen lại nhìn ngoài cửa sổ – – được rồi, chuyên phá hư tình thú, hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân!

Mưa to trút xuống thành từng màn, trên đường người qua kẻ lại vội vã chạy qua, các cửa hàng la hét thu dọn đồ đạc, cây ven đường ngã nghiêng... Gió càng lúc càng lớn, xe ngựa cũng muốn lay động theo, vài giọt nước mưa xuyên thấu qua màn xe tạt vào trong, Lạc Chiêu Đức đưa tay kéo nàng qua, thả màn xe xuống, “Muốn ngã bệnh sao?”

Mộc Song Hàm mím môi cười một tiếng, lắc đầu, vừa muốn mở miệng, xe ngựa đột nhiên rung lắc kịch liệt lên, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị ngã vào trên người hắn, đầu đụng trúng cằm hắn, hai người đồng thời kêu “tê”.

Không sao chứ!

“Không sao chứ?”

Hai người lại là đồng thanh hỏi.

Mục Song Hàm chớp mắt, Lạc Chiêu Đức cười cười, một bên giúp nàng xoa trán, một bên nghiêng đầu hỏi phu xe Trần Trầm, “Chuyện gì xảy ra?”

“Điện hạ, mưa to gió lớn, ngựa bị kinh sợ...”

Trần Trầm trả lời lại, phút chốc một tiếng ngựa hí vang lên, xe ngựa nghiêng về phía sau, cùng lúc đó, đối diện cũng truyền đến tiếng kinh hô to.

“Trần Trầm!”

Lạc Chiêu Đức ôm Mục Song Hàm gọi một tiếng, Trần Trầm nín chặt dây cương, xoay người lập tức nhảy lên, vừa dùng lực, chế trụ ngựa đang hoảng sợ, xe ngựa dần ổn định, nhưng hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại nhúu mày, vừa rồi lúc ngựa bị chấn kinh, phía đối diện có một chiếc xe ngựa cũng vừa đến, có thể là bị bên này kích thích, ngựa đối diện cũng bắt đầu cuồng lên, nhưng phu xe lại không có bản lĩnh như Trần Trầm, tiếp theo đó phu xe và người bên trong cùng nhau ngã trên mặt đất.

“Điện hạ, không xong...”

Lạc Chiêu Đức vén rèm xe lên, ánh mắt đảo qua, thần sắc ngưng lại, “Đi xem một chút.”

Trần Trầm nghe lời đáp ứng, chầu tới không bao lâu lại

Đang đang nghe lời đáp vậy, chợt lại không còn lời nào chạy trở về đây, giọng nói có chút cổ quái: “Người ngồi trong xe là... Đào gia tiểu thư!”

“...” Mục Song Hàm trong nháy mắt không nói gì.

Lạc Chiêu Dục tựa hồ có chút khó chịu, Trần Trâm lại nói: “Đào tiểu thư tựa hồ không nhẹ, thuộc hạ không thể tiến lên kiểm tra...”

Mục Song Hàm kịp phản ứng, liền cầm lấy ô muốn xuống xe, “Điện hạ, dù sao cũng là nhị hoàng tử tương lai... Thiếp đi xem một chút.”

Khó chịu thì khó chịu, Lạc Chiêu Dục làm sao có thể để một mình nàng đi qua? Hắn cầm lấy ô, đỡ nàng xuống xe, “Đi thôi.”

Thấy phía trước dừng lại, giống như là đã xảy ra chuyện, Đức Phúc ngồi trên một chiếc xe sau cùng hai nha hoàn cũng chạy xuống.

Xe ngựa đột nhiên thực sự bị lật, nhưng may mắn không có đè trúng người, chỉ thấy một nữ tử ngã trên mặt đất, giống như hôn mê bất tỉnh, phu xe không biết đã chạy đi đâu, chỉ có một tiểu nha hoàn thân hình gầy yếu che dù, quỳ gối bên cạnh đỡ nàng ta, kêu khóc: “Tiểu thư, tiểu thư người tỉnh...”

Lạc Chiêu Dục và Trần Trâm đều không tiện qua xem, Mục Song Hàm liền chạy tới, vừa nhìn người té xỉu, quả thật là Đào Vận, nàng chau mày lại, đuôi tay vừa sờ, sau đó Đào Vận đều là máu.

“Thái tử phi? Ngài là thái tử phi!” Nha hoàn kia nhìn thấy Mục Song Hàm, lại thấy được Lạc Chiêu Đức cách đó không xa, lập tức như thấy được cứu tinh, vừa vội lại vừa mừng, “Thái tử điện hạ, thái tử phi, mau cứu cứu tiểu thư nhà ta!”

“Tình huống này nhanh chóng đưa tới y quán...”

“Nô tỳ công tiểu thư không nổi, van cầu thái tử phi, để thái tử điện hạ giúp đỡ tiểu thư đi!” Nói xong, nha hoàn kia lại dập đầu khóc, “Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì, nô tỳ cũng không sống nữa!”

Quang mặt Lạc Chiêu Đức lạnh lùng, nhàn nhạt kêu lên: “Anh vệ!”

Trời vẫn mưa to, đột nhiên liền nháy ra hai người che mặt mặc áo tơi, tiểu nha hoàn kia sợ hết hồn, lại khóc kể nói: “Thái tử điện hạ, tiểu thư là thân thể thiên kim, sao có thể...”

“Có thể thế nào? Chẳng lẽ còn để cô tự mình công nàng ta, đợi nàng ta tỉnh lại lại bắt lấy cô?” Lạc Chiêu Đức lãnh đạm nói mang theo tức trào phúng, so với trời mưa to gió lạnh này còn lạnh hơn, tiểu nha hoàn nghe xong mặt đỏ tới mang tai.

Tiểu nha hoàn nghĩ thầm thái tử phi chắc hẳn sẽ mềm lòng hơn, liền quay đầu nhìn về phía Mục Song Hàm, “Thái tử phi, tiểu thư nhà ta dù gì cũng là chính phi chưa qua cửa của nhị hoàng tử...”

Mục Song Hàm đứng dậy để anh vệ đến, nhúu mày nói:

“Nhị điện hạ trời sinh tính ôn hòa, loại tình huống này nhất định sẽ không so đo điều này, mạng sống của tiểu thư nhà người, người lại tiếp tục kéo dài nữa, nếu xảy ra chuyện gì cũng là trách nhiệm của người.”

Để phu quân mình trời mưa to đi công một nữ nhân, còn là nữ nhân đối với mình không hữu hảo... Ích kỷ cũng được, lạnh lùng cũng được, Mục Song Hàm tự nhận không có hào phóng như vậy.

Ảnh vệ cũng rất ngay thẳng, cởi xuống áo tơi để tiểu nha hoàn che lại cho Đào Vận, chính mình bị tạt ướt sưng, một người công Đào Vận, một người nhắc tiểu nha hoàn đi theo về hướng y quán.

Y quán cũng không xa, đi đến cuối con phố, vừa qua khúc quanh là lối, ở chỗ này có thể nhìn thấy bảng hiệu hành y cứu thế.

“Vừa rồi xe ngựa dừng vào các nàng ta sao?” Lạc Chiêu Dục hỏi Trần Trầm.

“Hồi điện hạ, cũng không dừng vào, chỉ là trời mưa to ngựa bị kinh sợ...”

Lạc Chiêu Dục nhìn xe ngựa bị lật ngã, thoáng cười lạnh một tiếng, phân phó nói: “Cho ảnh vệ cẩn thận điều tra chiếc xe này thêm!”

Mục Song Hàm cả kinh, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ điện hạ hoài nghi có sự sắp đặt? Nhưng thiếp thấy Đào Vận bị thương nặng như vậy, không giống như giả bộ...”

"Lúc cô tám tuổi vì đạt được mục đích tự đâm chính mình một dao," Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng băng quơ nói, đưa tay đem tóc uớt đầm lì rồi trên trán nàng vuốt nhẹ qua, "Đừng quá khinh thường quyết tâm của một người, hoặc là nói dã tâm."

Nói xong, hắn lại phản phác ảnh vệ đến Đào phi cùng phi nhị hoàng tử báo tin.

Mục Song Hàm nghe xong khước miệng rụt rụt, rất là phức tạp ngó hắn một cái.

"Đi thôi, trước đi xem một chút nàng ta bị thương thế nào, một người ngốc rồi, một người bị điên rồi, đừng có lại ra thêm kẻ vừa ngốc vừa điên!"

Lạc Chiêu Dực chỉ là thuận miệng nói, nhưng Mục Song Hàm rất nhanh liền biết cái gì gọi là miệng quạ đen !

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3450452#p3450452>

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit, + Beta: Anky

Buổi sáng còn là ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, đến lúc này mưa lại ào ào không ngừng.

Vào y quán, Mục Song Hàm nhìn không được hắt hơi một cái, Lạc Chiêu Dực sờ trán nàng, nhủ mày, Đức Phúc vừa thấy liền mang theo Xuân Miên Liễu Như tìm người của y quán mượn phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã bùng vài chén trà gừng đến.

"Điện hạ, thái tử phi, uống chén trà gừng xua lạnh đi." Đức Phúc cười đem trà gừng bùng lên bàn.

Mục Song Hàm cười cười, trong lòng tự nhủ quả nhiên cơ trí, Lạc Chiêu

Dực nhìn hắn một cái, hiếm khi khen một câu, "Không tệ."

Đức Phúc vui tươi hơn hờ hờ lui sang một bên, lại phát cho mỗi người một chén trà gừng, vừa uống vừa chờ.

Chủ sự trong y quán là một lão đại phu gần năm mươi tuổi, xem một lúc liền lắc đầu đi ra, đại khái cũng có chút nhân lực, nhìn ra nhóm người này thân phận phi phàm, nói chuyện cũng khách khí, "Xin hỏi chư vị, ai là người nhà của vị cô nương kia?"

"Đại phu, có việc cứ nói thẳng là được, nàng ấy bị thương thế nào?" Mục Song Hàm hỏi.

"Đụng trúng sau đầu, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không tính là nhẹ," lão đại phu thở dài, "Bộ nào là vị trí quan trọng nhất trên thân người, hiện tại còn không biết sẽ có di chứng gì, phải đợi vị cô nương kia tỉnh lại mới biết được."

Mục Song Hàm nhú mày, kéo Lạc Chiêu Dục tiến vào trong phòng xem, Đào Vận hôn mê nằm ở trên giường, trên đầu quấn một vòng băng gạc, tiểu nha hoàn khóc sụt sùi đứng ở một bên, nhìn thấy bọn họ, vội vàng lui qua một bên.

"Hôn sự của nàng ta cùng nhị ca cũng không lâu nữa, bỗng nhiên bị thương thành như vậy, xem ra tạm thời không thành hôn được."

Mục Song Hàm cũng không biết trong lòng có tư vị gì, kể từ khi biết Lạc Tĩnh Nghi thích Lạc Đình, nàng luôn rất rối rắm, Lạc Tĩnh Nghi cùng Đào Vận, trong lòng nàng tất nhiên là thiên vị Lạc Tĩnh Nghi, chỉ là nhị hoàng tử Lạc Đình này, trước kia cảm thấy hắn tính tình ôn hòa, hiện tại nhìn lại, cảm thấy như ngấm hoa trong sương mù, nhìn không rõ ý nghĩ chân chính của hắn.

Mục Song Hàm dừng một chút, mới nói: "Việc này nói thế nào cũng có liên quan với chúng ta, không biết trong lòng nhị ca có thể có khúc mắc không..."

"Không đến mức đó..."

So sánh với lo lắng của Mục Song Hàm, Lạc Chiêu Dục thấy không sao cả, vừa muốn nói gì, đột nhiên Đào Vận giật mình, tiểu nha hoàn vui mừng gọi một tiếng, "Tiểu thư!"

Đào Vận mở mắt, dáng vẻ đôi mắt rất rời rạc, nàng ta giãy giụa muốn ngồi dậy, chậm rãi nhìn một vòng trong phòng, sau đó ánh mắt dừng trên người Lạc Chiêu Dục, trong nháy mắt thần thái tràn đầy, tựa như hoàn toàn không thấy được những người khác, cười đến xuân hoa rực rỡ, "Điện hạ, người tới đón ta sao?"

Mọi người: "?"

"..." Mục Song Hàm theo bản năng nghiêng đầu nhìn Lạc Chiêu Dục một cái, miệng quạ đen thật sự là không tốt!

Lạc Chiêu Dục nhú mày, đánh giá nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Người là ai?"

"Điện hạ, người không nhớ ta sao? Ta là Đào Vận, người đã nói muốn cưới ta làm thái tử phi!" Đào Vận lập tức rung rung nước mắt muốn khóc, đột nhiên từ trên giường bật đứng lên, vừa sợ hãi vừa gào thét, "Đồ cưới của ta đâu? Vì cái gì tìm không được..."

Thái tử phi đương nhiệm nằm cũng bị thương: "..."

Đại phu muốn tiến lên bắt mạch, bị Đào Vận đẩy suất ngã, cười khổ nói: "Vị cô nương này sợ là ngã hòng đầu óc rồi..." Kỳ thật lão đại phu cũng có chút oán thâm, đây là muốn làm thái tử phi muốn đến điên rồi sao?

Nếu chỉ nhìn vẻ mặt thôi, Đào Vận cùng trước kia không có gì khác biệt, nhưng mà vừa mở miệng...

"Đào Vận, ngươi còn nhận ra ta không?" Mục Song Hàm thử hỏi một chút.

Đào Vận nghe vậy, nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, đột nhiên vẻ mặt dữ tợn, tiện tay cầm gì đó ở đầu giường đập về phía nàng, "Hồ ly tinh quyến rũ người hết thấy đều đáng chết!"

Lạc Chiêu Dục lập tức trầm mặt, vung tay áo, đồ rơi xuống trên đất, phút chốc hắn cười lạnh ra tiếng, "Mỗi một người đều điên rồi phải không, tốt, rất tốt!"

Đào Vận rụt rụt cổ, tựa hồ rất ủy khuất.

Lúc này Mục Song Hàm thực hết

*chỗ nói, Trần Trầm đột nhiên đi tới cửa bên cạnh lẩm
báo: "Điện hạ, thái tử phi, Đào đại nhân cùng nhị điện hạ
đến rồi!"*

Lão đại phu nghe được sững sờ, thân thể run rẩy, đây...

Phản ứng của lão đại phu là như vậy, phản ứng của các người khác là gì?

Chàng ta thái độ là thái độ! Thái độ phi!

"Vận Nhi, Vận Nhi!" Đào Lãm vừa xuống xe liền lao đến cực nhanh, mặt mũi tràn đầy lo lắng, nhìn thấy Đào Vận tinh mới thở phào nhẹ nhõm, "Vận Nhi, con sao rồi? Sao lại ngã xuống xe?"

Đào Vận không lên tiếng, nhìn chằm chằm Lạc Chiêu Đức đang che trước người Mục Song Hàm, nàng ta đẩy Đào Lãm ra chạy tới, đưa tay kéo Lạc Chiêu Đức, "Điện hạ, tại sao người không để ý tới ta? Ta là thái tử phi người chọn phải không? Ta... A!"

Lạc Chiêu Đức chấn ghét vung tay lên, Đào Vận lao đảo lui lại mấy bước, được Đào Lãm một phen đỡ lấy, cùng lúc đó, Lạc Đình vừa vặn đi vào, nhìn thấy một màn này.

Tất cả mọi người đều muốn che mắt, thật sự.

"Chuyện gì xảy ra?" Lạc Đình chỉ nghe nói là xe ngựa của Đào Vận cùng thái tử đụng phải nhau, người trước ngã xuống xe ngựa, hắn vội vã chạy tới, kỳ thật còn có chút không giải thích được.

Lạc Chiêu Đức thản nhiên nói: "Như huynh nhìn thấy, lại một người bị điện."

Lạc Đình sững sờ, vẻ mặt khê thay đổi, còn chưa kịp mở miệng, Đào Lãm liền bức tức nói: "Kính xin thái tử điện hạ cho biết, Vận Nhi làm sao lại biến thành như vậy?"

Lạc Chiêu Đức lười phải nói lại, Trần Trầm liền đứng ra, đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Lạc Đình như có điều suy nghĩ, mắt nhìn về phía Lạc Chiêu Đức - - đệ và đệ muội không sao chứ?

Lạc Chiêu Đức không để tâm lắm gật đầu - - không có việc gì, bất quá chính phi sắp đến miệng của huynh sắp bay mất.

Hai người trao đổi động tác thập phần bí ẩn, Đào Lãm còn đắm chìm trong cơn bí thống, quay đầu nhìn trên đầu Đào Vận quán lãng, "Xe ngựa đang tốt lành sao lại bị lật? Nói cho cùng vẫn là xe ngựa của điện hạ và thái tử phi mất không ché, làm liên lụy Vận Nhi cũng bị ngã xuống xe ngựa... Việc này, điện hạ cùng thái tử phi thoát không khỏi trách nhiệm!"

"Đào Lãm! Cô nhắc nhở người," Lạc Chiêu Đức lãnh đạm nói: "Xe ngựa không có đụng vào nhau, đây là sự thật, chẳng lẽ xe ngựa cô đi là ngựa thần sao? Tùy tiện gọi một tiếng có thể làm cho Đào Vận lật xe? Còn có, cô ngược lại muốn hỏi một chút, trời mưa lớn như vậy, lại là canh giờ này, cô cùng thái tử phi vì lại mặt mới trì hoãn, vì sao Đào Vận lại còn ở trên đường tắc lư?"

"Tiểu nữ luôi sáng đã ra cửa, ngẫu nhiên gặp gỡ điện hạ, lão thần cũng cảm thấy là duyên phận, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy?"

Đào Vận đột nhiên kéo to lên, Đào Lãm dùng sức níu nàng ta lại, "Vận Nhi, Vận Nhi!"

"Ta là thái tử phi, ta là thái tử phi..." Đào Vận chỉ nhìn Lạc Chiêu Đức, cũng không nhìn người khác, trong

miệng chỉ nói điều chính mình tâm niệm.

"Nói cái gì đó!" Lạc Đình vẫn còn ở đây, Đào Lãm thật sự là bất đắc dĩ, "Sai rồi, Vân Nhi, con là nhị hoàng phi tương lai!"

Đào Vân lắc đầu, rất tức giận nói: "Mới không phải, cha gạt người, ta muốn gả cho thái tử..."

Lạc Đình bị nàng ta ném bả mặt mũi tại chỗ, vẻ mặt vẫn giống như thường ngày, nhìn không ra tức giận hay không, nhưng Lạc Chiêu Đức không muốn ở lại thêm nữa, hoàn toàn không kiên nhẫn, kéo Mục Song Hàm xoay người rời đi, "Đào đại nhân trước mang nàng ta hồi phủ đi, cô sẽ cho thái tử đi xem một chút."

Đào Vân vừa nghe liền mạng giấy giữa, Đào Lãm vừa giữ lấy nàng ta, vừa gọi bọn họ, Lạc Chiêu Đức cũng không quay đầu lại, Lạc Đình ảm giọng hỏi han vài câu, cũng rời khỏi.

Ra cửa, thấy mưa không biết ngừng từ lúc nào, bên tai lập tức thanh tĩnh rất nhiều.

Đột nhiên ánh vệ nhảy xuống, ở bên tai Lạc Chiêu Đức thấp giọng nói gì đó, nháy mắt lại không thấy nữa.

Lạc Chiêu Đức hí hí mắt, cười lạnh.

Mục Song Hàm phát giác tay hắn nắm thật chặt, không khỏi nói: "Làm sao vậy?"

Lạc Đình cũng đi ra, đuổi kịp bọn họ, "Tiểu Thát, đệ

nghĩ thế nào?

"Hắn là ta hỏi nhị ca nghĩ như thế nào." Lạc Chiêu Đức nói.

Lạc Đình lắc đầu, "Đào Vận một lòng muốn làm thái tử phi, nàng cũng không muốn gả cho ta, cường cầu cũng không có ý nghĩa, ngày mai ta sẽ tiến cung cầu xin phụ hoàng giải trừ hôn ước!"

"Cũng bởi vì huynh luôn như vậy, cho nên mới không giữ được bất luận kẻ nào," Lạc Chiêu Đức nghe vậy cũng không muốn cùng hắn nói chuyện, liếc nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói, "Thái tử phi của ta vĩnh viễn chỉ có một mình Mục Song Hàm, Đào Vận? Dừ, tùy huynh cứ việc làm theo ý của nàng ta đi!"

Xe ngựa dần đi xa, Lạc Đình đứng tại chỗ ngỡ ngàng bất động, nghĩ tới lời hắn nói, vẻ mặt phức tạp cười cười - - không giữ được bất luận kẻ nào sao? Tiểu Thắt, đệ nói rất đúng.

"Điện hạ, chàng rõ ràng là lo lắng cho nhị ca, cần gì làm ra bộ dáng kia chứ?" Trên xe ngựa, Mục Song Hàm vén rèm xe lên nhìn về phía sau, lại nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lạc Chiêu Đức, cầm tay hắn nhéo nhéo.

Cảm nhận được nhiệt độ nơi lòng bàn tay, vẻ mặt Lạc Chiêu Đức dịu xuống, đưa tay ôm lấy nàng, chậm rãi nói: "Liễu Đan Nhận đã từng như thế, bây giờ Đào Vận cũng là như thế, tựa như người nào cũng có thể lấn đến trên đầu hắn... Có đôi khi ta suy nghĩ, hắn có phải cố ý hay không."

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, nói: "Điện hạ, không phải nhị ca không giữ được bất luận kẻ nào, mà là... Huynh ấy chưa từng nghĩ muốn giữ lấy một người thôi." Tuy nói Liễu Đan Nhận phản bội Lạc Đình, đúng là vậy, nhưng nếu Lạc Đình thật sự có cho Liễu Đan Nhận hy vọng, Liễu Đan Nhận cũng không đến mức như thế chứ?

Nữ nhân cả đời có lẽ chỉ có một lần động tâm thật lòng, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không dễ dàng buông tha, từ ngày đó Liễu Đan Nhận thất thố, cùng Lạc Tĩnh Nghi giảng co, Mục Song Hàm có thể khẳng định Liễu Đan Nhận từng thật lòng động tâm với Lạc Đình.

"Nói cũng phải." Lạc Chiêu Đức đơn giản đáp một tiếng, rũ mắt xuống, thần sắc không rõ.

Hai người đều không nói gì nữa, qua một hồi lâu, xe ngựa đã chạy vào cửa cung, Lạc Chiêu Đức bỗng nhiên lại nhẹ giọng nói: "A Hàm, người ta muốn giữ chỉ có nàng, hơn nữa, vô luận như thế nào cũng sẽ không từ bỏ."

Mục Song Hàm nghe được liền giật mình, sau đó nở nụ cười, "Chiếp tin."

Thật lòng đối thật lòng, cho dù cả đời chỉ có một lần, nàng cũng sẽ đánh cược.

Lạc Chiêu Đức cuối cùng cũng cười, sau đó mới phản ứng được chính mình vừa nói gì, ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nghiêng đầu, bên tai lặng lẽ đỏ lên, "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút..."

"A... thối cũng chính là tùy tiện nói một chút." Mục.

Sau, tiếp cũng chính là ứng dụng ngay một chữ. Mạc Song Hàm đã sớm hiểu biết tính tình kiêu ngạo đến chết của hắn, tương đối bình tĩnh trả lời.

Lạc Chiêu Đức: "..."

Xe ngựa đi mãi cho đến cửa Đông Cung mới dừng lại, hai người xuống xe, đã thấy một tên tiểu thái giám vội vàng xông đến, "Điện hạ ngài cuối cùng đã trở lại!"

"Chuyện gì gấp thành như vậy?"

Tiểu thái giám nhìn quanh trái phải, hạ giọng nói: "Buổi trưa bệ hạ ở Phụng Nghi Cung cùng hoàng hậu nương nương ăn trưa, kết quả liền ới ra máu tại chỗ, thái y đã qua đó, nô tài vẫn luôn chờ tới bây giờ, điện hạ nhanh chóng qua đó đi!"

Ánh mắt Lạc Chiêu Đức âm trầm dọa người, một câu cũng chưa nói liền chạy về phía Phụng Nghi Cung.

"Thời buổi rối loạn." Biểu tình Mạc Song Hàm ngưng trọng, thở dài, cũng đuổi theo.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3450754#p3450754>

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit +Beta: Anky

Trong Phụng Nghi Cung, các thái y cũng không còn ở đây.

Vấn Đế nửa dựa vào trên giường, sắc mặt trắng bệch xanh xao, là bộ dáng sau bệnh nặng, ánh mắt ông phức tạp nhìn qua hoàng hậu, hoàng hậu đứng ở một bên, vẻ mặt hiếm khi không hờ hững như vậy, mà là thêm vài phần thống khổ.

“Trẫm không có việc gì.” Ngược lại là Văn Đế mở miệng trước, giọng nói cũng không có ý tứ gì đặc biệt, như đang trần thuật một sự kiện.

Hoàng hậu rũ mắt, “Tại sao bệ hạ không nghi ngờ thần thiếp, xử trí thần thiếp?”

Văn Đế thờ dài, lắc đầu, “Trẫm sẽ không hoài nghi nàng, cũng sẽ không xử trí nàng, Tông Dung, trẫm đã sống hơn nửa đời người, không phải nói ra máu, là có thể có chuyện gì được.”

Hoàng hậu nâng tay phải lên, là máu của Văn Đế vừa nảy văng dính lên, loại nhiệt độ nóng hổi này ngay cả trái tim tĩnh mịch như bà cũng rung động, khi đó bà mới biết, vô luận trong lòng có bao nhiêu oán bao nhiêu hận, bao nhiêu không cam lòng bao nhiêu oán trách, lại chưa từng muốn ông phải chết ...

Nói xong, Văn Đế lại kéo tay bà qua, cười đùa nói một câu, “Cho dù nàng thật sự muốn mạng của trẫm, trẫm làm sao có thể không cho đây?”

Hốt mắt hoàng hậu bỗng dừng đầu xót, cứng rắn nhìn xuống, bỗng nhiên nói: “Thật lâu rồi người không có kêu tên ta như vậy.” Miệng bà xưng là người và ta, mà không phải là bệ hạ cùng thần thiếp.

Văn Đế cũng có chút xuất thần, thật lâu mới khó nhọc nói: “Trẫm tưởng rằng nàng không muốn nghe trẫm gọi tên nàng.”

“Phải không...” Hoàng hậu lẩm bẩm thì thầm, dường như sững sờ ngây ngốc tại chỗ, ” Vừa kiên định vừa ung dung, là tỷ tỷ giúp ta đặt tên, nàng rất đẹp, rất ôn nhu, từ nhỏ ta đã thích tỷ ấy nhất ... Ta nhớ rõ tỷ ấy bảo ta về nhà, nhưng còn có nhà sao... Được, ta nghe tỷ ấy, ta mang Chiêu Chiêu về nhà, về nhà... Ta tin tưởng người như vậy, ta tin tưởng tỷ ấy như vậy, nhưng người lại giúp tỷ ấy mang Chiêu Chiêu của ta đi...”

Trong mắt hoàng hậu là một mảnh tĩnh mịch trống rỗng, nghiêng đầu hỏi ông: “Bọn họ cũng không còn, lưu lại một mình ta, ta không còn gì cả, có ý nghĩa gì chứ?”

Giọng Văn Đế như bị cái gì chặn lại, có chút hốt hoảng, có chút vội vàng, nói giọng khàn khàn: “Không phải vậy, trẫm chỉ là muốn giữ nàng lại, hơn nữa Chiêu Chiêu nó căn bản không có bị...”

“Phụ hoàng!”

Lạc Chiêu Dục vọt vào, thanh âm trong tầm điện chợt im bất, chỉ nghe được tiếng hắt khê thờ phì phò.

Hoàng hậu tránh khỏi tay Văn Đế, lại trở về bộ dáng lạnh lùng không gợn sóng kia, Văn Đế thu thập xong tâm tình, dừng một chút, ngẩng đầu miễn cưỡng cười cười, “Tiểu Thất, sao lại vội vã như vậy?”

Lạc Chiêu Dục nhảy cảm nhận ra bầu không khí tế nhị, nhưng hấn sớm đã tập mãi thành thói quen, đi tới nói: “Nhi thần vừa trở về liền nghe nói phụ hoàng... Là trúng độc sao?”

“Không phải,” Văn Đế một lời phủ quyết, dừng một chút, nói: “Không phải chuyện lớn gì!”

Lạc Chiêu Dục nghiêng đầu nhìn hoàng hậu, hoàng hậu cười lạnh ra tiếng: “Nhìn bản cung làm gì? Không phải là hoài nghi bản cung hạ độc chứ?”

“Nhi thần cái gì cũng chưa nói, mẫu hậu cần gì...”

“Không được gọi ta là mẫu hậu!” Hoàng hậu giống như bị dồn đến đường cùng, đột nhiên bạo phát lên, khàn giọng nói: “Người căn bản không phải là Chiêu Chiêu của ta, người chỉ là mang cái tên Chiêu Chiêu, người không phải, người căn bản không phải... Ta hận người! Ta hận các người!”

“Hoàng hậu! Nàng nói bậy bạ gì đó?” Sắc mặt Văn Đế kịch biến, muốn ngăn bà lại, lại động đến thân thể, ho khan không ngừng, ông vội vã nhìn lại Lạc Chiêu Dục: “Tiểu Thất, mẫu hậu con bệnh còn chưa hết, con đừng để trong lòng...”

Lạc Chiêu Dục chỉ cứng ngắc một chút, khi nhìn lại lần nữa, đã là thần sắc nhàn nhạt, không sóng không gió, hấn đi đến bên cạnh bàn rót chén nước cho Văn Đế, từ đầu đến cuối cũng không cúi thấp đầu, hấn có niềm kiêu ngạo và tự tôn của hấn, chỉ nói: “Nhi thần hiểu.”

“Tại sao phải gạt hấn? Tại sao phải bảo vệ hấn? Tại sao phải lập hấn làm thái tử? Cho nên kỳ thật người quan tâm, yêu thích, vẫn luôn là Tông Thước phải không? Vì bảo vệ nàng ta cùng con của nàng ta, người không tiếc hy sinh ta và Chiêu Chiêu!” Hoàng hậu tròn to hai mắt, tựa như thoáng chốc tỉnh

táo lại từ trong si ngốc, cười cười, lệ rơi đầy mặt, “Ta nhớ ra rồi, ta cuối cùng cũng nghĩ ra...”

Thân thể hoàng hậu nghiêng một cái, ngất đi, Lạc Chiêu Dục đỡ lấy bà.

Văn Đế vuốt trán, đầu vô cùng đau đớn, chậm rãi mang chút chua xót nói: “Chiêu Dực, mẫu hậu con có đôi khi chính là thần chí không rõ hồ ngôn loạn ngữ như vậy, con nghe phụ hoàng, bà ấy nói không phải sự thật, con đừng tin... Không còn sớm, đem mẫu hậu con đặt xuống, con đi về trước đi.”

Lạc Chiêu Dực chậm rãi chớp mắt, màu lam nhạt trong mắt dần trở nên sâu thẳm, hắn gật đầu, không nói lời nào đi ra ngoài, đi vài bước đột nhiên dừng lại... Mục Song Hàm đứng ở cửa, cũng không biết theo tới từ khi nào, trước kia hắn nhất định có thể phát hiện ra đầu tiên, hôm nay lại không có.

Biểu tình Mục Song Hàm rất là lo lắng, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Điện hạ...”

Lạc Chiêu Dực muốn điềm nhiên ôm lấy nàng, nói một câu không có việc gì, nhưng hắn theo bản năng phản ứng lại là mặt không chút thay đổi xoay người, dùng khinh công, trực tiếp trở về Đông cung, không để ý bất luận kẻ nào, tự giam mình ở trong thư phòng.

“...”

Đến lúc Mục Song Hàm vội vã chạy về Đông cung, trời đã tối đen, gặp phải Xuân Miên Liễu Như đốt đèn lòng muốn đi tìm nàng, nàng thở hắt hắt, đi vào, “Thái tử điện hạ đâu?”

“Là điện hạ phân phó bọn nô tỳ đi đón ngài, điện hạ trong thư phòng, nô tỳ còn thấy kỳ quái, sao ngài không trở về cùng điện hạ?”

ngồi xuống trước cửa thư phòng, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng lẳng lặng nói: “Kỳ thật thiếp căn bản đều nghe không hiểu, thiếp chỉ biết là, thiếp gả cho chàng, chàng chính là phu quân của thiếp, là người thiếp nguyện ý bạch đầu giai lão, cùng sinh cùng tử, vô luận xảy ra chuyện gì, thiếp... Thiếp đều muốn cùng ở bên cạnh chàng, mãi mãi không rời.”

Đây là lời thật lòng nàng muốn nói cho hắn biết.

Hai người ở bên nhau cả đời không phải chỉ cần một người phải trả giá, Mục Song Hàm càng không phải là chim hoàng yến chỉ biết trốn sau lưng hắn... Từ lúc nàng dám ra tay phế Tiết Kiến đã biết, trong xương tủy nàng cũng có cỗ hung ác mạnh mẽ, nếu nàng đã nhận định một người, vậy chính là một đời một kiếp.

Cửa đột nhiên mở ra, Mục Song Hàm nghe được động tĩnh vội vàng đứng dậy, nghiêng đầu đối diện với đôi mắt xanh u của hắn, sâu thẳm tựa như đêm băng vô tận, lại có một chút hào quang hội tụ, dần nhu hòa thành một hồ xuân thủy, nàng nhấp nháy môi, muốn nói gì đó, lại bị hắn một phen kéo vào trong lòng.

“Điện hạ, chàng đi ra thì tốt rồi...”

“Vừa rồi ta không ở bên trong, nếu như ta ở đây, sẽ không để nàng ngồi ngoài,” Lạc Chiêu Đức bỗng mở miệng, cầm đế trên đỉnh đầu nàng, hồi lâu mới nhẹ giọng nói:

“Ta vĩnh viễn sẽ không không để ý tới nàng, thực xin lỗi, lúc trước bỏ lại nàng...”

Mục Song Hàm lắc đầu, nghe được chuyện kia, nàng có thể nào không hiểu tâm tình của hắn?

Còn nhớ rõ thật lâu trước kia, hai người cùng nhau rơi xuống vách núi đó, nàng vẫn luôn không quên được vẻ mặt lúc hắn đề cập đến chuyện lúc nào cũng gặp nạn, hờ hững mà vắng lặng... Nhìn lại dáng vẻ đó, cùng hoàng hậu lúc bình thường thật sự rất tương tự.

“Cửa mở từ bên trong, sao chàng nói... Vừa rồi chàng không ở bên trong?”

Lạc Chiêu Đức kéo nàng đi vào ngồi xuống, chỉ chỉ đằng sau thư phòng, “Bên kia có cửa ngầm có thể ra ngoài.”

Mục Song Hàm có chút kinh ngạc, “Vậy chàng đi nơi nào?”

“Đến nơi cất giữ kho sít sách.” Lạc Chiêu Đức nhìn nàng, cũng không che giấu, chậm rãi nói: “Lúc Tiên đế tại vị, ta còn chưa sinh ra, đối với chuyện khi đó biết không rõ, trong lòng ta có chút việc hoài nghi, liền vội vã đi tra rõ ràng, nếu không đến ngày mai, những thứ đó sợ là sẽ bị thiêu hủy!” Dương nhiên, cũng không thiếu việc muốn một mình yên lặng một chút, muốn ngẫm lại rõ ràng.

Mục Song Hàm giật mình, thì ra hắn vội vã như vậy là vì chuyện này?

Đợi chút, lúc tiên đế tại vị?

Mục Song Hàm đột nhiên nghĩ đến chuyện xưa của hoàng quý phi mà hắn nói với nàng, Văn Đế cùng hoàng hậu bên nào cũng cho là mình đúng. Lạc Chiêu Đức

thoạt nhìn cũng là bộ dáng nửa biết nửa không, chẳng lẽ...

Lạc Chiêu Đức thật sự không phải con trai hoàng hậu?

Rất không có khả năng đi!

Theo như nàng nhìn thấy, Lạc Chiêu Đức cùng hoàng hậu ở một số phương diện thật sự là giống nhau như đúc, nếu không phải mẹ con ruột thịt, sao có thể giống nhau như vậy? Văn Đế đối với hoàng hậu, đó rõ ràng cũng là săn sóc ngưỡng mộ, Mục Song Hàm làm sao cũng không tin Văn Đế có người yêu khác, ngược lại nàng thiên về hướng hoàng hậu là người trong cuộc u mê, không thấy rõ như những người đứng xem.

Lại nói, Tòng Thước là ai?

Từng tảng bí ẩn mờ mịt trong lòng Mục Song Hàm, quả thực chính là bỏ không được giữ thì rối loạn!

“Lúc Tiên đế tại vị, tên của hoàng quý phi có quá ít người biết được, tới hiện tại, càng không có người biết rõ, chỉ có sử sách ghi lại một chút,” Lạc Chiêu Đức hừ một tiếng, nói không ra được là ý vị gì, “À Hàm, nàng đoán hoàng quý phi tên gì?”

Mục Song Hàm đột nhiên nhanh trí, bật thốt ra: “Tòng Thước?”

Lạc Chiêu Đức ý tứ sâu xa nhìn nàng một cái, “Ồ ngoài Phượng Nghi Cung, nàng quả nhiên đã nghe được hết.”

Mục Song Hàm: “... Thiếp thật sự không cố ý!”

“Bất quá coi như thông tuệ, đã đoán đúng.” Lạc Chiêu Dực cũng không cùng nàng so đo những thứ này, nghe được thì nghe đi, hẳn cũng nghe được nàng ngồi ở bên cửa nói, cũng không thấy khó chịu bao nhiêu, không phải chỉ là chút chuyện này sao, dù sao... Sớm đã chuẩn bị tâm lý.

“VẬY... kệ hạ cùng hoàng hậu, chàng tin tưởng ai?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, nói thật: “Đối với thiếp mà nói không quan trọng.” Vô luận hẳn là ai, chính là người nàng thích, là phu quân của nàng.

Lạc Chiêu Dực cong mắt, cuối cùng cười cười, cúi người ở mi tâm nàng hôn một cái, “Được người vợ như thế, là may mắn ba đời của ta.”

Một khi hẳn đã ôn nhu, Mục Song Hàm liền không được tự nhiên, gò má ửng đỏ, sau đó che mặt chạy ra ngoài, “Thiếp đi lấy điểm tâm đến!”

Lạc Chiêu Dực nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt từng chút nhu hòa lại, thu hồi tầm mắt, trên mặt lại dần không có ý cười, thay vào đó là cực độ lạnh lùng cùng ngạo mạn, Văn Đế cùng hoàng hậu? Hừ, ai hẳn cũng không tin!

Hắn chỉ tin chính mình.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3450983#p3450983>

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

